

**ATATÜRK ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
TARİH ANABİLİM DALI**

Veli ÜNSAL

ESKİÇAĞDA ÇORUH HAVZASI

DOKTORA TEZİ

TEZ YÖNETİCİSİ

Doç. Dr. Alpaslan CEYLAN

ERZURUM-2006

ÖZET
DOKTORA TEZİ
ESKİÇAĞDA ÇORUH HAVZASI
Veli ÜNSAL

Danışman: Doç. Dr. Alpaslan CEYLAN

2006-SAYFA 334+XVII

Jüri: Doç. Dr. Alpaslan CEYLAN
Prof. Dr. Enver KONUKÇU
Prof. Dr. İlhami DURMUŞ
Yrd. Doç. Dr. Nurettin KOÇHAN
Yrd. Doç. Dr. Cemil KUTLU

Çoruh Havzası'nın tarih öncesi ve tarihi çağları ile ilgili olan bu çalışma, bölgenin sahip olduğu coğrafi konumundan dolayı ayrı bir önem kazanmaktadır. Bölge coğrafyası, tarih öncesi çağlarda insanların yaşaması için gerekli olan tarım alanları, su kaynakları ve bunların oluşturduğu doğal geçitleri bünyesinde barındırmaktadır. Bunun sonucu olarak da çalışma sahası (Yukarı ve Orta Çoruh Havzası/Bayburt, İspir ve Yusufeli) tarih öncesi devirlerde sürekli yerleşmeye sahne olmuştur. Özellikle Son Kalkolitik ve Tunç çağı boyunca varlığını sürdüren Karaz kültürünün etkileri, havzanın yukarı kısmında kendini göstermektedir. Havza, tarihi çağlara Hayaşa Krallığı döneminde (M.Ö. II. binin ortası) geçmiştir. Hayaşalılar'dan bahseden Hitit kayıtları Kuzeydoğu Anadolu ile ilgili en eski belgelerdir. Ayrıca bölgedeki zengin maden kaynakları, Urartu Devleti'nin dikkatini çekmekte gecikmemiştir. Urartu Devleti kuruluş evresini tamamlar tamamlamaz sınırlarını, Çoruh Nehri'nin kaynağında yer alan Diauehi ülkesine kadar genişletmiştir. Tarihi çağlarda bölgede görülen tüm bu siyasi yapılanmalar çalışmada ayrıntılı olarak ele alınmıştır.

Ayrıca Çoruh Havzasında yapımına başlanan barajların tamamlanması ile su altında kalacak tarihi ve arkeolojik veriler bu çalışma ile literatüre kazandırılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Çoruh Havzası, Bayburt, İspir, Yusufeli, Karaz, Hayaşa, Urartu ve Diauehi.

ABSTRACT
Ph. D. THESIS
CORUH BASIN IN ANCIENT HISTORY

Veli ÜNSAL

Supervisor: Assoc. Prof. Dr. Alpaslan CEYLAN

2006, PAGES 334+XVII

Jury: Assoc. Prof. Dr. Alpaslan CEYLAN
Prof. Dr. Enver KONUKÇU
Prof. Dr. İlhami DURMUŞ
Assist. Prof. Dr. Nurettin KOÇHAN
Assist. Prof. Dr. Cemil KUTLU

This study related to prehistoric and historical ages of the Coruh Basin has a significant importance because of the geographical position of the region. That geography includes agricultural areas, water sources and natural passages which were necessary for the maintenance of life in the prehistoric ages. Therefore, the related region became a place of settlement during almost all of the prehistoric ages. Especially, the effects of the Karaz culture effective in Chalcolithic and Bronze ages are visible in the upper parts of the river basin. The river basin entered the historical ages in the middle of the 2nd millennium BC in region of the Haiasa Kingdom. The Hittite records about the Haiasa are the oldest documents relating North-East Anatolia. In addition, the rich metal sources were soon noticed by the Urartian state, which expanded its boundaries towards the Diauehi territory, which was near the Coruh River, as soon as it completed its establishment. The present study examines all these political foundations in the region in a detailed manner.

In addition, the historical and archaeological data that will flood after the dams on the Coruh Basin have been finished will take their place in the literature with this study.

Key Words: Coruh Basin, Bayburt, İspir, Yusufeli, Karaz, Haiasa, Urartian and Diauehi.

ÖNSÖZ

Bu çalışmada Çoruh Nehri'nin yukarı ve orta havzasında yer alan Bayburt, İspir ve Yusufeli çevrelerinin tarih öncesi çağları, tarihi çağları ve havzada gerçekleştirilen tarihi ve arkeolojik araştırmaların sonuçları ele alınmıştır.

Havza genelinde Eskiçağ Tarihine yönelik araştırmalar yok denecek kadar azdır. Ayrıca bu bölgede yapımına başlanan barajlar, İspir'in kuzeydoğusu ile Yusufeli ilçe merkezi ve 18 köyünü su altında bırakacak ekolojik dengeyi, turizm potansiyelini ve zengin tarihi-arkeolojik verileri yok edecektir. Bu çalışma havzanın Eskiçağ tarihindeki eksiklikleri gidermek ve bunlara katkıda bulunmak amacıyla yapılmıştır.

Bölgenin tarihi yol ağı üzerinde ve stratejik bir öneme sahip olmasından dolayı çalışma alanının daha iyi anlaşılabilmesi için, birinci bölümde Çoruh Nehri'nin konumu ve havzanın coğrafi özellikleri ön plana çıkarılmıştır.

İkinci bölümde, havzanın tarih boyunca geçirdiği evrelere tarihi coğrafya aracılığı ile değinilmiş, bunu yaparken de, insan topluluklarının coğrafi faktörlerin etkisinde nasıl kaldığı ilkesi göz önünde bulundurulmuştur.

Üçüncü bölümde Çoruh Havzasının tarih öncesi çağları incelenirken, genelde Anadolu'nun bütünü özelde ise havza ve yakın çevresi dikkate alınmıştır. Havzanın özellikle yukarı kısmında tarih öncesi çağların hemen hemen tümünde iskânla karşılaşılrken havzanın ortasında en erken yerleşme ya da buluntular şimdilik ilk Tunç çağına yerleştirilebilir. Son Kalkolitik ve ilk Tunç çağından itibaren, orijinini Erzurum ve çevresinin oluşturduğu Karaz Kültürü örneklerine Çoruh havzasının yukarı kısmında da rastlanması bu kültürün yayılım alanına yeni boyutlar kazandırmıştır.

M.Ö. II. ve I. bindeki siyasi yapılanmalar dördüncü bölümde ele alınmıştır. M.Ö. II. binin ortalarında Hayaşa krallığı, sahip olduğu coğrafi konumdan ötürü, yüzelli yıl boyunca Hitit Devletini uğraştırmış, bunun sonucu olarak Hitit kayıtlarında yer almış ve bölgenin tarihi çağlarla tanışmasını sağlamışlardır. M.Ö. I. binin başlarında sınırları Çoruh Nehri'nin kaynağına kadar ulaşan Diauehi Krallığı bölgeye hâkim olmuştur. Bu krallığın yeraltı kaynakları Urartu Devletinin bölgeye sürekli seferler düzenlemesine sebep olmuş ve bu seferlerin sonucunda

krallık etkisiz hale getirilmiştir. Böylece Urartu Devleti'nin kuzeydeki egemenliği araştırma sahasına kadar genişlemiştir.

Bölgede gerçekleştirilen tarihi ve arkeolojik araştırmaların sonuçlarına beşinci bölümde yer verilmiş, böylece tespit edilen yerleşmelerin Çoruh Havzasının Eskiçağ tarihine katkı sağlanması amaçlanmıştır. Ayrıca beşinci bölümle bütünlük oluşturması için çalışmanın sonuna haritalar, resimler ve çizimler eklenmiştir.

Havzada gerçekleştirilen yorucu ama bir o kadar zevkli arazi çalışmaları sırasında bana eşlik eden meslektaşlarıma ve öğrenci arkadaşlarıma, keramik ve haritaların çizimini yaparak bunların bilgisayara aktarılmasını yüklenen Arş. Gör. Yasin TOPALOĞLU'na ve tecrübesiyle bana yol gösteren Prof. Dr. Enver KONUKÇU'ya şükran borçluyum.

Çalışmanın ortaya çıkışında, bana zamanının önemli kısmını ayıran, bilgisiyle beni sürekli yönlendiren hocam, danışmanım, Doç. Dr. Alpaslan CEYLAN'a sonsuz teşekkür ederim.

Erzurum-2006

Veli ÜNSAL

KISALTMALAR

<i>AAA</i>	Annals of Archaeology and Anthropology, London.
<i>AA</i>	Archäologischer Anzeiger, Berlin.
<i>Ac Ant Hung</i>	Acta Antiqua Academiae Scientiarum Hungaricae, Budapeşte.
<i>AfO</i>	Archiv für Orientforschung, Berlin-Graz.
<i>AfO-NF</i>	Archiv für Orientforschung-Neue Folge, Berlin.
<i>AJA</i>	American Journal of Archaeology, Baltimore, Norwood, Concord, New York.
<i>AMI</i>	Archaeologische Mitteilungen aus Iran, Berlin.
<i>Anadolu (Anatolia)</i>	Ankara Üniversitesi DTCF Arkeoloji Enstitüsü Yayını Ankara.
<i>AnAr</i>	Anadolu Araştırmaları, İstanbul.
<i>Anatolica</i>	Anatolica. Annuaire International pour les Civilisations de l'Asie Antérieure, Leiden.
<i>Antropoloji</i>	Paleoantropoloji Etneoloji, Prehistorya, Ankara.
<i>AO</i>	Der Alte Orientalia, Leipzig.
<i>Ar Or</i>	Archiv Orientalni, Prag.
<i>ARI I</i>	Assyrian Royal Inscriptions I, Wiesbaden.
<i>ArkST</i>	Arkeometri Sonuçları Toplantısı, Ankara.
<i>AST</i>	Araştırma Sonuçları Toplantısı, Ankara.
<i>AS</i>	Anatolian Studies, London.
<i>Ata. Konf</i>	Atatürk Konferansları, Ankara.

<i>Ata. Üni. FEF Ede. Bil. Araş. Der</i>	Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Edebiyat Bilimleri Araştırma Dergisi, Erzurum.
<i>Belleten</i>	Belleten. Türk Tarih Kurumu, Ankara.
<i>BASOR</i>	Bulletin of the American Schools of Oriental Research, South Haley-New Haven.
<i>BiOr</i>	Bibliotheca Orientalis, Leiden.
<i>CAH</i>	Cambridge Ancient History. Cambridge.
<i>CAUCASICA</i>	Zeitschrift für die Erforschung der Sprachen und Kulturen des Kaukasus und Armeniens, Leipzig.
<i>DTCFD</i>	Dil, Tarih, Coğrafya Fakültesi Dergisi, Ankara.
<i>HChI</i>	Handbuch der Chaldischen Inschriften, Graz.
<i>IEJ</i>	Israel Exploration Journals, Jerusalem.
<i>IRAN</i>	Journal of the British Institute of Persian Studies, London.
<i>IRAQ</i>	Published by the British School of Archaeology in Iraq, London.
<i>Ist. Mitt.</i>	İstanbul Mitteilungen. Deutsches Archäologisches Institute, Tübingen.
<i>İA</i>	Türkiye Diyanet Vakfı, İslam Ansiklopedisi, İstanbul.
<i>JA</i>	Journal Asiatique, Paris.
<i>JAOS</i>	Journal of the American Oriental Society, New Haven.
<i>JCS</i>	Journal of Cuneiform Studies, New Haven.

<i>JNES</i>	Journal of Near Eastern Studies, Chicago.
<i>KBo</i>	Keilschrifttexte aus Boghazköi, Leipzig-Berlin.
<i>KUB</i>	Keilschrift-Urkunden aus Boğazköi, Berlin.
<i>KST</i>	Kazı Sonuçları Toplantısı, Ankara.
<i>LAR I-II</i>	Ancient Records of Assyria and Babylonia, Chicago.
<i>MDOG</i>	Mitteilungen der Deutschen Orient-Gesellschaft in Berlin, Berlin.
<i>MTA</i>	Maden Tetkik Arama Enstitüsü Dergisi, Ankara.
<i>MVAG</i>	Mitteilungen der Vorderasiatisch-ägyptischen Gesellschaft, Berlin.
<i>MVAeG</i>	Mitteilungen der Vorderasiatisch-ägyptischen Gesellschaft, Leipzig.
<i>ODTÜ Keban Projesi</i>	Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Keban Projesi Yayınları, Ankara.
<i>Or Ns</i>	Orientalia. Nova Series, Roma.
<i>PZ</i>	Prähistorische Zeitschrift, Berlin, Leipzig.
<i>RA</i>	Revue Archéologique, (Nouvelle Série) Paris.
<i>REA</i>	Revue des Etudes Anciennes, Strasbourg.
<i>RHA</i>	Revue Hittite et Asiatique: Organe de la Societe des Etudes Hittites, Paris.
<i>RLV</i>	Reallexikon der Vorgeschichte, Berlin.
<i>Selçuk Üni. Eğitim Fak. Der.</i>	Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, Konya.
<i>TAD</i>	Türk Arkeoloji Dergisi, Ankara.

<i>TAY</i>	Türkiye Arkeoloji Yerleşmeleri, İstanbul.
<i>Tel Aviv</i>	Tel Aviv. Journal of the Institute of Archaeology of Tel Aviv University, Israel.
<i>TKU</i>	Topographische Karte Von Urartu, Berlin.
<i>TTAED</i>	Türk Tarih, Arkeologya ve Etnografya Dergisi, Ankara.
<i>TTK</i>	Türk Tarih Kurumu, Ankara.
<i>TTKong.</i>	Türk Tarih Kongresi, Ankara.
<i>TÜBA-AR</i>	Türkiye Bilimler Akademisi Arkeoloji Dergisi, İstanbul.
<i>UKN</i>	Urartskie Kliobraznyne Nadpisi, Moskova.
<i>VDI</i>	Vestnik Drejnev İstorii, Moskova.
<i>WVDOG</i>	Wissentschatliche Veröffentlichungen der Deutschen Orient-Gessellschaft, Leipzig.
<i>Yüzüncü Yıl Üniv. Sos. Bil. Der.</i>	Yüzüncü Yıl Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi, Van.
<i>ZA</i>	Zeitschrift für Assyriologie, Berlin.
<i>ZE</i>	Zeitschrift für Ethnologie, Berlin.

METİN İÇERİSİNDE GEÇEN BAZI KISALTMALAR

ayr. bk.	: Ayrıca bakınız
ayr. krş.	: Ayrıca karşılaştırınız
Bk.	: Bakınız
Çev.	: Çeviren
dpn.	: Dipnot
Fig.	: Figür
hrt.	: Harita
krş.	: Karşılaştırınız
M.Ö.	: Milattan Önce
M.S.	: Milattan Sonra
No:	: Numara
Res.	: Resim
vd.	: ve devamı
vdd.	: ve devamının devamı

LEVHALAR LİSTESİ (HARİTALAR VE FİGÜRLER)

HARİTALAR

- Harita-1 Çoruh Havzası Coğrafyası
Harita-2 Hitit Yayılım Alanı
Harita-3 Urartu Yayılım Alanı (*E.Konyar'dan*)
Harita-4 Çoruh Havzası Tarihi ve Arkeolojik Merkezleri
Harita-5 Yusufeli, Tarihi ve Arkeolojik Merkezleri
Harita-6 İspir, Tarihi ve Arkeolojik Merkezleri
Harita-7 Bayburt, Tarihi ve Arkeolojik Merkezleri

FİGÜRLER

- Figür-1 Çoruh Nehri'nin Kaynağı
Figür-2 Çoruh Nehri / Yusufeli
Figür-3 Çoruh Nehri-Barhal Çayı / Yusufeli
Figür-4 Oltu Çayı
Figür-5 Çoruh Nehri / Pazaryolu
Figür-6 Çoruh Nehri / Bayburt
Figür-7 Gez Alanından Genel Görünüm
Figür-8 Gez Alanı'nın Güneyden Görünüşü
Figür-9 Gez Alanı Buluntu Çizimleri (*Gündüzalp 1986*)
Figür-10 Gez Alanı Buluntu Çizimleri (*Gündüzalp 1986*)
Figür-11 Killiğin Mağarası'ndan Genel Görünüm
Figür-12 Killiğin Mağarası'nın Girişi
Figür-13 Killiğin Mağarası'nın İçten Görünüşü
Figür-14 Killiğin Mağarası Buluntu Çizimi (*Gündüzalp 1986*)
Figür-15 Gundulak Tepe Genel Görünüm
Figür-16 Gundulak Tepe
Figür-17 Büyüktepe Genel Görünüm
Figür-18 Büyüktepe'den Detay
Figür-19 Büyüktepe Kaçak Kazı İzleri
Figür-20 Büyüktepe Keramik Çizimleri
Figür-21 Çimentepe Genel Görünüm
Figür-22 Çimentepe Mimari Kalıntı İzleri
Figür-23 Çimentepe Keramik Çizimleri
Figür-24 Karaçayır Mevkii Genel Görünüm
Figür-25 Karaçayır Mevkii
Figür-26 Karaçayır Keramik Çizimleri
Figür-27 Gökçedere (Pulur) Höyük Genel Görünüm
Figür-28 Gökçedere (Pulur) Höyük'teki Tahribat
Figür-29 Söğütlü (Hindi) Höyük Genel Görünüm
Figür-30 Söğütlü (Hindi) Höyük Kaçak Kazı İzleri
Figür-31 Söğütlü (Hindi) Höyük Keramik Çizimleri
Figür-32 Aksaçlı (Haşiye) Höyük Genel Görünüm
Figür-33 Aksaçlı (Haşiye) Höyük Kaçak Kazı İzleri
Figür-34 Tepecik (Siptoros) Höyük Genel Görünüm

- Figür-35 Tepecik (Siptoros) Höyük Kaçak Kazı İzleri
 Figür-36 İvcekler Höyük Genel Görünüm
 Figür-37 İvcekler Höyük'ten Detay
 Figür-38 Bayburt Kalesi Genel Görünüm
 Figür-39 Bayburt Kalesi Sur Duvarları
 Figür-40 Bayburt Kalesi Sur Duvarları
 Figür-41 Bayburt Kalesi Keramik Çizimi
 Figür-42 Bayburt Kalesi Kaya Basamaklı Su Tünelinin Çoruh'a Açılan Kısım
 Figür-43 Bayburt Kalesi Kaya Basamaklı Su Tünelinin Çoruh'a Açılan Kısım
 Figür-44 Kitre Kalesi Genel Görünüm
 Figür-45 Kitre Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-46 Sarıhan Kalesi Genel Görünüm
 Figür-47 Kapılı Kalesi Genel Görünüm
 Figür-48 Kapılı Kalesi Duvar Kalıntıları
 Figür-49 Kapılı Kalesi Mimari İzler
 Figür-50 Bayrampaşa Kalesi Genel Görünüm
 Figür-51 Bayrampaşa Kalesi Sur Duvarları
 Figür-52 Aydın-tepe Kalesi Genel Görünüm
 Figür-53 Aydın-tepe Kalesi'nden Detay
 Figür-54 Aydın-tepe Kalesi Mimari Kalıntı İzleri
 Figür-55 Aydın-tepe Kalesi'nin Giriş Kısım
 Figür-56 İspir Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-57 İspir Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-58 Maden Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-59 Maden Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-60 Maden Kalesi Su Sarıçları
 Figür-61 Maden Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-62 Yeşilyurt Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-63 Devedağı (Fısırik) Kalesi'nden Genel Görünü
 Figür-64 Devedağı (Fısırik) Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-65 Devedağı (Fısırik) Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-66 Karahan Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-67 Karahan Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-68 Kümbettepe (Pazaryolu / Norgah) Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-69 Kümbettepe Kalesi'nden Mimari İzler
 Figür-70 Laleli Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-71 Laleli Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-72 Elmalı Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-73 Elmalı Kalesi
 Figür-74 İyidere Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-75 İyidere Kalesi
 Figür-76 Karakale'nden Genel Görünüm
 Figür-77 Karakale
 Figür-78 Cankurtaran Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-79 Cankurtaran Kalesi
 Figür-80 Kınalıçam Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-81 Kınalıçam Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-82 Bahçeli Kalesi'nden Genel Görünüm

- Figür-83 Bostancı Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-84 Esendal Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-85 Esendal Kalesi Su Sarnıcı
 Figür-86 Tekkale'den Genel Görünüm
 Figür-87 Tekkale'deki Şapel Kalıntısı
 Figür-88 Çevreli Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-89 Çevreli Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-90 Kılıçkaya (Ersis) Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-91 Kılıçkaya Buluntu Örneği (*Şu Anda Kılıçkaya Beldesindedir*)
 Figür-92 Çiftlik Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-93 Darıca Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-94 Yokuşlu Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-95 Yokuşlu Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-96 Demirkent Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-97 Demirkent Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-98 Demirköy Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-99 Demirköy Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-100 Cevizlik Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-101 Cevizlik Kalesi
 Figür-102 Köprügören Kalesi'nden Genel Görünüm
 Figür-103 Köprügören Kalesi Duvar Örgüsü
 Figür-104 Taşkesen Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-105 Taşkesen Höyük Kaçak Kazı İzleri
 Figür-106 Akşar Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-107 Akşar Höyük
 Figür-108 Akşar Höyük Keramik Çizimleri
 Figür-109 Kitre Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-110 Danişment Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-111 Mutlu Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-112 Mutlu Höyük Kaçak Kazı İzleri
 Figür-113 Mutlu Höyük Keramik Çizimleri
 Figür-114 Çorak Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-115 Çayır yolu Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-116 Çayır yolu Höyük'ten Detay
 Figür-117 Çayır yolu Höyük'ten Buluntu Örneği
 Figür-118 Çayır yolu Höyük Keramik Çizimleri
 Figür-119 Çifttaş Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-120 Çifttaş Höyük Kaçak Kazı İzleri
 Figür-121 Yazıbaşı Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-122 Yazıbaşı Höyük'ten Detay
 Figür-123 Yazıbaşı Höyük Keramik Çizimleri
 Figür-124 Tepetarla Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-125 Tepetarla Höyük'ten Detay
 Figür-126 Mezarlıktepe Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-127 Mezarlıktepe Höyük'ten Detay Görünümü
 Figür-128 Mezarlıktepe Höyük Üzerindeki Günümüze Ait Mezarlar
 Figür-129 İncili Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-130 İncili Höyük'ten Detay Görünümü

- Figür-131 Değirmencik Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-132 Değirmencik Höyük
 Figür-133 Çiğdemtepe Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-134 Çiğdemtepe Höyük'ten Kaçak Kazı İzleri
 Figür-135 Çiğdemtepe Höyük'ten Kaçak Kazı İzleri
 Figür-136 Çiğdemtepe Höyük Keramik Çizimleri
 Figür-137 Kalecik Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-138 Kalecik Höyük'ten Kaçak Kazı İzleri
 Figür-139 Sancaktepe Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-140 Sancaktepe Höyük
 Figür-141 Sırakayalar Höyük (1)'den Genel Görünüm
 Figür-142 Sırakayalar Höyük (1)
 Figür-143 Sırakayalar Höyük (1)'ten Detay
 Figür-144 Sırakayalar Höyük (1) Keramik Çizimleri
 Figür-145 Sırakayalar Höyük (2)'den Genel Görünüm
 Figür-146 Sırakayalar Höyük (2)
 Figür-147 Yedigözel Höyük'ten Genel Görünüm
 Figür-148 Yedigözel Höyük'ün Günümüzdeki Durumu
 Figür-149 Kop Kaya Mezarı'ndan Genel Görünüm
 Figür-150 Kop Kaya Mezarı (1 Nolu)
 Figür-151 Kop Kaya Mezarı'na Ulaşan Yol
 Figür-152 Kop Kaya Mezarı (2 Nolu)
 Figür-153 Kop Kaya Tüneli
 Figür-154 Kop Kaya Tüneli
 Figür-155 Aydıntepe Yer Altı Şehri
 Figür-156 Aydıntepe Yer Altı Şehri
 Figür-157 Taşkesen Yerleşim Alanı'ndan Genel Görünüm
 Figür-158 Taşkesen Yerleşim Alanı
 Figür-159 Taşkesen Yerleşim Alanı Keramik Çizimleri
 Figür-160 Y.Kırzı Yerleşim Alanı'ndan Genel Görünüm
 Figür-161 Y. Kırzı Yerleşim Alanı
 Figür-162 Y.Kırzı Yerleşim Alanı Keramik Çizimleri
 Figür-163 Çayırköprü Yerleşim Alanı'ndan Genel Görünüm
 Figür-164 Çayırköprü Yerleşim Alanı'nın Günümüzdeki Durumu
 Figür-165 Elmalı Mağarası'ndan Genel Görünüm
 Figür-166 Sırakonaklar Mağaraları'ndan Genel Görünüm
 Figür-167 Sırakonaklar Mağaraları
 Figür-168 Bakırtepe Köyü
 Figür-169 Bakırtepe Mağarası (*Aytekin 1999_a*)
 Figür-170 Bakırtepe Mağarasındaki Runik Yazıt (*Aytekin 1999_a*)
 Figür-171 Bakırtepe Mağarası (*Aytekin 1999_a*)
 Figür-172 Demirkent Mağarası'ndan Genel Görünüm
 Figür-173 Demirkent Mağarası Girişi
 Figür-174 Demirkent Mağarası'nın İç Kısmı

İÇİNDEKİLER

ÖZET.....	V
ABSTRACT.....	VI
ÖNSÖZ.....	VII
KISALTMALAR.....	IX
METİN İÇERİSİNDE GEÇEN BAZI KISALTMALAR.....	XIII
LEVHALAR LİSTESİ (HARİTALAR VE FİGÜRLER).....	XIV
GİRİŞ.....	1
BİRİNCİ BÖLÜM.....	1
1.ÇORUH HAVZASI'NIN GENEL COĞRAFI ÖZELLİKLERİ.....	1
1.1.Çoruh Nehri ve Havzası.....	4
1.2.Yukarı Çoruh Havzası'nın Genel Coğrafi Özellikleri.....	6
1.2.1.Konumu.....	6
1.2.2.Jeomorfolojik özellikler.....	6
1.2.3.İklim ve bitki örtüsü.....	7
1.2.4.Toprak özellikleri.....	9
1.2.5.Hidrografya özellikleri (yeraltı ve yerüstü su kaynakları).....	9
1.2.6.Yollar.....	10
1.2.7.Madenler.....	11
1.3. Orta Çoruh Havzası'nın Genel Coğrafi Özellikleri.....	12
1.3.1.Konumu.....	12
1.3.2.Jeomorfolojik özellikler.....	13
1.3.3.İklim ve bitki örtüsü.....	15
1.3.4.Toprak özellikleri.....	18
1.3.5.Hidrografya özellikleri (yeraltı ve yerüstü su kaynakları).....	19
1.3.6.Yollar.....	21
1.3.7.Madenler.....	22
İKİNCİ BÖLÜM.....	24
2.ÇORUH HAVZASI'NIN TARİHİ COĞRAFYASI.....	24
2.1.Tarihi Coğrafyanın Önemi.....	24
2.2.Çoruh Havzası'nın Tarihi Coğrafyası.....	26
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.....	35
3.ÇORUH HAVZASI'NIN TARİH ÖNCESİ ÇAĞLARI.....	35
3.1.Paleolitik Çağ.....	36
3.1.1.Alt ve Orta Paleolitik Çağ.....	41
3.1.1.1.Geç Alanı.....	43
3.2. Mezolitik/Epipaleolitik Çağ.....	45
3.2.1.Killiğin Mağarası.....	47
3.3.Kalkolitik Çağ.....	48
3.3.1.Gundulak Tepe.....	54
3.4.Tunç Çağı.....	55
3.4.1.Büyüktepe.....	63
3.4.2.Çimentepe Höyük.....	65
3.4.3.Karaçayır Mevkii.....	66

3.5.Karaz (Hurri) Kültürünün kökeni ve genel özellikleri.....	67
3.5.1. Karaz (Hurri) Kültürü ile ortak özellikler taşıyan yerleşmeler.....	74
3.5.1.1.Gökçedere (Pulur) Höyük.....	74
3.5.1.2.Söğütlü (Hindi) Höyük.....	76
3.5.1.3.Aksaçlı (Haşiye) Höyük.....	77
3.5.1.4.Tepecik (Siptoros) Höyük.....	78
3.5.1.5.İvceklerin Tepesi.....	79
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.....	80
4.ÇORUH HAVZASI'NIN TARİHİ ÇAĞLARI.....	80
4.1.M.Ö. II. Binde Çoruh Havzası.....	83
4.1.1.Hitit devleti ve kuzeydoğu politikası.....	85
4.1.2.Hayaşa-Azzi krallığı.....	91
4.1.2.1.Hayaşa-Azzi krallığının konumu ve yayılım alanı.....	93
4.1.2.2.Hayaşa-Hitit ilişkileri ve Hayaşa krallığının siyasi tarihi.....	99
4.1.2.2.1.Karanni döneminde Hayaşa Krallığı.....	100
4.1.2.2.2.Mariya döneminde Hayaşa Krallığı.....	102
4.1.2.2.3.Hukkanas döneminde Hayaşa Krallığı.....	104
4.1.2.2.4.Anniya döneminde Hayaşa Krallığı.....	108
4.2.M.Ö. I. Binde Çoruh Havzası.....	113
4.2.1.Urartu Devletinin kuruluşu ve kuzey politikası.....	118
4.2.1.1.Urartu devletinin kuruluşu.....	118
4.2.1.2.Urartu devletinin kuzey politikası.....	125
4.2.1.3.Diauehi krallığı dönemi.....	138
4.2.1.3.1.Diauehi'nin konumu ve yayılım alanı.....	138
4.2.1.3.2.Diauehi-Urartu ilişkileri.....	142
4.2.2.Urartu devletinin yıkılışı.....	144
BEŞİNCİ BÖLÜM.....	151
5.ÇORUH HAVZASI'NDA TARİHİ VE ARKEOLOJİK ARAŞTIRMALAR VE SONUÇLARI.....	151
5.1.Kaleler.....	151
5.1.1.Bayburt kalesi ve kaya basamaklı su tüneli.....	151
5.1.2.Kitre kalesi.....	152
5.1.3.Sarıhan kalesi.....	153
5.1.4.Kapılı kale.....	153
5.1.5.Bayrampaşa kalesi.....	154
5.1.6.Aydıntepe (hart) kalesi.....	154
5.1.7.İspir kalesi.....	155
5.1.8.Maden kalesi.....	156
5.1.9.Yeşilyurt kalesi (yusufun kale).....	157
5.1.10.Devedağı (fisrik) kalesi.....	157
5.1.11.Karahan kalesi.....	158
5.1.12.Kümbettepe (norgah) kalesi.....	158
5.1.13.Laleli (serk) kalesi.....	159
5.1.14.Elmalı kalesi.....	159

5.1.15. İyidere kalesi.....	160
5.1.16. Karakale.....	160
5.1.17. Cankurtaran kalesi.....	161
5.1.18. Kınılıçam (aşpişen) kalesi.....	161
5.1.19. Bahçeli kalesi.....	161
5.1.20. Bostancı kalesi.....	162
5.1.21. Esendal kalesi.....	162
5.1.22. Tekkale.....	163
5.1.23. Çevreli kalesi.....	163
5.1.24. Kılıçkaya (ersis) kalesi.....	164
5.1.25. Çiftlik kalesi.....	164
5.1.26. Darıca (espek) kalesi.....	164
5.1.27. Yokuşlu (nihah) kalesi.....	165
5.1.28. Demirkent kalesi.....	165
5.1.29. Demirköy kalesi.....	165
5.1.30. Cevizlik kalesi.....	166
5.1.31. Köprügören kalesi.....	166
5.2. Höyükler.....	168
5.2.1. Taşkesen höyük.....	168
5.2.2. Akşar höyük.....	168
5.2.3. Kitre höyük (üçler tepesi).....	168
5.2.4. Danişment höyük (pülür tepe).....	169
5.2.5. Mutlu höyük.....	169
5.2.6. Çorak köy höyük.....	169
5.2.7. Çayır yolu höyük.....	170
5.2.8. Çifttaş höyük.....	170
5.2.9. Yazıbaşı höyük.....	170
5.2.10. Tepetarla höyük.....	171
5.2.11. Mezarlıktepe höyük.....	171
5.2.12. İncili höyük.....	171
5.2.13. Değirmencik höyük.....	172
5.2.14. Çiğdemtepe höyük.....	172
5.2.15. Kalecik höyük.....	172
5.2.16. Sancaktepe höyük.....	173
5.2.17. Sırakayalar höyük (1).....	173
5.2.18. Sırakayalar höyük (2).....	173
5.2.19. Yedigözeler höyük.....	174
5.3. Diğer Yerleşmeler.....	175
5.3.1. Kop kaya mezarları ve kaya tüneli.....	175
5.3.2. Aydın tepe yeraltı şehri.....	176
5.3.3. Taşkesen yerleşim alanı.....	176
5.3.4. Yukarı kırsı yerleşim alanı.....	177
5.3.5. Çayırköprü yerleşim alanı.....	177
5.3.6. Elmalı mağarası.....	177
5.3.7. Sırakonaklar mağaraları.....	177
5.3.8. Bakırtepe mağarası.....	178

5.3.9.Demirkent mağarası.....	178
SONUÇ	179
KAYNAKÇA	189
HARİTALAR	236
FİGÜRLER	243
ÖZGEÇMİŞ	334

GİRİŞ

BİRİNCİ BÖLÜM

1. ÇORUH HAVZASININ GENEL COĞRAFI ÖZELLİKLERİ

Araştırma sahası, Çoruh Nehri'nin yukarı ve orta havzalarından oluşmaktadır (Harita-1). Bu çalışmanın konusunu oluşturan Yukarı Çoruh Havzasına, Bayburt ili dâhil edilirken, Orta Çoruh Havzasına Erzurum ilinin İspir ilçesi ile Artvin ilinin Yusufeli ilçesi dâhil edilecektir. Yukarı ve Orta Çoruh Havzasının coğrafi konumundan bahsetmeden önce eski kara parçaları olarak isimlendirilen Asya, Avrupa ve Afrika'nın birbirleriyle olan bağlantısını sağlayan Anadolu'nun¹ coğrafi özelliklerine göz atmak gerekmektedir.

Anadolu, Hellenistik dönemden itibaren *Anatolia* adı verilen *Asia Minor/Küçük Asya* topraklarıdır. Bu ülkenin toprakları, kuzey yarımkürede *Eski Dünya Kütleleri* denilen Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarının ortasına yakın bir yerde bulunur. Ayrıca Anadolu, Avrupa'dan Asya'ya geçişi sağlayan ve boğazlar aracılığı ile Karadeniz'i Akdeniz'e bağlayan bir su yolu görünümündedir².

Yarımada şeklindeki Anadolu'nun üç tarafı denizlerle çevrili olup, toplam yüzölçümü 780.576 km². dir. Ülkenin kuzey-güney yönündeki kısa ekseni 425-650 km.ler arasındadır. Doğu-batı doğrultusundaki uzun ekseni ise 1600 km.yi geçer³.

Anadolu toprakları I. Türk Coğrafya Kongresinde alınan bir kararla bünyesi, yer şekilleri, iklimi, tabii bitki örtüsü ve beşeri özelliklerine göre yedi ayrı coğrafi bölgeye ve çeşitli bölümlere ayrılmıştır.

Araştırma sahası Karadeniz Bölgesi şartlarını taşımasına rağmen Doğu Anadolu Bölgesi ile olan benzer özelliklerinden dolayı bir geçiş bölgesi⁴ özelliğini gösterdiğinden, kısaca Doğu Anadolu Bölgesi ve

¹ Doğanay 1997, 75.; Benzer görüşler için bk., Atalay 1992, 3.; Özgür 2000, 10.

² Memiş 1989, 3.; Kınal 1991, 1.; Erzen 1992, 1 vdd.; Atalay 1992, 1.; Ayrıca karşılaştırmak için bk., Yücel 1987, 4 vdd.; İzbrak 1984, 1.

³ Atalay 1992, 1.; Doğanay 1994, 91.

⁴ Tarkan 1973, 1.

Karadeniz Bölgesinin Doğu Karadeniz Bölümünün coğrafi özelliklerine de göz atmak gerekmektedir.

Doğu Anadolu, kabaca kaidelerini doğu sınırlarımıza dayamış, iki tarafından kuzey ve güney kenar dağlar ile çevrelenmiş ve zirvesi İç Anadolu Bölgesine doğru ilerleyen bir üçgen şeklinde beliren kendine has özellikleri ile yurdumuzun diğer sahalarından ayrılan tam manası ile bir coğrafi bölge meydana getirir. Doğu Anadolu denince her şeyden önce onun büyük yüksekliğini göz önüne getirmeliyiz. Bölgenin diğer önemli bir karakteri ise Alp sistemine bağlı dağ silsilelerinin yurdumuzun bu bölgesinde çok sıkışık sıralar meydana getirmiş olmasıdır⁵.

Doğu Anadolu iklimi şiddetli karasal iklim olarak isimlendirilir. Kışlar çok uzun, şiddetli ve karlıdır. Yaz mevsimi ise çok kısa olmakla beraber yüksek platolarda bile oldukça sıcak geçer. Yıllık sıcaklık farkları da 60–70 °C bulmaktadır⁶.

Bölgenin büyük bir kısmı tabii orman sahasına sahiptir. Bitki örtüsü olarak genellikle şiddetli-uzun kışlara ve fazla olmayan yağış miktarına dayanıklı iğne yapraklılar ile soğuğa hassas olan meşe ormanları görülür. Bu bitki örtüsü bölgenin batısında 2400m., doğusunda ise 2800m. yüksekte sona erer. Yurdumuzun başka hiçbir bölgesinde ormanların bu kadar yükseğe çıktığı görülmez⁷.

Karadeniz Bölgesinin Doğu Karadeniz Bölümü ise yurdumuzun kuzeydoğusunda, kuzeyini Karadeniz'e, güneyini ise Doğu Karadeniz Dağları'na dayamış bir bölümdür. Karadeniz kıyısına paralel olarak uzanan Doğu Karadeniz Dağları, jeolojik ve morfolojik yönden iç kısımlarla Karadeniz Bölgesi'ni ayıran bir dağ kuşağıdır. Batıda Giresun Dağları ile başlayan bu dağ sistemi, doğuya doğru Kaçkar, Güngörmez, Gül ve Karçal Dağları ile devam eder.

Ülkemiz ve bölgenin en yüksek kesimini oluşturan Doğu Karadeniz Dağları üzerindeki yüksek tepeler 3000m.den fazladır (Kaçkar Dağı 3982 m., Güngörmez Dağı 3523m., Karçal Dağı 3415m.). Bu dağların kuzeyde

⁵ Erinç 1953, 5.

⁶ Erinç 1953, 20 vd.; Atalay 1992, 120.

⁷ Erinç 1953, 31.; İzbirak 1984, 258.

Karadeniz, güneyde ise Çoruh Havzasına bakan yamaçları son derece sarp ve diktir⁸.

Doğu Karadeniz Bölümü iklimi çok yüksek yağış miktarı, nispeten yüksek yaz sıcaklığı ve kışların ılık geçtiği bir iklimdir⁹. Doğu Karadeniz Dağları kuzeyden sokulan hava kütlelerinin iç kısımlara kadar ilerlemesini önemli ölçüde engellerken, güneyde bulunan sıradağlarda güneydeki hava kütesinin kuzeye yani Karadeniz'e doğru sokulmasını geniş ölçüde önler. Bu bakımdan sahanın güneyi ile kuzeyi arasında iklim farklılıkları görülür. Zira kuzeyde, Karadeniz sahilinde nemli ılıman iklim şartları hâkimken, güneydeki yüksek plato ve havzalarda şiddetli karasal iklim etkili olmaktadır¹⁰. Doğu Karadeniz sahilinin ılıman şartlar arz etmesi sahilden itibaren birdenbire yükselen Doğu Karadeniz Dağlarının konumu ve varlığı ile ilgilidir.

Doğu Karadeniz Bölümünün bitki örtüsünün şekillenmesinde jeomorfolojik özelliklerin rolü çok büyüktür. Doğu Karadeniz Dağlarının kuzeye yani Karadeniz'e bakan yamaçlarında 0–1100 m. arasında geniş yapraklı nemli ılıman orman, 1100–1600 m. arasında yayvan ve iğne yapraklı karışık orman, 1600–2000 m. arasında ise iğne yapraklı (Ladin) ormanlar yaygın bir şekilde görülmektedir¹¹. Ayrıca yine bu bölgede iklim şartlarının meydana gelmesinde dağların uzanışı, bakı ve karasallık durumu önemli rol oynamaktadır.

---

⁸ Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 26–30.

⁹ İzbirak 1984, 234.; Atalay 1992, 142.

¹⁰ Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 30.

¹¹ İzbirak 1984, 257.; Atalay 1992, 189.

1.1.ÇORUH NEHRİ VE HAVZASI

Çoruh Nehri¹², Kuzeydoğu Anadolu'nun en büyük akarsularından biridir. Kaynağını Mescit Dağları'nın (3239 m.) güneybatısındaki Çivilikaya Tepesinin batı yamaçlarından çıkan kaynak sularından alır¹³. Doğu Karadeniz Dağları ile Mescit Dağları arasından geçerek Batum Limanı güneyinde Karadeniz'e dökülür. Kaynağından denize döküldüğü yere kadar uzunluğu 466 km.dir. Türkiye topraklarında bulunan kısmı 442 km. iken, Gürcistan topraklarında kalan kısmı ise 24 km dir¹⁴.

Çoruh Vadisi Artvin bölgesinden başlayıp, geniş Bayburt ovasında hafif bir eşikten sonra Kelkit Vadisine geçer. Vadinin genişliği ve derinliği yer yer değişir. İspir'in doğusunda, iki tarafındaki dağların 3000 m'yi aşan yükseltileri arasında, Türkiye'nin en derine gömülmüş vadilerine örnek gösterilebilir. Çoruh Nehri'nin Doğu Karadeniz kütlesi ile Doğu Anadolu kıvrım sistemlerinin kuzey kısmı arasındaki kesimi, bu iki dağ arasındaki sınırı takip eder¹⁵.

Havzanın, kuzey sınırını Rize Dağlarının yüksek doruk hattı, güney sınırını ise Çoruh-Kelkit sıradağının zirvelerinden çekilen bir hat çizer. Batı sınırını Kelkit Vadisi, doğu sınırını ise Yalnızçam Dağlarının batısı oluşturur.

Genellikle Karadeniz Bölgesinin doğu yöresini teşkil eden Çoruh Havzası, kuzeyde Karadeniz ile güneyde Doğu Anadolu Bölgesi arasındadır. Bu durum Çoruh Havzasına iki ayrı bölgeden farklı bazı özellikler kazandırmıştır veya her iki bölgenin bazı karakterlerinin karışımı sonucu apayrı bir coğrafi bölüm oluşmasına neden olmuştur. Havzanın coğrafi konumundan dolayı ortaya çıkan bu farklılık, etkisini diğer alanlarda da göstermiştir.

Yakın bir gelecekte % 80'i Çoruh Nehri üzerinde inşa edilecek barajlardan sonra araştırma sahasının Orta Çoruh Havzası içerisinde yer alan Yusufeli ilçe merkezi ve ilçeye bağlı 18 köy sular altında kalacaktır. Ayrıca

¹² Çoruh Nehri ülkemizin en uzun akarsularından biri olup 10. sırada yer almaktadır.

¹³ Sever 2005, 60.

¹⁴ Köse 1991, 71.; İzbırak 1984, 97.; Sever 2005, 60.

¹⁵ Arınç 2004, 151 vd.

İspir’de yapılması planlanan hidroelektrik santralleri de bölgeyi önemli derecede etkileyecektir. Bu bakımdan bölgedeki birçok doku yanında tarihi, arkeolojik ve kültürel verilerde yok olacaktır.

Bu çalışma ile hem bölgenin söz konusu verileri tespit edilerek literatüre kazandırılacak hem de Çoruh Havzası içerisinde yapılacak barajlardan sonra sular altında kalacak yerlerle ilgili elimizde bir eser bulunacaktır.

1.2.YUKARI ÇORUH HAVZASININ GENEL COĞRAFI ÖZELLİKLERİ

1.2.1.Konumu:

Doğu Karadeniz Bölümünün iç kısmında yer alan Bayburt, Kop ve Soğanlı Dağları arasında Çoruh Nehri'nin açtığı vadi oluşunun nispeten genişlemiş kesiminde kurulmuş olup, deniz seviyesinden 1550 m. yükseklikindedir¹⁶.

Kuzeyde Karadeniz, güneyde Doğu Anadolu Bölgesi arasında yer alan Yukarı Çoruh Havzası her iki bölgenin özelliklerini taşımaktadır¹⁷. Bayburt ovası kuzeyden Soğanlı, güneyden Otlukbeli, doğudan Mescit ve batıdan da Giresun Dağları ile çevrilidir¹⁸. Doğu Karadeniz Bölümünde ve Çoruh Nehri'nin yukarı havzasında yer alan Bayburt, 3652 km² yüzölçümüne sahiptir. Bayburt ilinin Demirözü ve Aydıntepe adında iki ilçesi bulunmaktadır¹⁹.

Bayburt, araştırma sahasının başlangıcını oluşturur ve sahadaki en büyük yerleşmelerden biridir. Kuzeyinde Trabzon, kuzeydoğusunda Rize, doğusunda İspir, güney ve güneydoğusunda Erzurum, batısında ise Gümüşhane yer almaktadır.

1.2.2.Jeomorfolojik Özellikler ve Yeryüzü Şekilleri:

Yukarı Çoruh Havzasının en önemli morfolojik özelliği etrafı yüksek dağlarla çevrili, düzlüklerin yer aldığı bir saha olmasıdır. Bayburt ve çevresi yeryüzü şekilleri bakımından üç bölüme ayrılmaktadır. Birincisi; sahanın batı bölümünde bulunan Bayburt Ovası, ikincisi; akarsuların oluşturduğu vadiler, üçüncüsü ise; yörenin etrafını çevreleyen ve doğu bölümünde yer tutan dağlık alanlardır²⁰. Kuzeyde ve güneyde uzanan yüksek

¹⁶ Tarkan 1974, 83.

¹⁷ Tarkan 1971, 113.

¹⁸ Yazıcı 1995, 189.

¹⁹ Tarkan 1974, 83.; Özey 1994, 437.

²⁰ Tarkan 1970, 116.; Tarkan 1971, 115.; Özey 1994, 438.; Yücel 1987, 24.; Yazıcı 1995, 191.

sıradağlar, sadece Kop ve Vavuk Dağlarındaki yüksek geçitlerden Trabzon-Erzurum transit yolunun geçmesini sağlar.

Yaklaşık olarak 735 km²'yi bulan Bayburt ovası dört bölümden oluşmaktadır. Güneydoğuda 1600–1750 m. yükseltide Keçevüdüzü, batı kesimde 1550–1600 m.'lerde Mormuş Düzluğu, kuzeyde Hart Ovası, 1450–1550 m.'ler arasındadır. Son olarak kuzeydoğuda 1400–1500 m.de Mam Suyu ile Çoruh Nehri'nin birleştiği kesimde Düzüker Ovası yer alır²¹.

Yeryüzü şekillerinin diğer iki ünitesini oluşturan vadiler Çoruh Nehri ve yan kollarının yataklarına kadar uzanır. Bu vadiler, V tipi vadiler olup oldukça dar, derin ve sık sık dirsek yapan bir yapıya sahiptirler.

Bayburt Ovası'nın kuzeyinde ve güneyinde yüksek sıradağlar bulunmaktadır. Sahanın kuzey kesimindeki dağların uzanışı, güneydeki dağların uzanışıyla benzerlik gösterir. Güneydeki sıradağlar, batıdan doğuya doğru güneybatı-kuzeydoğu doğrultusunda birbirine paralel uzanır. Bu dağların başlıcaları batıdan doğuya doğru; Puluk (2300 m), Otlukbeli (2520 m), Sahran (2400 m), Çoşan (2963 m), Kop (2600 m) ve Çavuşkıran (2850 m) Dağlarıdır. Güneye göre daha yüksek olan kuzeydeki dağların başlıcaları ise batıdan doğuya doğru; Zülfe (2750 m), Soğanlı (2750 m), Haldizen (3000 m) ve Kemer (3250 m) Dağlarıdır²².

Sonuç olarak Çoruh Nehri'nin yukarı havzasında yer alan, çevresi yüksek dağlarla çevrili, havzaya Bayburt Havzası da diyebiliriz. Havzadaki jeomorfolojik etkilerin başında akarsuların yataklarını aşındırmaları, derinleştirmeleri ve dağ eteklerinde biriktirmeleri sayılabilir.

1.2.3. İklim ve Bitki Örtüsü:

Yukarı Çoruh Havzasının Karadeniz'e yakınlığı bu havzasının deniz etkisi altında bulunmasını gerektiriyorsa da, gerçekte havzanın kuzeyindeki yüksek dağ sırası denizsel etkinin havzaya girmesine engel olmaktadır. Doğuya doğru gittikçe alçalan Çoruh Vadisi coğrafi konumu ve yükseklikler bakımından karasal iklime yakın bir iklim tipi sergiler. Bayburt ve çevresi,

²¹ Özey 1994, 438.

²² Tarkan 1971, 115 vd.; İzırak 1984, 10.; Özey 1994, 440.; Yazıcı 1995, 190.; Sever 2005, 26.

konum olarak Doğu Karadeniz Bölümünde yer almasına karşın iklim özellikleri bakımından Doğu Anadolu Bölgesi ile benzerlik gösterir²³.

Yukarı Çoruh Havzası iklim bakımından doğudan ve batıdan gelebilecek ılık bir tesirden ziyade, doğuya ve batıya doğru sert etki ile kendini gösterir. Yani havzada daha çok karasal iklim özelliklerine rastlanır. Ancak Doğu Anadolu Bölgesi'ndeki değerlerden farklıdır. Havzada ilkbahar daha erken hissedilmekte, sonbahar daha uzun devam etmektedir. Buna göre Bayburt ve çevresinin iklimi, kurak ve az nemli, orta sıcaklıkta, su fazlasının kış mevsiminde olduğu ve orta derecede deniz tesirine yakın iklim bölgelerine girmektedir²⁴.

Sonuç olarak Yukarı Çoruh Havzası sıcaklık şartları bakımından Karadeniz kıyı şeridinde hüküm süren deniz iklimi ile Doğu Anadolu'da devam eden sert kara iklimi arasında bir geçiş tipini gösterirse de, bu geçiş tipi daha çok kara iklimine yaklaşır.

Bayburt ve çevresi bitki özellikleri bakımından da Doğu Karadeniz Bölümünde yer almasına karşın Doğu Anadolu Bölgesi'nin Erzurum-Kars Bölümünün karakterini taşımaktadır. Bu durum iklim ve toprak şartlarından kaynaklanmıştır.

Sahanın önceden asli formasyonu orman iken, orman örtüsünün tahribi sonucu yüksek boylu plato stepleri gelişmiştir. Orman formasyonu özellikle Çoruh Nehri'nin kaynağını aldığı dağlık alanlarda küçük koruluklar halinde yer almaktadır. Ayrıca Çoruh Nehri boyunca çeşitli kavak türleri de yetişmektedir. Bunlar havzada eğimin azaldığı düzlüklerin başladığı yerlerde ve vadilerin geniş kısımlarında görülür²⁵.

Bu bölgede en geniş yayılım alanına sahip formasyon steplerdir. Sahada yer alan stepler, parlak çiçekli ve yaşama devresi çok kısa olan bitkilerden oluşur. Dağlık alanlardaki sarıçam, meşe ve ardıçlardan oluşan küçük orman örtüleri hariç tutulursa, sahadaki hâkim doğal bitki örtüsünü stepler oluşturur²⁶. Sonuç olarak Yukarı Çoruh Havzasının ince toprak

²³ Tarkan 1971, 124.; Atalay 1992, 24.; Özey 1994, 450.; Yazıcı 1995, 192.

²⁴ Sever 2005, 56.

²⁵ Özey 1994, 453.; Tarkan 1971, 131.; Sever 2005, 84.

²⁶ Yazıcı 1995, 192.; Yücel 1987, 23.; İzbirak 1984, 257.

tabakalı yamaçları ile düzlüklerinde ve tahrip olmuş ormanların yerinde Doğu Anadolu Bölgesinin bitki örtüsünü yansıtan stepler bulunmaktadır.

1.2.4.Toprak Özellikleri:

Ova tabanından dağlık kesime doğru, görülen başlıca toprak çeşitleri şöyledir. Sahanın batı kesiminde Bayburt Ovası, doğu kesiminde dağlık alanlar ve Çoruh Vadisi yer almaktadır. Bayburt Ovası ve Çoruh Vadisi tabanında alivyal ve kolüvyal denilen azonal toprak çeşidi hâkimdir.

Zonal topraklar ise daha çok iklim, bitki örtüsü ve topoğrafya gibi faktörlerin etkisi ile oluşurlar. Sahanın yüksek kesimlerindeki elverişsiz iklim şartları, zonal toprak oluşumunu engellemiştir. Bu durum alçak kesimlerde de varlığını göstererek vadi yamaçları, sekiler ve dolgu yüzeyleri üzerindeki zonal toprak oluşumu periyodik taşıma ve birikme olayları ile sürekli kesintiye uğradığından gelişme fırsatı bulamamıştır. Ayrıca sahanın topoğrafik yapısının dik, sarp ve arızalı olması nedeni ile toprakta sığ yada çok sığ olarak profil gelişimi meydana gelmiştir²⁷.

Bayburt Ovası'nın bir bölümünü oluşturan Mormuş Düzlüğünün orta kesimindeki topraklar hidromorfik alüvyal grubuna dahil edilir. Bu alanın dışında Çoruh Vadisi tabanında ise alüvyal topraklar görülür. Eğimin düzleştiği kesimlerde, kolüvyal topraklar bulunmaktadır. Bayburt ve çevresinin engebeli ve dağlık alanlarında üç tip toprak türü mevcuttur. Sahanın batı ve güneybatı kesiminde kahverengi orman, doğu ve güneydoğusunda kahverengi, kuzey kesimlerde ise yüksek dağ çayır toprakları bulunmaktadır²⁸.

1.2.5.Hidrografya Özellikleri (Yeraltı ve Yerüstü Su Kaynakları):

Yukarı Çoruh Havzasının akarsu şebekesini Çoruh Nehri ve yan kolları oluşturur. Sahada önemli denilebilecek göl yoktur, ancak sulama amaçlı birkaç küçük gölet bulunmaktadır. Yeraltı su seviyesi, vadi tabanı düzlüğünde ve ovada yüzeye oldukça yakinken, dağlık alana çıkıldıkça daha

²⁷ Özey 1994, 451.; Sever 2005, 70.

²⁸ Atalay 1992, 239.; Özey 1994, 451.; Sever 2005, 71.

derinlere doğru gitmektedir. Çoruh Nehri, Bayburt bölgesine güneydoğudan girer ve bir süre aynı yönde akar. Daha sonra kuzeye dirsek yaparak Bayburt şehrine ulaşır. Şehir merkezinin orta bölümünden güney-kuzey doğrultusunda geçen nehir, Düzüker Ovasında önemli bir yan kol olan Mam Suyunu alır. Bundan sonra Çoruh Nehri'nin suları artar ve dirsek yaparak doğuya yönelir. Bu kesimde Bayburt Ovasından gelen Büyük Çay'ın katılmasıyla Çoruh Nehri'nin ana kolu oluşur. Daha sonra dar ve derin olan Çoruh Vadisine girer ve batı-doğu doğrultusunda akışını devam ettirerek Bayraktar Köyü yakınlarında Bayburt'u terk eder²⁹.

Çoruh Nehri'nin yukarı bölümü yaz kuraklığı bulunan iklimlerin rejimini gösterir. Nehrin akım değeri en yüksek seviyeye ilkbahar aylarında (Nisan-Mayıs), en düşük seviyeye ise kış aylarında (Aralık-Ocak) ulaşır. İlkbahar aylarında seviyenin yükselmesinin nedenleri, karların erimesi ve mevsim yağışlarının yüksek olmasıdır³⁰.

Sonuç olarak Çoruh Nehri, rejim bakımından karlı ve yağmurlu bir karakter göstermektedir.

1.2.6.Yollar:

Bayburt ve çevresinde yollar çok eski olmasına rağmen ulaşım yönünden gelişmemiştir. Bölgede arazinin engebeli oluşu ve kışların uzun sürmesi bunun nedenidir.

Araştırma sahasında sadece karayolu ulaşımı mevcuttur. Karayolunun bazı güzergâhları, tarihi dönemlerden beri faaldir. Bayburt ve çevresi Trabzon'u Erzurum'a, İran ve Orta Asya'ya bağlayan tarihi yol güzergâhı üzerinde bulunmaktadır. Bu yol şebekesinin ticari olduğu kadar askeri amaçlarla da kullanıldığı açıktır³¹.

Söz konusu yol batıda Gümüşhane ile sahaya girer ve Bayburt şehir merkezine ulaşır. Daha sonra güneydoğuya yönelerek Çoruh vadisi boyunca devam ederek Maden beldesi ve oradan da Kop geçidini aşarak Erzurum ili sınırlarına girer.

²⁹ Özey 1994, 454.; Sever 2005, 60.

³⁰ Tarkan 1971, 129.; İzbırak 1984, 97.; Özey 1994, 454.; Sever 2005, 62.

³¹ Tozlu 1997, 33.

Tarih boyunca bölgedeki maden yataklarını kontrol altında bulundurabilmek ve kısa zamanda Karadeniz sahiline ulaşabilmek için yukarıda bahsedilen bu yolun kullanılması kaçınılmaz olmuştur.

Yukarı Çoruh Havzası'nı dış dünyaya bağlayan ve tarihi bir öneme sahip olan yolun Trabzon-Bayburt arası 180 km., Bayburt-Erzurum arası 145 km.dir. Bir diğer yol ise Bayburt-İspir-Rize yoludur ve 196 km. uzunluğundadır. Bayburt-Erzincan yolu ise Trabzon-Gümüşhane-Erzincan yolu olarak önem kazanır ve 152 km. uzunluğundadır.

1.2.7.Madenler:

Araştırma sahası oldukça zengin maden yataklarına sahiptir. Nitekim Türkiye'nin en zengin bakır yatakları ile çinko-kurşun cevherleri, Samsun ile Hopa-Artvin arasında uzanan ve Çoruh Nehri'nin kuzeyindeki Doğu Karadeniz Metolojenik bölgesi olarak adlandırılan alanda yer almaktadır. Bununla beraber, volkanik kayalara bağlı olarak gelişen bakır yataklarına da araştırma sahasında rastlanmaktadır³².

Bayburt ve çevresinde bakır, demir, krom ve linyit rezervlerinin olduğu bilinmektedir³³. Kop Dağı'nın kuzey yamaçlarında krom madeni, Maden beldesi ve yakın çevresinde ise zengin bakır yatakları bulunmaktadır³⁴.

Yörede çevrenin taş ihtiyacını karşılamak için faaliyet gösteren taş ocakları bulunmaktadır. Bu ocakların en önemlisi Bayburt şehir merkezinin 21 km. batısındaki Taş Ocağı Köyü ve 9-10 km. kuzeydoğusunda yer alan Tepetarla taş ocaklarıdır.

---

³² Köse 1991, 286.

³³ Havzanın bu kısmında bakır yataklarının Eskiçağ'dan itibaren kullanım gördüğü hakkında bk., Belli 1991, 16 vdd.; Belli-Kayaoğlu 1995, 52.

³⁴ MTA 133, 58-60.; MTA 179, 231.

1.3.ORTA ÇORUH HAVZASI'NIN GENEL COĞRAFI ÖZELLİKLERİ

Araştırma sahasının sınırlarına giren ve Çoruh Nehri'nin orta havzası içerisinde kalan en büyük yerleşmelerinden biri Erzurum İlinin İspir İlçesi diğeri ise Artvin İlinin Yusufeli İlçesidir.

Bu alan, Karadeniz Bölgesi'nin güney ve doğu sınırları ile Kelkit-Çoruh çukurluğunun doğusunu kapsar. Havzanın kuzey sınırını Rize Dağları'nın doruk hattı, güney sınırını ise Çoruh Vadisi oluşturur. Orta Çoruh Havzası morfolojik yapı bakımından kuzeyinde Rize Dağları, güneyinde ise Çoruh Dağları arasında, güneybatı-kuzeydoğu yönünde yer alan dar ve derin bir vadiden ibarettir. Çoğu zaman 700–900 m. derinlikte olan vadi, oldukça dardır. Bazı yerlerde derinliğin 50–60 m.ye düşmesiyle vadi, kanyon görünümü kazanmaktadır. Orta Çoruh Havzasının çukur oluşu, Karadeniz iklim tipinin, Doğu Anadolu'ya doğru ilerlemesine imkân tanımaktadır. Vadinin aşağısında Akdeniz ve Marmara bölgelerinin en karakteristik bitkisi olan zeytin ağacı yer alır³⁵.

1.3.1.Konumu:

Bir bütün olarak ele alındığında araştırma sahası, Doğu Karadeniz Bölümü ile Doğu Anadolu arasındaki alanda yer alır.

Havzadaki önemli yerleşmelerden biri olan İspir bölgesini, kuzeyden Soğanlı-Kaçkar Dağları, güneyden ise Mescit Dağları sınırlandırmıştır. Yine kuzey-güney sınırını su bölümü çizgisi oluştururken doğu-batı sınırlarının belirlenmesinde yönetim faktörleri göz önünde bulundurulmuştur³⁶. İspir, 2805 km². yüzölçümüne sahiptir. Kuzeyde Rize (İkizdere), batıda Bayburt, güneyde Erzurum, doğuda ise Yusufeli ile sınırdır.

İspir ve çevresinin kuzeyi ve güneyi, coğrafi şartlar bakımından belirgin özelliklerle ayrılmaktadır. Çoruh Vadi yamaçları boyunca yükseltiyle birlikte, iklim, toprak ve bitki örtüsü gibi bazı coğrafi özelliklerde belirgin farklılıklar ortaya çıkmaktadır.

³⁵ Tarkan 1973, 3.; Koday 1999, 264 vd.

³⁶ Tarkan 1973, 1-2.; Köse 1991, 2-3.

Çoruh Nehri'nin Orta Havzasındaki ikinci büyük yerleşme Yusufeli'dir. Yusufeli ve yakın çevresi, Karadeniz Bölgesinin Doğu Karadeniz Bölümü ile Doğu Anadolu Bölgesi Erzurum-Kars Bölümü sınırları içinde yer alır. Böylece bu alan, adı geçen bölgelerden iklim, yerleşme şekilleri ve ekonomik faaliyetler bakımından ayrılmaktadır.

Yusufeli bölgesi, kuzeyden Altıparmak ve Kaçkar Dağları, güneyden ise Mescit Dağlarının doğu uzantıları ile sınırlandırılmıştır. Yüzölçümü 2214 km² olan Yusufeli'nin kuzeybatısında Rize, kuzeyinde Hopa ve Borçka, doğusunda Olur ve Oltu, güneyinde Uzundere, batı ve güneybatısında ise İspir bulunmaktadır.

1.3.2. Jeomorfolojik Özellikler ve Yeryüzü Şekilleri:

İspir ve çevresi Kuzeydoğu Anadolu orojenik kuşağı içerisinde yer almaktadır. Bu alanın özelliği dağlık bir alan olmasıdır³⁷. Doğu Karadeniz kıyısından başlayan dağlık alanlar, araştırma sahasının sınırında yüksekliğini daha da arttırarak, Doğu Anadolu Bölgesi ayrı tutulursa yurdumuzun en yüksek sivrilğini meydana getirir. Bu da ülkemizin kuzeyinde uzanan Kuzey Anadolu dağ sisteminin devamını teşkil etmektedir³⁸. Bunun yanında bölgenin kuzeybatısı etrafı yüksek dağlarla çevrili, yüksek düzlüklerin bulunduğu bir alanda yer almaktadır.

Bölge coğrafyası, güneybatı-kuzeydoğu yönünde uzanan yüksek dağ sıraları ile bunların arasında yer alan Çoruh Vadisi'nden meydana gelmektedir. Yüksekliği 3500 m.yi aşan Doğu Karadeniz Dağları'nın su bölümü çizgisi, bölgenin kuzeydeki sınırını oluşturmaktadır. Bu sıradağların güneye bakan yamaçları Çoruh Nehri'nin kolları tarafından derin vadilerle parçalanmış durumdadır.

Ayrıca bölgenin güneyi Çermeli Çayı ve kolları tarafından derin vadilerle parçalandığından, küçük bir havza özelliği göstermektedir.

Doğu Karadeniz Dağları'nın bir bölümünü oluşturan ve Rize Dağları olarak da isimlendirilen Soğanlı-Kaçkar Dağ silsilesi bölgenin kuzeyinde yer almaktadır. Soğanlı Dağları, Bayburt'un kuzeyinden başlayıp araştırma

³⁷ Erinç 1953, 93.; Tarkan 1970, 116.; Köse 1991, 6.; Sever 2005, 31.

³⁸ Tarkan 1973, 7.; Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 25.; Atalay 1992, 33.

sahasının kuzeybatısına kadar sokulmaktadır. Bu dağlar, Güneybatı-kuzeydoğu yönünde uzanan ve kuzeydoğuya gidildikçe yüksekliği artan Kaçkar Dağları ile devamlılık göstermektedir. Bölgedeki bu dağ silsilesinin uzunluğu 60 km.yi geçmektedir. Soğanlı-Kaçkar Dağları üzerinde, özellikle At Dağı ile Kaçkar Dağı arasındaki alanda glasiyal aşındırma şekilleri içinde yer alan sirk ve sirk göllerine sıkça rastlanmaktadır³⁹.

Kuzey Anadolu iç sıradağlarından birini oluşturan Mescit Dağları Çoruh Nehri'nin güneyinde yer alır. Mescit Dağları genel olarak güneybatı-kuzeydoğu yönünde uzanış göstermektedir⁴⁰. Araştırma sahası içinde uzunluğu 70 km.yi aşan bu sıradağlar, sahanın güneydoğusundaki Mescit Dağı volkanik kütleyle birleşerek güneye doğru ilerlemektedir.

Bölgedeki bir başka dağ sistemi ise, yine Kuzey Anadolu iç sıradağları sistemi içerisinde yer alan ve Bozan Dağı olarak da adlandırılan Çermeli çayı güneyindeki dağlık sahadır. Sirvan Dağı ile Çiğdem Dağı arasında kalan bu dağ sıraları, 30 km.lik bir uzunluğa sahiptir⁴¹.

Sonuç olarak İspir ve çevresinin günümüz morfolojisini kazanmasındaki başlıca şekillendirici faktör akarsu aşındırmasıdır. Nitekim tektonik hareketlerle yükselen alan, Çoruh Nehri'nin aşındırması sonucu derin vadilerle parçalanmıştır.

Havzanın İspir kısmında olduğu gibi Yusufeli kısmında da dağlar, bu alanı kuzeydoğu-güneybatı yönünde ikiye böler. Bu bölgede iki ayrı jeomorfolojik yapı mevcuttur. Bunlar Çoruh Nehri ve yan kollarının oluşturduğu vadiler ile bu vadiler dışında geniş yayılım alanı gösteren dağlık alanlardır.

Havzanın sınırları içerisinde kalan dağlık alanlar birkaç grupta incelenebilir. Bunlardan ilki, Çoruh Nehri güneyinde yer alan Altıparmak ve Kaçkar Dağlarını da içine alan kısımdır. İkincisini, Altıparmak Çayı ile Çoruh Nehri arasında kalan dağlık bölge oluştururken, üçüncüsünü vadinin doğusunda kalan dağlık alanlar oluşturur.

³⁹ İzbrak 1984, 43.; Köse 1991, 12.; Atalay 1992, 43.

⁴⁰ İzbrak 1984, 10.; Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 26.; Atalay 1992, 33.; Sever 2005, 31.

⁴¹ İzbrak 1984, 234.; Köse 1991, 24.

Altıparmak ve Kaçkar Dağları Yusufeli ilçesine kuzeybatıdan Doğu Karadeniz Dağları'nın devamı olarak girer. Söz konusu dağlık sahanın yüksek kesimlerinde buzul aşınım eseri olan şekillere rastlanmaktadır. Çoruh Nehri'nin güneyinde kalan dağlar ise bölgeye, güneybatıdan kuzeydoğuya doğru Devadağı Tepesiyle girer. Bu dağlık saha Çoruh Nehri'nin yan kolları ile parçalanmış durumdadır. Altıparmak Çayı ile Çoruh Nehri arasında kalan dağlık sahada da akarsu aşındırması belirgin bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bu sahanın genel karakteri eğim değerleri fazla olan yamaçlar ve bu yamaçlar boyunca oluşan belirgin yükseltilerin yerleşmeyi önlemesidir. Dağlık alanlardan sonuncusu ise Çoruh Vadisinin doğusunda yer alan sahadır. Bu sahada Çoruh Nehri'nin yatağını aşırı derecede kazması sonucu eğim artmış ve aşılması zor vadiler ortaya çıkmıştır⁴².

1.3.3. İklim ve Bitki Örtüsü:

Araştırma sahası iklim yönünden batı rüzgârları kuşağı içerisinde yer alır⁴³. Kuzeyde uzanan Doğu Karadeniz Dağları kuzeyden gelen soğuk hava kütlelerinin iç kısımlara kadar sokulmasını engellerken, güneyde bulunan sıradağlarda güneydeki hava kütlelerinin kuzeye sokulmasını büyük ölçüde önlemektedir. Bu yüzden buralarda karasal iklim etkili olmaktadır. Orta Çoruh Vadisi'nin kuzeyindeki Soğanlı-Kaçkar Dağları ile güneyindeki Mescit Dağları, 3000 m.yi aşan yükseltileri ile bir set görevi yapmaktadır. Bu durum hava durumlarında bazı değişikliklerin ortaya çıkmasına sebep olmaktadır⁴⁴.

Akarsularla derin olarak yarılmış olan Çoruh Vadisi, bölgenin en az yağış alan yeridir. İspir'de karlı ve donlu gün sayısı azalmakta, kış mevsimi de yağışlı geçmektedir. Yaz mevsiminde ise yaklaşık dört ayı kapsayan uzun ve kurak bir devre etkili olmaktadır. Bu özellikleriyle araştırma sahası,

⁴² Erinç 1953, 92.; Tarkan 1973, 9 vd.; Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 26., 29.; Tıraş 1994, 7 vdd.; Sever 2005, 31.

⁴³ Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 30.

⁴⁴ Tarkan 1973, 32.; Köse 1991, 32.

nispeten Akdeniz iklimine benzeyen, karasal Doğu Anadolu iklimi ile nemli ılıman Karadeniz iklimi arasındaki bir iklim kuşağı içerisinde yer alır.

Buradan hareketle İspir ve çevresi kurak, az nemli, su fazlası kış mevsiminde ve orta derecede deniz etkisindeki iklim tipi içerisinde yer almaktadır⁴⁵.

Orta Çoruh Havzası'nın iklimini etkileyen etmenlerden biri de havzanın yükseltisidir. Vadi tabanında ve yamacın alçak kesimlerinde yumuşak iklim hüküm sürerken, yükseltilere çıkıldıkça iklim şartları sertleşmeye başlar. Bu bölgede sıcaklık farkları artar, karasal iklime yaklaşan bir özellik kazanır.

Havzanın güney ve doğu yörelerinden Çoruh-Kelkit yüksek sıradağları ile çevrilmiş bulunması kışın havzaya Doğu Anadolu yüksek basınç alanının tesir etmesini engeller. İklim elemanlarına göre Orta Çoruh havzasında, yukarıda belirttiğimiz genel görünüm itibari ile Karadeniz kıyılarında hüküm süren deniz iklimi ile Doğu Anadolu Bölgesi karasal iklimi arasında gerçekleşen bir geçiş tipi görülmekle beraber Orta havzadan aşağı havzaya yaklaşıldıkça bu tip daha çok deniz iklimine, yukarıya doğru gidildikçe ise karasal iklime yaklaşır. Böylece Yusufeli, nemli, orta sıcaklıkta, su fazlası olmayan veya az olan deniz etkisinin az da olsa görüldüğü bir iklim tipine sahiptir⁴⁶.

Orta Çoruh Havzası'nın bitki örtüsü özellikleri ise kısaca şöyledir:

Doğu Karadeniz Dağları'nın kuzeye bakan yamaçlarında nemli ılıman iklim şartları egemendir. Kuzeyden ve Aşağı Çoruh Havzası'ndan sokulan nemli hava kütleleri, yükselti, bakı ve toprak özellikleri bakımından araştırma sahasının bu bölgesinde farklı bir bitki örtüsü gelişmesine sebep olmuştur⁴⁷.

Yaz kuraklığının oldukça etkili olduğu Çoruh Vadisi'nin alçak kesimlerinde çalı ve kuru orman formasyonu hâkimdir. Yükselti arttıkça, 1500–2400 m. arasında nemli ve yarı nemli sarıçam orman formasyonu yayılış alanı bulurken, 2400 m. den sonra farklı çayır formasyonlarına

⁴⁵ Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 30.; Köse 1991, 69.; Atalay 1992, 142.; Sever 2005, 56.

⁴⁶ Tarkan 1973, 32.; İzbirak 1984, 234.; Sever 2005, 57.

⁴⁷ Köse 1991, 91.; Sever 2005, 80.

rastlanmaktadır. Havzanın genelinde bu üç formasyonun tahribi sonucu dağ stepleri gelişmiştir. Dağ stepleri, en geniş yayılım alanına araştırma sahasının batı ve güney kesimlerinde ulaşmaktadır. Sarıçam orman formasyonu, araştırma sahasının kuzeydoğu bölümünde büyük yer kaplar ve yaklaşık 1300–2400 m. yükseklikler arasında yayılış gösterir⁴⁸.

Diğer bir bitki örtüsü türü step formasyonudur. Bunlar yarı nemli iklim tipinin etkili olduğu yerlerde görünmektedir. İspir'in batısında kalan, Çoruh Vadisi'nde, yağışların azalmasına bağlı olarak, İran-Turan kökenli step türleri ağırlık kazanmıştır. Araştırma sahasında görülen son formasyon ise çayır formasyonudur. Bu sahada çayırlara, orman üst sınırı üzerinde yaklaşık 2400 m.den itibaren ulaşılmaktadır⁴⁹.

Çoruh Nehri orta havzasının ikinci büyük yerleşmesi olan Yusufeli'nin kuzeyinde uzanan Doğu Karadeniz Dağları, deniz etkisinin bu bölgeye girmesini engellemektedir. Çoruh Vadisi'nin kuzeyinde ılıman deniz ikliminin etkileri hissedilirken, bu etki vadi tabanında büyük ölçüde kaybolmaktadır. Sahanın güneyinde yer alan Mescit Dağları'nın doğu uzantıları ise Doğu Anadolu'nun karasal ikliminin bölgeyi doğrudan doğruya etkilemesini engeller⁵⁰. Dağların uzanışından kaynaklanan bu durum, havzanın iklim ve bitki örtüsü bakımından farklılaşmasına sebep olur.

Havzanın kuzeyinde Karadeniz kıyı çizgisine paralel dağ sıralarının varlığı bu bölgede bitki örtüsünün Karadeniz kıyı şeridi gibi çeşitli olmaması ile sonuçlanmıştır.

Yusufeli ve çevresinde Akdeniz iklimine has bitki türlerinden, nemli bölgelerin bitki türlerine kadar farklı ekolojik şartlar isteyen bitkiler gelişme imkânı bulmuştur. Altıparmak Çayı vadisi ve yamaç kesimlerinde ladin, göknar, titrek kavak, vadi tabanlarında ise kızılağaç ve söğütler yayılış göstermektedir. Sarıçam ise insanların zor ulaşabildikleri, tahribattan kurtulabildikleri kuytu yerlerde yetişmektedir. Bu da 1500 m.yi bulur. Vadi tabanından 1000–1250 m. yükseltiye kadar çalı formasyonu hâkimdir. Dağ

⁴⁸Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 145.; Köse 1991, 94.; Atalay 1992, 188.; Sever 2005, 83.

⁴⁹Köse 1991, 96 vd.; Sever 2005, 84.

⁵⁰Tarkan 1973, 31.; Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 48.; Köse 1991, 32.; Tıraş 1994, 20.

çayırları orman yetiştirme kuşağının üzerinde 2500–2600 m. yükseltide yayılış gösterir.

Bölgede bitki örtüsünden yoksun çıplak kayalıklar da önemli bir yer tutmaktadır. Bu alanlar Yusufeli ilçe merkezinin doğusunda Çoruh Vadisinin her iki yamacında, Altıparmak ve Kaçkar Dağlarının zirve kesimlerinde görülmektedir⁵¹. Ayrıca Yusufeli ilçe merkezi ve 600 m. yükseltide ki Bahçeli Köyü yakınlarında Akdeniz iklimine has zeytin ağaçları da yetişmektedir⁵².

1.3.4.Toprak Özellikleri:

Araştırma sahasındaki toprakların oluşum süreçleri içerisinde eğim şartları hâkim faktörü oluşturmaktadır. Eğimin çok fazla olduğu kesimlerde toprak örtüsü çıplak kayalıklar şeklinde yüzeye çıkarken, Soğanlı-Kaçkar Dağları'nın 2500 m.den yüksek kesimlerinde litosolik (kumlu-çakıllı) topraklar oldukça geniş alan kaplamaktadır⁵³.

Araştırma sahasının batısında, yağış değerlerinin düşük gerçekleşmesine bağlı olarak, yarı kurak bölgelerin toprağı olan kahverengi topraklar görülürken, yağış değerlerinin artıp sıcaklık değerlerinin düştüğü 2000 m. den yüksek kesimlerde kestane renkli topraklar gelişmiştir⁵⁴. Bu topraklar araştırma sahasının kuzeydoğu kesimlerinde geniş yayılım alanına sahip olan orman formasyonu altında yer almaktadırlar.

Çoruh Vadisi'nin 2000 m. ye kadar olan alçak kesimlerinde ise gerek yağış yetersizliği gerekse kalkerli araziye bağlı olarak kireçli kahverengi orman toprakları yer alırken, yağış değerlerinin yükseldiği ve toprakta yıkanmanın etkili olduğu yüksek kesimlerde kireçsiz kahverengi orman toprakları görülmektedir.

Yine araştırma sahasının 2400 m.den daha yüksek kesimlerdeki orman kuşağında, dağ-çayır toprakları yer almaktadır. Soğanlı-Kaçkar Dağları üzerinde geniş bir saha kaplayan bu topraklar, Mescit Dağları

⁵¹ Tarkan 1973, 47 vd.; İzbırak 1984, 257.; Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 62 vd.; Tıraş 1994, 63 vd.

⁵² Yücel 1987, 22.; Koday 1999, 272.

⁵³ Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 56.; Atalay 1992, 243.; Sever 2005, 77.

⁵⁴ Köse 1991, 87.; Sever 2005, 71.

üzerinde ince bir kuşak şeklinde uzanmakta ve doğuya doğru genişlemektedir⁵⁵.

Yusufeli ve çevresinde yükseltinin kısa mesafelerde belirgin bir şekilde değişmesi farklı toprak çeşitlerinin ortaya çıkmasının ana nedenidir. Yusufeli ilçe merkezinin kuzeydoğusunda Avsek Dağının doğu ve batı yamaçlarında yayılış gösteren toprak türü kahverengi orman topraklarıdır. Bu toprak türü karasal şartların hâkim olduğu iç kısımlarda, sarıçam ormanlarının altında gelişmiştir.

Kireçsiz kahverengi orman toprağı ise Çoruh Vadisinin 1250 m.den yüksekte kalan kesimlerinde ve Altıparmak Çayı vadisinde görülmektedir. Ana kayalar üzerinde görülen bu toprak türü daha çok volkanik kayalarda ve ladin, sarıçam ve göknar ormanlarının altında hâkimdir.

Yusufeli çevresinde eğim değerlerinin yüksek olması sahanın bir aşınım alanı durumuna gelmesini sağlamıştır. Bundan dolayı bölgede alüvyal topraklar oluşmamıştır. Eğim değerlerinin azaldığı ve vadi tabanlarının genişlediği yerlerde dağlık sahalardan sürüklenerek gelen malzemelerin birikmesi sonucu tarım toprakları oluşmuştur. Ancak bu topraklar çok dar alanlıdır ve süreklilik göstermezler⁵⁶.

1.3.5.Hidrografiya Özellikleri (Yeraltı ve Yerüstü Su Kaynakları):

Araştırma sahasında toprak ve iklim gibi faktörlerin etkisiyle su kaynakları, farklı dağılış yerleri göstermektedir.

Bölgede taban suyu oluşumuna imkân bulunmadığından taban suyu, akarsu yatakları çevresinde sınırlı kalmıştır. Çoruh Nehri ve Çermeli Çayı'nın vadi tabanlarındaki sınırlı alanda yeraltı suları yayılma alanı bulmuştur⁵⁷.

Çoruh Nehri'nin orta havzasında yer alan İspir ve çevresinin en önemli su kaynağını Çoruh Nehri ve kolları oluşturur.

⁵⁵ Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 96.; Köse 1991, 88.; Atalay 1992, 246.

⁵⁶ Atalay-Tetik-Yılmaz 1985, 54.; Tıraş 1994, 59 vd.; Sever 2005, 76.

⁵⁷ Köse 1991, 69-70.

Araştırma sahası içerisinde değişen yağış ve sıcaklık değerleri oruh Nehri'nin akım ve rejiminde de değişiklik göstermektedir. Genel olarak karma rejim özelliği gösteren oruh'un akımındaki ilk azalma, yağışların genellikle kar şeklinde düştüğü kış mevsimine rastlamaktadır. Aralık ayından itibaren düşmeye başlayan akım değeri, Ocak ayında en düşük seviyesine ulaşır.

Bunun tersi olarak Mart ayından itibaren sıcaklıkların artarak kar örtüsünün erimeye başlaması ve yağmur yağışlarının başlamasıyla nehrin akım değeri Nisan ayında, Ocak ayına göre üç kat birden artar.

Çoruh Nehri'ne kuzeyden ve güneyden çok sayıda akarsu katılmaktadır. Kuzeyden katılan akarsular, Soğanlı-Kaçkar Dağları'nın yüksek kesimlerinden gelen kaynak ve kar suları ile beslenmektedir. Çoruh Nehri'ne güneyden katılan akarsular arasında büyük akarsular bulunmamakla birlikte, bunlar genellikle kısa boylu ve debileri nispeten küçük akarsular durumundadırlar.

Araştırma sahasının önemli su kaynaklarından bir diğerini de göller oluşturmaktadır. Küçük çukurluklara yerleşen su birikintilerinden oluşan bu göller, Soğanlı-Kaçkar Dağları ile Mescit Dağı'nın yaklaşık 2800–2900 m.den daha yüksek kesimlerinde yer almaktadır. Sirk göllerinin büyük bir bölümü sürekli su bulundurmalarına karşılık, küçük bir kısmı geçici göl şeklindedir.

Soğanlı-Kaçkar Dağları'nın yüksek kesimlerinde yoğun olarak görülen bu göllerin, alanları ve derinlikleri oldukça küçüktür. Buna rağmen bu sirk gölleri, bu dağlık sahanın güney yamaçlarından doğan bazı akarsuların kaynağını oluştururlar⁵⁸.

İspir bölgesinde olduğu gibi Yusufeli ve çevresinin de en önemli su kaynağını oruh Nehri ve kolları oluşturur.

Bu alana güneybatıdan giren oruh Nehri'ne, Yusufeli ilçe merkezine kadar Yüncüler, Güngörmez ve Çevreli Dereleri katılır. İlçe merkezinde Altıparmak ayı ile birleşen nehir doğuya yönelerek yaklaşık 9

---

⁵⁸ İzbrak 1984, 43.; Köse 1991, 84.; Atalay 1992, 87.

km. sonra Oltu çayı ile birleşerek akış yönünü kuzeydoğuya çevirir⁵⁹. Bu kesimde nehirle birleşen önemli sayılabilecek akarsu yoktur. Nehrin aktığı yatak derin ve yarma vadi niteliğindedir.

Çoruh Nehri dışında Yusufeli çevresindeki en önemli akarsu, Kaçkar ve Altıparmak Dağlarından kaynağını alan ve Yusufeli ilçe merkezinde Çoruh Nehri ile birleşen Altıparmak (Barhal) Çayıdır. Bu çay, Kaçkar ve Altıparmak Dağlarında bulunan sirk göllerinden kaynağını alır. İlçe merkezinde Çoruh Nehri ile birleşene kadar birçok dereyle beslenir. Bölgenin güneydoğusundaki Oltu Çayı ise güneyden Tortum Çayını aldıktan sonra sıkça kıvrım yaparak Çoruh Nehri'ne katılır⁶⁰.

1.3.6.Yollar:

Tarihin çeşitli dönemlerinde askeri ve ticari amaçla kullanılmış olan doğal yol sistemi jeomorfolojik yapının zorunlu kıldığı doğu-batı yönünde daha rahat yapılabilir⁶¹.

Çoruh Havzası içerisinde yer alan araştırma sahasındaki günümüz ulaşım sistemini, ana hatları ile yeryüzü şekilleri belirlemiştir. Yüksekliği yer yer 3500 m. nin üzerine çıkan dağ sıraları, bölgenin kuzey ve güney yönlü ilişkilerinin sınırlı kalmasına ve ulaşımın sadece belirli geçitler vasıtasıyla yapılmasına imkân sağlamıştır.

İspir ve bölgesinde ulaşım, sadece karayoluyla sağlanmaktadır. İspir ve çevresini dış dünyaya bağlayan önemli yollardan biri 143 km. uzunluğundaki İspir-Erzurum, bir diğeri ise yine bu yol ile bağlantılı olan ve 105 km. uzunluğundaki İspir-Rize karayoludur⁶². Günümüzde faal olarak kullanılmayan İspir-Bayburt yolu ise 82 km.dir.

Orta Çoruh Havzasının yol ağı, önemli ölçüde jeomorfolojik şartlara bağlıdır. Bölgede akarsu ağı ile yol ağı birlikte incelenirse bu iki unsurun birbirine son derece benzediği ve bir bütün oluşturdukları görülecektir. Karayolları, havzanın bu kısmında akarsu vadilerini takip etmek zorunda

⁵⁹ Tarkan 1973, 40.; İzbirak 1984, 97.; Tıraş 1994, 50.; Sever 2005, 61.

⁶⁰ Tıraş 1994, 52.; Sever 2005, 61.

⁶¹ Doğanay 1983, 210 vd.

⁶² Köse 1991, 290-291.

kalmıştır. Sadece anayollarda değil köy yollarında bile aynı durum söz konusudur.

Kuzeydoğuda Çoruh Vadisi vasıtasıyla Artvin'e bağlanan Yusufeli, aynı yolun güney güzergâhı ile Tortum üzerinden Erzurum'a ulaşır. Bölgede demiryolunun bulunmayışı ulaşımın sadece karayolu ile sınırlı kalmasına yol açmıştır. Aynı havza içerisinde yer alan İspir ile bağlantı vadi boyunca dar bir yoldan sağlanırken, kuzeyde Rize ile bağlantı arada Kaçkar ve Altıparmak Dağları bulunmasından dolayı son derece zordur ve mevsimin izin verdiği aylarda güçlkle yapılır⁶³.

1.3.7.Madenler:

İspir'e bağlı Ulutaş ve Yedigöl Köyü yakınlarında bakır yataklarının olduğu bilinmektedir⁶⁴. Ayrıca bölgede yapı inşasında kullanılmak üzere ilkel usullerle işletilen çok sayıda taş ve kireç ocakları bulunmaktadır. Bölgedeki diğer madenler arasında, firuze ve demir bulunmaktadır.

Bilinen bir başka bakır yatağı Pazaryolu ilçesine bağlı Maden Mahallesi (Semehrek) sınırlarındadır. Buradaki bakırın rezervi ve kalitesi hakkında herhangi bir bilgi yoktur. Muhtemelen küçük bir yatak olmalıdır. Bunlardan başka, Oltu ilçesi Ayyıldız (Pitkir) köyü yakınlarında da bakır madeni tespit edilmiştir⁶⁵.

İspir ilçesi merkeze bağlı Koç Köyü'nde bulunan Linyit madeni 100 bin ton rezerve sahiptir. Bu kömürün sahip olduğu yüksek kaliteye rağmen damar kalınlıklarının inceliği işletme açısından önemini azaltmaktadır. Yine İspir İlçesi'ne bağlı Karahan Köyü'nde 6 milyon ton rezerv ve iki ana damara sahip bir linyit yatağı daha vardır. Önceleri işletmeye açık olan lojman ve çeşitli tesislere sahip bu maden ocağı günümüzde işletilmemektedir.

Orta Çoruh Havzası'nın Yusufeli bölgesinde bugüne kadar yeraltı kaynakları bakımından yeterli bir inceleme yapılamadığı için havzanın

⁶³ Tarkan 1973, 155.; Tıraş 1994, 182 vd.

⁶⁴ Ulutaş Köyündeki bakır yataklarının sahip olduğu rezerv 200 milyon tondur. Rezervleri büyük olmasına karşın tenör çok düşüktür. MTA 185, 7.

⁶⁵ Ayyıldız (Pitkir) dışında, İspir merkez, Pazaryolu (Norgâh), Pasinler ve Şenkaya Gaziler (Bardız)'de de bakır yatakları bulunmaktadır. MTA 133, 58-60.; MTA 179, 231.

maden rezervleri hakkında tam bir bilgiye sahip olunamamıştır. Ancak günümüze kadar yapılan tetkikler havzanın, bakır madeni açısından zengin olduğunu göstermektedir.

Ayrıca Yusufeli ilçesi Demirköy Köyünde⁶⁶ demir çıkarılıp işletildiğine dair bilgiler mevcuttur. Ancak bu madenlerden bugün faydalanılamamaktadır. Bölgenin kıyı dağları şeridinde, Murgul'un kuzeydoğusu ile güneydoğusu arasındaki alanda irili ufaklı bakır damarlarının varlığı da bilinmektedir⁶⁷.

---

⁶⁶ Adı geçen köyün eski ismi demir anlamına gelen Nizgivan'dır. Bu isim bölgede yaşayan insanlara geçimlerini demircilikle sağlamalarından dolayı verilmiştir.

⁶⁷ Tarkan 1973, 144.; Atalay 1992, 352.

İKİNCİ BÖLÜM

2.ÇORUH HAVZASININ TARİHİ COĞRAFYASI

2.1.Tarihi Coğrafyanın Önemi:

İnsan toplulukları, yakın zamanlara kadar coğrafi faktörlerin etkisi altında kalmıştır. Bunun yanında insan toplulukları, bitki ve hayvan toplulukları gibi coğrafi faktörleri olduğu şekliyle kabul eden ve bu şartlara tümüyle duyarsız kalan bir varlık değil, onu değiştirmeye onunla mücadele etmeye çalışan bir canlıdır¹.

Tarihi olayların meydana geldiği her medeniyetin üzerinde kurulduğu bir coğrafi mekân bulunur. Bir medeniyetin yayılıp genişlemesinde veya dağılıp yok olmasında en önemli rol zamanın doğal şartlarıdır. Elverişli iklim şartları, verimli topraklar ve su kaynakları açısından son derece zengin bir coğrafi sahada kurulan bir siyasi oluşumun gelişeceği kesindir.

İşte coğrafi faktörler, insan topluluklarını ve bu toplulukların siyasi, ekonomik, dini ve kültürel hayatlarını olumlu ya da olumsuz olarak etkilemektedir.

Tarihin hiç değişmeyen üç ana unsuru vardır. Yer (mekân), zaman ve insan. Bunlardan bir olmazsa tarihi olaylar ilmi olarak açıklanamaz². Her insan topluluğu dünya üzerinde bir yer işgal eder. Başka bir ifade ile insan topluluklarının hepsi coğrafi bir mekâna sahiptir. Coğrafi mekân üzerinde yaşayan toplulukların maddi hayatlarına değişik biçimlerde etkili olmaktadır. Örneğin, deniz kenarında oturan insanlarla yaylalarda oturanların, nehir kenarında oturanlarla bozkırlarda oturan toplumların yaşantıları birbirinden farklıdır. Bu durumda tarihi olaylar toplumların üzerinde yaşadıkları coğrafi mekânların toplumlara etkileri çerçevesinde değerlendirilmelidir³.

Tarihin daha iyi anlaşılabilmesi için insan topluluklarının üzerinde yaşadıkları salt coğrafya değil, bir mekânda yaşayan insanların hayatını coğrafi faktörlerin nasıl etkilediğinin bilinmesi gerekmektedir. Bu yüzden tarihin istediği mutlak bir coğrafya bilgisi değildir. Aksine, tarihin istediği o mekânın toprağının,

---

¹ Tanoğlu 1969, 7.

² Memiş 1990_a, 7.

³ Memiş 1990_a, 7.; Demircioğlu 1993, 1.

sularının, dağlarının ve denizlerinin üstünde yaşayan topluluklara yapacağı tesirdir.

Yani milletlerin, devletlerin ve kültürlerin ortaya çıkmasındaki durumu açıklayan metodik bir coğrafya bilgisidir. Bunu da bugün bize, coğrafya ile insan yaşantılarının nasıl birbirinden etkilendiğini anlatan jeopolitik, yani tarihi coğrafya öğretmektedir⁴.

Anadolu coğrafi konumundan dolayı Asya ile Avrupa kıtalarının birbiri ile bağlantısını neredeyse bir köprü görevi görerek sağlamaktadır. Ayrıca, boğazlar aracılığı ile Karadeniz'i Akdeniz'e bağlayan bir su yolu görünümündedir⁵.

Bu köprü vasıtası ile doğunun dini, sanatı ve uygarlığı batıya Yunanistan'a geçmiş, Yunan medeniyeti bu köprüden İskender'in Asya'ya yaptığı seferlerle tekrar doğuya yönelmiştir⁶.

Ayrıca, Anadolu Asya'dan batıya doğru uzanan İran platosunun devamı olduğundan genellikle dağlık ve yüksek bir yayladır. Anadolu'nun arızalı ve yüksek bir yayla oluşu, yüksek dağlar arasında sulak ve yerleşmelere elverişli vadilere imkân tanımıştır⁷.

En eski çağlardan beri dünyanın en önemli doğal ve tarihsel yollarının kavşak noktasında bulunan Anadolu, birbirinden sıradağlarla soyutlanmış, pek çok bölge ve farklı coğrafi özellikleri ile daima dikkat çekici olmuştur. Tarihin hemen hemen her döneminde çeşitli kültürel özelliklere sahip yörelere ayrılmıştır. Bunlar zaman içerisinde farklı etnik grupların yaşadığı farklı coğrafi adlar taşıyan bölgelere dönüşmüştür.

Anadolu da yaşayan insanların yaşadıkları çevreye bazı adlar vermiş olmaları son derece olağandır. Bu adlardan bazıları kaybolmuş, bazıları ise o bölgeye başkalarının yerleşmesine rağmen değişmemiştir. Bunun yanında yükselti, iklim ve strateji açısından Anadolu coğrafyası oldukça çeşitlilik göstermektedir.

Paleolitik ve Mezolitik çağın ideal yerleşme sahaları mağaralardır. Neolitik çağ için açık alanlarda, köylerde, kerpiçten yapılan konutlar ön plana

⁴ Tanoğlu 1969, 7-8.; Memiş 1990^a, 9.

⁵ Ramsay 1960, 23.; İzbirak 1984, 1.; Tunçdilek 1986, 9.; Yücel 1987, 4 vdd.; Memiş 1989, 3.; Kınal 1991, 1.; Erzen 1992, 1 vdd.; Lloyd 1998, 1.; Sevin 2003, 1

⁶ Ramsay 1960, 1.

⁷ İzbirak 1984, 7.; Yücel 1987, 7-8.; Kınal 1991, 2.

çıkarken, Kalkolitik çağ yerleşmelerinde bariz bir gelişim göze çarpmakla birlikte kerpiç mimari Anadolu konutları için bu çağda da önemini korumuştur. Tunç çağında bir sıra evrim birbirini izlemiş, yerleşmelerin sayısındaki hızlı artış, kent denilen yerleşim birimlerinin doğmasına neden olmuştur⁸.

Yerleşim yerlerinin seçilişinde tarihin en eski devirlerinden itibaren büyük akarsu ve göl kenarları ana etkenlerden biri olmuştur. Örneğin, M.Ö. II. bin yılda Anadolu'ya hâkim olan Hitit Devleti⁹ Kızılırmak ve Yeşilirmak nehirlerinin bulunduğu bölgeye yerleşirken, Doğu Anadolu'da M.Ö. 9-6. yüzyıllar arasında ortaya çıkan Urartu Krallığı¹⁰ ise Van ve Urmiye gölleri arasındaki bölgeyi kendisine uygun görmüştür.

2.2.Çoruh Havzası'nın Tarihi Coğrafyası

Araştırma sahasının da içinde bulunduğu kuzeydoğu Anadolu, coğrafi konum itibariyle güneyde Doğu Anadolu, kuzeyde Karadeniz, kuzeydoğuda Kafkasya ve güneybatıda Orta Anadolu bozkırları arasında kalan bir orta bölge durumundadır. Bu nedenle bu bölge binlerce yıl önce parlayıp sönen eski medeniyetlerin bir kavşak yeridir. Yine bu bölge tarih öncesi çağlarda yaşayan insanların ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için bütün elverişli özelliklere sahipti. Su kaynaklarının çokluğu, tabii kaya sığınaklarının varlığı çayır ve ormanlık alanları ve özellikle zengin av hayvanlarının bolluğu insanlığı en eski çağlardan beri buralara çekmiştir.

Havzanın, kuzey sınırını Rize Dağları, güney sınırını Çoruh-Kelkit sıradağının zirvelerinden çekilen bir hat çizer. Batı sınırını Kelkit vadisi, doğu sınırını ise Yalnızçam Dağları'nın batısı oluşturur.

Antik kaynaklara göre araştırma sahasının yukarı kısmı Pontus, orta kısmı ise Kolkhis adı verilen topraklar içerisinde yer alır.

⁸ İnsanoğlunun kullandığı yerleşme birimlerinin ayrıntıları için bk., Tanoğlu 1969, 214 vdd.; Tunçdilek 1986, 9-15.; Baykara 2000, 1.; Sevin 2001, 1.;

⁹ Memiş 1989, 4.; Hititler hakkında daha geniş bilgi için bk., Dinçol 1982, 18 vd.; Memiş 1989, 24.; Kınal 1991, 82 vd.; Akurgal 1995, 53 vd.; Lloyd 1998, 25.; Umar 1999, 31.; Akurgal 1999, 49.; Alp 2000, 57 vdd.; Akurgal 2001, 53 vdd.; Sevin 2003, 174 vd.; Alp 2003, 42 vdd.;

¹⁰ Memiş 1989, 4.; Urartular hakkında daha geniş bilgi için bk., Belli 1982, 139 vd.; Tarhan 1986, 285 vdd.; Erzen 1992, 24 vd.; Çilingiroğlu 1994, 24 vd.; Akurgal 1995, 175.; Lloyd 1998, 101.; Umar 1999, 198.; Akurgal 1999, 247. Sevin 2003, 201 vd.

Pontus'un¹¹, batısında Halys (Kızılırmak) Nehri, doğusunda Kolkhis, kuzeyinde Euxeinos (Karadeniz) ve güneyinde ise Kappadokia Armenia¹² (Doğu Anadolu) bulunmaktadır. Bu bölge antik yazarlar tarafından Karadeniz'in güney kıyılarını kastetmek amacıyla kullanılmıştır¹³.

Kolkhis yöresi ise, kuzeydoğu Anadolu'da doğusu İberia (Gürcistan), batısı Pontus Euxeinos, kuzeyi Kafkas Dağları ve güneyi Doğu Anadolu ile sınırlı olan alandır. Herodotos, Kolkhislileri köken olarak Mısır'a dayandırır¹⁴.

Yukarıda bahsedildiği gibi tarih öncesi çağlardan, özellikle M.Ö. 4. bin yılsonlarından, itibaren yerleşim gören havzada orijini Doğu Anadolu bölgesi olan ancak izlerine bu bölgede de rastladığımız coğrafi tanımla Karaz, etnik tanımla Hurri kültürünün örneklerini görmek mümkündür¹⁵.

Doğu Anadolu bölgesinde, Erzurum yakınlarındaki Karaz¹⁶, Pulur¹⁷, Güzelova¹⁸ ve Sos¹⁹ kazılarında ortaya çıkan buluntular antik kaynaklarla paralellik gösterir. Bu kazılarda çam, ardıç ve meşe gibi ağaç çeşitlerine ayrıca çeşitli tahıl türlerine rastlanılmıştır. Yine Kalkolitik çağın sonlarından itibaren orman ürünleri ölçüsüzce kullanılmış²⁰ ve bölgeye yönelik istilalar sırasında acımasızca kesilen ağaçlar²¹ bu tür formasyonlara telafisi olanaksız zararlar vermiştir. Bunun sonucu olarak ta bölge orman bakımından zayıflamıştır.

¹¹ Umar, Pontos kelimesinin köken ve anlamını açıklarken kelimenin Hellen dilinde *Deniz*, anlamına geldiğini, Pontos Euxenios kelimesinin ise Yunanlılar'ın Karadeniz'den çekindikleri için *Yabancılara Dost Deniz* anlamında kullandıklarını belirtir. Umar 2000, 1.

¹² Doğu Anadolu'ya verilen Armenia ismi Latin-Grek kaynaklarında görülür. Bölgeye verilen bu isimle Doğu Anadolu'nun coğrafyası kastedilmiştir.

¹³ Strabon, XII. I. 4.; Umar 2000, 6.; Işık 2001, 11.

¹⁴ Herodotos, II. 104.; Işık 2001, 13.

¹⁵ Pehlivan 1994, 327.

¹⁶ Koşay-Turfan 1959, 349-413.; Koşay 1984, 14-15.

¹⁷ Koşay-Vary 1964, 5-53.; Koşay 1964, 91-94.

¹⁸ Koşay 1964, 91-94.; Koşay-Vary 1967, 5-26.

¹⁹ Sos Höyük kazısına Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Arkeoloji Bölümü tarafından başlanmış daha sonra Erzurum Müze Müdürlüğü'nün katılımlı kazısı olarak devam etmiştir. Bk., Sagona et al 1995, 193-218.; Sagona et al 1996_a, 129-150.; Sagona et al 1996_b, 27-48.; Sagona et al 1997, 137-143.; Sagona et al 1998, 245-250.; Sagona 1999, 205-206.; Sagona-Sagona 2000, 143-144.; Sagona-Sagona 2001, 129-131.; Sagona 2004, 379-480, 488, 494.; Sos Höyük 1996 yılı kazı çalışmalarına (Sagona et al 1997, 137-143). Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü Eskiçağ Tarihi Anabilim Dalından, Doç. Dr. Alpaslan CEYLAN'ın başkanlığını yaptığı, benimde içinde bulunduğum 10 kişilik bir ekiple katıldık.

²⁰ Ksenophon, IV. V. 26. Ksenophon, bölgeden geçerken gördüğü sebze ve tahılları şu şekilde tanımlamaktadır; "*Birçok buğday, arpa, kuru sebzeler ve arpa şarabı ele geçti*".

²¹ Asur kralları Tiglath-plaser I. (M.Ö. 1115-1077) ve Salmanassar III. (M.Ö. 858-824)'ın sefer kayıtlarında bunun izlerini görmek mümkündür. Bk., LAR I, no: 236., "*oradaki ülkeye ulaşmak için iki uçlu baltalarla yolumu zorlukla açtım. Dağ ağaçlarını kestim. Ordunun ilerleyebilmesi*

Kökten, havzanın yukarı kısmında yaptığı araştırmalar sırasında özellikle Bayburt Ovasının doğu kısımlarının arazi, bitki örtüsü ve iklim bakımından daha çok Orta Anadolu ile benzerlik gösterdiğinden bahseder²². Kökten, bu araştırmaları sırasında Karaz kültürü ile ortak özellikler taşıyan, Söğütlü (Hindi), Aksaçlı (Haşiye), Tepecik (Siptoros), Çayır yolu (Sünür) ve Gökçedere (Pulur) höyüklerini tespit etmiştir²³. Ayrıca Karaz kültürünün etkilerinin, bölgedeki doğal geçitler vasıtasıyla Bayburt ve çevresine ulaştığını savunur.

Havzanın orta kısmında Yusufeli ilçesi Demirköy (Nizgivan)'de yol yapımı esnasında bakır baltalar bulunurken, havzanın aşağı kısmında Artvin ili Arhavi ilçesi Balıklı köyünde Sazazkale ormanında bir mağarada tunçtan yapılmış baltalara da rastlanmıştır. Söz konusu buluntular havzanın tarih öncesi çağlarını aydınlatır niteliktedir. Nitekim Bittel, bunların Tunç çağına ait olduğunu ifade etmektedir²⁴.

Havzanın yukarı kısmında kurulan şehirlerden en büyüğü ve en önemlisi Bayburt'tur. Bayburt Anadolu'nun kuzeydoğusunda, Çoruh Nehri kenarında ve denizden 1550 m yükseklikte kurulmuş bir şehirdir²⁵. İlk çağlarda Bayburt, Haldilerin (Khaldia) yaşadığı sahada yer almıştır²⁶. Sonraları Doğu Roma toprakları içerisine girmiş, Bizanslılar ülkelerini thema²⁷ denilen birçok idari kısma ayırınca Bayburt'ta kuzeydeki dağlık Khaldia theması sınırları içerisinde kalmıştır²⁸.

Bayburt, antik kaynaklardan Ksenophon'un, "*Onbinlerin Dönüşü*" adlı eserinde,

"...Yunanlılar, Taokhlar ülkesinden çıkınca dört plethron eninde olan Harpasos ırmağının kıyısına vardılar. Oradan günde yirmi parasang²⁹ aşım Gymnias adlı zengin ve kalabalık bir şehre ulaştılar..."

---

için kuvvetli köprüler yaptım"., LAR I, no: 604., "Namdanu (ve) Merhişu Dağlarını geçtim. Güç yollardan zirvesi keskin bir hançer gibi gökyüzünü delen dağları mızraklarımla yarıp geçtim..." Bu konuda ayrıca bk., Erzen, 1992, 5.

²² Kökten 1944_a, 480.

²³ Kökten 1944_b, 674 vd.; Kökten 1944_a, 480 vd.; Ayrıca bölgedeki höyükler ve Karaz kültürü ile benzerlikleri hakkında bk., Uslu 1980, 4 vdd.; Pehlivan 1994, 328.

²⁴ Bittel 1933, 150 vd.

²⁵ Tarkan 1974, 83.; Miroğlu 1975, 9.

²⁶ Ksenophon, IV. III. 4.; Turan 1979, 365.; Özger 2001, 1.

²⁷ Thema, eyalet merkezi anlamındadır.

²⁸ Honigman 1970, 50 vd.; Konukçu 1992, 4.

²⁹ Parasang; Pers ölçüsüdür. Otuz stad, yani 5 kilometre 328 metredir.

olarak geçer. Burada ismi geçen Gymnias şehri artık Bayburt olarak bilinmektedir³⁰.

Havzanın yukarı kısmında yer alan ve günümüzde Bayburt'a bağlı ilçe merkezi durumundaki Aydın-tepe, Eskiçağda ve Ortaçağda Bayburt kadar olmasa da önemli bir şehirdi. Nitekim eski adı Hart/Khart olan bu yerin hemen kuzeyinde Urartu dönemi ve sonrasında iskân gördüğü bilinen bir kale bulunmaktadır. Kale ortaçağ boyunca da varlığını sürdürmüş ve Trabzon-Bayburt yolunu kontrol altında tutması ile önem kazanmıştır³¹.

Çoruh Nehri kenarında, havzanın orta kısmında yer alan bir başka önemli merkez ise İspir'dir³². Bu bölge Herodotos'ta Saspeir, Ksenophon'da Hesperit olarak geçmektedir. Herodotos, Saspeir'lerin sınırlarını çizerken,

“Kolkhis'den sonra Media'ya kadar aşılacak yol o kadar çok değildir, zira bu iki bölge arasında tek bir ulus vardır, bunlar Saspeir'lerdir ve onlar arkada kaldıkları zaman artık Media'dır. Med'lerin üst yanında Saspeir'ler, Saspeir'lerin üstünde Kolkhis'liler ki bunlar Phasis ırmağının³³ döküldüğü kuzey denizine (Karadeniz) kadar giderler...”

demektedir³⁴.

Ksenophon ise geçtiği ülkelerin krallarından bahsederken,

“...Hesperit'ler ve Phasian'lar ülkesinde Tribazos...”

ifadesini kullanır³⁵.

Sonraları kaynaklarda Sper olarak yer alan İspir, Bizans'ın en doğudaki sınır teması olarak karşımıza çıkmaktadır³⁶.

Bazı kaynaklarda Yusufeli'nin de, Tortum ve Oltu gibi Taokhlar ülkesi sınırları içerisinde yer aldığı belirtilmektedir³⁷.

³⁰ Ksenophon, IV. VII, 18–19.; Lehmann-Haupt 1931, 720.; Umar 1993, 300.; Pehlivan 1994, 327.; Umar 1999, 206.; Zehiroğlu 2000, 27.; Işık 2001, 132–133.; Bayburt adının kökeni hakkında bk., Umar 2000, 135-136.; Ortaçağda çeşitli kaynaklarda yer alan adı ile ilgili olarak bk., Karadeniz 1997, 6-8.; Özger 2001, 1.

³¹ Lehmann-Haupt 1936 II/2, 719.; Konukçu 1992, 4.; Bilgin 2000, 17.; Ayrıca, Aydın-tepe (Hart) adının tarihsel gelişimi için bk., Umar 1993, 306.

³² Ünsal 2000, 4 vd.

³³ Buradaki Phasis Aras Irmağı'nın kolu olan Pasin Çayı değil, günümüzde Gürcistan sınırlarında kalan Rion Irmağı'dır.

³⁴ Herodotos, I, 104. IV, 37.; Bu konu ile ilgili olarak bk., Kırzioğlu 1992, 32.; Ünsal 2000, 16–17.; Işık 2001, 198.

³⁵ Ksenophon, VII. VIII. 25.

³⁶ Honigman 1970, 51.; Konukçu 1992, 6. İspir adının kökeni ve anlamı için bk., Umar 1993, 349.; Umar 2000, 170-171.;

Ksenophon eserinin bir bölümünde Taokh'ların ülkesinden,

“...beş günde otuz parasang aşır Taokh'lar ülkesine vardılar. Yiyecek sıkıntısı çekiliyordu, çünkü Taokh'lar, tüm yiyeceklerini içeri depoladıkları müstahkem mevkiilerde oturmaktaydılar...”

bu şekilde bahsederken eserin bir başka bölümünde bu bölge için,

“...bundan sonra Hellenler yüz ayak genişliğindeki Phasis ırmağı boyunca günde beş parasang ilerlediler, bu nehir bir plethron genişliğindeydi, buradan sonra iki günde on parasang giderek dağların ovaya inmek için aşılacak yerinde Taokh'lar ile karşılaştılar...”

ifadelerini kullanır³⁸.

Havzanın özelliği dağlık bir alan olmasıdır. Bu durum antik yazarlardan Strabon tarafından,

“... zira genel olarak Paryadros dağ silsileleri arasında iyi sulanmış ve ormanlık yerler olduğundan ve birçok yerleri derin dereler ve dik uçurumlarla temayüz ettiğinden büyük kaleler yapmağa çok elverişlidirler...”

şeklinde açıklanarak bölge savunmasının son derece kolay gerçekleştiği de vurgulanır³⁹. Yine aynı yazar eserinin bir başka kısmında, bölgedeki dağları Moskhia, Skydides ve Paryadros dağ silsileleri olarak isimlendirmektedir. Yukarı Kolkhisdeki Moskhia dağlarının çok kayalık olan Skydides dağları ile birleştiğini ve Paryadros dağlarının da Pontus'un doğu tarafını meydana getirdiğinden bahseder⁴⁰.

Antik kaynaklarda Paryadros Dağ silsileleri, günümüz coğrafyacıları tarafından ise Soğanlı, Rize ve Kaçkar Dağları olarak adlandırılan bu sıra dağlar, Bayburt'un kuzeyinden Artvin'in batısına kadar uzanan çok geniş bir alanda Çoruh Nehri'nin solunda yer alırlar. En yüksek tepesi ise Yusufeli yakınlarında Çoruh Nehri ile birleşen Barhal Çayının kaynağını aldığı Kaçkar Dağlarıdır. Bu

³⁷ Kırzioğlu 1992, 77, 113, 193.; Kırzioğlu, Oltu, Tortum ve Yusufeli'nden başka Şenkaya ve Narman'ında Taokh'lar ülkesi sınırları içerisinde kaldığına işaret eder. Kırzioğlu 1976, 45, 171.

³⁸ Ksenophon, IV.VII. 1., IV. VI. 4-5.; Işık 2001, 132.

³⁹ Strabon, XII, III, 28.; Bölgenin coğrafi yapısı ve stratejik önemi hakkında antik yazarlardan Ksenophon'un, dönüş yolu üzerindeki Pasinler (Phasian) 'den, Oltu (Taokh'lar ülkesi) çevresine ve oradan da Bayburt'a (Gymnias) kadar uzanan Çoruh depresyonu ile çevrede bulunan dağ geçitleri ve bölgedeki kaleler hakkındaki düşünce ve tespitleri Strabon tarafından doğrulandığı gibi günümüz coğrafyasıyla da paralellik göstermektedir.

⁴⁰ Strabon, XII, III, 18.

dağlar, Doğu Anadolu Bölgesi ile Karadeniz Bölgesinin Doğu Karadeniz Bölümünü birbirinden ayırır.

Turan'a göre Bayburt, Türklerin Anadolu'da ilk fethettikleri ve yerleştikleri sahalardan biridir. Selçuklular Çoruh Nehri ve Parhar Dağlarına kadar bütün bölgeyi zapt etmişlerdir. Parhar kelimesi bu bölgede esen, bulut ve yağış getiren kuzey rüzgârı anlamında kullanılır. Kırzioğlu, Çoruh Nehri'nin kuzeyindeki bu dağlara adını verenlerin, M.Ö. II. yüzyılın sonlarında, Dağıstan'dan gelerek buraya yerleşen Bulgar Türkleri olduğunu belirtmektedir⁴¹.

Nehirler, tüm insanların yaşantıları üzerinde önemli rol oynar ve oynamıştır. Günümüzde yerleşim yerleri, tarım alanları ve nüfus yoğunluğu nehirler ve dolayısıyla onların oluşturduğu geçitler ile doğal yollar çevresinde artış göstermektedir.

Çoruh Nehri hakkında antik kaynaklar ayrıntılı bilgi verirler. Ksenophon Çoruh Nehri ile ilgili olarak,

"...Hellenler Taokh'lar ülkesinden çıkınca dört plethron⁴² eninde olan Harpasos ırmağının kıyısına vardılar..."

ifadesini kullanır⁴³. Daha sonra Çoruh Nehri Hesperitler⁴⁴/Saspierler⁴⁵ topraklarından geçer ve Kolkhis'i⁴⁶ de kat ederek sularını Karadeniz'e boşaltır.

Işık, Procopios'tan aldığı Çoruh Nehri ile ilgili kısmı şöyle aktarır:

"...Trapezus çok ünlü bir bölgedir. Buraların sağında Tzanika dağları yükselir. Buradan Tzanika dağlarından Boas nehri çıkar, akıntısı dağlık ve ormanlık bir bölgeyi geçtikten sonra Lazika bölgesi boyunca akar ve Pontus Euxinos'a (Karadeniz) dökülür. Artık ismi Boas değildir. Denize yaklaştıkça bu adı kaybeder başka bir ad alır. Yolculuğunun geri kalanında yerliler ona Akampsis derler ve bu ismi kullanırlar. Çünkü artık denize girdikten sonra onu geçmek imkânsız olur burada sularını büyük bir kuvvet ve çabuklukla iter ve

⁴¹ Kırzioğlu 1976, 29.; Turan 1979, 365.; Kırzioğlu 1984, 80.

⁴² Bir Plethron: 100 Ayak, yaklaşık 29,6 m.dir.

⁴³ Ksenophon, IV. VII. 18.; Ayrıca bu konu ile ilgili bk., Durmuş 1993, 36.; Durmuş 1997, 285.; Memiş 2005, 11.

⁴⁴ Ksenophon, VII. VIII. 25.

⁴⁵ Herodotos, I, 104. IV, 37.; Bu konu hakkında bk., Kırzioğlu 1992, 32.; Işık 2001, 198.

⁴⁶ Diauehi'nin kuzeydoğusundaki Kolkhis hakkındaki ilk yazılı belgeler, Sarduri II.'nin bu topraklara düzenlediği sefer kayıtlarıdır. König 1955-1957.; Kolkhis'in konumu hakkında bk., Herodotos, II. 104.; Ksenophon, IV, VIII, 8-9, 22-23.

böylece denizin içinde uzun bir süre yol alır. Boas nehri için bundan çok daha fazlası söylenebilir... ”⁴⁷.

Kırzioğlu, Ksenophon’un *Harpasos*, Procopios’un *Akampsis/Boas* olarak isimlendirdikleri Çoruh Nehri’ne bugünkü ismini verenlerin bu bölgeye bu isimle yerleşen Kıpçakların bir kolundan kaynaklandığını ifade eder⁴⁸.

Çoruh Havzası, maden kaynakları bakımından zengin olarak değerlendirebileceğimiz bir alanda yer almaktadır. Havzanın neredeyse tamamında zengin bakır yatakları bulunmaktadır.

Modern araştırmalarla da kesinleştiği gibi bakır, demir, kurşun başta olmak üzere altın ve gümüş türünde değerli madenler çağlar boyu kullanılmıştır⁴⁹. Bu durum bölgenin stratejik ve ticari önemini artırmıştır⁵⁰.

Havzanın maden bakımından zengin oluşu Strabon’da şöyle açıklanmaktadır:

“...Karada madenler vardır, daha eski devirlerde gümüş madenleri de olduğu halde, bugün sadece demir madeni kalmıştır. Bu bölge olağanüstü dardır. Zira orman ve madenlerle dolu olan dağlar bunun hemen üstündedir. Böylece madencilerin hayatlarını kazanabilmeleri için madenler burada bulunur... ”⁵¹.

Çoruh Havzası coğrafi saha itibari ile oldukça geniş bir alana yayılmıştır. Dolayısıyla bu saha, tarihi yollarla diğer bölgelere bağlanmaktadır.

Çoruh Vadisi, Kafkaslar ve Karadeniz üzerinden gelen doğal ve tarihi yolların birleştiği coğrafi alan üzerinde yer alır. Ayrıca, kuzey ve güneyde uzanan sıra dağlar tarihi İran-Trabzon⁵² transit yolunun geçmesini sağlar⁵³.

Doğu Anadolu’yu Karadeniz’i birbirine bağlayan bu yolun ticari alanda ve doğu-batı arasındaki kültür iletişiminin kurulmasında önemli bir rol oynadığı açıktır. Bu yol Erzurum’dan başlayıp Aşkale’den sora kuzeybatıya yönelerek Kop geçidini aşarak Bayburt’a, daha sonra Vavuk geçidi-Gümüşhane-Zigana geçidi ile Trabzon’a ulaşır. Aynı yol sonraki dönemlerde Trabzon-Erzurum-Bayezid yolu

⁴⁷ Işık 2001, 201.; Çoruh Nehri’ni Akampsis/Akampsis olarak adlandıran diğer çalışmalar için bk., Kinneir 1818, 352.; Tozer 1881, 423.; Bryer-Winfield 1985, 14-15, 54.; Grousset 2005, 18.

⁴⁸ Kırzioğlu 1984, 89.; Kırzioğlu 1992, 199.

⁴⁹ Tarkan 1973, 144.; Köse 1991, 286.; Atalay 1992, 352.

⁵⁰ Karadeniz sahilindeki kolonilerle Urartu arasındaki ticari faaliyete bağlı olarak pek çok Urartu malı Ege ve ötesine götürülmüştür. Slattery 1987, 1.; Birmingham 1961, 385.

⁵¹ Strabon, XII. III. 19.

⁵² Kop ve Zigana geçitleri vasıtasıyla Karadeniz’e ulaşan yol, Erzurum-Trabzon yoludur.

⁵³ Tarkan 1971, 115.; Koşay 1984, 11.; Çetin 1998, 1.; Lloyd 1998, 11.

olarak bilinir⁵⁴. Ayrıca, Karadeniz'i bir yay gibi kuşatan bu dağlar, Çoruh Vadisi ile Karadeniz'in kıyı düzlükleri arasında bir duvar gibi yükselirler ve doğu-batı yönünde uzanarak çoğu kez doğal yolların güzergâhını oluştururlar.

Söz konusu ana yolun dışında havzadan Karadeniz'e ulaşmak için Trabzon-Sürmene-Bayburt, Trabzon-Of-Sürmene-Rize-İspir ve Erzurum-Oltu-Yusufeli-Artvin gibi bölgenin diğer yerlerle olan irtibatını sağlayan başka bir takım yollarda mevcuttur. Ayrıca Çoruh Nehri vadisini takip eden Bayburt-İspir-Yusufeli yolu da günümüzde pek işlek olmamasına rağmen kısmen kullanılmaktadır⁵⁵.

Lehmann-Haupt, onbinlerin geri dönüş için kullandıkları geçitlerden birini gördüğünü, Çoruh, Fırat ve Aras Vadilerini bölen dağlar hakkındaki gözlemlerinin Ksenophon'un bölgedeki tespitleri ile paralellik gösterdiğinden bahsetmektedir⁵⁶.

Bu duruma bağlı olarak, Çoruh vadisini izleyerek Bayburt'a oradan da Thekhes adını verdikleri dağa ulaşıp Karadeniz'i gören Hellen askerlerinin doğal geçitleri kullandıklarını bilinmektedir⁵⁷. Nitekim bu bölge, Urartu kayıtlarında geçit ülkeleri olarak tanımlanmaktadır⁵⁸.

Kuzeydoğu Anadolu'nun doğal yolları, askeri ve ticari amaçlarla çağlar boyunca kullanılmıştır. Karadeniz limanlarına ulaşabilmek için başka güzergâhların düşünülmesi, tarihi gelişmelere ve modern coğrafya araştırmalarına da ters düşmektedir.

Çoruh Havzası'nda, özellikle Bayburt-İspir ve Yusufeli hattı ve çevresindeki kalelerin varlığı bu bölgenin çok eskiden beri bir kullanıma açık olduğunu göstermektedir. Ayrıca, Maden yataklarını kontrol altında bulundurabilmek ve kısa zamanda Karadeniz sahiline ulaşabilmek için bu yolların kullanılması kaçınılmaz olmuştur.

⁵⁴ Özmenli 1996, 15.; Tozlu 1997, 33.

⁵⁵ Sinclair 1989 II, 269-270.; Tozlu 1997, XIII.; Nehir geçitlerinin tali yol olarak değerlendirilmesi hakkında bk., Gürsoy 1974, 25 vd.

⁵⁶ Lehmann-Haupt 1931, 730.

⁵⁷ Ksenophon, IV. VII. 19-26.

⁵⁸ Geçit Ülkeleri tanımının yer aldığı Yazılıtaş'ın konumu ve içeriği için bk., HChI no. 23; Melikishvili 1960, 36; Ayrıca bu konu hakkında bk., Sevin 1979, 103.; Belli 1982: 156.; Payne 1995, 39-40.; Ceylan 2001, 41.

Sonuç olarak bölge, Kuzeydoğu Anadolu'nun iskân tarihi ile çağdaş doğal yol şebekesi üzerinde ve stratejik bir öneme sahiptir.

Çoruh Havzası, M.Ö. IV. bin yılsonlarından itibaren Hurri kültürünün etki alanına girmiştir. Hitit kayıtlarına göre M.Ö. 14. yüzyılın başından itibaren Hayaşa ve onunla birlikte anılan Azzi Krallığının Bayburt'tan Artvin'in doğusuna kadar uzanan coğrafyanın çekirdek topraklarını oluşturmuştur. Hayaşalılar bu bölgenin tarihinde önemli bir yer taşır. Hitit kayıtlarında yer almaları sonucu bölgenin tarihi çağlarının başlamasında etkili olmuşlardır.

Bölgeye M.Ö. 11. yüzyılda Asur krallarından Tiglath Plaser I. (M.Ö. 1115–1077) döneminde Daiaeni denilirken, M.Ö. 9. yüzyılda Urartu krallarından Menua (M.Ö. 810–786) ve Arğişti I. (786–764)'e ait yazıtlarda ise bu topraklar Diauehi şeklinde isimlendirilmiştir. Arğişti I. Diauehi ülkesini Urartu Krallığına dâhil etmiş. Daha sonra Diauehi ülkesi, Urartu Krallığı'nın yıkılışına kadar (M.Ö. 585) idaresini bu devlete bırakmak zorunda kalmıştır⁵⁹.

---

⁵⁹ Pehlivan 1991_a, 29-30.; Pehlivan 1991_b, 30.; Pehlivan 1994, 327.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3. ÇORUH HAVZASI'NIN TARİH ÖNCESİ ÇAĞLARI

Eskiçağ Tarihi araştırmalarında yazının önemli bir ölçü olması, zaman olarak bizi bir sınırlamaya götürür. Tarih öncesi (Prehistorya) ile Tarihi çağlar (Historya) arasındaki bu sınır yazının ortaya çıkışı ile kendiliğinden çizilir. Yazılı ve yazısız tarih arasında ki sürece de Öntarih çağları (Protohistorya) denilmektedir. Yazı, Mezopotamya ve Mısır'da M.Ö. 3200–3000, Anadolu da M.Ö. 2000 de, daha batıda İtalya'da ise M.Ö. 1000 yılında ortaya çıkmıştır¹. Yazı sayesinde, Eskidoğu (Eski Önasya ve Mısır) dillerinin çözülmesi ile sadece Eskibatıdan (Hellen ve Roma) ibaret olduğu zannedilen Eskiçağ Tarihinin kapsamı ve özellikle zaman dilimi genişlemiştir².

Tarih öncesi uygarlıklar; Paleolitik (Alt, Orta ve Üst), Mezolitik, Neolitik (Proto, Erken, Orta, Geç) Kalkolitik (Erken, Orta, Geç) ve Tunç Devri (İlk, Orta, Son) olmak üzere beş bölümde incelenir³.

Anadolu, Asya, Avrupa ve Afrika kıtaları arasında bağlantı sağladığı gibi verimli topraklara da sahiptir. Ayrıca yeraltı ve yerüstü zenginlikleri, akarsularının bolluğu, ikliminin elverişli olması sonucunda insanlık tarihinin her döneminde çeşitli uygarlıklara beşiklik etmiştir.

Tarih öncesi çağlara ait yerleşmelere ve buluntulara bakıldığında havzanın yukarı ve orta kısımlarında bazı farklar göze çarpar.

Havzanın özellikle yukarı kısmında tarih öncesi çağların hemen hemen tümünde yoğun iskânla karşılaşılırken havzanın ortasında en erken yerleşme ya da buluntular şimdilik İlk Tunç Çağına yerleştirilebilir.

---

¹İplikçioğlu 1990, 16–17.; Kınal 1991, 8.; Akurgal 1995, 21.; İplikçioğlu 1997, 13.

²İplikçioğlu 1990, 16.; İplikçioğlu 1997, 13.

³İnsanlığın yazı öncesinde geçirdiği evreler için bk., Dinçol 1982, 16.; Kınal 1987, 9.; Memiş 1989, 6.; Akurgal 1995, 21.; Lloyd 1998, 16.; Şenel 1995, 52 vdd.; Umar 1999, 1 vdd., Akurgal 1999, 2 vd.; Sevin 2003, 7 vdd.; Yıldırım 2002, 15 vdd.

3.1.Paleolitik Çağ

İnsanoğlunun Anadolu'daki en eski yerleşmeleri Paleolitik Çağın başlarına kadar uzanır. İnsanlık tarihinin en uzun sürecini oluşturan Paleolitik dönem, taş teknolojisinin gelişimine bağlı olarak Alt, Orta ve Üst olmak üzere üç ana bölüme ayrılmıştır⁴. Paleolitik, Eski Taş Çağı yâda henüz besin üretim aşamasına erişemediklerinden dolayı Toplayıcılık ve Avcılık Dönemi adı verilen bu evreyle ilgili araştırmalar ancak, 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren yoğunluk kazanmıştır.

Paleolitik insan topluluklarının yaşam biçimleri toplayıcılık ve avcılığa dayanıyordu⁵. Bu çağ insanı değişken iklim koşullarına uyum sağlamaya çalışarak, geniş coğrafi alanlara seyrek ve dağınık durumda yayılmışlardı. Yine bu çağ insanı dördüncü zamanın ilk kısmında çok soğuk iklim koşulları altında yaşamıştır. Ayrıca bu zaman içerisinde köklü iklim değişimleri olmuş, bu değişimlerden hem dünyamız hem de taş devri kültürleri etkilenmiş ve bu kültürler çeşitli bölgelere yayılmıştır. Sözü edilen değişimlerden etkilenen insanlar buldukları yerlerden daha iyi yaşayabilecekleri yerlere gitmişlerdir⁶.

Bu çağ insanı mesken olarak, doğal kaya mağaralarını, kaya altı sığınaklarını ve çok ilkel barınakları geçici yerleşim amaçlı kullanmıştır. Üretim konusunda bilgileri olmadığı için geçimlerini avcılık ve toplayıcılık ile sağlıyorlar, günlük yaşantılarını ise doğada bulunan çakıl taşlarından kaba aletler yaparak sürdürmeye çalışıyorlardı. Erkek hayvan avlayarak kadın ise küçük bitkileri toplayarak yaşıyordu. İnsanoğlu dünyada yaşamaya başladığı en eski çağlarda, yaşam kaynağı için vazgeçilmez olan suyun yanında, beslenme ihtiyacını en ilkel yöntemlerle bulunduğu coğrafi alandaki bitkisel ürünlerden karşılamıştır. Alet olarak ise bu çağ insanı taştan, tek yâda iki taraflı el baltası kullanıyordu. Devrin sonlarına doğru ise, kemikten iğneler ve obsidyenden mızrak uçlarını kullanmıştır⁷.

⁴ Kınal 1991, 10.; Yıldırım 2002, 15.; Sevin 2003, 8.

⁵ Ayrıntılı bilgi için bk. Dinçol 1982: 12.; Memiş 1989, 6.; Kınal 1991, 9.; Erzen 1992, 8 vd.; Şenel 1995, 58 vd.; Akurgal 1995, 21.; Lloyd 1998, 24.; Maisels 1999, 107.; Umar 1999, 2.; Akurgal 1999, 3.; Yıldırım 2002, 15.; Sevin 2003, 7.

⁶ Çiğdem 1996, 15.; Yıldırım 2002, 16.; Sevin 2003, 7.

⁷ Dinçol 1982, 13.; Memiş 1989, 6.; Kınal 1991, 9.; Akurgal 1995, 21.; Şenel 1995, 53.; Lloyd 1998, 16.; Umar 1999, 2.; Akurgal 1999, 3.; Yıldırım 2002, 15.; Sevin 2003, 7.

Bu çağa ait çeşitli teknik ve tipteki taş ve kemikten yapılan aletlerden daha önemli kalıntıları, Anadolu'nun çeşitli yerlerinde tespit edilmiş olan mağara ve kaya resimleri oluşturur. İlk insanın kültür seviyesini, yazılı belgeler kadar olmasa da, yeterli ölçüde ve anlaşılır biçimde ortaya koyar. Bu sanat eserlerine Kars, Van, Hakkâri, Adıyaman ve Malatya civarındaki bazı yerleşmelerde rastlanmıştır.

İnsanoğlunun ilk geçim kaynağını yani toplayıcılığı bitki kökleri, otlar ve ağaç meyveleri oluşturur. Toplayıcılıkta esas olan insanın günlük gereksinimleridir. Bunun içinde insanoğlu sadece bulduğu hazır besinler ile yetinmiş ve bunları kolayca bulabileceği ortamlara doğru yönelmiştir. Toplayıcılık Paleolitik Çağ insanının yaşam biçimidir. Yine bu çağ insanı için doğadaki yabani hayvanlar büyük bir tehlike oluşturuyordu. Yabani hayvanlar karşısında zor durumda kalan insanoğlu hayatını korumak için de bu çağın bir başka yaşam biçimi olan avcılığı keşfetti. Daha öncesinde bu hayvanlardan kaçan insanoğlu bundan böyle birtakım araç-gereç ve yöntemlerle avlanmaya başladı⁸.

Bu çağ insanının bıraktığı maddi kültür belgeleri, yani onlardan günümüze kadar gelen kalıntılar arasında genellikle çakmak taşlarının yontulmasıyla biçimlendirilmiş baltalar, kesiciler, deliciler ve kazıyıcıların bulunması bu kültüre Paleolitik (Eski Taş Çağı) isminin verilmesini daha iyi açıklar. Yapılan araştırmalar sonucu Anadolu'nun Paleolitik Çağının çok zengin olduğu ortaya konulmuş ve Anadolu'nun Paleolitik haritası çizilmiştir.

Anadolu'nun Paleolitik Çağına ait yerleşmelere, yoğun olarak Güney⁹, kısmen Orta ve Doğu Anadolu¹⁰ ve az sayıda Marmara ve Karadeniz¹¹ bölgelerinde rastlanmaktadır.

⁸ Şenel 1991, 49 vd.; Çiğdem 1996, 17.;

⁹ Kansu 1943_a, 190.; Bostancı 1952, 137.; Kökten 1955, 271.; Şenyürek-Bostancı 1958_a, 147 vd.; Şenyürek-Bostancı 1958_b, 171.; Şenyürek 1959, 9.; Kökten 1960, 42.; Şenyürek 1961, 149.; Bostancı 1962, 223.; Bostancı 1968, 51.; Çambel 1971, 25.; Yalçinkaya 1987, 21-38.; Yalçinkaya 1988, 15-38.; Yalçinkaya 1990, 39-57.; Yalçinkaya 1991, 43-70.; Yalçinkaya 1992, 55-70.; Yalçinkaya 1993, 23-42.; Yalçinkaya 1995, 1-25.; Yalçinkaya 1996, 49-70.; Yalçinkaya et al 1997, 1-9.

¹⁰ Kansu 1939, 93 vd.; Kansu 1943_a, 190.; Kansu 1943_b, 35.; Kökten 1943_b, 601-613.; Kökten 1944_b, 659-680.; Kökten 1944_a, 464-486.; Kökten 1952, 195-209.; Kökten 1971_a, 13-22.; Kökten 1971_b, 125-132.; Kökten 1972, 1-2.; Kökten 1974, 1-5.; Kökten 1975, 95-104.; Kökten 1976, 1-3.; Koşay 1984, 12.; Sevin 2003, 12.

¹¹ Kökten 1944_b, 659.; Kökten 1951, 201-213.; Kökten 1957, 46.; Kökten 1962_a, 40.; Kansu 1960, 708-710.; Kansu 1961, 519-520.; Kansu 1963, 657.; Kansu 1964, 205-213.; Kansu 1965, 547-548.; Kansu 1966, 491-492.; Kansu 1972, 22.; Kansu 1977, 628-630.; Gündüzalp 1986, 49 vd.; Özdoğan 1982, 37-49.; Özdoğan 1983, 137-142.; Özdoğan 1984, 63-68.; Özdoğan 1985, 221-232.;

Coğrafi yapısı dolayısıyla doğal geçitler dışında çevresindeki bölgelere kapalı olan Çoruh Havzası'nın yakın çevresinde, Erzurum'da Paleolitik Çağ aletlerine, Kars'ta ise Paleolitik, Mezolitik ve Neolitik döneme tarihlenen yerleşmelere ve bu döneme ait buluntulara rastlanılmıştır.

Paleolitik Çağ araştırmalarının pek az yapıldığı Erzurum ve çevresine ait çalışmaların hemen hepsi Kökten tarafından gerçekleştirilmiştir¹². Çevredeki ilk buluntuyu ise Alot tespit etmiştir¹³. Alot, bu aleti 1942'de Erzurum'un doğusunda, Erzurum-Hasankale yolunun 20–25. km.sinde, Yukarı Çakmak köyünün kuzeybatısında, söz konusu karayolundan 300 m. kadar güneyde ve yola dik duran kurumuş bir dere yatağının yamacında bulmuştur.

Alot'un bulduğu bu aleti, Şenyürek yayınlamıştır¹⁴. Bu alet kül rengi ve bazalttan yapılmıştır. Aletin bir yüzü işlenmiş uç kazıyıcı olarak yapılmış, daha sonra yan kazıyıcı olarak kullanıldığını ve teknik olarak levalloisien özellikler taşıdığını Şenyürek kaydetmiştir. Alet, 10,3 cm. uzunluğunda, 5,7 cm. genişliğinde ve 2,2 cm. kalınlığındadır¹⁵. Kökten'in Kars'ta bulduğu trakitten yapılmış el baltası, Kansu'nun Sivas'ın Gemerek ilçesi yakınlarında bulduğu iki sleks yonga, volkanik taşlardan yapılmış olup bahsedilen aletle ortak özellikler taşımaktadır. Adı geçen buluntular sayesinde, bu dönemde Doğu Anadolu'nun hem iskân gördüğü hem de bölge için volkanik taşların önemli olduğu bu şekilde kendiliğinden ortaya çıkmaktadır¹⁶.

Ayrıca Erzurum'un 20 km kuzeydoğusunda, Dumlu yakınlarında volkanik taş yataklarının bulunduğu ve bunların bir işleme yeri olarak kullanıldığı ve böylelikle Erzurum ve çevresinin Alt Paleolitik Çağdan itibaren iskân gördüğü artık kabul görmektedir¹⁷.

Özdoğan 1986_a, 409-420.; Özdoğan 1986_b, 29-39.; Özdoğan 1988, 157-174.; Özdoğan 1990, 373-388.; Arsebük-Özbaşaran 1994, 17 vd.; Arsebük et al 1990, 9.; Arsebük et al 1991, 17.; Arsebük et al 1992, 1 vd.; Harmanakaya-Tanıncı 1996.; Sevin 2003, 8.

¹² Doğu ve Kuzeydoğu Anadolu'da yapılan bu araştırmalar için bk., Kökten 1943_b, 601.; Kökten 1943_a, 119.; Kökten 1944_a, 465 vd.; Kökten 1944_b, 659 vdd.; Kökten 1946, 224.; Kökten 1948, 194 vdd.; Kökten 1949, 811 vd.; Kökten 1952, 167.; Kökten 1953, 177.; Kökten 1975, 95.

¹³ Şenyürek 1944, 351–352.; Kökten 1953, 196.;

¹⁴ Şenyürek 1944, 351 vd.

¹⁵ Koşay bu aletin kalınlığını 6 cm. olarak vermektedir. Koşay 1984, 12.; Ayrıca bk., Pehlivan 1984, 31.; Harmanakaya-Tanıncı 1996, Erzurum-Hasankale.

¹⁶ Şenyürek 1944, 352.; Goetze 1957, 15.

¹⁷ Koşay 1984, 12.; Pehlivan 1984, 32.

Kars ve çevresinde Paleolitik Çağ (Alt, Orta ve Üst) ve sonrasına ait verilerin büyük bir çoğunluğu Kökten tarafından gerçekleştirilmiştir¹⁸.

Alt Paleolitik Çağa ait yerleşme ve buluntulara, Kars ili Susuz ilçesi yakınlarındaki Ağzıaçık¹⁹ ve Cilavuz²⁰, Kars merkeze bağlı Ocaklı Köyü yakınlarındaki Ani ve çevresinde²¹ ve Kağızman ilçesi yakınlarında Aladağ eteklerindeki Tombultepe'de²² rastlanmıştır. Bu yörede Orta Paleolitik Çağa ait yerleşmeler arasında Kars il merkezi yakınlarında Borluk Deresi vadisindeki Borluk Deresi²³ ve Kağızman ilçesi Camuşlu köyü yakınlarındaki Kurbanaga Mağarası²⁴ yer alırken, Üst Paleolitik Çağa ait tek yerleşme yine Camuşlu köyü sınırları içerisinde kalan Yazılıkaya'dır²⁵.

Kars yakınlarında ayrıca, Epipaleolitik'te denen, Paleolitik Çağdan Neolitik Çağa geçişi hazırlayan Mezolitik/Epipaleolitik ve insanlık tarihi için devrim sayılabilecek değişimlerin yaşandığı Neolitik Çağa tarihlenen yerleşmelerde bulunmaktadır²⁶.

Çoruh Nehri'nin Orta havzasında yer alan İspir (Harita-6) ve Yusufeli'nin (Harita-5) tarih öncesi çağları ile ilgili çalışmalar henüz oluşum safhasındadır. Bu çalışmanın, bu anlamda bir takım eksiklikleri kısmen de olsa tamamlayıcı nitelikte olması planlanmıştır. Çoruh Vadisi, tarih öncesi insanın yaşaması için gerekli tüm şartları taşımasına rağmen tarihi ve arkeolojik araştırmaların eksik yâda yetersizliğine bağlı olarak, havzanın bu bölgesinde tarih öncesi dönemlerden Paleolitik, Mezolitik ve Neolitik Çağa ait ne bir yerleşim yerine nede başka bir takım buluntulara bugüne kadar rastlanmamıştır. Bu bölgede en erken yerleşme Tunç Çağı ile başlar, günümüze kadar da kesintisiz olarak sürer.

¹⁸ Kökten 1943_a, 119 vd.; Kökten 1943_b, 601 vd.; Kökten 1944_b, 671.; Kökten 1944_a, 471.; Kökten 1947, 223 vdd.; Kökten 1952, 171.; Kökten 1953, 189.

¹⁹ Kökten 1943_a, 602.; Kökten 1944_a, 472.; Kökten 1953, 196.; Harmankaya-Tanıdı 1996, Ağzıaçık.; Ceylan 2001_a, 29.; Bingöl 2003, 17.

²⁰ Kökten 1944_a, 472.; Kökten 1948, 197-198.; Harmankaya-Tanıdı 1996: Cilavuz/Susuz.; Ceylan 2001_a, 29.; Bingöl 2003, 19.

²¹ Kökten 1943_a, 120.; Kökten 1948, 197-198, 203.; Harmankaya-Tanıdı 1996, Ani Çevresi.; Ceylan 2001_a, 29.; Bingöl 2003, 18.

²² Harmankaya-Tanıdı 1996, Tombultepe.; Bingöl 2003, 19-20.; Ceylan 2001_a, 29.

²³ Kökten 1943_a, 120.; Kökten 1948, 198, 199.; Kökten 1943_b, 608.; Kökten 1953, 196.; Harmankaya-Tanıdı 1996, Borluk Deresi.; Ceylan 2001_a, 29.; Bingöl 2003, 23 vd.

²⁴ Pehlivan 1984, 30.; Ceylan 2001_a, 29.; Bingöl 2003, 25-26.;

²⁵ Pehlivan 1984, 30.; Harmankaya-Tanıdı 1996, Yazılıkaya.; Ceylan 2001_a, 30.; Bingöl 2003, 30 vd.

²⁶ Kars ve çevresinin tarih öncesi çağları hakkında geniş bilgi için bk., Bingöl 2003, 15 vdd.

Ancak, havzanın yukarı kısmı içerisinde yer alan Bayburt'ta (Harita-7), havzanın en azından bu kısmının, en eski çağlardan, Paleolitik ve Mezolitik/Epipaleolitik dönemlerden kalma yerleşim yerlerine ve bir takım buluntulara rastlanmıştır.

3.1.1 Alt ve Orta Paleolitik

Alt Paleolitik Çağda, ilk insanın yaşantısı ile ilgili bilgiler çok kısıtlıdır. Bunun sebebi taş aletlerin dışında başka hiçbir belgenin günümüze ulaşmamasıdır. Bu dönemdeki en eski yerleşme Avrupa kıtasındadır ve 950.000 yıl öncesine dayandırılmaktadır²⁷. Bu tarihlere, yontma taş aletlerle birlikte ele geçen hayvan kemiklerine uygulanan tarihlendirme yöntemleri sonucunda varılmıştır²⁸.

Türkiye’de de görülen yontma taş alet türlerinden en dikkati çeken ve önceleri el baltası olarak isimlendirilen çekirdeklerin, az sayıda büyük yongaların çift yüzünün, kenarlarının keskinleştirilmesi amacı ile oluşturulan iki yüzeyli aletlerdir. Bu aletlerin tam işlevi bilinmemekle birlikte, kesme, kırma ve kazıma gibi amaçlarla kullanıldığı sanılmaktadır²⁹. Bu çağda, iki yüzeylilerden başka, Clactonien teknikte yapılmış yonga ve dilgiler ve bunun yanı sıra Levalloisen teknikte yontma taş endüstrisine has aletlerde ortaya çıkmıştır.

Türkiye’de bu aletlerin benzerlerine İstanbul’da Küçük Çekmece gölü kuzeyindeki Yarımburgaz mağarasında rastlanmıştır³⁰. Ayrıca Antakya yakınlarındaki Altındere’de³¹ de yonga alet endüstrisini aydınlatan buluntuların ortaya çıkması bu çağı daha iyi açıklar.

Orta Paleolitik Çağda, insanın medeniyet yolundaki ilk becerisi, ateşin keşfedilmesidir³².

Toplayıcılık ekonomisinde kadın ve erkek arasında iş bölümü bulunmamaktadır. Erkekler avcılığa geçerken, ekonomik ve sosyal yapıda da değişikliklere yol açmışlardır. Orta Paleolitik Çağda, kullanılan aletler silah olarak da kullanılmaya başlanmış, aletlerin daha da geliştirilmesi ile insanların hayvanlara karşı bunları kullanması avcılığı başlatmış ve toplayıcılık

²⁷ Arsebük 1995, 74.

²⁸ Harmankaya-Tanıdı 1996, 14.

²⁹ Yalçinkaya 1989, 9.; Harmankaya-Tanıdı 1996, 14–15.

³⁰ Kansu 1972, 22 vd.; Arsebük et al 1991, 17.; Arsebük et al 1992, 1 vd.; Arsebük-Özbaşaran 2001, 5-7.; Arsebük et al 1990, 9.; Özdoğan 1982, 37-49.; Özdoğan 1983, 137-142.; Özdoğan 1984, 63-68.; Özdoğan 1985, 221-232.; Arsebük-Özbaşaran 1994, 18 vd.; Özdoğan 1986a, 409-420.; Özdoğan 1986b, 29-39.; Özdoğan 1988, 157-174.; Özdoğan 1990, 373-388.; Özdoğan 2001, 8-11.; Harmankaya-Tanıdı 1996, Yarımburgaz.

³¹ Şenyürek 1961, 149.

³² Memiş 1989, 7.; Akurgal 1995, 21.; Şenel 1995, 61.; Çiğdem 1996, 16 vd.; Akurgal 1999, 3.; Yıldırım 2002, 15.;

ekonomisinin aşılmasında önemli rol oynamıştır. Avcılığın başlaması toplayıcılığın önemini de ortadan kaldırmamıştır³³.

Bu dönemde, yonga alet endüstrisinde ağırlıklı olarak kenar kazıyıcılar ve uçlar, çekirdek içerikli endüstrilerde ise disk biçimli çekirdekler bulunmaktadır. Yontma taş aletlerin yanında kemik aletlerin kullanılması hammadde olarak sadece taşın kullanılmadığını gösterir³⁴.

Anadolu'da Orta Paleolitik Çağa ait yerleşme ve konak yerlerinin çokluğu bu döneme ait alet ve buluntuların tümüyle ortaya konulmasına ve dolayısıyla bu çağın Anadolu'daki varlığının kesinleşmesine sebep olmuştur. Türkiye'de, Antalya yakınlarındaki Karain mağarasındaki³⁵ Orta Paleolitik Çağa tarihlenen tabakaların kalınlığı ve özellikle Antakya yakınlarındaki Tıklı mağara³⁶ yalnız bu çağı kapsayan buluntuları ile önem kazanırlar.

Çoruh Havzası'nda, özellikle Paleolitik ve Mezolitik Çağ araştırmaları neredeyse hiç yapılmamıştır. Buda bölge için büyük bir eksikliğe ve bunun yanı sıra bölgenin tarihi ve arkeolojisi hakkında yapılan değerlendirmelerin bilinçsiz ve yanlış şekilde yapılmasına neden olmuştur. Havzanın insan yerleşimine son derece elverişli olması ve özellikle Kalkolitik Çağın sonu ve Tunç Çağının başlarından itibaren yoğun yerleşme görmesi, Paleolitik Çağdan itibaren yerleşme görme olasılığını daha da kuvvetlendirmektedir.

Havzanın yukarı kısmında, Çoruh Nehri'nin kollarından Gez Deresi vadisinde, Alt ve Orta Paleolitik Çağa ait konaklama yerine ve bazı aletlere rastlanırken, yine bu bölgede, Bayburt ilinin 5 km. kadar kuzeydoğusunda bir mağarada şüpheli de olsa Mezolitik/Epipaleolitik Çağa tarihlenen mikrolitlere ve işlenmiş taşlara rastlanması, bilinenlerin aksine, araştırma sahasının bu kısmının en eski çağlardan itibaren iskân gördüğünü teyit etmektedir³⁷.

³³ Şenel 1995: 58.

³⁴ Harmankaya-Tanıdı 1996, 16–17. Yalçınkaya 1989, 11.

³⁵ Kökten 1947_a, 161.; Kökten 1948, 225.; Kökten 1949, 819.; Kökten 1952, 199.; Kökten 1955, 271.; Kökten 1957, 46.; Kökten 1962_b, 43.; Yalçınkaya 1987, 21.; Yalçınkaya 1988, 15.; Yalçınkaya 1989, 75 vdd.; Yalçınkaya 1990, 35 vd.; Yalçınkaya 1991, 43.; Yalçınkaya 1992, 33.; Yalçınkaya 1994, 23.; Yalçınkaya et al 1997, 1.; Harmankaya-Tanıdı 1996, Karain.

³⁶ Şenyürek 1959_a, 9.; Şenyürek 1959_b, 688.

³⁷ Gündüzalp 1986, 49-54.; Harmankaya-Tanıdı 1996, Gez Alanı.; Harmankaya-Tanıdı 1996, Killiğin Mağarası.

3.1.1.1. Gez Alanı

Gez Alanı (Figür 7–8), Bayburt'un 13 km. güneydoğusunda, Çoruh Nehri ile birleşen Gez Deresi'nin batı yamacında ve Gez köyünün hemen batısındadır. Taraça veya düz yerleşim yeri görünümü veren Gez Alanı'nın yaklaşık 2 km. kadar güneydoğusunda Çoruh Nehri ve Bayburt-Erzurum karayolu bulunmaktadır.

Karadeniz Teknik Üniversitesinden jeologlardan oluşan bir ekibin kendi alanlarında yaptıkları çalışmalar sonucu tesadüfen bulunan aletlerden biri obsidyenden, diğerleri ise bazaltdan yapılmıştır³⁸ (Figür 9–10). Bazalt ve obsidyen bölgenin yerli kayacı değildir. Taş aletlerin bu alana çok yakındaki geçici bir yurt yerinden Çoruh Nehri'nin sürükleyip getirmesi sonucu ulaştığı düşünülmektedir. Yani In situ durumda değildirler. Gündüzalp'in, aletlerin bu alana bir başka yerden geldiği ve bunların bölgede bulunmayan malzemelerden yapıldığı görüşüne katılmakla beraber, bizim bölgede gerçekleştirdiğimiz araştırmaların sonuçlarına göre, Çoruh Nehri'nin bu alana olan uzaklığı ve nehrin akış yönü dikkate alındığında söz konusu aletlerin sürüklenme sonucu buraya geldiği yönündeki görüşlerin bir daha değerlendirilmesi gerektiği kanaatindeyiz. Bu aletlerin tipolojik değerlendirmesini ise Gündüzalp gerçekleştirmiştir³⁹. 12.4x7.6x3.9 cm. ebatlarında bademsi bir biçime sahip iki yüzeyli el baltasının dip kısmı kalın, uç kısmı incedir. Aletin biçim ve tekniği dip tarafından dikine yongaların alınmış olması açısından, Hatay Dülük el baltaları⁴⁰ ve Gaziantep-Narlı yolunun 28. km.sinde Metmenge köyü yakınlarında bulunan el baltaları⁴¹ ile yakın benzerlik göstermesi sonucu bunun bir Acheulléen endüstrisi ürünü olduğu belirtilmektedir⁴². Gez Alanında el baltasından başka yonga aletlerde (èclat) bulunmuştur. Bu yongalar farklı büyüklüklerde olmakla birlikte üçgene yakın biçimleri ile el baltalarını hatırlatır. Bir el baltası gibi kullanılabilir durumda olan bu aletin üst yüzünün sağ tarafında geniş bir kabuk bulunmakla birlikte yüzün sol tarafından iri yongalar alınmıştır⁴³.

³⁸ Özsait 1999, 35.

³⁹ Gündüzalp 1986, 50 vd.

⁴⁰ Kökten 1947_b, 234.

⁴¹ Erguvanlı 1946, 375. Lev. XLV., no: 4-6.

⁴² Gündüzalp 1986, 50. T.I, Res. 5–7.

⁴³ Gündüzalp 1986, 51. T.II, Res. 8,9.

Daha küçük boyutlu buluntular arasında hepsi ince yongalardan yapılan uçlar önemli bir yer tutar. Bu uçlar arasında boyut ve teknik özellikler açısından pek fark bulunmaz. Bunların, büyük bir kısmında vurma yumrusu vardır. Vurma yumrusu olmayanların her üç kenarı da keskindir. Gündüzalp, Gez Alanında bulunan bu uçlar ile Karain mağarasında⁴⁴ bulunan silex'den yapılmış Levalloiso-Moustèrien tipteki bazı uçlar arasında yakın benzerlikler bulunduğunu ifade etmektedir.⁴⁵

Buluntular arasındaki tek obsidyen alet olan lam, bazalttan yapılan lamlara göre oldukça küçüktür. Bu lamlar yan kazıyıcı olarak kullanılmıştır. Hemen hepsinde vurma yumrusu açık bir profil vermektedir. Bu aletlerden 7.8x3.3x1.7 cm. ebatlarında olanı hem yan hem de uç kazıyıcı olarak kullanılmıştır. Bunun yanında, 3.9x3.6x1.2 cm. ve 4.5x3.1x0.9 cm. ebatlarındaki aletler, Kökten'in Elazığ-Muş arasında ve Adıyaman'da (Prin) tespit ettiği kazıyıcılar⁴⁶ ile Karain mağarasında Moustèrien kültür evresine ait olduğunu belirttiği kazıyıcılar⁴⁷ arasındaki ortak özellikleri yaptığı tipolojik tespitlerden sonra Gündüzalp'te dile getirmektedir⁴⁸.

Gez Alanından elde edilen bir başka grup içinde yer alan aletler ise yan ve uç kazıyıcılardır. Yan kazıyıcılar hemen hemen aynı özellikleri taşır. Ancak bunlardan birinde negatif yonga izleri iki iken diğerinde üçtür. Her ikisinde de keskin kenarların rötuşlu olduğu görülmektedir. Uç kazıyıcılar ise genellikle kısa ve ince lamlar üzerine yapılmışlardır. Bunların ise yan kenarları ve uç kısımları rötuşludur. Boyutu diğer ikisine göre daha büyük olanın alt yüzü farklıdır. Diğerlerinde kopma yüzü düzdür. Buradan toplanan son grup aletlerin içerisinde bazalttan özler de vardır. Her tarafından yonga alınması ile adeta yumru durumuna gelmiştir. Bu yongalara ait izlerin birçoğu koyu siyah renktedir. Kurs biçiminde olan bir başka üst yüzü kabukla kaplı ve dışbükey özün hammaddesi Çoruh Nehrinden toplanan çakıllardan yapılmıştır. Bunun alt yüzünden dört yonga alındığı negatif izlerden görülmektedir⁴⁹.

⁴⁴ Kökten 1955, 271. Lev. VI.

⁴⁵ Gündüzalp 1986, 51. T. III, Res. 10–19.; Harmanakaya-Tanıdı 1996, Gez Alanı.

⁴⁶ Kökten 1947_c, 438–439. Lev. XCVII, 1–7, 9.

⁴⁷ Kökten 1955, 276, Lev. I.

⁴⁸ Gündüzalp 1986, 52. T. IV-V, Res. 20–24.

⁴⁹ Gündüzalp 1986, 53. T. V-VI, Res. 24–29.

3.2.Mezolitik/Epipaleolitik Çağ

Paleolitik Çağdan sonra insanoğlu, Mezolitik/Epipaleolitik ya da Orta Taş Çağı adı da verilen dönemi yaşamıştır.

Günümüzden 10.000–9.000 yıl kadar önce yeni iklim koşulları belirmeye başlamış dünya da bundan büyük ölçüde etkilenmişti. Bu gelişmeler, günümüz çevre şartlarına çok benziyordu. Bundan dolayı bitki ve hayvan türleri de değişmeye başlamıştı. İnsanoğlu ekolojik ortamdaki bu değişikliklere ayak uyduruyordu. Bu gelişmeler Paleolitik Çağdan, Neolitik Çağa gidişi hazırlayan, yani geçiş sürecini oluşturan Mezolitik Çağı başlatıyordu⁵⁰.

Paleolitik Çağın devamı gibi görülen bu çağda insanlar hâla mağaralarda yaşayıp, avcılık ve toplayıcılığa devam etmişler, nehir veya göl kenarlarında balık avlamışlardır. Yavaş yavaş mikrolit aletli bir endüstriye geçilmiş, obsidyen ve çakmaktaşı aletlerin ahşap bir sopa, sıra halinde çakılması ile yapılan orakların ortaya çıkması dönemin buluşları arasındadır. Bu da bu çağ insanının üretime doğru gittiğini gösterir. Nitekim dönemin sonlarına doğru gıda üretimine doğru bir yönelme vardır. Su ihtiyaçlarını karşılamak için her defasında nehir kenarlarına gitmekten, killi toprağın su geçirmediğini fark ederek öğrenmişler ve yerde açtıkları çukurların içini killi toprakla sıvayarak sarnıçların ilkel şeklini ortaya koymuşlardır⁵¹.

Taş aletler, Paleolitik Çağın özelliklerini sürdürmekle birlikte daha çeşitli ve daha kullanışlı şekiller gösterir. Bunun yanında kemik alet kullanımında da bir artış görülür Sıcak iklime ait hayvan kemiklerinin bulunması, ayrıca iklim şartlarının değiştiğinin de göstergesidir. Mikrolit denen, obsidyen ve çakmak taşlarından yapılan küçük taş aletlerin ortaya çıkması bunların bulunduğu her yere Mezolitik Çağ yerleşmesi gözü ile bakılmasına sebep olmuştur⁵².

⁵⁰ Memiş 1989, 7.; Kinal 1991, 12.; Akurgal 1995, 21.; Harmankaya-Tanıncı 1996, 17.; Yıldırım 2002, 18.; Sevin 2003, 14.;

⁵¹ Kinal 1991, 13.; Yıldırım 2002, 18.

⁵² Kinal 1991, 11.; Akurgal 1995, 21.; Şenel 1995, 59.; Harmankaya-Tanıncı 1996, 17.; Akurgal 1999, 3.; Sevin 2003, 15.;

Anadolu'da bu çağın yaşandığını gösteren mikrolit aletlere, Samsun Tekeköy'de⁵³, Antalya Belbaşı⁵⁴ ve göller bölgesinde Baradız⁵⁵ mağaralarında yoğun olarak rastlanmıştır.

Havzanın yukarı kısmında, Karadeniz Teknik Üniversitesinden jeolog bir ekibin Karadeniz Bölgesinde yaptığı jeolojik amaçlı araştırma ve incelemelerde tesadüfen bulduğu Killiğin mağarasında mikrolit aletlere rastlanmıştır.

---

⁵³ Kansu 1944, 673, 677. Şek. 2-4.; Kökten 1944_a, 470.; Kökten 1947_b, 224.; Kökten 1952, 176.; Kökten 1953, 190.; Kınal 1991, 11.; Harmankaya-Tanımdı 1996, Tekeköy/Fındıcak.

⁵⁴ Bostancı 1962, 233 vd.; Bostancı 1968, 51.; Koşay 1963, 298.; Harmankaya-Tanımdı 1996, Belbaşı.

⁵⁵ Kansu 1944, 676. Şek. 1.; Kökten 1952, 183.; Kınal 1991, 12.; Harmankaya-Tanımdı 1996, Baladız/Baradız.

3.2.1.Killiğin Mağarası

Bayburt'a 2 km. uzaklıkta bulunan Erenli (Duduzar) köyünün yaklaşık 1 km. kuzeydoğusundadır.

Mağara (Figür 11–13), Killiğin sırtı adı verilen bir tepenin güneybatı yamacındadır. Yağmur suları ile aşınan bu bölümde arazi oldukça düzdür. Kalker bir malzemeye sahip mağaranın giriş kısmı güneye bakmaktadır. Kısmen dağlık bir alanda yer alan mağara çok büyük değildir. Giriş kısmının genişliği 6 m., yüksekliği 1.5 m.dir. Derinliği 8 m. olan mağaranın iç kısımdaki yüksekliği 4 m. kadardır.

Gündüzalp, Gez Alanındaki gibi büyük aletlere rastlanmadığını ancak, mağaranın ağız kısmında çok az miktarda bazalttan yapılmış mikrolitler bulunduğunu belirtmektedir (Figür 14). Ağız kısmından başka mağaranın bulunduğu alanda da alet niteliği taşımayan Gez Alanında bulunan aletlerle aynı kaliteye sahip bazı parçalar elde edilmiştir⁵⁶.

Bu mağara ve çevresindeki buluntular ve tarihlenmeleri ile ilgili pek fazla bilgi verilmemektedir. Harmankaya ve Tanındı, kesin olmamakla birlikte, bunların Mezolitik/Epipaleolitik Çağa ait olduğunu ifade etmektedirler⁵⁷.

Havzanın bu kısmında yerleşim, geçici de olsa, Mezolitik Çağın sonundan Kalkolitik Çağın sonuna kadar bilinmeyen bir takım nedenlerden dolayı kesintiye uğrar. Bunun nedeni belki de bölgede Neolitik Çağa⁵⁸ ait yerleşme olmamasından kaynaklanmaktadır. Bu da bölgenin tarih öncesi çağları için cevaplandırılması gereken sorular arasındadır.

⁵⁶ Gündüzalp 1986, 53–54. T.VII.,Res. 31–32.

⁵⁷ Harmankaya-Tanındı 1996, Killiğin Mağarası.

⁵⁸ Neolitik çağ hakkında daha geniş bilgi için bk., Memiş 1989, 7.; Kınal 1991, 13 vd.; Şenel 1995, 148 vd.; Akurgal 1995, 21 vd.; Lloyd 1998, 22.; Umar 1999, 3 vd.; Akurgal 1999, 3 vdd.; Yıldırım 2002, 22.; Sevin 2003, 18.

3.3.Kalkolitik Çağ

Kalkolitik yani Bakır Taş Çağı adı verilen bu safhaya “İleri Üretici Dönem”⁵⁹ de denir.

Bu çağın en belirgin özelliği insanoğlunun madeni keşfi ile beraber taş aletlerin yerini bakırın almasıdır. Başlangıçta maden ziynet eşyası ve iğne gibi eserlerin yapımında kullanılacak kadar nadirdi. Daha sonraları, madenin artmasına bağlı olarak, silahlar da madenden yapılmaya başlandı. Ancak eski devrin cilalı taş baltaları, obsidyen aletleri, kemik ve pişmiş topraktan yapılan araç-gereçler de az da olsa varlığını ve kullanımını sürdürmüştür⁶⁰.

Anadolu'nun Kalkolitik Çağı genellikle M.Ö. 5500–3000⁶¹ yılları arasına tarihlendirilir.

Bu çağda, uygarlık ve yaşam biçiminde Neolitik Çağa göre köklü değişiklikler olmamış ise de, tarım ilerlemiş, aletler daha da gelişmiştir. Dokumacılığında yine bu çağda başladığı sanılmaktadır. Çömlekler, çömlekçi çarkı henüz bilinmediğinden elde yapılmakta, bazı yerlerde ise bunların üzerine kalın bir astar çekildikten sonra geometrik süslemelerin yapıldığı görülmektedir. Kalkolitik Çağ insanlık tarihinde Taş Çağı ile Tunç Çağı arasında bir geçiş dönemi olmuştur. Yapılan kazılarda, bu dönem kalın tabakalar halinde görüldüğünden uzun süre devam ettiği anlaşılmıştır. Mezopotamya keramiklerinin etkisinde kalmakla beraber Anadolu keramiği hiçbir zaman bunların taklidi olmamıştır. Ancak yinede bu çağı diğer bölgelerden ayırıcı özellikler net olarak ortaya konulabilmiş değildir.

Bu devirde batı Anadolu'da yaşayanlar ölümlerini şehir dışına, orta ve doğu Anadolu'da yaşayanlar ise şehrin içine gömüyorlardı. Ayrıca, toprak, sandık ve

⁵⁹ Kalkolitik terimi, bakır (Khalkos) ve taş (Lithos) kelimelerinden türetilerek, Kalkolitik Çağ ya da Bakırtaş Çağı anlamında kullanılmıştır. Ancak zamanla “İleri Üretimcilik Çağı” bk.; Sevin 2003, 78.; Yıldırım 2002, 28, veya “İlk Üretim Safhası” gibi tanımlarda kullanılmıştır, bk.; Esin 1969, 18.; Esin 1979_a, 5 vdd.

⁶⁰ Dinçol 1982, 14.; Memiş 1989, 9.; Kınal 1991, 18.; Akurgal 1995, 24.; Akurgal 1999, 8.; Umar 1999, 8.; Yıldırım 2002, 29.; Sevin 2003,78.

⁶¹ Akurgal 1995, 24.; Ayrıca, Memiş M.Ö. 5000-3000 yılları arasına (Memiş 1989, 10.); Lloyd eserinin başına koyduğu zaman dizinde M.Ö. 4500-3000 yıllarına (Lloyd 1998, IV.); Umar, M.Ö. 5000–2500 yılları arasına (Umar 1999, 8.); Naumann, bu çağın sınırlarının kesin olarak saptanamadığını belirtmekle birlikte, M.Ö. 6. bin yıl ortası ile 4. bin yılsonlarına yerleştirmektedir (Naumann 1998, 495.); Sevin ise, Naumann'ın verdiği tarihe yakın bir tarihlleme ile M.Ö. VI. bin yılın ilk yarısı ve IV. bin yılın sonlarını önerir (Sevin 2003, 78). Son olarak bu dönemi Aktüre M.Ö. 5600–3500 arasına tarihllemektedir. Aktüre 1997, 62.

küp mezar gibi bir takım mezar çeşitleri de bulunmakla birlikte, küp mezarlarda küpün içine ölen kişinin kişisel eşyaları ve silahları da konulmuştur. Bu adetler, Anadolu insanının bu dönemdeki dinsel çeşitliğini de gösterir⁶².

Bakır-Taş devri ile madenin kullanılmaya başlanması insanlık için yeni olanaklar ve gelişmeler sağlanmıştır. Herkesin ilgisini çeken bakırı elde etmek için karşılığında dokuma ve keramik gibi mamul eşyalar yanında başka değerli maddelerle değiştirme isteği ticareti doğurmuş, bu da karşılıklı haberleşmeyi getirmiştir⁶³.

Kerpiç, yapı malzemesi olarak mimaride varlığını sürdürmekte bunun yanı sıra yapılarda taş temellerde görülmeğe başlamıştır. Bu devrin en önemli özelliği, içine tavandan girilen alt katları ambar görevi gören iki katlı evlerin yapılmasıdır. Anadolu'nun bazı yerlerinde megaron⁶⁴ planlı evler yapılırken bazı yerleşim alanları eskiye göre daha büyütülmüş ve bunların etrafı surlarla çevrilmiştir. Böylece M.Ö. 4. binin sonlarına doğru kentler oluşmaya başlamıştır⁶⁵.

Kalkolitik Çağdan Neolitik Çağa geçiş aşamasını da sayarsak Anadolu Kalkolitiği Proto, Erken, Orta ve Geç olmak üzere dört safhada incelenir.

Anadolu'da genellikle, Neolitik tabakaların hemen üstünde yer aldığından, Erken Kalkolitik Çağ, birçok özelliği ile Neolitik Çağın bir devamı gibi görünmektedir.

Anadolu'nun büyük bir bölümünde yaşanan Kalkolitik Çağ kültürleri büyük ihtimalle değişik coğrafi koşullar, kültür gelenekleri ve etnik yapıdan kaynaklanan ve özellikle madenlere bağlı olarak farklılıklar gösterirler.

Anadolu'nun doğu ve güneyinde boyalı keramik kültürleri görüldüğü halde orta ve kuzey Anadolu'ya bu kültür girememiştir. Bunu coğrafi faktörlere bağlı kalarak izah etmek isteyenler dağların uzanışına bağlarlar ki, Toros dağ silsilesi bu bölgeleri birbirinden ayırmaktadır.

Güney Anadolu'nun Kalkolitik Çağında Neolitik Çağın köy kültürleri devam ederken doğu, batı ve orta Anadolu'da daha büyük yerleşmeler ortaya

⁶² Memiş 1989, 9.; Kınal 1991, 33.; Umar 1999, 8.; Akurgal 1999, 8.; Sevin 2003, 78.

⁶³ Akurgal 1995, 24 vd.; Yıldırım 2002, 32.; Sevin 2003 93.;

⁶⁴ Dar cepheli, ince uzun bir yapı türü. Önde giriş kısmı ile daha arkada ocaklı büyük bir salondan oluşmaktadır.

⁶⁵ Memiş 1989, 10.; Kınal 1991, 32.; Akurgal 1995, 25.; Şenel 1995, 198.; Naumann 1998, 495.; Yıldırım 2002, 31.

çıkıştır. Adı geçen bölgeler arasında görülen bu kültürlerde zaman bakımından da belirgin farklar bulunmaktadır.

Bölgesel farklılıklara göre, güney Anadolu Kalkolitikini aydınlatan yerleşmelerden biri, Neolitik tabakaların hemen üstünde, Kalkolitik Çağın tüm evrelerinde yerleşim gören ve Mezopotamya'ya has malları ile dikkat çeken Mersin yakınlarındaki Yumuktepe'dir⁶⁶. Tarsus yakınlarındaki Gözlükule⁶⁷ ise güney Anadolu'nun bu dönemdeki kronolojisini Erken, Orta ve Geç Kalkolitik Çağa ait buluntuları ile tamamlamaktadır. Erken dönemde Mezopotamya ile ilişkilerinden dolayı Halaf kültürü hâkimken, orta Kalkolitikte Obeid kültürü ön plandadır. Güney Anadolu'da orta Kalkolitik Çağa ait bir başka yerleşme Gaziantep'in İslahiye ilçesi yakınlarındaki Tilmen Höyüktür⁶⁸. Höyükte Roma döneminden orta Kalkolitik Çağa kadar inen keramikler bulunmuştur. Bunların boyalı olanlarından bazıları Obeid kültürünü yansıtır.

Batı Anadolu'da Denizli'nin Çivril ilçesi yakınlarındaki Beycesultan⁶⁹ orta ve geç Kalkolitik çağa ait zengin bir yerleşme yeridir. Beycesultan'ın keramik endüstrisi oldukça kabadır. Ayrıca bazılarının üzerinde beyaz boya ile yapılmış nakışlar da bulunmaktadır. Anadolu'nun batısında iki safha gösteren ve özellikle kilden yapılmış çıplak kadın heykelcikleri ile dikkat çeken bir başka yerleşme Burdur yakınlarındaki Hacılar'dır⁷⁰. Hacılar'ın bir diğer önemli özelliği yerleşmenin etrafının çevre duvarlarıyla kaplı olmasıdır. Burdur yakınlarındaki Kuruçay Höyük⁷¹ Batı Anadolu'nun en zengin höyüklerinden biridir. Neolitik

⁶⁶ Özgüç 1947_a, 168-169.; Şenyürek 1954, 1-25.; Kınal 1991, 19.; Sevin-Caneva 1995, 27-29.; Sevin-Caneva 1996, 77-78.; Sevin-Caneva-Köroğlu 1997, 27-28.; Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Yumuktepe.; Umar 1999, 10.

⁶⁷Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Gözlükule.; Kınal 1991, 20.; Sevin 2003, 98.

⁶⁸ Alkım 1960, 7-9.; Alkım 1962_a, 5-6.; Alkım 1962_b, 447-501.; Alkım 1963_a, 537-541.; Alkım 1963_b, 27-28.; Alkım 1963_a, 537-541.; Alkım 1963_b, 27-28.; Alkım 1964_a, 5-7.; Alkım 1964_b, 564-568.; Alkım 1964_c, 23-25.; Alkım 1965, 5-17.; Alkım 1967_b, 69-78.; Alkım 1970_a, 490-494.; Alkım 1970_b, 29-35.; Alkım 1970_c, 29-31.; Alkım 1971, 341-344.; Alkım 1972, 39-50.; Alkım 1973_a, 62-65.; Alkım 1974_a, 5-16.; Alkım 1974_b, 23-30.; Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Tilmen Höyük.

⁶⁹ Lloyd 1957, 42-43.; Lloyd 1958, 12-13.; Lloyd-Mellaart 1955, 39-92.; Lloyd-Mellaart 1956, 101-135.; Lloyd-Mellaart 1957, 27-36.; Lloyd-Mellaart 1958, 93-125.; Lloyd-Mellaart 1959, 35-50.; Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Beycesultan.

⁷⁰ Mellaart 1958_a, 9-33.; Mellaart 1958_b, 127-156.; Mellaart 1959_a, 51-65.; Mellaart 1959_b, 23-24.; Mellaart 1960_a, 83-104.; Mellaart 1960_b, 67-68.; Mellaart 1961, 39-75.; Mellaart 1962, 29-34.; Duru 1996_b, 53-56.; Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Hacılar.

⁷¹ Özsait 1979, 101-106.; Özsait 1986, 63-66.; Özsait 2001, 122.; Duru 1980, 224-225.; Duru 1981_a, 48-51.; Duru 1981_b, 5-8.; Duru 1981_c, 195-196.; Duru 1983, 31-38.; Duru 1984, 67-69.; Duru 1985, 5-10.; Duru 1986_a, 23-27.; Duru 1986_b, 55-61.; Duru 1987_a, 75-80.; Duru 1987_b, 305-

Çağın başlarından, İlk Tunç II' ye kadar kesintisiz yerleşme görmüştür. Erken Kalkolitiğe 7-10. yapı katlarında, Geç Kalkolitik buluntulara ise 3-6. katlarda rastlanmıştır.

Orta Anadolu, Kalkolitik Çağda yoğun bir yerleşime uğramıştır. Bunlardan ilki Yozgat'ın Sorgun ilçesi yakınlarındaki Alişar'dır⁷². Dört köşe planlı evlere sahip Alişar yerleşmesi surla çevrili değildi. Burada da Hacılarda olduğu gibi küçük kadın figürleri bulunmuştur. Geç Kalkolitik Çağa ait keramikler kaba hamurlu, siyah veya koyu renk astarlı ve iyi ağıldır.

Orta Anadolu'daki en önemli yerleşmelerden bir diğeri Alacahöyük'tür⁷³. Çorum yakınlarında bulunan bu yerde Kalkolitik Çağdan Hitit İmparatorluk Çağına kadar uzanan tabakalar bulunmuştur. Kalkolitik tabakaya ait keramikler kaba hamurlu, koyu gri ve siyah bazen de kırmızı renktedir.

Orta Anadolu'da Kalkolitik Çağın tüm evrelerinde yerleşim gören başka bir merkez ise Karaman yakınlarındaki Can Hasan'dır⁷⁴. Erken ve Geç Kalkolitik dönemlere ait mimari yapılar birbirinden farklı düzene sahiptir. Keramikler dönemlere göre farklılık göstermekle birlikte, Erken Kalkolitikte genellikle kırmızı renkli mallara rastlanırken, Orta Kalkolitikte gri ya da devetüyü, Geç Kalkolitikte ise açık kahverengi keramikler bulunmuştur. Bunun yanında Geç Kalkolitiğe ait kemik ve yontma taş aletler ile maden endüstrisinin varlığını gösteren bakır topuz başı, bakır bilezik ve yine bakırdan yapılmış maden parçasına rastlanmıştır.

Kuzey Anadolu'da, Samsun il merkezi yakınlarındaki Dündartepe⁷⁵ ve yine Samsun'un Bafra ilçesi yakınlarındaki İkiztepe⁷⁶ höyükleri bulunmaktadır.

313.; Duru 1988_a, 65-70.; Duru 1988_b, 653-666.; Duru 1989, 57-60.; Duru 1990, 81-90.; Duru 1991, 1-6.; Duru 1994, 12 vdd.; Duru 1996_a, 54 vd.; Duru 1996_b, 52, 55, 57.; Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Kuruçay.

⁷² Arık 1933, 43-44.; von der Osten 1943, 153.; Kınal 1991, 25.; Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Alişar.

⁷³ Koşay 1941, 1-8.; von der Osten 1943, 154.; Prezeworski 1943, 608.; Koşay 1943, 21-32.; Koşay 1952, 364-367.; Koşay 1948_b, 169-177.; Koşay 1963, 297-304.; Akok 1948, 237-241.; Akok 1979, 107-113.; Lloyd 1998, 20-22.; Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Alacahöyük.

⁷⁴ French 1962_a, 36-37.; French 1962_b, 27-40.; French 1963, 29-42.; French 1964_a, 21-22.; French 1964_b, 125-137.; French 1965_a, 27-31.; French 1965_b, 87-94.; French 1966, 113-124.; French 1967_a, 145-150.; French 1967_b, 165-178.; French 1968_a, 89-93.; French 1968_b, 45-53.; French 1968_c, 6973.; Alkım 1967_a, 5-6.; Alkım 1968, 6-7.; Alkım 1970_d, 4-5.; Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Can Hasan I.

⁷⁵ Kökten et al 1945, 361-400.; Özgüç 1948, 393-419.; Kınal 1991, 27-28.; Harmankaya-Tanıdı-Özbaşaran 1998, Dündartepe.

Dündartepe, Alishar ve Alacahöyük buluntuları ile benzerlik göstermektedir. Bunun yanında, burada bulunan ağırşaklar ziraatla geçinen bir köy kültürünün varlığını göstermesi açısından da önemlidir. İkiztepe keramikleri, ince hamurlu, mineral katkılı ve el yapımıdır. Bu keramik bulguları sonucunda, Karadeniz Bölgesinin Geç Kalkolitik Çağı, İkiztepe ile olan ilişkileri çerçevesinde çözüme kavuşturulmuştur.

Doğu Anadolu'da Orta Kalkolitik Çağa ait bir yerleşme Malatya'nın Battalgazi ilçesi yakınlarındaki Değirmentepe'dir⁷⁷. Burada taş temelsiz kerpiç mimari bir plan veren yapılara rastlanmıştır. Höyüğün Kalkolitik Çağa ait tabakalarında Obeid dönemine tarihlenen ince hamurlu, bir kısmı el bir kısmı ise çark yapımı olan bej ve gri renkli kırmızı astarlı keramiklere rastlanmıştır.

Yine bu bölgede, Elazığ yakınlarındaki Tülintepe⁷⁸ Erken ve Geç Kalkolitik buluntuları ile dikkat çekerken, Norşuntepe⁷⁹ ise Orta ve Geç Kalkolitik buluntuları ile ön plana çıkmaktadır. Her iki höyükte günümüzde Keban Baraj Gölünün suları altında kalmıştır. Tülintepe'deki en eski yerleşme evresi Halaf kültürüne tarihlenmektedir. İlk Kalkolitiğe ait keramikler genellikle koyu yüzlü açık ve kırmızı hamurlu, koyu renk astarlı, açık ve katkı maddelidir. Norşuntepe'de de Değirmentepe'de olduğu gibi taş temelsiz, dikdörtgen biçimli kerpiç duvarlı büyük bir ihtimalle düz damlı mimari yapılara

⁷⁶ Kökten et al 1945, 395.; Burney 1956, 179.; Alkım 1975, 565-567.; Alkım 1976, 717-719.; Alkım 1977, 624-627.; Alkım 1978, 25.; Alkım 1979_a, 151-157.; Alkım 1979_b, 890-892.; Alkım 1980, 621-623.; Alkım 1981, 379-383.; Bilgi 1985, 55-64.; Bilgi 1986, 111-118.; Bilgi 1987, 149-156.; Bilgi 1988, 169-179.; Bilgi 1989, 201-209.; Bilgi 1990, 211-220.; Bilgi 1991, 241-246.; Bilgi 1993, 199-211.; Bilgi 1994_a, 235-244.; Bilgi 1994_b, 583-596.; Bilgi 1995, 141-160.; Bilgi 1996, 157-168.; Bilgi 1997, 145-161.; Bilgi 1998, 323-356.; Bilgi 1999, 485-505.; Bilgi 2000, 381-396.; Bilgi 2001, 315-326.; Harmankaya-Tanıncı-Özbaşaran 1998, İkiztepe.

⁷⁷ Esin 1981_a, 91-99.; Esin 1981_b, 39-41.; Esin 1983, 39-48.; Esin 1984, 71-80.; Esin 1985_a, 11-29.; Esin 1985_b, 188.; Esin 1986, 81-92.; Esin 1987_a, 184-185.; Esin 1989, 135-141.; Esin 2000_a, 80-86.; Esin-Harmankaya 1986, 53-86.; Esin-Harmankaya 1987, 95-138.; Esin-Harmankaya 1988, 79-126.; Esin et al 1987, 77-82.; Harmankaya-Tanıncı-Özbaşaran 1998, Değirmentepe .

⁷⁸ Burney 1958, 194.; Arsebük 1974_b, 143.; Arsebük 1986, 67.; Esin 1975, 50-51.; Esin 1976_b, 119-133.; Esin 1979_b, 115-119.; Esin 1979_c, 65-76.; Esin 2000_b, 87-90.; Esin-Arsebük 1974_a, 63-78.; Esin-Arsebük 1974_b, 137-143.; Esin-Arsebük 1982, 119-125.; Arsebük-Korfmann 1976, 134-144.; Boessneck-von der Driesch 1976_a, 145-146.; Harmankaya 1993, 369-379.; Harmankaya-Tanıncı-Özbaşaran 1998, Tülintepe.

⁷⁹ Hauptmann 1970_a, 103-113.; Hauptmann 1970_b, 111-121.; Hauptmann 1971_a, 19-21.; Hauptmann 1971_b, 71-79.; Hauptmann 1972_a, 26-27.; Hauptmann 1972_b, 87-101.; Hauptmann 1973, 49-52.; Hauptmann 1974_a, 71-85.; Hauptmann 1974_b, 59-73.; Hauptmann 1975, 35-38.; Hauptmann 1976_a, 65-86.; Hauptmann 1976_b, 41-59.; Hauptmann 1979_a, 43-60.; Hauptmann 1979_b, 55-64.; Hauptmann 1982, 13-40.; Boessneck-von der Driesch 1976_b, 60.; Harmankaya-Tanıncı-Özbaşaran 1997, Norşuntepe.

rastlanmıştır. Orta Kalkolitikte koyu yüzölçümlü açkılı boya bezemeli keramiklere rastlanırken, Geç Kalkolitikte ait keramik grubunda açık kahverengi veya saman katkılı kahverengi çanak çömlekler hâkimdir.

Araştırma sahasında, havzanın yukarı kısmında yer alan Bayburt'un, Geç Kalkolitik Çağa ait verileri kısmen çözülmüş olmakla beraber, havzanın orta kısmında bulunan İspir ve Yusufeli bölgesinin Kalkolitik Çağı halen çözüm bekleyen sorunlarla doludur.

Bu çağın sonlarından itibaren araştırma sahasına yakınlığı ile bilinen Erzurum ve çevresinden, neredeyse tüm Doğu Anadolu'ya yayılan bir kültürle karşılaşırız.

Bölgesel farklılıklar gösterdiğini daha öncede belirttiğimiz Anadolu Kalkolitikte, Erzurum ve çevresi büyük önem taşımaktadır. Geç Kalkolitik ve İlk Tunç Çağı boyunca (M.Ö. 3250–1750) devam eden, daha çok keramiği ile dikkat çeken Karaz kültürünün en eski elemanlarını bünyesinde bulundurmuş olması havzanın bu evresinin aydınlatılmasında önemli rol oynamıştır.

Kazılarda Kalkolitik Çağın elle yapılmış, siyah renkli keramiklerine rastlanmıştır. Bu bölgenin Anadolu prehistoryasındaki önemi ise tek renkli keramiklerin gerek kabartma gerekse şekil ve teknik olarak Anadolu dışındaki birçok yer ile karşılaştırılmasından ileri gelmektedir.

Erzurum ve çevresinde yapılan kazılarda ortaya çıkan bulguların değerlendirilmesi kuzeydoğu Anadolu'nun arkeolojisi içinde önemli sonuçlar vermiştir. Araştırma sahasının Bayburt'u kapsayan kısmının Geç Kalkolitik Çağa ait verileri bu sayede saptanabilmiştir.

Bu kazıların sonuçları ve bölgeyi etkileyen kültürün özelliklerinden, havzanın Tunç Çağında ayrıntılı bir şekilde bahsedileceğinden burada konu bütünlüğü bozulmaması ve adı geçen kültürün havzayı Kalkolitik Çağın sonunda etkilediği bilindiği için kısaca değinilmiştir.

3.3.1.Gundulak Tepe

Demirözü'ne 8 km. uzaklıktaki Yukarı Pınarlı köyünün yaklaşık 500 m. kuzeyinde yer almaktadır (Figür 15-16). Doğu-batı doğrultulu höyük 1710 m. yükseltidedir.

Höyüğün etrafında yoğun şekilde tarım yapılmaktadır. Bu yüzden höyük, gerçek yükseltisini de kaybetmiştir. Üst kısımlarında kaçak kazı çukurlarına rastlanmıştır. Bölgedeki diğer höyükler gibi höyüğü tehdit eden en büyük tehlike tarımsal faaliyetlerin bu alana doğru ilerlemesidir.

Gundulak Tepeden alınan keramikler Geç Kalkolitik Çağa ait olmakla birlikte, M.Ö. 5. bin yılın ortalarından M.Ö. 4. bin yılın sonlarına kadar olan döneme tarihlendirilmiştir.

Çanak çömlekler el yapımıdır ve kum katkılıdır. Mat kahverengi, koyu gri ve astarlıdır. Yüzey genellikle kahverengi ve gri benekli çeşitli gölgelerle nispeten parlatılmış, düzleştirilmiş ve killidir. Sagona, bunların Doğu Anadolu ve kuzey Suriye bulguları ile benzerlik gösterdiğini ifade etmektedir⁸⁰.

Bu höyükten toplanan obsidyen aletler dönemin özelliklerini yansıtması bakımından önemlidir. Analizleri yapılan obsidyenlerden bir kısmı ise Geç Neolitik/Erken Kalkolitik döneme tarihlenmiştir⁸¹. Bunların arasında düzeltilmiş ok uçları, yuvarlak kazıyıcılar, rötuşlanmış burun kazıyıcılar ve çeşitli dilgiler vardır⁸².

⁸⁰ Sagona 1990, 426–427, Fig.1/1–5.

⁸¹ Sagona-Brennan 1995, 307.

⁸² Sagona 1990, 426–427, Fig.1/6–15.; Harmankaya-Tanıncı-Özbaşaran 1998, Gundulak.

3.4.Tunç Çağı

Geç Kalkolitik Çağdan İlk Tunç Çağına geçişin kesin bir tarihi verilememektedir. Bu geçişi iklim olaylarına veya göç gibi bir takım kriterlere bağlamak yanlıştır. Geç Kalkolitik ve İlk Tunç Çağını birbirinden ayıran ilk ayırım bu çağa tarihlenen gaga ağızlı testilerin ortaya çıkışı ile olmuştur.

Kalay ve bakırın karışımından oluşan Tunç, Kalkolitik Çağın sonunda görülür. Ancak Tunç madeninin alet ve kap yapımında kullanılması M.Ö. 3000 yılının başlarıdır.

Anadolu'da Tunç Çağı üç evre gösterir⁸³.

İlk Tunç Çağı I-II-III (M.Ö. 3000–2000)

Orta Tunç Çağı I-II-III-IV (M.Ö. 2000–1500)

Son Tunç Çağı (M.Ö. 1500–1200)

Bu devirlere verilen tarihlerden de anlaşılacağı üzere İlk Tunç Çağı tarih öncesi çağların son basamağını oluşturur. Anadolu'da İlk Tunç Çağı da, I-II-III olmak üzere kendi içinde de üç kısma ayrılır. Orta Tunç Çağı Asur Ticaret Kolonileri ve Eski Hitit devrini, Son Tunç Çağı ise Hitit İmparatorluk zamanını içine alır.

Üç devre ayırdığımız Tunç Çağının, İlk Tunç Çağı döneminin sonlarına doğru Tunç eşyalar çoğalmaya başlamıştır. Bakır eşyalara, yeniden eritilerek kullanıldığı için çok sık rastlanılmaz. Bu bakımdan İlk Tunç Çağı'nın ilk iki evresinde madencilik önem kazanmıştır.

Bakır, bronz, kurşun ve kalaydan başka altın, gümüş ve elektron gibi değişik madenler bol miktarda kullanılmıştır. Daha öncede belirttiğimiz gibi bu çağda en çok kullanılan maden bakırla kalayın karışımı olan tunç idi. Tunç Çağı adı da buradan gelmektedir. Diğer taraftan süs eşyası yapımında, altın ve gümüş

⁸³ Kinal 1991, 36.; Akurgal'a göre Anadolu'nun Tunç Çağı M.Ö. 3000-1200 yılları arasında üç safhada gelişmiştir. Buna göre Erken Tunç Çağı M.Ö. 3000–2500, Orta Tunç Çağı M.Ö. 2500–2000, Son Tunç Çağı ise M.Ö. 2000–1200 tarihleri arasında yaşanmıştır. Akurgal 1995, 26.; Aktüre, teknolojik gelişmelerin her bölgede eşzamanlı olmadığına dikkati çektiikten sonra Tunç çağının Anadolu'da M.Ö. III. binyıl başlarında, Girit, Ege adaları ve Yunanistan'da M.Ö. 2500-2000, Avrupa'da ise M.Ö. 1200 yıllarında başladığını belirterek, bu çağın üç evreye ayrılmasını madenlerin niteliklerine ve yerleşmelerin sosyo-ekonomik durumlarına bağlar. Aktüre 1997, 97.

alaşımı olan elektronun kullanımı yaygınlaşmıştır. Böylece metalürji ve maden ticaretinin önemi artmıştır⁸⁴.

Bulunan eser element analizleri araç-gereç yapımında kullanılan Bronz (Tunç)'un arsenli bakır olduğu anlaşılmıştır⁸⁵.

Çanak çömlekler hâla elde yapılmaktaydı ve genellikle boyasızdı. Boyalı kaplar daha çok kırmızı ve açık zemin üzerine koyu renklerle süslüydü. Gerek kazma ve gerekse boya ile süslü kaplarda motifler daima geometriktir. Çanak-çömleklerin ana özellikleri ise, gaga ağızlı testiler, uçayaklı gaga ve yuvarlak ağızlı testiler, emzikli çaydanlıklar, siyah perdahlı üzeri yiv ve kabartmalarla geometrik süslü geniş karınlı çömlekler, tek kulplu kâse ve fincanlar, çift kulplu vazolar ve insan yüzlü testilerdir. İlk Tunç Çağında Anadolu yerleşmeleri etrafları kale duvarları ile çevrili yerel beyler yönetiminde küçük şehir devletleri görünümündedir⁸⁶.

Akurgal'a göre İlk Tunç Çağının en önemli buluşu dört tekerlekli arabadır. Arabalar öküzler tarafından çekilmekte ve tekerlekler kağnılardaki gibi, disk şeklindedir⁸⁷. Orta Tunç Çağında şehircilik, mimarlık, heykeltıraşlık ve çömlekçilikte Anadolu lider durumundadır.

Bu evrede, dine ve askeri güce dayanan bir sistem içinde ve ticaretin sonucu olarak bölgeler arası iletişim artmıştır. Maden üretimi yeni bir iş kolu getirmiş bunun yanında taş yontuculuğu da tamamen önemini yitirmemiştir. Deniz ticaretinin artması koylarda yeni yerleşmelerin kurulmasına, köylerin kasabaya dönüşmesine neden olmuştur. Ayrıca, köyden kente dönüşen toplumlarda nüfusun bir bölümü tarım dışı etkinliklerde yaşamını sürdürmeye başlamıştı. Sadece deniz kenarları değil bunun yanında kervan yolları ve dağlar arasındaki doğal geçitleri tutan yerleşmeler de önem kazanmıştır⁸⁸.

⁸⁴ Dinçol 1982, 15 vd.; Memiş 1989, 12.; Kınal 1991, 36.; Akurgal 1995, 26 vd.; Naumann 1998, 496.; Akurgal 1999, 11.; Umar 1999, 12.; Sevin 2003, 116.

⁸⁵ Esin 1969, 39, 135.; Harmankaya-Tanırdı-Özbaşaran 1998, 7.; Sevin 2003, 117.

⁸⁶ Kınal 1991, 36.; Naumann 1998, 469 vd.; Akurgal 1995, 26-27.; Akurgal 1999, 12.; Umar 1999, 13.; Sevin 2003, 118.

⁸⁷ Akurgal 1995, 26.; Akurgal 1999, 11.; Bu görüşe Şenel de katılmakla beraber bunların savaş arabası olarak kullanıldığını ifade eder., Şenel 1995, 260-261.; Childe ise Akurgal ile hemen hemen aynı görüşü paylaşarak, örgütlemenin temellerinden biri olarak gördüğü öküzü koşumlanmanın, insanın kendi gücünü kullanmadan başka bir gücü harekete geçirmesi olarak yorumlamaktadır. Childe 1974, 121-122.

⁸⁸ Şenel 1995, 198.; Harmankaya-Erdoğu 2002, 10.;

Yerleşme birimleri örgütlenmiş, kasabaları yönetecek idari sınıf da ortaya çıkmıştır. Bu yönetici sınıf büyük olasılıkla hem askeri hem de dinsel sınıfı etkisi altında bulunduruyordu.

Farklı ölü gömme adetleri içerisinde, toprak mezar, küp mezar ve sanduka mezar gibi bazı gelenekler görülmektedir. Mezarlıklar yerleşmenin dışında ama yakınında bir yerde yer almaktadır. Ölüler mezarlara hocker⁸⁹ durumunda yanına bir takım armağanlar bırakılarak gömülmüştür. Ölü ailesinin ekonomik durumu, mezar tipine göre değil, mezar armağanlarının zenginliğine göre yorumlanmaktadır. Bu mezar armağanları olasılıkla ölünün sonraki yaşamı ile ilgilidir⁹⁰.

Tarih öncesinde Anadolu, insanlığın gelişiminde saptanan bütün aşamaları geçirmiştir. Eski Bronz (Tunç) Çağının sonunda Anadolu, önce Protohistorik daha sonra da Historik (Tarihi) çağlara başlamış ve maddi kültür belgelerinin yanında yazılı belgelerde kullanılmıştır.

Tunç Çağı kültürü yerel farklılıklara rağmen Anadolu'da doğuda Van'dan, batıda Ege Denizi'ne, kuzeyde Karadeniz'den güneyde Akdeniz'e kadar yayılmıştır. Ayrıca, Tunç Çağı içerisine giren M.Ö. 3. binin ikinci yarısından itibaren Anadolu hakkında bilgi veren yazılı kaynaklara da rastlamaktayız.

İlk Tunç Çağı I dönemi kültür bölgelerinin başında hemen hemen tüm kuzeybatı Anadolu'yu ve Trakya'nın güney kıyılarını etkisi altına alan Çanakkale yakınlarındaki Troya I⁹¹ kültürü gelmektedir. M.Ö. 3. bin başlarında eski bir yerleşme üzerine kurulan kentin etrafı 90 m. çapındaki bir surla çevrilidir. Çömlekçi çarkının henüz kullanılmadığı⁹², kale görünümü veren bu yerdeki

⁸⁹ Ölen kişilerin mezara ayakları karna çekik olarak yerleştirilmesidir. Anne karnındaki bebeği temsil ettiği sanılır.

⁹⁰ Bittel 1943, 170 vdd.; Kinal 1991, 52.; Seeher 1993, 12-15.; Çiğdem 1996, 149. Harmankaya-Erdoğu 2002, 11.

⁹¹ Blegen 1943, 49.; Yakar 1979, 51.; Mellaart 1957, 69.; Kinal 1991, 21, 52.; Korfmann 1989, 323-330.; Korfmann 1992, 423-446.; Korfmann 1993, 381-406.; Korfmann 1994, 325-360.; Korfmann 1995, 239-262.; Korfmann 1996_a, 283-303.; Korfmann 1996_b, 83-98.; Korfmann 1997, 213-229.; Korfmann 1998, 427-453.; Korfmann 1999, 357-370.; Korfmann 2000, 287-298.; Korfmann 2001_a, 279-288.; Korfmann 2001_b, 4-23.; Korfmann 2002, 14-31.; Erkanal 1996, 71-72.; Lloyd 1998, 54-58.; Harmankaya-Erdoğu 2002, Hisarlık/Troia.

⁹² Akurgal ve Sevin, Truva I de çömlekçi çarkının henüz kullanılmadığını kapların elle yapıldığını ifade ederler, Akurgal 1995, 240.; Sevin 2003, 118-119.; Çömlekçi çarkı ancak İlk Tunç çağı II de, Troya II nin son safhasında keşfedilmiştir., Kinal 1991, 53.; Sevin 2003, 127.

yapılar megaron tipinde inşa edilmiştir⁹³. Troya I keramikleri genellikle koyu gri ve siyah renklidir ve üzerleri perdahlıdır. Gaga ağızlı tek kulplu testiler ve üçayaklı kaplar yoğun olarak kullanılmış olup, bunların tutamaklarında ve üzerlerinde insan yüzü resmedilmiştir.

Orta Anadolu'da, Orta ve Geç Kalkolitik Çağa ait Beycesultan, Geç Kalkolitik Çağa ait Alişar ve Erken Kalkolitik Çağa tarihlenen Alacahöyük gibi yerleşmeler Tunç Çağının tüm evrelerinde yerleşme görmüştür. Bu da Orta Anadolu'nun prehistoryası için sabit bir statigrafinin oluşmasında şüphe bırakmamaktadır. Özellikle Alişar'ın I-Ia tabakalarında Kalkolitik Çağa ait gri ve kırmızı kaplarının yerini, Troya II de görülen iki kulplu vazoların ve yassı figürlerin alması, buradaki kültür değişmesiyle beraber İlk Tunç Çağının başladığının kanıtıdır.

Ancak, özelde Orta Anadolu genelde tüm Anadolu'nun Tunç Çağı için Çorum yakınlarındaki Boğazköy'ün⁹⁴ özel bir yeri vardır. Burası aynı zamanda Hitit Devletinin başkenti olan Hattuşa'dır. Buradaki İlk Tunç Çağı III kültürünün en dikkat çekici özelliği Kappadokia boyalıları olarak isimlendirilen keramiklerdir. Kazılarda şehre ait surlar, kapılar, mabetler ve saraylar ortaya çıkarıldığı gibi Boğazköy arşivleri olarak nitelenen Hitit devletinin çivi yazılı tabletleri de ortaya çıkarılmıştır.

Batı Anadolu'da, Troya'daki gibi yerel bir beyliğin varlığını sürdürmüş bir diğer yerleşme, İzmir'in Urla ilçesi yakınlarındaki İlk ve Orta Tunç Çağına tarihlenen Liman Tepe'dir⁹⁵. M.Ö. 3. ve 2. bin yıllarında oldukça büyük bir alanı kapsayan büyük bir liman kentidir. Anıtsal bir mekânın merkezi durumundaki koridor, benzerlerinin en büyükleri arasındadır. Koridorlu ev planının, megaron tipi yapılardan esinlenerek yapıldığı önerilir. Ayrıca Liman Tepe, Ege adaları arasındaki karşılıklı deniz ticaretinin de merkezi durumundadır.

⁹³ Lloyd, Anadolu'daki birçok yerleşmede rastlanan megaron planlı yapıların, kökeninin de Anadolu olduğunu belirtir. Lloyd 1956, 86.

⁹⁴ Mellink 1961, 40.; Kinal 1991, 44-46.; Naumann 1998, 378, Res. 495-496.; Seeher 2000_a, 298-308.; Seeher 2000_b, 15-34.; Seeher 2002, 156-163.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Boğazköy/Hattuşa.

⁹⁵ Bakır-Anlağan 1981, 87-90.; Bakır 1983, 63-68.; Mellink 1980, 507.; Mellink 1981, 467.; Mellink 1982, 561.; Mellink 1983, 431.; Mellink 1984, 446.; Erkanal-Hüryılmaz 1994, 361-373, Res. 1-5, 8.; Erkanal-Günel 1995, 263-279.; Erkanal-Günel 1996, 305-327, Res. 1-2, 15-24.; Erkanal-Günel 1997, 231-260.; Erkanal 1996, 76-79.; Erkanal 1998, 379-398., Çiz. 1, Res. 1-8.; Erkanal 1999, 325-336.; Erkanal 2000, 251-262.; Erkanal 2001, 259-268.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Liman Tepe.

Güney Anadolu'nun Tunç Çağı doğu ve batı olmak üzere iki bölümde incelenmelidir. Güneybatı'da Antalya'nın Elmalı ilçesi yakınlarındaki Karataş-Semayük⁹⁶ ilk Tunç II boyunca, güneydoğuda Mersin'in Tarsus ilçesi yakınlarındaki Gözlükule⁹⁷ ise İlk Tunç Çağının tüm evrelerinde yerleşim görmüştür. Karataş-Semayük'te, taş temel üzerine kerpiçle inşa edilmiş megaron planlı binalara ve gerek el yapımı gerekse çark yapımı keramiklere rastlanmıştır. Gözlükule'nin önemi ise M.Ö. 2. binde, kuzey Mezopotamya ve Amik ovasından, orta Anadolu'ya geçiş güzergâhında ve Akdeniz ticareti içinde uygun bir yerde oluşundan kaynaklanmaktadır.

Bölgenin Kalkolitik Çağı anlatılırken ayrıntılı bir şekilde bahsedilen İkiztepe ve Dündartepe bu dönemde de iskâna uğrayan ve Karadeniz bölgesinin Tunç Çağını aydınlatan yerleşmeler durumundadır. Özellikle İkiztepe'de Geç Kalkolitik Çağdan İlk Tunç Çağı sonuna kadar hiç değişmeyen geleneksel bir mimari plan göze çarpmaktadır. Ayrıca, Tokat'ın Erbaa ilçesi yakınlarındaki bir mezarlık alanı olan Horoztepe⁹⁸ bu çağa ait mezarları ile dikkat çeker. İlk Tunç Çağı III evresi sonunda madenciligi iyi bilen bir topluluğun Tokat yöresi madenlerini kullanmak için buraya geldikleri büyük bir olasılıktır.

Doğu Anadolu'da bu çağ yerleşmelerine ait örnekler oldukça çoktur. Bunlardan Kalkolitik buluntularda veren Tülintepe ve Norşuntepe bir önceki konu başlığında ele alınmıştı. Malatya yakınlarındaki Arslantepe⁹⁹ ile Keban baraj gölü

⁹⁶ Mellink 1962, 77-78.; Mellink 1964, 269-278.; Mellink 1965_a, 97-102.; Mellink 1965_b, 49-57.; Mellink 1965_c, 241-251.; Mellink 1966, 245-257.; Mellink 1967_a, 223-230.; Mellink 1967_b, 251-267.; Mellink 1968_a, 73-80.; Mellink 1968_b, 107-112.; Mellink 1968_c, 243-259.; Mellink 1969_a, 145-150.; Mellink 1969_b, 319-331.; Mellink 1970_a, 137-139.; Mellink 1970_b, 245-253.; Mellink 1971, 245-255.; Mellink 1972_a, 157-168.; Mellink 1972_b, 257-269.; Mellink 1973, 293-303.; Mellink 1974_a, 155-156.; Mellink 1974_b, 125-132.; Mellink 1974_c, 87-92.; Mellink 1974_d, 351-359.; Mellink 1975_a, 71-78.; Mellink 1975_b, 349-355.; Mellink 1988, 21-26.; Mellink 1991, 269-270.; Mellink 1992, 377-378.; Angel 1976, 385-391.; Harmankaya-Erdoğu 2002, Karataş/Semayük.

⁹⁷ Goldman 1937, 262-286.; Goldman 1938, 30-54.; Goldman 1940, 60-86.; Özgüç 1947_b, 364-367.; Mellaart 1954, 192.; Mellaart 1957, 64.; Easton 1976, 145-173.; Yakar 1984, 79-80.; Yakar 1985_b, 34-35.; Kinal 1991, 20-21.; Harmankaya-Erdoğu 2002, Gözlükule (Tarsus).

⁹⁸ Özgüç 1958, 26-27.; Özgüç 1959, 27.; Özgüç-Akok 1957, 201-209.; Lloyd 1967, 15, 17-18.; Mellink 1959_c, 75.; Kinal 1991, 43-44.; Harmankaya-Erdoğu 2002, Dere Mahallesi/Horoztepe.

⁹⁹ Burney 1958, 204.; Alkim 1967_a, 17.; Alkim 1968, 27.; Alkim 1970_a, 17.; Alkim 1973_b, 30.; Puglisi 1962, 53-55.; Puglisi 1965, 123-128.; Puglisi-Palmieri 1968, 81-100.; Pecorella 1968, 173-176.; Palmieri 1970, 99-107.; Palmieri 1972, 203-211.; Palmieri 1974, 137-146.; Palmieri 1977, 123-132.; Palmieri 1981_a, 109-111.; Palmieri 1981_b, 73-76.; Palmieri 1984, 97-102.; Palmieri 1985, 71-78.; Palmieri 1986, 29-36.; Palmieri 1987, 67-74.; Palmieri-Frangipane 1988, 127-130.; Palmieri-Frangipane 1990, 191-201.; Easton 1976, 169.; Frangipane 1991, 209-223.; Frangipane 1992, 177-195.; Frangipane 1993, 213-229.; Frangipane 1994, 211-228.; Frangipane 1995, 165-

sularının altında kalan Elazığ yakınlarındaki Korucutepe¹⁰⁰ ve Tepecik¹⁰¹ bölgedeki, Karaz ve İlk Tunç Çağı kültürlerinin daha iyi anlaşılmasını sağlamıştır. Arslantepe'deki tahkimatın varlığına bakarak bunların bir bey yönetiminde yaşadığı söylenebilir. Ayrıca, yerleşme M.Ö. 3. bin yılın ikinci yarısında bir kent görünümüne bürünmüştür. Korucutepe'deki bu çağa ait yerleşim pek anlaşılammakla birlikte, özellikle M.Ö. 2. binyıla ait bullalar bulunmuştur. Tepecik'te de Arslantepe'de olduğu gibi bir tahkimat söz konusudur. Asıl önemi ise, diğer bölgelerle sağladığı köprü görevinden kaynaklanır. Adı geçen tüm yerleşmelerde hâkim keramik türü, bilim çevrelerince Karaz/Erken Transkafkasya/Khirbet Kerak/Yanık/Siyah açkılı mal olarak tanımlanan keramik grubudur.

Doğu Anadolu bölgesini etkileyen Karaz kültürünün ilk örneklerine Erzurum sınırları içerisinde yapılan Karaz¹⁰², Pulur¹⁰³, Güzelova¹⁰⁴ ve Sos

---

176.; Frangipane 1996_a, 60-69.; Frangipane 1996_b, 169-182.; Frangipane 1998, 291-309.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Arslantepe.

¹⁰⁰ Burney 1958, 204.; van Loon 1971_a, 17-19.; van Loon 1971_b, 47-56.; van Loon-Bucclati 1969, 79-82.; van Loon-Bucclati 1970, 71-87.; van Loon-Güterbock 1970, 127-132.; van Loon-Güterbock 1972_a, 79-81.; van Loon-Güterbock 1972_b, 127-131.; Ertem 1979, 33-41.; Easton 1976, 170-171.; Alkım 1970_d, 32.; Alkım 1973_b, 14-15.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Korucutepe.

¹⁰¹ Burney 1958, 204.; Alkım 1970_d, 34.; Easton 1976, 17.; Esin 1970_a, 147-158.; Esin 1970_b, 51-60.; Esin 1971, 107-115.; Esin 1972_a, 139-147.; Esin 1972_b, 38-52.; Esin 1974_a, 39-62.; Esin 1974_b, 109-121.; Esin 1976_a, 101-108.; Esin 1979_d, 79-94.; Esin 1979_c, 65-76.; Esin 1982, 71-93.; Esin 1987_b, 69-79.; Esin 2000_c, 123-129.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Tepecik/Makaraz Tepe.

¹⁰² Koşay 1948_a, 165-169.; Lamb 1954, 23-28., Fig.2.4.6.8. Fig.3/6.; Burney 1958, 172.; Koşay-Turfan 1959, 350-413.; Diamant-Rutter 1969, 159., Fig. 46, 11/a-e.; Koşay 1974, 53.; Arsebük 1974_a, 11 vdd.; Arsebük 1979, 81-89.; Arsebük 1986.; 70.; Tarhan 1982, 78.; Pehlivan 1984, 12, 33-34.; Koşay 1984, 7, 14-15, 28-30.; Güneri 1987.; 48-50.; Pehlivan 1990, 170-171.; Kınal 1991, 28-29, 48.; Güneri 1992, 152-153.; Çiğdem 1996, 86-88.; Takaoğlu 2000, 11, 14. Fig.1.; Sagona 2000, 331.; Yakar 1985_a, 302.; Erkmen et al 2002, 73.; Ceylan 2000_a, 182.; Ceylan 2000_b, 29.; Ceylan 2001_a, 32, 37.; Ceylan 2001_b, 75-76.; Güneri 2002, 2-3.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Karaz.; Sevin 2003, 144-145.; Öztürk 2004, 81-93.; Koçhan-Karaosmanoğlu-Can 2005, 9.; Ceylan 2005, 21.

¹⁰³ Burney 1958, 192.; Koşay 1962, 25-28.; Mellink 1963, 179.; Koşay 1964, 91-94.; Koşay-Vary 1964, 5-53 (Alm. 61-106).; Koşay 1974, 54.; Arsebük 1979, 83.; Koşay 1984, 7-8.; Pehlivan 1984, 12, 33-34.; Yakar 1985_a, 302.; Güneri 1987.; 54-58.; Pehlivan 1990, 170-171.; Güneri 1992, 153-155.; Çiğdem 1996, 96-97.; Sagona 2000, 331-332.; Takaoğlu 2000, 11, 13., Fig.1.; Güneri 2002, 2.; Erkmen et al 2002, 73.; Ceylan 2000_a, 182.; Ceylan 2000_b, 29.; Ceylan 2001_a, 32, 37.; Ceylan 2001_b, 75-76.; Ceylan 2002, 169.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Pulur (Erzurum).; Ceylan 2005, 21.; Koçhan-Karaosmanoğlu-Can 2005, 10.

¹⁰⁴ Koşay 1964, 91-94.; Koşay-Vary 1967, 5-26 (Alm. 29-54).; Koşay 1974, 54.; Arsebük 1979, 83.; Koşay 1984, 8.; Pehlivan 1984, 12, 33-34.; Yakar 1985_a, 302.; Güneri 1987, 50, 55.; Pehlivan 1990, 170-171.; Güneri 1992, 153.; Takaoğlu 2000, 11, 13., Fig.1., Fig.2/d-e.; Erkmen et al 2002, 73.; Ceylan 2000_a, 182.; Ceylan 2000_b, 29.; Ceylan 2001_a, 32, 37.; Ceylan 2001_b, 75-76.; Güneri 2002, 2-3.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Güzelova.; Ceylan 2005, 21.; Koçhan-Karaosmanoğlu-Can 2005, 8.

Höyük¹⁰⁵ kazılarında rastlanmıştır. Bu kazılar, kuzeydoğu Anadolu'nun son Kalkolitik Çağdan itibaren iskân gördüğünü kanıtladığı gibi özellikle, havzanın yukarı kısmında yer alan Bayburt'ta Karaz Kültürünün varlığının saptanması da yine bu sayede olmuştur. Her ne kadar kazı alanları Erzurum ve çevresinde yapılmışsa da geniş bir yayılım alanı bulan bu kültürün etki alanı içerisinde Çoruh Havzası'nın yukarı kısmının da olduğu şüphesizdir.

Havzanın yukarı kısmında, Bayburt ve çevresinde, bu çağa ait veriler sabitken havzanın orta kısmında, Yusufeli ve çevresinde, tesadüfen ortaya çıkan birtakım buluntulara göre, bu bölgede Tunç Çağının varlığına şimdilik şüphe ile yaklaşılmaması gerekmektedir.

Yusufeli ilçesi Demirköy (Nizgivan) köyünde yol yapımı esnasında bakır baltalar bulunmuştur. Yine, araştırma sahasının dışında kalmasına rağmen bölgeye yakınlığından dolayı dikkatimizi çeken Artvin ili Arhavi ilçesi Balıklı köyünde Sazazkale ormanında bir mağarada tunçtan yapılmış baltalar ele geçmiştir. Söz konusu buluntular havzanın tarih öncesi çağlarını kısmen aydınlatır niteliktedir.

Bölgede yaptığımız araştırmalarda Demirköy'de bulunduğu söylenen bakır baltalara ait herhangi bir veriye rastlayamadık. Ancak Artvin'de bulunan tunç baltaları inceleyen Bittel, bunların Tunç Çağına ait olduğunu en azından benzerlerinden yola çıkarak, M.Ö. II. binyıl başlarından kalmış olabileceğini ifade etmektedir¹⁰⁶.

Bittel'e göre baltaların bulunduğu mağara hakkında bölge halkının pek bilgisi yoktur. Söz konusu aletlerden biri, küçük bir giriş kısmına sahip mağaranın hemen girişinde, diğerleri ise mağara içerisinde bulunmuştur. Mağaradan, 2 sap delikli balta, 1 borulu balta, 1 çift balta, 1 delikli çapa ve 1 külçe bulunmuştur. Bunların hemen hemen hepsi aşırı derecede tahrip olmuştur. Hammaddesi Tunç olan aletlerde bakır ve kalay karışımına ait ölçümler yapılmadığından bu konuda bir şey söylemek mümkün değildir.

¹⁰⁵ Sagona 1984, 248-249, 344.; Güneri 1987, 58-59.; Güneri 1992, 155, 157.; Sagona et al 1995, 193-218.; Sagona et al 1996_a, 129-150.; Sagona et al 1996_b, 27-48.; Sagona et al 1997, 137-143.; Sagona et al 1998, 245-250.; Sagona et al 1999, 205-206.; Sagona 2000, 329-373.; Sagona-Sagona 2000, 143-144.; Sagona-Sagona 2001, 129-131.; Sagona 2004, 379-480, 488, 494.; Güneri 2002, 5-10.; Takaoğlu 2000, 11., Fig.1.; Erkmén et al 2002, 73.; Ceylan 2000_a, 182.; Ceylan 2000_b, 29.; Ceylan 2001_a, 32, 37.; Ceylan 2001_b, 75-76.; Harmankaya-Erdoğu 2002, Sos Höyük.; Hopkins 2003, 6 vdd.; Erkmén-Ceylan 2003, 18.; Ceylan 2005, 21.; Koçhan-Karaosmanoğlu-Can 2005, 11.

¹⁰⁶ Bittel 1933, 150-156.; Kökten 1953, 195.

Sap delikli baltalardan birincisinin uzunluğu 17,7 cm., sap kısmının çapı 5,3x3,1 cm. ve kesici olarak kullanılan tarafının uzunluğu ise 7,9 cm.dir. Balta, baş tarafından alta doğru incelmekte ve kesici kısım daha da sivrilmiştir. İkinci balta, 19 cm. uzunluğunda, sap deliğinin çapı 5,2 cm. ve kesici kısmının uzunluğu ise 7,4 cm.dir¹⁰⁷.

Borulu baltanın uzunluğu 10,9 cm., keskin tarafının uzunluğu ise 5,7 cm.dir. Bu aletin özellikle keskin tarafı oldukça yıpranmıştır. Aletler arasında dikkat çeken diğeri parçalar 1 çift balta. Saplı olduklarına dair herhangi bir iz rastlanmayan baltalardan birinin keskin tarafı uzunluğu 12,6 cm. iken, diğeri uzunluğu 13,8 cm.dir. Her ikisi de tamamen yassı ve ince yapıdadırlar¹⁰⁸.

Bittel, Kuzeydoğu Anadolu ile Kafkasya arasında sürdürülen sıkı ticari ilişkilerin varlığından yola çıkarak, bu aletlerin kökeninin gerek maden gerekse Tunç Çağı kültürleri açısından oldukça zengin olan Kafkasya'da aranması gerektiğinden bahseder¹⁰⁹.

---

¹⁰⁷ Bittel 1933, 151–152., Şek. 1–4.

¹⁰⁸ Bittel 1933, 155., Şek. 7/a-b

¹⁰⁹ Bittel 1933, 156.

3.4.1. Büyüktepe

Bayburt'a 33 km. ve Demirözü ilçesine 5 km. uzaklıktaki Çakıröz köyünün 1 km. kadar kuzeyindedir. Çayırıyolu ve Çakıröz köylerini birbirine bağlayan köy yolunun 6. km. sinde ve yolun hemen batısındadır (Figür- 17-19).

Höyüğün doğusundan geçen Beşpınar deresi, bu alanın ihtiyaç duyduğu suyu karşılaması bakımından önemlidir.

Büyüktepe höyük, Sagona'nın bölgede yürüttüğü yüzey araştırmalarında¹¹⁰ tespit edilmiş ve bu höyükte üç sezon Erzurum Müze Müdürlüğü tarafından Sagona'nın bilimsel başkanlığında kazı yapılmıştır¹¹¹.

Aralarındaki bir boyunla birbirlerinden ayrılan doğal iki tepeden güneyde yer alanı diğerine göre daha büyüktür. Höyüğün doğusunda höyüğe doğru ilerleyen tarımsal faaliyetler bu yöredeki diğer höyükler gibi höyüğü tehdit etmektedir. Bunun yanında höyükte, çoğunluğu üst kısımda yoğunlaşan kaçak kazı çukurlarına da rastlanmıştır. Vadi tabanından 20 m., deniz seviyesinden ise 1520 m. yükseklikte yer alan höyük, 20x180 m. ebatlarındaki ölçüsü ile bölgede büyük olarak değerlendirilen höyükler arasındadır. Sagona'ya göre, tepenin üzerinde bulunan kültür toprağı, bölge de etkili olduğu bilinen erozyon tarafından neredeyse yok edilmiş ve kayalık bir tepe olan Büyüktepe'deki anakayanın görünmesine de sebep olmuştur¹¹².

Bu kazıların sonucunda Büyüktepe'nin M.Ö. III. binyılın başlarından, sırasıyla M.Ö. II binde, Demir Çağında ve Geç Helenistik'ten Roma dönemine kadar yerleşme gördüğü tespit edilmiştir¹¹³.

Büyüktepe höyükte bu çağa ait yerleşme izlerine tepenin üzerinde kayalar arasındaki kısımlarda ve teraslarda yer alan mimari yapılarda rastlanmıştır. Taşların oluşturduğu bir takım kalıntılardan yola çıkılarak burada çadır ya da kulübe türü yapıların olduğu fikrine ulaşılmaktadır. Söz konusu yapıların

¹¹⁰ Sagona'nın bölgede gerçekleştirdiği yüzey araştırmalarının sonuçları için bk., Sagona 1990, 425-433.; Sagona 1992_a, 397-403.; Sagona 1993_a, 261-268.; Sagona-Brennan 1995, 305-316.; Parker 1999, 133-141.

¹¹¹ Sagona yönetiminde, Büyüktepe Höyükte gerçekleşen kazılar hakkında daha geniş bilgi için bk., Sagona 1992_b, 305-311.; Sagona 1993_b, 193-198.; Sagona 1994, 229-234.; Sagona et al 1991, 145-158.; Sagona et al 1992, 29-46.; Sagona et al 1993, 69-83.; Sagona et al 1995, 161-164.

¹¹² Sagona 1992_b, 305.

¹¹³ Sagona 1994, 229.

tabanlarının da, kabaca açılmış çukurlar olduğu öne sürülmektedir. Aynı zamanda basit ocaklara ait kalıntılar günlük yaşam izlerini yansıtır¹¹⁴.

Kazıların üçüncü sezonunda, höyüğün batısında gri renkli küllü toprakta, anakaya da ki çöp çukurları içinde İlk Tunç Çağına ait çanak çömlek parçaları ve tüm kaplar toplanmıştır (Figür-20). Bizim artık, Karaz kültürüne ait çanak çömlekler olarak adlandırdığımız bu malları Sagona, Erken Transkafkasya/Kura-Aras türü keramikler olarak değerlendirir¹¹⁵. Höyükte beş grup çanak çömlek bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, dışı kırmızı-kahverengi astarlı, içi siyah keramiklerdir. Bu gruba giren kapların bazılarının ağız kısmında büyük bir ihtimalle pişme sırasında oluşan siyah bir kuşak gözlemlenmektedir. İkinci grup keramikler arasında dışı siyah açık, içi kırmızıya yakın kahverengi astarlı hafif açık çanak çömlekler bulunmaktadır. Bu gruptaki kâse ve kapların iç ve dış renkleri zıt olarak uygulanmıştır. Üçüncü grup düz boyunlu çömleklerde siyah açık mallar saptanmıştır. Ayrıca bunların bir kısmı bezemelidir. Son iki grup keramiklere ise gri-siyah renkli kapaklar ile siyah astarlı, açık, çizi bezemeli parçalar girmektedir¹¹⁶.

Sagona, Büyüktepe'nin İlk Tunç Çağında göçebe kabilelerin geçici olarak kaldıkları bir yer olduğunu ifade etmektedir¹¹⁷. Höyükte, iki kemikten alınan radyo karbon örnekleri, Kuzeydoğu Anadolu'nun İlk Tunç Çağı için M.Ö. 3303–2615 ve M.Ö. 2863–2330 tarihlerini vermektedir¹¹⁸.

¹¹⁴ Harmankaya-Erdoğu 2002, Büyüktepe (Bayburt).

¹¹⁵ Sagona et al 1995, 161.

¹¹⁶ Sagona et al 1992, 29–30. Fig. 4/1–17.

¹¹⁷ Sagona et al 1992, 29.

¹¹⁸ Sagona 1994, 230.

3.4.2.Çimentepe Höyük

Bayburt'a 50km., Demirözü'ne 22 km. uzaklıktaki Çimentepe köyünün 500 m. kuzeyinde yer almaktadır (Figür-21-22).

Doğu tarafı ovadan 10 m. yükseltidedir. 160x130 m. ölçülerindeki höyük bölgedeki küçük tepelerdendir.

Bayburt bölgesindeki en zengin höyüklerden biridir. Höyükten toplanan keramikler höyüğün kesintisiz yerleşme gördüğünü göstermektedir (Figür-23). Bunlar Sagona'ya göre, M.Ö. III. binyıl Erken Trans Kafkasya örnekleridir. Ayrıca, birkaç parça Demir Çağ keramikleri de bulunmuştur¹¹⁹.

Her tarafında yoğun şekilde tarımsal faaliyetler yapılan höyük, 1780 m. yükseltiye sahiptir. Gerek tarımsal faaliyetler gerekse köy yerleşimine yakınlığı bir şahsa ait arazide yer almasının sonucu olarak höyüğün tahrip olmasını önemli ölçüde engellemiştir. Ancak tüm bunlar yinede höyüğün gerçek yükseltisini kaybetmesinin önüne geçememiştir.

---

¹¹⁹ Sagona 1993_a, 261–268., Fig. 4–5.; Harmankaya-Erdoğu 2002, Çimentepe.

3.4.3.Karaçayır Mevkii

Bayburt'un Demirözü ilçesine 7 km. uzaklıktaki Bayrampaşa köyü ile 5 km. uzaklıktaki Çakıröz köylerinin sınırında, iki köyü birbirine bağlayan yolun hemen yanında yer almaktadır (Figür-24-25).

Köy deresi ile Bayrampaşa Kalesinin bulunduğu tepenin devamında yer alan bir yamaç yerleşmesidir. Doğu-batı uzantılıdır ve 1610 m. yükseltiyeye sahiptir.

Yerleşmenin bulunduğu alan 240x45 m. boyutlarıyla yarı dairesel bir yapıya sahiptir ve bu boyutlar keramiklerin etrafa yayılımından anlaşılmıştır.

Yerleşmede iki kalın duvar yapısı tespit edilmiştir. Bunlardan ilki 2.90 m. diğeri ise 1.80 m. genişliğindedir ve bunların ikisi arasında 1.3 m. açıklık bulunmaktadır.

Oldukça zengin keramik buluntularına yerleşmenin her yerinde rastlanmıştır (Figür-26). Sulama amaçlı açılan bir çukur tarafından kısmen tahrip edilmiştir. Söz konusu çukurun içinden ve etrafından toplanan çanak çömlekleri Sagona, M.Ö. III. binyıl Erken Trans Kafkasya kültürlerine karakterize eder ve İlk Tunç Çağında yerleşme gördüğünü belirtir. Bunlar arasında çizi bezemeli ve kabartma tekniği ile yapılmış kap ile üzerlerinde geometrik desenler bulunanları dikkate değerdir. Çark yapımı olan bu keramiklerin içi kahverengi dışı siyahtır ve her iki yüzey de açıktır¹²⁰.

Bu yerleşmelerden başka, Kökten'in tespit ettiği ve Harmankaya-Erdoğ'u'da, Liste adı verilen verilerde yer alan Tunç Çağına ait yerleşmelerde bulunmaktadır. Bunlar; Gökçedere (Pulur), Söğütlü (Hindi), Aksaçlı (Haşiyeye), Tepecik (Siptoros) ve İvceklerin Tepesi adı verilen yerleşmelerdir. Bunlar, bölgede Karaz Kültürü ile benzerlikler taşıyan yerleşmeler adındaki bir sonraki başlıkta ele alınacaktır.

¹²⁰ Sagona 1993_a, 261–262., Fig. 2/1, 3, 5.; Harmankaya-Erdoğ'u 2002, Karaçayır Mevkii II.

3.5.Karaz (Hurri) Kültürünün Kökeni ve Genel Özellikleri

Anadolu'nun diğer bölgelerinden tamamen farklı bir gelişim izleyen ve doğuda Trans-Kafkasya'dan İran Azerbaycan'ındaki Urmiye Gölüne, batıda Divriği-Kangal yörelerinden Malatya-Elazığ bölgesine, güneyde Kahramanmaraş ve Amik ovasından Filistin'e ve kuzeyde Karadeniz Dağlarına kadar yayılan bir kültüre, Geç Kalkolitik ve İlk Tunç Çağı boyunca rastlanır.

Bu zaman süresince varlığını kesintisiz bir şekilde devam ettiren ve önceleri *Khirbet Kerak/Bet Yerah* olarak tanımlanan bu kültürün¹²¹ terminolojisi hakkında birçok teklif yapılmıştır.

Kura-Aras Kültürü ve *Trans-Kafkasya'nın Eneolitik Kültürü* olarak önerilen görüşlerin, Kafkaslardaki buluntu toplulukları ile yakın ilgisi olabilir. Ancak, bu bölgenin, bu kültürün yayılım alanı içerisindeki bütün merkezlere zaman ve coğrafi bakımdan uzak olması doğru kronolojiyi ifade etmekten de uzaktır.

Bu kültürün keramiği için kullanılan bir başka terim, *Trans-Kafkasya Bakır Çağı* veya *Doğu Anadolu'nun Bakır Çağı Keramiği*¹²² terimidir.

Urmiye Gölünün doğusunda yer alan Yanık Tepenin kültürle benzer mimari buluntular vermesini de dikkate alan Dyson, pek taraftar bulmayan *Yanık Kültürü*¹²³ gibi değişik bir görüşle karşımıza çıkar.

Bu teklifin yanında, *Doğu Anadolu'nun Erken Bronz Çağı* ve *Eski Trans-Kafkasya Kültürü*¹²⁴ tanımları, bilim adamlarınca daha yaygın bir şekilde kullanılmıştır.

¹²¹ Artık, ilk buluntu yerinin en iyi temsil edildiği yörenin adına izafeten Karaz Kültürü olarak tanımlayacağımız bu kültürün Önasya'da görüldüğü dönem, Radyo-karbon ve Tipoloji tarihllemelerine göre, M.Ö. 3250-1750'dir.

¹²² Burney-Lang 1971, 45.; Amiran 1952, 96 vdd. Amiran, bu kültürün başlangıcını, Doğu Anadolu'nun son Kalkolitik çağına bağladığını ifade eder.; Lloyd, "Doğu Anadolu'nun Bakır Çağı" terimini kullanarak Kökten ile benzer bir tabiri önerir. Lloyd 1956, 49, 66.; Kökten 1947, 465.; Bittel ise, söz konusu kültürün M.Ö. III. binyılın ortalarında Filistin ve Suriye'de birçok yerleşmede temsil edildiğini ve Doğu Anadolu'nun Bakır Çağı keramikleri ile olan benzerliğinden ötürü bu şekilde adlandırılmasından yanadır. Bittel 1945, 94.

¹²³ Dyson 1968, 14-16.

¹²⁴ Mellaart 1958a, 9-10.; Burney 1958, 165, 173.; Burney-Lang 1971, 43 vdd.; Burney 1977, 118.; Koşay, Burney-Lang'ın (C.A. Burney-D.M. Lang, The Peoples of the Hills: Ancient Ararat of Caucasus, London 1971, 43) adlı eserlerinde bu kültürü, Eski Trans-Kafkasya Kültürü ve Doğu Anadolu'nun Erken Bronz Çağı (Early Trans-Caucasian Culture and Eastern Anatolia Early Bronze Age) şeklinde kullanmalarının doğruluğuna dikkat çekerek, aynı yazarların sonradan bu terimin uzunluğundan bahsederek, kültürü yalnızca Eski Trans-Kafkasya Kültürü (Early Trans-Caucasian Culture) olarak adlandırmasının yanlış olacağını, bu şekilde bir ifadenin kültürün

Ancak yukarıda ki tanımların tamamı söz konusu kültürü, tüm nitelikleriyle ve doğru bir şekilde ifade etmekten uzaktır. Ayrıca, Erzurum ve yakın çevresinde yapılan kazılar bu kültürün kaynağının, Erzurum olabileceği yönünde güçlü kanıtlar taşır.

Nitekim çevrede en erken kazıların yapıldığı Karaz Höyük¹²⁵, daha sonraki kazı ve araştırmalar için ünik merkez durumundadır. Bu bakımdan, gerek Erzurum çevresinde ve gerekse Doğu Anadolu Bölgesi'nin diğer kesimlerinde, Karaz'la çağdaş veya onun geç evreleriyle paralel yerleşim merkezlerindeki buluntu toplulukları için, *Karaz Keramiği/Karaz Türü Keramik* ya da *Karaz Kültürü* tabirleri kullanılmıştır¹²⁶. Biz de mevcut verilere dayanarak çalışmamızın diğer aşamalarında, Geç Kalkolitik ve İlk Tunç Çağı boyunca gelişen bu kültüre, *Karaz Kültürü*, onunla ilgili keramiğe ise *Karaz Keramiği* isminin verilmesinin daha doğru olacağı görüşündeyiz.

Karaz Kültürünün terminolojisi gibi, kökeni problemi de eskiden beri bilim adamlarını meşgul etmiştir. Bu iki kavramın, birbirini tamamlayan unsurlar olduğu şüphesizdir.

İlk Tunç Çağı III boyunca Suriye ve Filistin'deki bazı höyüklerde, doğal bir oluşum geçirmemesine yerli kültür geleneğine dayanmamasına rağmen, gelişmiş bir şekilde karşılaşılan Karaz Kültürüne ait en eski buluntu topluluklarının, Doğu Anadolu ve Trans-Kafkasya'da tespit edilmesi, orijin bölgesinin araştırılmasını zorunlu kılmıştı¹²⁷. Karaz'daki ilk çalışmaları takip eden yıllarda, Bayburt, Erzincan ve Kars civarında yer alan birçok prehistorik höyükte,

---

sadece Tunç çağı boyunca sürdüğü, Kalkolitik çağın göz ardı edildiği ve bunun da açıkça yanlış anlaşılmalara sebep olacağını ifade etmektedir. Koşay 1984, 14-15.

¹²⁵ Karaz'daki çalışmalar, 22-29 Temmuz 1942 sondajı ile başlamış, Kazı 17 Temmuz-8 Ekim 1944 tarihleri arasında tamamlanmıştır. Koşay-Turfan 1959, 350-413.; Karaz Höyük buluntuları hakkında ayrıntılı bilgi için bk., Koşay 1948_a, 165-169.; Lamb 1954, 23-28., Fig.2.4.6.8. Fig.3/6.; Burney 1958, 172.; Koşay-Turfan 1959, 350-413.; Diamant-Rutter 1969, 159., Fig. 46, 11/a-e.; Koşay 1974, 53.; Arsebük 1974_a, 11 vdd.; Arsebük 1979, 81-89.; Arsebük 1986.; 70.; Tarhan 1982, 78.; Pehlivan 1984, 12, 33-34.; Koşay 1984, 7, 14-15, 28-30.; Güneri 1987.; 48-50.; Pehlivan 1990, 170-171.; Kınal 1991, 28-29, 48.; Güneri 1992, 152-153.; Çiğdem 1996, 86-88.; Takaoğlu 2000, 11, 14. Fig.1.; Sagona 2000, 331.; Yakar 1985_a, 302.; Erkmen et al 2002, 73.; Ceylan 2000_a, 182.; Ceylan 2000_b, 29.; Ceylan 2001_a, 32, 37.; Ceylan 2001_b, 75-76.; Güneri 2002, 2-3.; Harmankaya-Erdoğu 2002, Karaz.; Sevin 2003, 144-145.; Öztürk 2004, 81-93.; Koçhan-Karaosmanoğlu-Can 2005, 9.; Ceylan 2005, 21.

¹²⁶ Burney-Lang 1971, 43 vd.; Arsebük 1979, 81-92, Pehlivan 1984, 41.; Arsebük 1986, 70.; Pehlivan 1990, 170.; Ceylan 2000, 182.; Ceylan 2001_a, 32, 37.; Ceylan 2001_b, 75-76.; Erkmen et al 2002, 73.; Ceylan 2005, 21.

¹²⁷ Amiran 1952, 89 vdd.; Lamb 1954, 24 vdd.; Arsebük 1979, 81-82.; Pehlivan 1984, 37-38.; Pehlivan 1990, 169-170.;

form ve teknik açıdan ancak Karaz Keramiği ile mukayese edilebilen keramik parçaları toplanmıştı¹²⁸.

Filistin ve Suriye'nin tarih öncesi çağlarıyla ilgili eserinde Bittel, Orta Ürdün vadisinde yer alan Hama'daki yerleşmenin statigrafisi hakkında bilgi verirken,

*"...Bu tabakanın daha sonraki yığıntılarında ise, Filistin'de görüle gelip de, Hirbet Kerak tipi diye adlandırdığımız cinsten bol çanak çömleğe rastlanır. Onlar burada da hiç yoktan apansızın çıkagelmişlerdir ve yerli bir gelişimin mali olmadıkları besbellidir..."*¹²⁹

şeklindeki ifadesiyle bölgede ortaya çıkan farklı bir keramik türüne dikkat çeker.

Yine Bittel, Hama dışında Beyt-Şan, Eriha, Gezer, Ras Şamra, Biblos ve Tel Cudeyde'de gördüğünü belirttiği bu yeni kültür için,

*"...Bu tip keramik, el yapımı oluşu, koyu kırmızı veya siyah cilalı bir astarla kaplı bulunuşu, gerek şekil, gerek tezyinatça, arada çok yakın bir bağlantının varlığını akla getirmemeyi müşkül kılacak derecede, Orta ve Doğu Anadolu Bakır Çağı keramik tipine benzeyişi ile vasıflanır. Hatta yapılış tekniklerindeki uygunluklar o derece büyüktür ki, Suriye ve Filistin'de acayip görünen bu tipin, kuzeyle bağlılığı inkâr olunamaz gibi görünüyor..."*¹³⁰

sözleri ile Karaz keramiğinin kökeni hakkındaki görüşlere açıklık kazandırır. Suriye-Filistin'de İlk Tunç Çağından Orta Tunç Çağına geçiş aşamasında görülen bu keramiğin, bir halk hareketi sonunda veya yabancı bir kültüre bağlı olarak bölgeye yayıldığı düşünülmektedir¹³¹.

Karaz Kültürünün yayılım alanındaki merkezlerde yapılan kazıların sonucuna bağlı olarak farklı görüşlerle de karşılaşırız. Örneğin, Hood, orijin bölgesi olarak Kafkasların güneyini, Kura-Aras havzasını kabul eder¹³².

Childe, kökeninin Gürcistan'da aranmasına işaret ederken¹³³, Hanfmann, bu kültürün Filistin'e kadar ulaşmasını, Asyanik göçlere ve istilalara bağlamaktadır¹³⁴.

¹²⁸ Kökten 1944_a, 482 vd.; Kökten 1944_b, 675.; Kökten 1947_c, 465.; Kökten 1953, 193-194.

¹²⁹ Bittel 1945, 104.

¹³⁰ Bittel 1945, 94.

¹³¹ Bittel 1945, 96-97.

¹³² Hood 1951, 117 vd.,140.

¹³³ Childe 1974, 239.

Mellaart, İlk Tunç Çağı boyunca görülen bu kültürün Doğu Anadolu kökenli olduğunu¹³⁵, Doğu Anadolu geniş bir alanda görüldüğünü, Malatya'da Arslantepe, Erzurum ovasında Karaz ve Pulur da dâhil olmak üzere 500 millik (yaklaşık 800 km.) bir coğrafi alana yayıldığını, ancak kökeninin tartışma konusu olduğunu ifade eder¹³⁶.

Mellink de bu kültür ve keramiğinin Doğu Anadolu kökenli olduğunu, zamanla Elazığ ovasından güneye doğru taşındığını öne sürer¹³⁷.

Karaz Kültürünün kökeni konusunda Türk bilim adamlarının tespitleri, Erzurum çevresini hedef göstermekte¹³⁸ ve şu ana kadar ki mevcut önerilere de belli bir yön vermektedir. Bu kültürün ortaya çıktığı yer olarak, Suriye-Filistin ve Kuzeybatı İran'ı kabul etmenin yanlış olduğu da ayrıca belirtilmektedir.

Karaz Kültürünün etnik kökeni hakkındaki araştırmalar ise, artık kesinlik kazanmış durumdadır. Mevcut arkeolojik ve tarihi verilerin hemen hiçbiri, bu kültürün Hurrilerle olan ilişkisini ihtimal dışı bırakmamaktadır¹³⁹.

Son olarak Türk bilim adamlarından Pehlivan, Hurrilerin erken dönemdeki hâkimiyet alanlarıyla Karaz Kültürünün yayılım alanının aynı olmasını, keramik yanında mimari ve diğer bazı temel özelliklerin birbiriyle benzeşmesini değerlendirerek Karaz Kültürünü oluşturan ve yaşatanların Hurriler olduğu sonucuna varmıştır¹⁴⁰.

Bilindiği gibi Hurriler, M.Ö. III. binlerde Doğu Anadolu'nun büyük bir bölümüne hâkim ve tek unsur olarak tarım ve hayvancılıkla hayatlarını sürdürüyorlardı¹⁴¹. İlk Tunç Çağı II' nin sonlarına doğru, büyük olasılıkla göçebe hayat tarzlarının gereği ve Doğu Anadolu'daki otlakların mevcut hayvan

¹³⁴ Hanfmann 1951, 360.

¹³⁵ Mellaart 1958a, 9 vd.

¹³⁶ Mellaart 1971, 401.

¹³⁷ Amiran, "Doğu Anadolu'nun Bakır Çağı" olarak adlandırdığı, Karaz Kültürü ve Keramiğini, Son Kalkolitik Çağa (M.Ö. 3000 civarı) yerleştirmektedir. Amiran 1952, 96 vd.

¹³⁸ Kökten 1944a, 482.; Kökten 1944b, 674 vd.; Koşay 1948a, 167 vd.; Koşay 1962, 28.; Koşay-Turfan 1959, 351-352.; Koşay 1964, 92.; Koşay-Vary, 1964 25 vd.; Koşay-Vary 1967, 15.; Esin 1969, 25.; Arsebük 1979, 82.; Koşay 1984, 14.; Pehlivan 1984, 36.; Güneri 1987, 47-48.; Pehlivan 1990, 170. ; Ceylan 2000a, 182.; Ceylan 2000b, 29.; Ceylan 2001a, 32, 37.; Ceylan 2001b, 75-76.; Erkmen et al 2002, 73.; Öztürk 2004, 90.; Ceylan 2005, 21.

¹³⁹ Erzen, bu kültürün *Erken Hurri Kültürü* olarak anılmasının gerektiğini belirtirken buna neden, olarak, Asyanik bir kavim olan Hurrilerin, bu kültürün ortaya çıktığı bölgelerde yoğun iskân faaliyetlerinde bulunmalarını gösterir. Erzen 1992, 15.

¹⁴⁰ Pehlivan 1994, 328.

¹⁴¹ İlk Hurri vatani, Mezopotamya kaynaklarında Hurri ülkesiyle ilgili kayıtlar ve Hurrilerin Subarlar ya da Subartu ülkesiyle uzak-yakın ilişkileri hakkında bk., Goetze 1946, 165-168.

potansiyelini besleyememesi sonucu Fırat kıyısını takip ederek Kuzey Suriye ve Filistin'e kadar yayılmışlardır¹⁴². Kültürü buraya taşıyan göçler iki ana güzergâh üzerinden yapılmıştır. Bunlardan biri, Urmiye gölü çevresinde Kuzey Mezopotamya'ya, daha kapsamlı ve etkili olduğu bilinen diğeri ise Elazığ-Malatya üzerinden Kuzey Suriye-Filistin'e ulaşan güzergâhtır. Fırat ve Dicle nehirleri arasında kalan bölgede Karaz kültürüne yakın hiçbir buluntuya rastlanmaması bu görüşü desteklemektedir.

Büyük gruplar halinde gerçekleşen bu göçlerin belirli aralıklarla tekrarlandığı ve son göçlerin (M.Ö. 2000 sonrası), Anadolu-Mezopotamya arasındaki Asur ticaret faaliyetini kesintiye uğrattığı kuvvetle muhtemeldir¹⁴³.

Karaz Kültürünün en eski buluntu topluluklarına coğrafi yapısı gereği kapalı bir merkezi bölge halinde olan Erzurum ve çevresinde rastlanır. Erzurum ve çevresindeki ovaların elverişliliğinden dolayı bu bölge söz konusu kültürün orijinini teşkil etmiş olmalıdır.

Arkeolojik buluntu topluluklarının, ilk defa buldukları yere göre adlandırılması bilinen bir yöntemdir. Buradan hareketle Karaz kültürüne ait örneklerle, Kuzey Suriye-Filistin ve İran'dan daha eski bir zamanda ve yaygın olarak Doğu Anadolu'da Erzurum yakınlarındaki Karaz'da rastlanması bu kültürün merkezi bölgesinin burası olduğunu ve söz konusu kültürün, Karaz Kültürü adı ile anılmasının daha doğru olacağını gösterir. Yine Erzurum ve çevresinin anahtar bir konumda yer alması, bölgenin doğudan, batıya ve güneye gerçekleşen göç yolları üzerinde bulunması, kültüre ait keramik ve yerleşmelerin Doğu Anadolu'da köklü ve yoğun olarak bulunmasının sonucu olarak Anadolu'nun yerli keramiği olabileceği gözden kaçırılmamalıdır¹⁴⁴.

Filistin'de bu kültür İlk Tunç Çağının son evrelerinde karşımıza çıkarken bu bölgede Geç Kalkolitik ve İlk Tunç Çağı I'de görülür. Khirbet Kerak'ın, Karaz'dan daha sonraki bir döneme ait olmasından dolayı bu kültüre, Karaz

¹⁴² Hurri göçlerinin, Karaz Kültürünü Kuzey Suriye ve Filistin'e kadar ulaştırdığı hakkında bk., Amiran 1952, 96 vdd.; Ayrıca göç yolu için bk., Hanfmann 1951, 360.; Hood 1951, 117 vdd.; Mellaart 1958a, 9 vd.; Hurrilerin ilk yurtları ve Karaz Kültürüyle ilişkileri için bk., Koşay-Turfan 1959, 354.; Koşay 1984, 35-36.

¹⁴³ Asur Koloni Çağı ve Merkezi Anadolu'da kurulan Karum'lar hakkında toplu bilgi için bk., Baydur 1970, 37 vdd.; Dinçol 1982, 20-23.; Memiş 1989, 32 vdd.; Kınal 1991, 61 vd.; Akurgal 1995, 46-47.; Lloyd 1998, 29-31.; Akurgal 1999, 40-43.; Sevin 2003, 151 vdd.

¹⁴⁴ Bittel 1945, 94.; Arsebük 1979, 81-82.; Erzen 1992, 16.; Öztürk 2004, 90.

Kültürü teriminden başka bir isim verilmesi arkeoloji bilimine de ters düşmektedir. Ayrıca Karaz kültürüne ait örnekler Erzurum'un güneyinde, kuzeyinde ve doğusunda rastlanması, Filistin'e nazaran, gerek zaman gerekse coğrafi olarak, bu bölgeye daha yakın olması kültürün çevreye buradan yayıldığını göstermesi bakımından da önemlidir.

İlk Tunç Çağında gerek Doğu Anadolu gerekse Erzurum ve çevresinde, hayvancılık, tarım ve madencilik bütün safhaları ile göze çarpar. Hayvan yetiştirmek için ideal ortam bulunan Karaz'da kemikten yapılmış aletler bulunmakla birlikte koyun, keçi ve sığır yetiştiriciliği görülmektedir.

Bölge için Kalkolitik Çağdan günümüze kadar hayvancılık vazgeçilmez bir geçim kaynağıdır. Yine Karaz, hem Anadolu tarımı için hem de Erzurum ve çevresi için yeterli bilgi vermektedir. Obsidyen ve çakmaktaşı bıçaklar, öğütme taşları ve maden orakların bulunması yörede tarımın yapıldığının en önemli kanıtıdır¹⁴⁵. Madencilğe gelince, Karaz'da maden eserler arasında hançerler, bıçaklar, baltalar, mızrak uçları ve iğneler bulunmuştur. Bu eserlerin benzerlerine az olmakla beraber Pulur kazılarında da rastlanmıştır¹⁴⁶. Ayrıca, Güzelova'da Tunçtan yapılmış eserlerle karşılaşmıştır¹⁴⁷. Bütün bu örnekler bölge halkının gelişmiş düzeyde olmasa da gereksinimleri oranında metal alet ürettiklerini ve kullandıklarını gösterir.

Kültürün genel özellikleri arasında ikisi ayrıca önem kazanırlar.

Karaz kültürünün çeşitli problemlerini çözmeye çalışırken başvurulan en önemli verilerden ilkinin, kültürün yapım tekniği, rengi ve süsleme tarzı ile dikkat çeken keramiği oluşturur.

Karaz keramiği el yapımıdır. Çağdaşı yerleşmelerde çanak çömlekler için bir nevi seri üretim demek olan çömlekçi çarkı kullanılmasına rağmen, kültürün keramiği yayıldığı alanlarda el yapımı olma özelliğini korumuştur. Tek renkli (monokrom), astar ve açkılı olan Karaz keramiğinde süsleme genellikle paralel,

¹⁴⁵ Koşay 1959, 377-378.; Çiğdem 1996, 111 vd.; Ayrıca, Pulur'da Geç Kalkolitik ve İlk Tunç Çağına ait tabakalarda yanık hububata, birinci derecede tarım kanıtı sayılan orak ve öğütme taşlarına rastlanıldığı belirtilmektedir. Bk., Koşay 1964.; Koşay 1967.

¹⁴⁶ Koşay 1959, 376-377.; Koşay-Vary 1964, 19-20.; Yakar 1985, 302.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Karaz.

¹⁴⁷ Koşay-Vary 1967, 8.; Yakar 1985, 302.; Harmankaya-Erdoğan 2002, Güzelova.

spiral veya kesişen çizgilerden oluşur. Bu süslemeler keramiğin çeşitli türlerine yiv-oluk (insize) ve kabartma tekniği ile uygulanmıştır¹⁴⁸.

Karaz türü keramik için koyu yüzlü açıkly mallar terimi de kullanılmıştır. Bu isimle adlandırılan keramiklerde iki önemli yüzey özelliği mevcuttur. Bunlardan birincisi renkleridir. Koyu yüzlü açıkly malların renkleri koyu veya kirlidir. İkinci özellikleri ise açıkly olmalarıdır. Açıkly, bu tür mallara rastlanan her yerde hem ortak özellik hem de diğer mallardan ayırıcı bir kıstas olarak karşımıza çıkmaktadır. Yine bu tür malların hamuru genellikle kaba bir malzemedendir oluşur. Karaz türü mallara Geç Kalkolitik ve İlk Tunç Çağı I boyunca tüm Doğu Anadolu'da yoğun olarak rastlanır.

Karaz kültürünün ön plana çıkan ikinci önemli özelliği ise mimaridir.

Kazılarda mimari yapılar tam olarak ortaya çıkarılamasa da taş temelli, kerpiç duvarlı, dik köşeli tek ya da çift odalı yapıların varlığı bilinmektedir. Ancak Doğu Anadolu ve özellikle Erzurum ve çevresinin arkeolojisi için dikkat çeken özenle yapılmış, büyük olasılıkla kutsal amaçlı ocaklar taşınmaz kültür varlıkları olarak karşımıza çıkar¹⁴⁹.

Ayrıca, Khirbet Kerak'ta, Yanık Tepede bütün elemanları ile tespit edilen yuvarlak planlı yapıların Hurrilerin yaşam biçimlerinden kaynaklanan geleneksel mimari tarzları yansıması bakımından önemlidir¹⁵⁰.

¹⁴⁸ Bittel 1945, 94.; Sukenik 1947, 9-10.; Koşay-Turfan 1959, 359.; Koşay-Vary 1964, 15.; Koşay-Vary 1967, 9.; Arsebük 1979, 83 vd.; Koşay 1984, 29-31.; Pehlivan 1984, 50.; Güneri 1987, 54 vd.; Pehlivan 1990, 170-171.; Kınal 1991, 28-29, 48.; Harmankaya-Erdoğu 2002, Karaz.; Sevin 2003, 142.

¹⁴⁹ Bittel 1945, 104.; Maisler et al 1952, 168-170.; Koşay-Turfan 1959, 358.; Amiran 1965, 167.; Koşay 1984, 31.; Harmankaya-Tanırdı-Özbaşaran 1997, Karaz.; Harmankaya-Erdoğu 2002, Karaz.; Sevin 2003, 142.;

¹⁵⁰ Amiran 1965, 167.; Pehlivan 1984, 50.; Erzen 1992, 17-18.; Pehlivan 1990, 171.

3.5.1.Karaz (Hurri) Kültürü ile Ortak Özellikler Taşıyan Yerleşmeler

3.5.1.1.Gökçedere (Pulur) Höyük

Bayburt'a 45 km. uzaklıktaki höyük, Gökçedere beldesinin içinde, günümüzde Tedaş binası olarak kullanılan yerin hemen arkasındadır (Figür-27).

Höyüğün yok olmasındaki en önemli etkenlerden biri, belde merkezinde yer almasının sonucu olarak yerleşmeye uğramasıdır (Figür-28). Höyüğün üst tarafının bir kısmında evler bir kısmında ise köylülerin kışlık yakacak ihtiyaçlarını karşılamaları için kullandıkları malzeme bulunmaktadır. Ancak bütün bunlara rağmen höyükteki kültür tabakalarını görmek mümkündür.

Höyüğün İlk Tunç Çağından, Roma ve Bizans dönemine kadar yoğun olarak yerleşme gördüğünü söylemek mümkündür. Ayrıca höyükteki Karaz türü keramiğin varlığı da Karaz kültürünün bu bölgeye kadar yayılım gösterdiğini fikrini de vermektedir¹⁵¹.

Kökten, bu yerleşmeyi ilk tespit ettiğinde höyüğün dörtte üçünün tahrip edildiğini ve hala edilmekte olduğunu bildirir. Bölgede gerçekleştirdiğimiz araştırmalar sonucunda höyüğün tamamen tahrip edildiğini gözlemledik.

Kökten, höyüğün 15 m. yüksekliğinde ve 80x100 m. ölçülerinde olduğunu belirterek özellikle kuzeyinin yoğun tahribe uğradığından da bahseder¹⁵².

Höyüğün en zengin katının Bakır Çağı (Eski Bronz) olduğunu ve bu buluntuların benzer örneklerine Karaz höyükte rastladığını ifade eden Kökten, bölgedeki bu kültürün Erzurum ve çevresi ile yakın ilişkilerinden dolayı kaynağının Erzurum'da aranması gereğinden bahseder. Höyükten topladığı keramikleri birkaç grupta inceler. Ancak, tümü Bakır Çağ keramikleri olan bu sınıflamayı neye göre yaptığı hakkında bir bilgi vermez.

Bunlardan ilk gruba girenleri çok kalın parçalardır. Üzerleri siyah veya kırmızı astarlı ve açkılıdır¹⁵³. İkinci grup çanak çömleklerin içi siyah, dışı açık kahverengidir ve ilk grup mallar gibi Karaz, Pulur da ki kaplarla benzerlik taşır¹⁵⁴. Son iki gruptaki mallar hakkında ayrıntıya girmeden bahsederken, bu höyükteki Bakır Çağ kültürünün, çanak çömlek parçalarının cüraf haline gelmesinden ve

¹⁵¹ Kökten 1944_a, 482.; Kökten 1944_b, 675.; Kökten 1947, 465.; Kökten 1953, 193-194.; Lamb 1954, 28, Fig. 1.; Uslu 1980, 5.; Pehlivan 1994, 328.; Öztürk 2004, 88.

¹⁵² Kökten 1944_a, 481.

¹⁵³ Kökten 1944_a, 482, Lev. 6/1-3.

¹⁵⁴ Kökten 1944_a, 482, Lev. 6/4-5.

höyükteki yanık katlarının varlığından yola çıkarak höyüğün bu çağının bir felaketle sona erdiğini belirtir¹⁵⁵.

Sagona, bölgede gerçekleştirdiği yüzey araştırmalarında Kökten tarafından tespit edilen Pulur höyüğünün geniş bir kısmının yok edildiğini belirtmesine rağmen, büyük bedenli bir tepe olarak nitelendirmiştir. Burada ele geçen, parlak siyah ve geometrik desenli bir malzemeyi ise Transkafkas türü mallar kategorisine koyarak, M.Ö. III. binyıl sonları ile M.Ö. II. binyıl başlarına tarihlendirmektedir¹⁵⁶.

Ayrıca Uslu, Pulur höyüğünde ele geçen keramiklerin büyük bir çoğunluğunun kulplu parçalardan oluştuğunu, açık ve koyu kahverenginin tonlarında olduğunu belirtirken, kalın çaplı ve dışı parlak siyah, açkılı, kabartma ve çizi bezemeli mallara da dikkat çekmektedir¹⁵⁷.

Bunlardan başka Kökten, yine bu höyükte, M.Ö. III. bin yıla tariheddiği pişmiş topraktan yapılmış, kırmızı boya astarlı ve açkılı Anadolu'da örneklerine az rastlanan bir damga mühür bulmuştur. Mühür temiz ve ince kum karıştırılmış çamurdan yapılmıştır. Mührün baskı yüzünde uçları aşağı doğru inen (T) şeklinde bir iz vardır. Pişirme ve boya astar tekniği Bakır Çağı işçiliğine benzemesine rağmen gerek şekil gerekse ölçü ve ağırlık bakımından Anadolu mühürlerinden tümüyle farklıdır¹⁵⁸.

Bu höyükteki buluntulardan yola çıkarak şimdilik bu çağa ait bir yerleşme olduğunu söyleyebiliriz¹⁵⁹.

¹⁵⁵ Kökten 1944_a, 483, Lev. 6/6–14.

¹⁵⁶ Sagona 1990, 426.; Sagona 1993_a, 262, Fig. 2/2.

¹⁵⁷ Uslu 1980, 5.

¹⁵⁸ Kökten 1944_a, 483–486, Lev.7.; Kökten 1944_b, 676–677.; Uslu 1980, 5.

¹⁵⁹ Harmankaya-Erdoğu bu höyüğü liste, (bu çağa ait, adı dışında fazla bilgi olmayan yerleşmeler) veri grubuna eklemiştir. Harmankaya-Erdoğu 2002, Ek 1B, 15.

3.5.1.2.Söğütlü (Hindi) Höyük

Bayburt'a 20 km. mesafede ve 1680 m. yükseklikindedir (Figür-29-30). Bayburt-Demirözü karayolu höyüğün hemen kuzeyinden geçmektedir. Ayrıca yine aynı istikamet in eski yolu da höyüğün hemen doğusundan geçerek güneyini takip etmektedir. Karayolunun hemen kenarında görünen bir konumda yer alması höyükteki tahribatı artırmış ve höyüğün üst kısımlarında yoğun şekilde kaçak kazı izlerine rastlanmıştır. Höyüğü tehdit eden bir başka tehlike ise çevresindeki tarım alanlarının höyüğe doğru ilerlemesidir. Höyükte keramik yoğunluğu az olduğundan dönem tespiti yapmakta zorlaşır (Figür-31).

Kökten bu bölgedeki çalışmaları sırasında bu höyüğü de prehistorik iskân yerleri arasında katmış ancak üzerinin tamamen otlarla kaplı olmasının höyükte olası buluntulara engel olduğunu eklemiştir¹⁶⁰.

Sagona, bölgedeki höyükleri büyüklüklerine göre gruplara ayırmış, bu höyüğü büyük bedenli tepeler grubuna dâhil etmiştir¹⁶¹.

Bu höyüğün bu dönemde iskân edilip edilmediğine dair veriler yok denecek kadar azdır¹⁶². Bunlara dayanarak bu höyüğün, Tunç Çağında yerleşme görüp görmediğine ilişkin görüşlere şimdilik şüphe ile yaklaşılması gerekmektedir.

¹⁶⁰ Kökten 1944_a, 480.; Kökten 1944_b, 674.; Kökten 1953, 193-194.

¹⁶¹ Sagona 1990, 426.; Sagona 1993_a, 262, Fig. 1/7.

¹⁶² Harmankaya-Erdoğu bu höyüğü liste adını verdikleri bir gruba dâhil ederler Harmankaya-Erdoğu 2002, Ek 1B, 14.

3.5.1.3.Aksaçlı (Haşıye) Höyük

Bayburt'a 26 km. uzaklıkta, Aksaçlı köyünün 500 m. güneyindeki höyük 1800 m. yükseltidedir(Figür-32-33). Höyüğün hemen batısından köy deresi akmaktadır. Etrafında yoğun tarım yapılmaktadır. Buda, Bayburt bölgesindeki birçok höyükte olduğu gibi, bu höyükte tarım arazilerin içinde kalarak tahribine yol açmıştır. Üst kısmında birkaç kaçak kazı çukuruna rastlanması höyüğün sadece tarımsal faaliyetler sonucu tahrip edilmediğini göstermektedir.

Kökten bölgedeki tarih öncesi araştırmaları sırasında höyükten birkaç parça Bakır Çağı keramiği bulmuştur¹⁶³.

Bu döneme ait aydınlatıcı bir takım bilgiler vermemelerine rağmen, bu höyükler, bölgenin yerleşme açısından zengin bir yöre olduğunu göstermesi bakımından önem kazanırlar¹⁶⁴.

---

¹⁶³ Kökten 1944_a, 480.; Kökten 1944_b, 674.

¹⁶⁴ Harmankaya-Erdoğu'da bu höyük liste verileri içerisinde yer almaktadır. Harmankaya-Erdoğu 2002, Ek 1B, 14.

3.5.1.4. Tepecik (Siptoros) Höyük

Bayburt'a 22 km. uzaklıktaki Oruçbeyli köyünün yaklaşık 2 km. kadar güneydoğusunda yer almaktadır (Figür-34-35). Höyüğün yaklaşık 2 km. kadar kuzeyinden Bayburt-Köse karayolu geçmektedir. 1650 m. yükseltideki höyük, doğal yükseltisini yavaş yavaş kaybetmektedir. Üst kısmında biri küçük diğeri ise oldukça büyük iki adet kaçak kazı çukurlarına rastlamakla beraber höyüğü tehdit eden en büyük tehlike, tarım arazilerinin ortasında kalması nedeni ile tarımsal faaliyetlerin höyüğe doğru genişlemesidir. Çeşitli dönemlere ait az miktarda keramik buluntusu kaçak kazı çukurlarından elde edilmiştir.

Kökten'in bu höyükten ayrıntıya girmeden sadece prehistorik iskân yeri olarak bahsetmesi höyükte bu çağın varlığını da yine varsayımlara bırakmaktadır¹⁶⁵.

Sagona, ilk kez Kökten'in tespit ettiğini belirterek bu höyüğü bölgedeki orta büyüklükteki tepeler grubuna koyar. Ayrıca höyükten topladığı bir malı soluk kahverengi, üzeri kıvıll ve koyu kahverengi çizgi bezemelerle boyanmış olarak tanımlar¹⁶⁶.

Höyüğün bu dönemde yerleşme görüp görmediği hâlâ çözüm beklemektedir¹⁶⁷.

¹⁶⁵ Kökten 1944_a, 480.; Kökten 1944_b, 674.

¹⁶⁶ Sagona 1990, 426, 429.

¹⁶⁷ Bu yerleşme de, Harmankaya-Erdoğru'daki liste verilerinde görülür. Harmankaya-Erdoğru 2002, Ek 1B, 15.

3.5.1.5. İvceklerin Tepesi

Demirözü ilçesine 7 km. uzaklıktaki Bayrampaşa köyünün 1.5 km. güneyinde yer almaktadır (Figür-36-37). Bölgedeki küçük höyüklerden biridir. Kuzey-güney doğrultulu höyük, 1710 m. yükseltiye sahiptir. Her tarafında yoğun olarak tarım yapılmaktadır. Tarımsal faaliyetler höyüğün hem gerçek yükseltisini hem de özelliğini kaybetmesine sebep olmuştur. Belki de bu özelliği ile höyük, yakın zaman sonra tümüyle yok olacaktır.

Kökten bölgedeki araştırmaları sırasında tespit etmiş, ancak höyüğün prehistorik iskânı ile ilgili açıklamalarda bulunmamıştır. Ayrıca, höyüğün çevresindeki arazinin verimsizliğine ve taban suyunun burayı adeta bir bataklık haline getirdiğine de dikkat çekmiştir¹⁶⁸.

Höyüğün bu çağı ile ilgili bilgiler şimdilik varsayımlardan öteye itmemektedir¹⁶⁹.

Ayrıca Pehlivan, Karaz Kültürüyle ortak özellikler taşıyan ve yukarıda bahsedilen, Bayburt ve çevresindeki tüm bu höyükleri, bölgedeki diğer merkezlerde görülen üç periyottan ikincisine dâhil eder ve M.Ö. 3000–2600 yıllarına tarihlendirir¹⁷⁰.

¹⁶⁸ Kökten 1944_a, 480.; Kökten 1944_b, 674.

¹⁶⁹ Harmankaya-Erdoğu bu höyüğü liste veri grubuna dâhil ederler. Harmankaya-Erdoğu 2002, Ek 1B, 14.

¹⁷⁰ Pehlivan 1994, 329.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

4.ÇORUH HAVZASININ TARİHİ ÇAĞLARI

Tarihi devirlerin yazı ile başlaması ve yazının Tarih öncesi ile Tarihi çağlar arasındaki sınırı ortaya koyması, bizi zaman karmaşasından kurtarmıştır. Anadolu II. bin yılbaşlarında yazıyla tanışmıştır.

Anadolu'daki ilk yazılı vesikalar Kayseri yakınlarındaki Kültepe'de bulunmuştur¹. Asurlu tüccarlar Anadolu'nun kültürel ve ekonomik hayatını canlandırdıkları gibi Grek kolonizasyonlarından yaklaşık 1000 sene önce geniş ve kapsamlı ticaret merkezleri kurmuşlardır². Kültepe'den çıkarılan bu tabletlerin sayıları 20.000'i bulmaktadır³.

M.Ö. II. bin yılın ilk yarısında, Orta Anadolu'ya kadar yayılan Asurlu tüccarlara ait ticari vesikalar olduğu ve Anadolu-Asur arasındaki ticaret yolunu güvence altına alarak bu ticari faaliyetleri daha rahat sürdürmek adına karşılıklı şartlarda antlaşmalar yapıldığı bilinmektedir⁴. Yine tüccarlar arasında halledilemeyen anlaşmazlıklarla ilgili mahkeme kayıtları⁵ ve hemen hemen her konuda vesikalara rastlanmıştır.

Hitit kralları arasında en çok belge bırakan Mursili II (M.Ö. 1345–1315), hem kendi dönemindeki hem de kendinden önceki [Tuthalya III (M.Ö. 1400–1381) ve Şuppiluliuma I (M.Ö. 1380–1345)] olayları açıklayan siyasi gelişmelere önemli ölçüde ışık tutan bilgiler vermiştir⁶.

Konu bu açıdan ele alındığında, Hititlerin başkenti Hattuşaş'ta (Boğazköy) ortaya çıkarılan çivi yazılı tabletler⁷, Hayaşalıların siyasi tarihi, toplum yapıları ve Hitit-Hayaşa ilişkileri hakkında aydınlatıcı bilgiler verirler. Özellikle Mursili II'ye ait bu bilgilerin Hitit arşivine dayanması, bunların doğrulanabilme olanağını ortadan kaldırmaktadır.

---

¹ Baydur 1970, 37 vdd.; Kültepe'de gerçekleştirilen kazıların sonuçları için bk., Özgüç 1953, 101-108.; Özgüç 1954, 357-372.; Özgüç 1955_a, 55-63.; Özgüç 1955_b, 445-452.; Özgüç 1956, 38-39.; Özgüç 1957, 44-45.; Özgüç 1958, 26-27.; Özgüç 1959_a, 1 vdd.; Özgüç 1959_b, 26-27.; Özgüç 1962, 43-44.; Özgüç 1964, 95-96.; Özgüç, 1988, 11-14.; Özgüç 1999, 7 vdd.; Emre 1988, 15-17.

² Ünal 1997, 341-356.

³ Sevin 2003, 154.

⁴ Sever-Çeçen 2000, 167-176.

⁵ Bayram 2000, 29-48.

⁶ Güterbock 1943, 178.

⁷ Hitit dilinin kökeni, fonetik özellikleri ve morfolojisi hakkında kapsamlı bilgi için bk., Dinçol 1970, 45 vdd.

M.Ö. XV. yüzyılın sonlarından itibaren kuzeydoğu Anadolu'da ortaya çıkan Hayaşa krallığı⁸, dönemin üç büyük devletinden biri olarak kabul edilen Hititlerin istikrarlı bir şekilde izlediği doğu ve kuzey politikaları sonucu zaman zaman geri çekilmişler, ancak Hitit ülkesinde iç barışın bozulduğu ve taht mücadelelerinin başladığı zamanlarda batı komşuları Kaşkalarla⁹ birlikte Hitit topraklarını yağmalamaya çalışmışlardır.

Bu durum Hayaşalıların nüfus potansiyeli ve savaşma kabiliyetleri yanında yerleştikleri toprakların jeomorfolojik yapısı ile yakından alakalıdır. Çünkü çağlar boyunca Hititler en güçlü dönemlerinde bile Fırat Irmağının kaynağına kadar ilerleyememişler ve Hayaşa'yı itaat altına alamamışlardır.

Bu da Çoruh Havzası'nın yer aldığı coğrafyadaki bu toprakların engebeli arazisi ve iklim şartları açısından bölge insanını düşmanlarına karşı koruyan unsurların başlıcasıdır¹⁰.

Hayaşa ülkesi ve insanları¹¹, kuzeydoğu Anadolu'nun tarihinde ayrı bir yer işgal eder. Bunun sebebi, yukarıda bahsedildiği gibi Hitit kayıtlarında isimlerine rastlanmalarının sonucu olarak bölgenin tarih çağlarının başlamasına yol açmışlardır. Hayaşalılarından bahseden bu belgeler kuzeydoğu Anadolu ile ilgili en eski kayıtlardır.

Adı geçen çivi yazılı belgelerden de anlaşılacağı gibi, Hititler, asıl topraklarına komşu olan diğer Anadolu topraklarını, *Yukarı Memleket*

⁸ Hayaşa ülkesi ve Hayaşa-Hitit ilişkileri hakkında geniş bilgi için bk., Cavaignac 1930, 15-17.; Forrer 1931, 1-24.; Contenau 1934, 165 vd.; Delaporte 1936, 78 vdd., 114 vd.; Adontz 1946, 28 vdd.; Goetze 1946, 165-168.; Gurney 1948, 40-44.; Kinal 1953, 5.; Garstang-Gurney 1953, 29, 32, 36.; Goetze 1957, 135 vd.; Koşay-Turfan 1959, 354-355.; Jahukyan 1961, 353-405.; Cornelliuss 1964, 13.; Koşay 1964, 93.; Koşay-Vary 1964, 6, 9.; von Schuler 1965_a, 13 vdd.; Goetze 1967, 95-141.; Dinçol 1982, 37-38.; Koşay 1984, 25.; Pehlivan 1984, 53 vdd.; Memiş 1989, 52, 58.; Kinal 1991, 109, 140.; Pehlivan 1991_a, 29.; Pehlivan 1994, 329-332.; Umar 1999, 118, 133.; Ceylan 2001_a, 37-38, 68.; Erkmén et al 2002, 73.; Güneri 2002, 3.; Ünal 2002, 157-159.; Ünal 2003_a, 53.; Bu konudaki en yeni ve en kapsamlı çalışma için bk., Pehlivan 1991_b, 14 vdd.

⁹ Karadeniz sahil şeridinde Kastamonu, Sinop ve Ordu bölgesinde yerleşen bu savaşçı toplum hakkındaki Hitit arşiv kayıtlarının tercümesi yapılmıştır. von Schuler 1965_a; Kaşkalarla ilgili diğer yayınlar için bk., Goetze 1967, 88-89.; Memiş 1989, 28-29.; Memiş 1990_b, 103-110.; Pehlivan 1991_a, 227-50.; Murat 1998, 435-443.; Ünal 2003_a, 48 vdd.

¹⁰ Pehlivan 1985, 61-62.; Pehlivan 1994, 329-330.

¹¹ Hititlere göre daha geri kalmış oldukları bilinen ve Hitit kayıtlarında *dampupi*, az medeni/bayağı, olarak tarif edilen Hayaşa insanları, üzerinde yaşadıkları coğrafyanın kendilerine sunduğu savunmaya yönelik sert yaşam şartlarından dolayı böyle adlandırılmış olmalıdırlar. Koşay ise, Hititlerin Kuzeydoğu sakinlerinden Hayaşalıları vahşi göstermelerinin nedenini iki kavim arasındaki örf ve adet farklılıkları ile açıklar. Koşay 1964, 93.; Koşay-Vary 1964, 9.

(KUR.URU.UGU-Tİ) ve *Aşağı Memleket* (KUR.URU.SAP Lİ-Tİ) ismi ile iki büyük bölüme ayırmışlardı¹².

Bayburt'tan Artvin'in doğusuna kadar uzanan Hayaşa-Azzi krallığının çekirdek toprakları, Yukarı Memleket'e çok yakın olan coğrafi bir alanda yer almaktaydı. Yukarı Memleket kuzeyden Kaşka, Kuzeydoğu ve doğudan da Hayaşa toprakları ile çevriliydi. Hititlerin ayırdığı bu iki bölge arasında pek çok siyasi ve etnik kavim yer almaktaydı.

---

¹² Çeşitli Hitit tabletlerinde ele geçen bu terimlere, Tuthalya III'nin ölümünden sonra Anadolu da meydana gelen ayaklanmalarda ve Hitit topraklarının bir kısmının işgalinden bahseden Hattusilis III'e ait bir tablette, rastlanmıştır. Garstang 1943, 37 vd.; Garstang-Gurney 1959, 29 vd., 63 vd.; von Schuler 1965^a, 13-14.; Gurney 1973^b, 681-682.; Anadolu kaynaklarındaki "Yukarı Memleket ve Aşağı Memleket" terimi için bk., Kinal 1953, 7.;

4.1.M.Ö. II. BİN'DE ÇORUH HAVZASI

M.Ö. II. binyıldan itibaren bölgedeki kısmi kuraklığa¹³ ve Kafkas geçitlerini kullanarak Anadolu'ya ulaşan yeni göç dalgasına bağlı olarak¹⁴, yüzyıllar boyu sürdüğü bilinen ve güney istikametinde gerçekleşen Hurrilerin göç hareketleri daha da fazlalaşmıştır. Hurrilerin bu yer değiştirmeleri sonucu, göç yolları üzerinde bulunan ve Mezopotamya ile Anadolu-Asur arasında devam eden ticari faaliyetler kesintiye uğramış ve Asur Ticaret Kolonileri Çağı sona ermiştir¹⁵.

Bu gelişmelerin bölgenin siyasi ve kültürel yapısında önemli bazı değişiklikler meydana getirdiği bilinmektedir. Bu gelişmelere tanıklık edecek tarihi ve arkeolojik verilere ancak M.Ö. XIV. yüzyılda rastlanmaktadır.

Doğu ve kuzeydoğu Anadolu'nun tarih öncesi çağları için çok önemli bir geçmişe sahip, Karaz Kültürünün taşıyıcısı olarak kabul edilen Hurrilerin göçlerinden, bölgede Urartu krallığının siyasi varlığının ortaya çıkmasına kadar iki kültür arasındaki geçen süre (M.Ö. II. binin ortası) içerisinde, bölgede ne olup bittiği hakkında arkeolojik materyalin bulunmaması veya doğru değerlendirilememesinden kaynaklanan bir takım sorunlar mevcuttur.

Belki de bölgedeki yerli halk, bazı bilim adamlarına göre savaş veya kargaşa nedeniyle yüksek yaylalara çekilmiştir¹⁶.

Önasya'nın diğer kesimlerine, özellikle merkezi Anadolu'ya göre, kuzeydoğu Anadolu'nun tarihi çağları biraz daha geç başlamıştır.

Kuzeydoğu Anadolu tarihinin problemleri arasında kabul edilen ve karanlık çağ olarak adlandırılan bu dönem, özellikle M.Ö. II. binyıl ortalarında bölgedeki varlığı artık bilinen Hayaşa krallığının siyasi ve kültürel etkinliklerinin Hitit kayıtlarında yer almaları sonucu aydınlatılabilmektedir.

¹³ Pehlivan'a göre, Hurrileri göçe zorlayan en önemli sebep, artan nüfusu barındıracak tarım alanlarının ve hayvan sürülerini barındıracak otlakların yetersizliğidir. Ayrıca, Pehlivan, bu konuda kesin olarak kanıtlanamamakla birlikte geçici bir kuraklığın da göz ardı edilmemesi gerektiğini ifadelerine ekler. Pehlivan 1994, 329, dpn. 19.

¹⁴ Hurrilerin Anadolu üzerinden gerçekleşen göçleri sonunda, Hint-Avrupa kökenli Hititler Anadolu'da önemli bir güç haline gelmişlerdir. Goetze 1957, 82 vdd.

¹⁵ Orta Anadolu'da gerçekleşen faal ekonomik, sosyal ve siyasi hayat birçok çalışmaya yansımıştır. Baydur 1970, 37 vdd.; Bilgiç et al 1990, 15 vdd.; Bilgiç-Bayram 1995, 5 vdd.; Bayram-Çeçen 1995, 1-12.; Özgüç 1999, 7 vdd.; Kültepe'den çıkan çeşitli konulardaki vesikalar için bk., Günbattı 1996, 25-37.; Günbattı 1997, 131-155.; Ünal 1997, 341-356.; Bayram 1997, 41-66.; Sever 1997, 291-299.; Çeçen 1998, 119-124.; Albayrak 2000, 1-27.; Sever-Çeçen 2000, 167-176.; Şahin 2000, 237-244.

¹⁶ Erzen 1992, 20.

Söz konusu veriler ışığında yüz elli yılı aşkın bir süre boyunca bölgede varlıklarını devam ettirdiklerini bildiğimiz Hayaşalılar, Rize'den Giresun'a kadar uzanan sahil şeridinin iç kesimi ile Erzurum-Erzincan-Bayburt arasında kalan topraklarda egemenliklerini korumuşlardır¹⁷.

Bir başka deyişle Çoruh-Kelkit Vadisi'nin sınırladığı bölgeyi yurt edinmişler, Hititlerle olan siyasi ilişkilerine bağlı olarak etki alanlarını ve sınırlarını bu bölgelerin dışına doğru genişletmişlerdir.

Kuzeydoğu Anadolu'nun stratejik kesimlerini kontrol altında tutmuş gibi görünen, Hitit'lere karşı güçlü bir mücadele sergilemesi ve yayıldığı coğrafyanın genişliği bakımından Hayaşalılar¹⁸ ve ülkesi, son derece ciddiye alınması gereken bir krallıktır.

---

¹⁷ Hayaşa topraklarının Bayburt'u kapsadığına dair çalışmalar için bk., Pehlivan 1984, 60.; Pehlivan 1991b, 20-21.; Pehlivan 1994, 329.

¹⁸ Kökenleri tartışma konusu olan Hayaşalıların konuştuğu dilin birkaç kelimesine bakarak, doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak, Hint-Avrupa dil grubu ve Ermenice ile ilişkilendirilmeye çalışılmaktadır. Jahukyan 1961, 353-405.; Bu bakış açısı arkeolojik ve tarihi verilere de ters düşmektedir. Bölgede, M.Ö. III. binyıl başlarından itibaren etnik tanımı ile Hurri, coğrafi tanımı ile Karaz Kültürü hâkim kültürdür. Bir başka ifade ile bu topraklar uzun yıllar boyunca Hurrili kültürlerin etkisi altındadır. Pek çok bilim adamı, Urartu halkının gerek dil gerekse mevcut örf ve adetlerle Hurri köklerinden geldiğine inanmaktadır. Hayaşa halkı, M.Ö. III. binyıl ortalarından itibaren kuzeydoğu Anadolu'da görünerek, dönemin merkezi yapıya sahip devleti Hititleri yaklaşık yüz elli boyunca uğraştırmışlar, kendilerinden sonra bölgede ortaya çıkacak olan ve köken olarak kendilerine yakınlığı ile bilinen Urartu öncesi gruplara öncülük etmişlerdir. Güneri 2002, 3, dpn. 3.; Koşay 1984, 25.

4.1.1.Hitit Devleti ve Kuzeydoğu Politikası

Konumuz ve araştırma sahamızla yakından ilgili olmamasına rağmen, kuzeydoğu Anadolu'nun tarihi çağları hakkında bilgi veren en erken verilere Hitit kayıtlarında rastlanmasından dolayı, bu başlık altında ele alınacak konular Hititlerin bu bölgeyle ilişkileri kapsamında değerlendirilecektir. Ayrıca yine bölgenin Hititler ile ilk temasına kadar geçen zaman zarfındaki olaylara, Hitit krallarının faaliyetleri çerçevesinde değinilecektir.

Hitit Devleti tarihi, bir taraftan Boğazköy'de bulunan Hitit Devlet arşivi vesikaları ve kazıların verdiği arkeolojik malzemelerle diğer taraftan, siyasal ve kültürel ilişkilerde buldukları komşu memleketlerin yazılı vesikalarında verilen bilgiler ile karşılaştırılabilirler. Eski Devlet zamanından kalan vesikalar çok az sayıdadır. En çok vesika ise Büyük İmparatorluk zamanından elde edilmiştir¹⁹. Geç Şehir Devleti vesikaları ise daha çok Hitit hiyeroglif yazısı ile yazılı büyük anıtlardır. Bu yazı henüz tamamıyla okunamadığından bu beylikler hakkında çağdaş Asur krallarının ne gibi bilgiler verdikleri henüz bilinmiyor.

Bilindiği gibi, Anadolu'da ilk siyasi birlik, M.Ö. II. binyılda, Kızılırmak kavsisi içerisinde kurulan ve başkenti Hattuşa²⁰ olan Hitit krallığı tarafından sağlanmıştır (Harita-2).

Hitit ülkesinin kuzey-kuzeydoğusunda Kaşka, doğusunda Hayaşa-Azzi, güneybatısında Arzava ve doğu-güneydoğusunda Hurri gibi düşman memleketler yer almaktaydı²¹.

Kültepe vesikaları arasında, Hititçe isimlere rastlanmasının sonucu olarak Hititlerin bu dönemin sonlarına doğru (M.Ö. 19. yüzyıl), Anadolu'ya gelmiş oldukları sonucuna ulaşılmıştı. Barışçı bir şekilde Anadolu'ya gelen bu kavmin hangi yolu kullandıkları hakkında üç farklı görüş mevcuttur. İlk görüş bütün Hind-Avrupalı kavimler gibi Hititlerin batıdan, boğazlar üzerinden Anadolu'ya

¹⁹ Boğazköy'de keşfedilen Hitit devleti arşivi vesikaları Berlin Müzesi tarafından "Keilschrift-Urkunden aus Boğazköi = KUB" ve Wissenschaftliche Veröffentlichung der Deutschen Orient Gesellschaft tarafından "Keilschrift-texte aus Boğazköi = KBo" adı altında iki büyük seri içinde çıkarılmıştır.

²⁰ Hattuşa adı ve kenti hakkında bk., Savaş 1998, 505-513.; Kentin konumu ve tarihçesi için bk., Bittel 1970, 24 vdd., Fig. 3.; Schirmer 1982, 16-24, Şek. 4_a, 4_b, 6_a, 6_b, 8_a, 8_b, 11.; Seeher 2002, 156-163.

²¹ Cornelius 1958, 2-5.

geldikleri yönündedir²². Bu teze karşı çıkan ikinci görüş, Hititlerin Anadolu'ya Kafkaslar üzerinden gelip, Yeşilirmak bölgesinde bir süre kaldıktan sonra Kızılırmak kavsi içerisine yerleştikleri iddiasındadır²³. Son görüş ise Hitit keramiğinin, Khirbet Kerak keramiğine benzetilmesinden dolayı, Hititlerin Anadolu'ya Kuzey Suriye üzerinden geldikleri yönündedir²⁴.

Hititler Anadolu'ya nereden gelirlerse gelsinler, Asur Ticaret Kolonileri çağından (M.Ö. II. binyıl başlarından) itibaren orta Anadolu'ya yerleşerek bu topraklar üzerinde M.Ö. VII. yüzyıla kadar siyasi varlıklarını korumuşlardır.

Koloni çağında Anadolu'nun siyasi durumu gevşek bir yapıya sahipti. Bir başka ifade ile bu dönemde güçlü merkezi bir otorite mevcut değildi. İşte, kökeni orta Anadolu'daki Kuşşara kentine dayanan merkezi bir devlete doğru ilk adımlar Pithana oğlu Anitta ile atıldı. Neşa/Kültepe²⁵, Zalpa ve Hattuş'u eline geçiren Anitta, *Büyük Kral* unvanını kullanmaya başlıyordu²⁶.

Anitta (yaklaşık M.Ö. 1750-?) ile Hattuşili I (M.Ö. 1660–1630) arasında üç ya da dört kralın egemen olduğu artık bilinmektedir. Bu süre içerisinde, Hitit dinsel inançlarına göre öldükten sonra tanrı olan krallar için yapılacak kurbanları düzenleyen *kurban listeleri* olarak değerlendirilen belgelerde Kantuzili, Tuthaliya, Paşarruma, ve Pawahtelmah/Papahdilmah'ın isimlerine rastlanması bu iki kral arasındaki boşluğu doldurmaktadır. Böylece Hint-Avrupalı Hititlerin hangi aşamalardan geçtikten sonra, merkezi otoriteyi güçlendirerek bir devlet kurdukları ortaya çıkmaktadır²⁷.

Eski Hitit devletinin ilk kralı Hattuşili I (Labarna) eski bir Hatti beylik merkezi olan Hattuşa'yı başkent yaparak kente Hattuşa, kendine de Hattuşalı anlamına gelen Hattuşili adını vermiş ve Hitit devletini resmen kurmuştur²⁸.

²² Goetze 1957, 10.

²³ Sommer 1947, 3-8.

²⁴ Wooley 1953, 32-35.

²⁵ Kinal 1971, 5.

²⁶ Dinçol 1982, 26.; Memiş 1989, 35-36.; Kinal 1991, 85.; Akurgal 1995, 53.; Lloyd 1998, 31.; Akurgal 1999, 39.; Umar 1999, 114.; Sevin 2003, 163.

²⁷ Dinçol 1982, 29.; Memiş 1989, 39.; Kinal 1991, 85-86.; Akurgal 1995, 54.; Akurgal 1999, 55.; Umar 1999, 114-115.; Sevin 2003, 163.;

²⁸ Labarna ile Hattuşili I'ın aynı şahıs olup olmadığı hakkında bilim adamları farklı görüş belirtmişlerdir. Aynı şahıs olduğu yönündeki görüşler için bk., Dinçol 1982, 28.; Memiş 1989, 39-40.; Umar 1999, 115, 131.; Memiş 1994, 367.; Sevin 2003, 163.; Ünal 2002, 66.; Farklı şahıs oldukları yönündeki görüşler için bk., Kinal 1991, 85-86.; Akurgal 1995, 55.; Akurgal 1999, 56.; Lloyd, farklı şahıslar oldukları görüşünü Labarna'dan sonraki tüm kralların "Labarna" unvanını kullanmalarına dayandırır. Lloyd 1998, 32.

Hitit devleti kuruluş evresini tamamlar tamamlamaz ekonomik gücünü artırmak için zengin alanlara yönelik bir genişleme süreci izlemeye başlamıştır²⁹. Hattuşili I ilk seferlerini Kuzey Suriye ve Güneydoğu Anadolu'ya düzenlemiştir³⁰. Bu seferler sonucunda ilk olarak günümüzde Hatay sınırları içerisinde kalan ve Hititlere Kuzey Suriye kapılarını açan Alalakh/Tell Açana alınmıştır³¹. Alalakh'ın ardından Hahhu ile Haşşu'nun ele geçirilmesinin bir başka önemi ise bölgeden altın ve gümüşten oluşan zengin ganimetlerin elde edilmesidir. Hattuşili I bir belgede kendisi gibi Akad kralı Sargon'un da Fırat Irmağını (Purat) geçtiğinden bahseder. Hattuşili I ile Akad kralı Sargon arasında 7 yüzyıllık bir zaman zarfı bulunmaktadır. Bu kayıtların Hititlerdeki tarih bilincini³² gözler önüne sermesi bakımından da önemlidir. Kuzey Suriye seferi sırasında yaralandığı tahmin edilen Hattuşili I sağlığında vasiyetname bırakarak, isabetli bir kararlar Murşili I.'i (M.Ö. 1630–1600) veliaht tayin eder³³.

Murşili I. öncelikle, Hattuşili I'in yayılma siyasetinin devamı olan Halpa/Halep üzerine, ardından Babil'e askeri sefer düzenlemiştir. Bu dönemde Kuzey Suriye'nin alınması Hititlere Mezopotamya kapılarını açan en büyük etken olmuştur. Babil'in fethedilmesi³⁴ Hititleri Ön Asya'nın en güçlü devleti yapmanın yanında birçok ganimet elde edilmesini de sağlamıştır. Murşili I askeri faaliyetler yüzünden uzun süre Hattuşa'dan uzak kalmış bu da yakınlarının komplolarına maruz kalmasına neden olmuştur. Bu komplolar aynı zamanda Hitit devletinin de bir kargaşa dönemine içine girmesine ve kazanılan toprakların bir kısmının kaybedilmesine neden olmuştur³⁵.

Eski Hitit devletinin son kralı Murşili I'den sonra Hitit tahtına sırasıyla, Hantili I (M.Ö. 1600–1570), Zidanta I (M.Ö. 1570–1560), Ammuna (M.Ö. 1560-

²⁹ Otten 1969, 363.

³⁰ Cornelius 1973, 103.

³¹ Gurney 1973^a, 244.; Lloyd 1998, 33.

³² Güterbock 1943, 177-181.

³³ Dinçol 1982, 29.; Sevin 2003, 167.; Memiş 1989, 41.; Umar 1999, 117.; Akurgal 1995, 55-56.; Akurgal, bölgeye düzenlenen akımları Hattuşili I'in iki dilli sefer kayıtlarından aktarır. Akurgal 1999, 57-58.;

³⁴ Babil'in Hititler tarafından fethi konusunda farklı görüşler mevcuttur. Otten, Babil'in M.Ö. 1531 de alındığını belirtirken, Otten 1969, 365., Kınal, Memiş ve Akurgal, fetih tarihini M.Ö. 1550 olarak kaydederler. Kınal 1971, 7.; Memiş 1989, 38.; Memiş 1994, 368.; Akurgal 1995, 61.; Dinçol, bu tarihi M.Ö. 1594 olarak verirken, Dinçol 1982, 30., Sevin ve Lloyd, Dinçol'un verdiği tarihe yakın bir tarihle M.Ö. 1595 tarihine işaret eder. Lloyd 1998, 34.; Sevin 2003, 167.

³⁵ Kınal 1971, 7.; Dinçol 1982, 30.; Memiş 1989, 42-43.; Akurgal 1995, 61-62.; Umar 1999, 117.; Akurgal 1999, 64.; Memiş 1994, 368.; Sevin 2003, 167-168.

1540), Huzziya I (M.Ö. 1540-1535), Telepinu (M.Ö. 1535-1510), Alluvamna (M.Ö. 1510-1500), Hantili II (M.Ö. 1500-1490), Zidanta II (M.Ö. 1490-1480) ve Huzziya II (M.Ö. 1480-1460) geçmişlerdir. Bu krallar sadece, Hitit devletinin mevcut durumunu korumak ölçüsünde başarılı olmuşlardır.

Bu krallardan sonra başa geçen ve Büyük İmparatorluk döneminin ilk krallarından olan Tuthaliya II (M.Ö. 1460–1440), Hitit devletini eski gücüne tekrar ulaştırma yönünde adımlar atarak, ilk etapta devletin batıdaki egemenlik ve güvenliği sağladı. Daha sonra ise, Hitit devletinin geleneksel politikası olan Kuzey Suriye ile ilgilendi. Tuthaliya II ile Halep kralı arasında daha önce yapılan anlaşmayı Halep kralı bozmuş ve Mitanni, bazı kayıtlarda geçen adı ile Hanigalbat, kralıyla barış imzalamıştı. Böylece, Hititlerin Kuzey Suriye üzerindeki yayılma siyasetine bağlı olarak Hitit-Mitanni ilişkileri, başlamış oluyor ve buranın ağırlık noktasını Halep bölgesi oluşturuyordu. Halep, hem Hitit hem de Mitanni devleti için önemli bir etki alanı olduğundan her iki devlet burayı elde tutmak istiyorlardı. İki devlet arasında sürekli el değiştiren Kuzey Suriye, Tuthaliya II'nin ölümü ile Mitanni krallığına bağlanıyordu³⁶. Tuthaliya II'nin tahta çıkmasının diğer krallardan farklı bir üslup ile anlatılması Hitit tahtında bir sülale değişikliğinin meydana geldiğini³⁷ ve onun bir usurpator³⁸ olduğu fikrini akla getirmektedir³⁹.

Tuthaliya II'den sonra başa geçen Hitit kralları Arnuwanda I (M.Ö. 1440-1420), Hattuşili II (1420-1400) ve Tuthaliya III (M.Ö. 1400-1381), döneminde krallık çok güçsüzleşerek, her yandan saldıran düşmanlar ve devlete baş kaldıran bağımlı halklar karşısında çok zayıf düşmüştür.

Bu krallardan Arnuwanda I döneminde Hititlere kuzey komşuları Kaşkalar tarafından yoğun saldırılar başlamıştır. Dolayısıyla Hitit-Kaşka ilişkilerinden bahseden ilk kayıtlar Arnuwanda I'e aittir⁴⁰. Kaşkalarla başa çıkamayan

³⁶ Dinçol 1982, 33-34.; Memiş 1989, 46-48.; Akurgal 1995, 67-68.; Akurgal 1999, 70.; Umar 1999, 120.; Sevin 2003, 174.

³⁷ Von Schuler 1965_a, 17.

³⁸ Kelime anlamı "yasadışı" olan bu sözcük, burada Tuthaliya II için hakkı olmadan tahta yasadışı yollardan çıkmasından dolayı kullanılmıştır.

³⁹ Goetze 1930, 24.

⁴⁰ Von Schuler 1965_a, 29-33.; Ünal 2003_a, 62.

Arnuwanda I ve karısı Aşmunikal çareyi tanrılarına yalvarmakta bulmuşlardır⁴¹. Kuzeyden gelen Kaşka tehlikesi Hattuşili II ve Tuthaliya III döneminde de devam etmiş, Tuthaliya III kuzeyde Kaşkalar, güneyde Arzava ve güneydoğuda Halep krallıklarına karşı Hattuşa'nın çıkarlarını korumaya çalışmıştır⁴². Tuthaliya III'ün krallığının son yıllarında Yukarı Memleketin bir bölümünü yağmalayarak önemli kült merkezi olan Samuha'nın⁴³ kapılarına kadar ulaşan Hayaşa saldırısı ile uğraşmıştır. Tuthaliya III hastalandığı zamanlarda yerine oğlu Şuppiluliuma I'i prensliğe getirmiştir. Bu genç prens önce, Kaşka ve Hayaşa akınlarından Samuha'yı korumak için şehir surlarını onartmış ve şehri güvenlik altına almıştır. Daha sonra Kaşka ile onların müttefik ve komşuları olan Hayaşalıları yenilgiye uğratarak buradan elde ettiği ganimetleri Samuha'ya getirmiştir⁴⁴. Samuha kuşatmasının Şuppiluliuma I tarafından bertaraf edildiği, Hayaşa ordusunun kuzeydoğu istikametinde çekilmeyi tercih ettiği ancak Kummuha (Kemah) önlerinde iki ezeli düşman arasında önemli bir savaşın meydana geldiği belirtilmektedir⁴⁵.

Tuthaliya III'ün son günlerinde Kaşkalar, Hitit topraklarının içlerine kadar sokulmayı başarmışlar, devletin düştüğü bu zor durum Şuppiluliuma I'in (M.Ö. 1380–1354) tahta çıkışına kadar sürmüştür⁴⁶.

Hitit tarihinin en güçlü ve en başarılı devlet adamı hiç kuşkusuz Şuppiluliuma I'dir. Krallığının ilk yıllarında uzun süre Anadolu içindeki kargaşanın giderilmesi için uğraşmak zorunda kalmıştı. Daha sonra diğer Hitit kralları gibi Kuzey Suriye'ye yönelmiş ve bu bölgeye üç sefer düzenlemiştir⁴⁷. Bu seferlerden ilk ikisi Mitanniler üzerine, sonuncusu ise Hurri ülkeleri ile Kuzey Suriye'deki beyliklere yöneliktir⁴⁸. İlk Mitanni seferinin Hitit aleyhine sonuçlanmasının sonucunda her fırsatta ayaklanan Kaşkaların tekrar saldırıya

⁴¹ Otten 1969, 361-362.; Ceylan 1994, 56-57.; Arnuwanda-Aşmunikal dua metninin içeriği hakkında daha geniş bilgi için bk., Ceylan 1996, 1-12.

⁴² Güterbock 1956, 65.

⁴³ Samuha'nın yeri hakkında bk., Garstang 1942, 450-459.; Alp 1956, 77-80.; Cornelius 1958, 3, dpn. 18.; Garstang-Gurney 1959, 33 vd.; Güterbock 1961, 96.; Koşay 1972, 460-468.

⁴⁴ Delaporte 1936, 78.; von Schuler 1965_a, 35.

⁴⁵ Kummuha savaşının öncesinde sonrasında gelişen olaylar için bk., Forrer 1931, 1-2.; Adontz 1946, 28.; Güterbock 1956, 66.; Garstang-Gurney 1959, 36.; von Schuler 1965_a, 35-36.

⁴⁶ Memiş 1990_b, 107.; Akurgal 1995, 74.; Umar 1999, 120.

⁴⁷ Bu seferlerin içeriği hakkında geniş bilgi için bk., Kinal 1947, 1-13.

⁴⁸ Lloyd 1998, 37-38.

geçmelerine sebep olmuşsa da bu tehlike çok fazla büyümeden önlenmiştir⁴⁹. Ama tüm bu seferlerin sonunda, Şuppiluliuma I Mitanni devletini Hititlere bağlı bir vasal krallık durumuna dönüştürmüştür. Vasallık haline gelen Mitannilerin başına Halep kralı Piyaşşili'yi getirmiş böylece Mitanni krallığı tarih sahnesinden çekilmiştir⁵⁰.

Şuppiluliuma I'in son yıllarında yine Kaşka tehlikesi ile karşı karşıya kaldığını biliyoruz⁵¹. Karadeniz bölgesine yaptığı seferle Kaşkalar büyük zarar vermesine rağmen, onları Hititler için tamamen tehlike olmaktan çıkaramamıştır. Kendisinden sonra tahta geçen Murşili II zamanında da Kaşkalar Hititler için tehlike olmaya devam etmişlerdir⁵².

Bu dönemde Şuppiluliuma I'i meşgul eden bir başka mesele Mısır olmuştur. Şuppiluliuma I'in tahta çıktığı yıllarda Mısır-Hitit ilişkileri dostane tavır sergiliyordu. Mısır kraliçesi Şuppiluliuma I'e yazdığı bir mektupta⁵³ oğullarından biriyle evlenmek istediğini bildirince, Şuppiluliuma I oğlunu Mısır'a gönderir, ancak oğlunun akıbeti hakkında hem Mısır hem de Hitit kayıtları suskundur. Bunun üzerine ilişkiler bozulmuş ve Şuppiluliuma I, Mısır'ın kuzey Suriye'deki topraklarını bugünkü Şam'a kadar ele geçirdi⁵⁴. Ancak bu sırada ortaya çıkan veba salgını onun yurduna dönmesine sebep oldu. Bu seferlerden sonra tekrar Kaşkalar üzerine yürüdüğü sırada vebadan ölmüştür⁵⁵.

Şuppiluliuma I, krallığı boyunca devleti genişletme politikası izlemiş, Tuthaliya III döneminde Kızılırmak kavsine çekilen, egemenlik sınırları daralan Hitit devletini, kısa sürede imparatorluk haline getirmiştir.

Bu başlık altında bölgeyle Hitit ilişkileri başlayıncaya kadar geçen süre içinde, ana hatları ile Hitit krallarının faaliyetlerine değinilmiştir. Bundan sonraki kısımlarda konumuzun asıl kısmını oluşturan Hayaşa-Azzi krallığına ve Hitit kayıtlarında yer almasının sonucu olarak bölgenin tarihi çağları ele alınacaktır.

⁴⁹ Garstang 1943, 50.

⁵⁰ Güterbock 1956, 120.

⁵¹ Güterbock 1956, 62.; Von Schuler 1965_a, 44 vd.; Otten 1969, 364.; Cornelius 1973, 168.; Memiş 1990_b, 108.; Pehlivan 1991_a, 33.; Lloyd 1998, 38.

⁵² Von Schuler 1965_a, 45.; Memiş 1990_b, 108.; Pehlivan 1991_a, 33.

⁵³ Söz konusu mektubun çevirisi için bk., Goetze 1975a, 18.; Alp 1997, 5 vdd.

⁵⁴ Umar 1999, 121-122.

⁵⁵ Goetze 1967, 19.; Memiş 1989, 56.; Memiş 1990_b, 109.; Akurgal 1995, 77.; Lloyd 1998, 40.; Akurgal 1999, 83.; Umar 1999, 121-122.;

4.1.2.Hayaşa-Azzi Krallığı

Orta Anadolu'da Hitit Devletinin hüküm sürdüğü sıralarda, kuzeydoğu Anadolu ve Karadeniz'de yeni oluşan bazı siyasi birlikler vardı. M.Ö. III. bin yılın sonlarına doğru Hurrilerin bölgeden göçlerinin ardından, Hayaşa⁵⁶ (M.Ö. XV. yüzyıl sonu) adı verilen siyasi örgütlenmeler ortaya çıkmıştı.

M.Ö. XV. yüzyılın sonlarından itibaren Anadolu'nun kuzeydoğusunda tarih sahnesine çıkan Hayaşa-Azzi krallığı, Hititlerin istikrarlı bir şekilde izlediği “Kuzeydoğu Politikası” sonucu zaman zaman pasif durumda kalmış buna karşın, yine Hitit ülkesinde iç barışın bozulduğu taht mücadelelerinin baş gösterdiği tarihlerde batı komşuları Kaşkalarla birlikte saldırıya geçerek güçlü düşmanları uzun süre uğraştırmışlardır.

M.Ö. XIV. yüzyılın başlarından itibaren Hitit tahtına çıkan Tuthalya III (M.Ö. 1400–1381), Şuppiliuma I (M.Ö. 1380–1345) ve Mursili II (M.Ö. 1345–1315), Yukarı Memlekete komşu olan Hayaşa krallığı ile zaman zaman savaş ortamına girmişlerdi. Bir bakıma güçlü Hitit ordularına karşı bağımsızlıklarını koruma mücadelesi veren Hayaşa halkı ve ülkesi hakkında bilinenlerin tümü, bu siyasi olaylar etrafında yoğunlaşmaktadır.

Hitit krallarından Murşili II, kendi dönemindeki olayların yanında kendisinden önceki zamanlarda da yaşanan, siyasi gelişmelere ışık tutan aydınlatıcı bilgiler vermiştir. Buna göre Hitit-Hayaşa ilişkileri, konusundaki en eski kayıtlar, Murşili II zamanında kaleme alınmış olup⁵⁷, daha çok büyükbabası

⁵⁶ Hayaşalılar hakkında geniş bilgi için bk., Cavaignac 1930, 15-17.; Forrer 1931, 1-24.; Contenau 1934, 165 vd.; Delaporte 1936, 78 vdd., 114 vd.; Adontz 1946, 28 vdd.; Goetze 1946, 165-168.; Gurney 1948, 40-44.; Kinal 1953, 5.; Garstang-Gurney 1953, 29, 32, 36.; Goetze 1957, 135 vd.; Koşay-Turfan 1959, 354-355.; Jahukyan 1961, 353-405.; Cornélius 1964, 13.; Koşay 1964, 93.; Koşay-Vary 1964, 6, 9.; von Schuler 1965_a, 13 vdd.; Goetze 1967, 95-141.; Dinçol 1982, 37-38.; Koşay 1984, 25.; Pehlivan 1984, 53 vdd.; Memiş 1989, 52, 58.; Kinal 1991, 109, 140.; Pehlivan 1991_a, 29.; Pehlivan 1994, 329-332.; Umar 1999, 118, 133.; Ceylan 2001_a, 37-38, 68.; Erkmén et al 2002, 73.; Güneri 2002, 3.; Ünal 2002, 157-159.; Ünal 2003_a, 53.; Bu konudaki en yeni ve en kapsamlı çalışma için bk., Pehlivan 1991_b, 14 vdd.

Hayaşalılarının siyasi tarihi, Hitit ilişkileri ve toplum yapıları hakkında yapılmış en kapsamlı çalışma için bk., Pehlivan 1991_b, 14 vdd.

⁵⁷ Hitit kralları içerisinde en çok kayıt bırakan Murşili II'dir. Özel ve Resmi yıllıklar olarak tanımlanan bu kayıtlar için bk., Goetze 1967.; Bu konu hakkında diğer çalışmalar için bk., Güterbock 1956, 41 vd., 45 vd., Güterbock'un bu çalışması, benzerleri arasında en güvenilir olanıdır. Eserde, yukarıda adı geçen Hitit krallarının askeri seferlerinin yanında kendi iç işlerinde yaptıkları faaliyetlerden bahsedilmiş, karşılaşılan şahıs-yer isimlerinin kaynaklarda geçen şekilleri ve okunuşları ayrıca çalışmaya eklenmiştir. Güterbock 1956, 41-68, 75-98, 107-130.

Tuthalya III ve babası Şuppiluliuma I'in komşularına karşı elde ettikleri başarıları kapsar.

Hitit kayıtlarında Hayaşa'dan bahseden son kayıt Tuthalya IV.'e aittir. Burada Kaşka ülkesine karşı alınan bir takım tedbirlerin Azzi-Hayaşa'ya da uygulandığı yönündedir⁵⁸.

Hayaşa, ülkesi ve halkı kuzeydoğu Anadolu tarihinde önemli bir yer tutar. Bunun sebeplerinden biri Hitit kayıtlarında yer almaları sonucu, bu bölgenin tarihi hakkındaki ilk yazılı verilerin ortaya çıkmasına sebep olmalarıdır. İkincisi ise, Eski Önasya tarihinin problemleri arasında kabul ediliyorken artık belirli ölçüde çözüme kavuşturulmuş bulunan, Karaz kültürünün kurucusu ve taşıyıcısı durumundaki Hurrilerin göçlerinden itibaren, bu çevrenin tarihinde ortaya çıktığı varsayılan karanlık dönemin, Hayaşa Krallığının siyasi ve kültürel etkinlikleri ile kısmen doldurulabilmiş olmasıdır.

Hititler tarafından Hayaşa olarak isimlendirilen, Hurrilerin devamı ya da kalıntıları olduğuna inandığımız bu savaşçı toplum, Hurrilerin mirasını M.Ö. XIII. yüzyıl da kuzeydoğu Anadolu'ya taşıyan Asya kökenli bir toplum olarak kabul edilebilirler.

---

⁵⁸ Forrer 1931, 22.; Garstang-Gurney 1959, 37.

4.1.2.1.Hayaşa-Azzi Krallığının Konumu ve Yayılım Alanı

Bu zamana kadar Hayaşa hakkında yapılan çalışmaların çoğu yetersizdir. Bir başka ifade ile tek başına Hayaşa'yı elen alan bir çalışma yoktur. Hitit arşivlerindeki ülke, şehir, nehir ve dağ gibi bir takım coğrafi terimlerin lokalizasyonu yapılırken Hayaşa-Azzi ile dolaylı olarak ilgilenilmiştir⁵⁹.

Hayaşa ve Azzi'nin konumu hakkındaki sınırlı bilgilere bazı bilim adamlarının araştırmalarında, Hitit-Hayaşa ve Hayaşa-Kaşka ilişkileri çerçevesinde rastlanılmıştır. Bu araştırmalarda, lokalizasyon çalışmalarının yanı sıra, siyasi ve sosyal gelişmelere de yer verilmiştir⁶⁰.

Hayaşa'nın konumu araştırılırken Azzi-Hayaşa yakınlığı ile ilgili görüşlerin değerlendirilmesi de gerekmektedir.

Hititlerin kuzeydoğu komşuları için sadece Hayaşa adını kullanmalarının sonucunda Azzi konum olarak, Hayaşa ülkesinin bir kısmını teşkil ederek Kummuha (Kemah)⁶¹ ve Aripşa (Giresun)⁶² arasındaki topraklara yerleştirilir.

Goetze, Hayaşa ülkesinin bir kesimine Azzi adının verildiğini belirtmiş, daha sonraki çalışmalarında da aynı görüşünü devam ettirmiştir⁶³.

Garstang, Hititlerin askeri yolları hakkındaki bir çalışmasında "Azzi-Hayaşa Birleşik Krallığı" tanımını kullanır. Askeri ve ticari yolların güzergâhını belirttiği çizelgede ise, Hattuşa'dan doğuya doğru uzanan yolu Azzi adına yer vermeden Hayaşa'da sonuçlandırır⁶⁴.

Garstang ile Gurney ortaklaşa yaptıkları bir çalışmada da Azzi ve Hayaşa isimlerinin coğrafi ve siyasi açıdan sorun oluşturmasının nedenini, şöyle açıklarlar:

⁵⁹ Hitit kayıtlarında adı geçen coğrafi terimlerin lokalizasyonu ile ilgili görüşler birçok çalışmada görülebilir. Mayer-Garstang 1923.; Laroche 1966.; Ertem 1973.; Laroche 1971.; del Monte-Tischler 1978.

⁶⁰ Hitit-Hayaşa-Kaşka ilişkileri için bk., Goetze 1928, 24 vdd.; Cavaignac 1930, 15-17.; Gurney 1948, 40 vdd.; Güterbock 1956, 62 vdd.; von Schuler 1965_a, 3 vdd.; Gurney 1973_b, 681 vd. Map. 6.; Hayaşa'nın konumu ile ilgili olarak bk., Garstang 1943, 47 vdd.; Garstang-Gurney 1959, 35 vdd.; Cornelius 1967, 68.; Goetze 1975_a, Map. 1.

⁶¹ Kummuha'nın konumu için bk., Forrer 1931, 2.; Adontz 1946, 28.; Garstang 1943, 48 vdd.; Garstang-Gurney 1959, 35 vd.; Cornelius 1973, 140.

⁶² Aripşa'nın konumu hakkında bk., Forrer 1931, 15.; Adontz 1946, 39.; Garstang-Gurney 1959, 37-39.; Goetze 1967, 132-137.

⁶³ Goetze 1928, 25.; Goetze 1930, 24-25.;Goetze 1957, 190.

⁶⁴ Garstang 1943, 36 vd., 47 vd.

“...Azzi-Hayaşa isimleri kaynaklarda karıştırılmaktadır. 9. yıl resmi annallerine göre İstitina ve Kanmuwara’yı istila eden Hayaşa halkıdır. Ancak buna paralel şahsi annallerde, düşman olarak Azzi ülkesi gösterilmektedir...”⁶⁵

Ancak her şeye rağmen, Azzi ve Hayaşa’yı birbirinden ayırmanın zorluğundan hareketle ikisinin bütünlüğü konusunda ortak görüş belirtirler⁶⁶.

Friedrich, Azzi adının bazen Hayaşa yerine kullanıldığını belirtir ve “...Azzi, Hayaşa’nın Hititlere yakın olan bir parçasıdır...” şeklinde ifade eder⁶⁷.

Birçok bilim adamı Azzi-Hayaşa özdeşliğini kabul ederken, Cornelius, Karadeniz kıyısındaki halkın Hititlerden daha önce de mevcut olduğunu ileri sürerek, Azzi’yi bu alana yerleştirir⁶⁸. Cornelius’a göre Hayaşa bugünkü Erbaa/Horoztepe’nin bulunduğu yerde kurulu olup, Azzi ülkesinin başkenti durumundadır. Azzi’nin, bazen Hayaşa ismi ile yani başkentinin adıyla tanımlandığı olmuştur⁶⁹.

Türk bilim adamlarından Koşay ve Kınal’ın görüşleri zaman içerisinde değişiklik gösterir. Koşay, ilk olarak Azzi-Hayaşa’yı birbirine komşu iki ayrı krallık olarak düşünürken⁷⁰, daha sonraki çalışmalarında “Azzi-Hayaşa Birleşik Krallığı” ifadesini kullanır⁷¹.

Kınal, Hititlerin Anadolu’yu bir takım bölgelere ayırdığından hareketle bir çalışmada Azzi ve Hayaşa’yı farklı ülkeler olarak belirtirken⁷², daha sonraları “Azzi-Hayaşa Memleketi” veya “Hayaşa Krallığı” ve daima onunla beraber ifade edilen “Azzi” terimlerini kullanır⁷³. Dinçol, Doğu Anadolu’daki Azzi-Hayaşa Krallığı⁷⁴ tabiri ile yetinir. Umar ise, eserinin bir kısmında Hitit hâkimiyetine giren Anadolu’nun bazı krallıklarını sıralarken Haiasa ve Azzi’yi farklı krallıklar

⁶⁵ Garstang-Gurney 1959, 36 vd, 63 vd.

⁶⁶ Garstang-Gurney 1959, 37.; Hayaşa-Azzi bütünlüğü konusunda diğer çalışmalar için bk. Goetze 1930, 24-25.; Forrer 1931, 4-5, 13.; Contenau 1934, 165.; Garstang 1943, 36 vd., 47 vd.; Adontz 1946, 34 vdd.; Gurney 1948, 40 vdd.; Goetze 1957, 190.; von Schuler 1965_a, 13-14.; Gurney 1973_b, 681.

⁶⁷ Friedrich 1930, 104, dpn., 1.

⁶⁸ Cornelius 1973, 38.

⁶⁹ Cornelius 1964, 13.; Cornelius 1967, 68.; Cornelius 1973, 71, 149, 193.

⁷⁰ Koşay-Turfan 1959, 354-355.

⁷¹ Koşay 1964, 93.; Koşay-Vary 1964, 6.; Koşay 1984, 25.

⁷² Kınal 1953, 5.

⁷³ Kınal 1954, 78.; Kınal 1991, 140.

⁷⁴ Dinçol 1982, 38.

olarak ifade ederken, bir başka kısmında Yüksek Ülke diye de anılan “*Azzi-Haiasa Ülkesi*”⁷⁵ tabirini kullanır.

Pehlivan, Hayaşa-Azzi özdeşliğine katılmakla beraber Azzi’yi, Hayaşa-Hitit sınır bölgesine, Kummuha-Aripşa arasındaki topraklara yerleştirir. Ayrıca doğal çevre şartları ve siyasi olayların sonucunu dikkate alarak çekirdek Hayaşa topraklarını Erzurum-Giresun ve Rize’nin güney batısı arasındaki topraklara, kuzeydoğu Anadolu’ya lokalize eder⁷⁶.

Cornelius dışındaki tüm bilim adamları Azzi ve Hayaşa eşitliği hakkında birleşirler.

Hayaşa’nın konumuna gelince; Hititlerin kuzeydoğu komşuları için sadece Hayaşa ülkesi⁷⁷ tabirini kullanmalarının yeterli olacağı ve böylece bu dönemle ilgili siyasi olayların incelenmesi sonucunda ortaya çıkabilecek bazı yanlış anlaşımaların ortadan kalkacağı gerçeği kendiliğinden ortaya çıkar.

Goetze, Hayaşa’yı Hitit topraklarının kuzeydoğusuna yerleştirirken, bu konu hakkındaki görüşlerden en eskisini ortaya atmıştır⁷⁸.

Hitit kralı Şuppiluliuma I ile Hayaşa kralı Hukkana arasında yapılan Hukkana/ş anlaşmasının metnini yayınlayan Friedrich, Hayaşa’nın konumu hakkında tartışmaya girmenin yersiz olduğunu belirterek Hayaşa’nın Doğu Anadolu’nun dağlık kesimlerinde aranması gerektiğini ifade eder⁷⁹. Forrer de bu görüşü destekleyerek, Hayaşa’nın Doğu Anadolu’da yer aldığını kabul eder⁸⁰.

Gurney, Şuppiluliuma I ve Muşşili II’nin krallıkları süresince yaptıkları seferlerden büyük bir kısmının kuzey ve kuzeydoğuya, Kaşka ve Hayaşa ülkelerine yönelik olduğuna işaret ederek, Yukarı Memlekete komşu toprakların Hayaşalılar tarafından iskân edildiğini ileri sürer⁸¹.

⁷⁵ Umar 1999, 118, 133.

⁷⁶ Pehlivan 1984, 62.; Pehlivan 1991b, 28.

⁷⁷ Hitit metinlerinde KUR^{URU} Ha-ia-ša, LUGAL KUR^{URU} Ha-ia-ša ve benzeri şekillerde ifade edilmiştir. Güterbock 1956, 124.

⁷⁸ Goetze 1928, 25-26.; Goetze’nin Hayaşa’nın konumu ile ilgili diğer çalışmaları için bk., Goetze 1930, 24-25.; Goetze 1957, 190. Goetze 1975b, 117.

⁷⁹ Friedrich 1930, 106.

⁸⁰ Forrer, Yukarı Memlekete komşu olan Hayaşalıları “Yarı Barbar” olarak nitelendirir ve Muşşili II’ nin, 10. yıl sefer kayıtlarında, “Denizin İçindeki Şehir” ifadesi ile tanımladığı Aripşa ve onun yakınındaki Dukkama’nın konumunu Van Gölü çevresinde göstererek, Hayaşa’nın lokalizasyonu hakkındaki görüşlere yeni bir boyut kazandırmıştır. Bk., Forrer 1931, 15 vd.; Hayaşa’nın Doğu Anadolu’ya lokalize edilmesi hakkında hemen hemen aynı görüşü paylaşan farklı bir çalışma için bk., Contenau 1934, 165.

⁸¹ Gurney 1948, 45-46, Gurney 1973b, 681.

Güterbock, Murşili II'nin onuncu saltanat yılında yaptığı seferin yönünden hareketle Hayaşa'yı kuzeydoğu Anadolu'da aramaktadır⁸².

Garstang, Aripşa ve Dukkamma gibi Hayaşa'nın lokalizasyonu konusunda önemli bilgiler veren bu şehirlerin Van Gölü civarına yerleştirilmesine karşı çıkar⁸³. Ona göre Hayaşa, Fırat nehri ile Karadeniz arasına yerleştirilmelidir. Bunun için kaynaklarda “*Deniz İçindeki Şehir*” olarak tanımlanan Aripşa (Giresun)'nın Karadeniz sahil şeridinde aranması gerekir⁸⁴.

Hititlerin Kaşkalar hakkındaki metinlerini bir araya getirerek yayınlayan von Schuler, Hayaşa'nın konumu konusunda Goetze, Gurney ve Garstang'dan sonra en net bilgileri verir. von Schuler'e göre, Kızılırmak'ın kaynağı, Kelkit Çayı ve Karasu arasında kalan bölge yani “*Yukarı Memleketteki Hitit Toprakları*”, Hayaşa-Hitit sınırını oluştururken⁸⁵, bu üç akarsu arasında kalan Tibya/Tipiya (Ordu çevresi) Hayaşa-Kaşka sınırını teşkil eder⁸⁶. Yine bu üçgen arasında kalan Bayburt'ta Hayaşa sınırlarına dâhil edilir⁸⁷.

Pehlivan, Hayaşa'nın lokalizasyonu ile ilgili önerileri üç ana başlık altında toplar:

1. Hitit krallarından Tuthalya III (M.Ö. 1400–1381), Şuppiluliuma I (M.Ö. 1380–1345) ve Mursili II (M.Ö. 1345–1315)'nin Hayaşa topraklarına düzenledikleri seferlerin doğu ve kuzeydoğu yönünde olması.

2. Hayaşa'nın Yukarı Memleket ve Karadeniz sahilindeki Kaşka ülkesi ile aynı sınırı paylaşması, yağma ve ganimet amacı taşıyan bütün Hayaşa saldırılarının Yukarı Memlekete yönelik yapılması⁸⁸.

3. Hitit krallarının bu bölgedeki faaliyetleri anlatılırken ısrarla tekrarladıkları yer ve şehirlerin konumlarını belirleyerek, kaynaklarda yer alan bilgilerin bölgenin jeomorfolojik yapısıyla uyumunun yapılması⁸⁹.

Hayaşa'nın konumuyla ilgisi bulunan şehir ve bölgelerin başında Samuha, Kummuha, Aripşa, Dukkamma, Tibya/Tipiya ve Ura gelir.

⁸² Güterbock 1961, 85.

⁸³ Garstang 1943, 47 vd.

⁸⁴ Garstang 1943, 50-51.

⁸⁵ von Schuler 1965_a, 13-14.; Dinçol-Yakar 1974, 564.

⁸⁶ Garstang-Gurney 1959, 32, 50.; von Schuler 1965_a, 26 vd.

⁸⁷ Pehlivan 1984, 60.; Pehlivan 1991_b, 31.; Pehlivan 1994, 329-330.

⁸⁸ Garstang 1943, 37.; Garstang-Gurney 1959, 29 vd., 63 vd.

⁸⁹ Pehlivan 1991_b, 31-33.

Samuha'ya Hitit metinlerinde sıkça rastlamak mümkündür⁹⁰. Bu şehir Hitit devleti için askeri bir üs, Yukarı Memleketin çeşitli sorunlarının çözümünde rolü olan bir yönetim merkezi ve aynı zamanda önemli bir kült merkezidir. Hititlerin siyasi ve kültürel tarihi açısından büyük önem taşıyan Samuha'nın kesin lokalizasyonu yapılmamakla birlikte, önceleri Samsat ile eşleştirilen bu şehir zamanla Malatya-Elazığ'ın Fırat vadisinde kalan topraklarına yerleştirmek daha uygun görülmüştür⁹¹. Bir başka ifadeyle Kummuha (Kemah)'nın güneyindeki Fırat Vadisi'ne lokalize edilebilir⁹².

Kummuha'nın durumu Samuha kadar problemlili değildir. Hayaşa'nın güneybatı sınırının çizilmesindeki rolü yanında, Hayaşa-Hitit ilişkilerindeki ilk büyük ve ciddi savaş bu şehirde meydana gelmiştir⁹³. Hemen hemen bütün araştırmacılar Kummuha'yı Kemah ile bir tutmaktadır⁹⁴.

Murşili II'nin kayıtlarında Aripşa için "Deniz İçerisindeki Şehir" tanımlaması yapılırken araştırmacılar Van Gölü ile Karadeniz arasında tercih yapma durumunda kalmışlar ve Aripşa'yı Hitit kayıtlarına uyan yerleşim merkezinin Doğu Karadeniz sahilindeki Giresun (Kerasund/Kerasus) olduğunu ileri sürmüşlerdir⁹⁵. Son derece isabetli bu tespite bağlı olarak Dukkamma'yı, Giresun sahil şeridini Kelkit vadisine bağlayan ve en uygun yol üzerinde bulunan Şebinkarahisar'a lokalize etmek hatalı olmasa gerek. Bu durum Hitit kayıtlarındaki ifadeler ve bölge coğrafyasına uygunluğu ile ön plana çıkmaktadır⁹⁶.

⁹⁰ Boğazköy metinlerinde geçtiği yerler hakkında bk., Güterbock 1956, 45, 63-64, 126.; Ertem 1973, 118-119.; Monte-Tischler 1978, 338-340.

⁹¹ Garstang 1942, 450-459.; Alp 1956, 77-81.; Cornelius 1958, 3, dpn. 18.; Garstang-Gurney 1959, 33 vd.; Güterbock 1961, 96.; Koşay 1972, 460-468.; Garstang 1942, 450-459.

⁹² Garstang-Gurney 1959, 35-36.; Gurney 1961, 28.

⁹³ Kummuha savaşının gelişimi hakkındaki bilgiler için bk., Forrer 1931, 1-2.; Garstang-Gurney 1959, 36.; von Schuler 1965^a, 35-36.;

⁹⁴ Kummuha (^{URU} Kum-ma-ha)'nın Hitit metinlerindeki geçiş şekli ve geçtiği yerler konusunda bk., Güterbock 1956, 66, 125.; Konumu hakkında bk., Forrer 1931, 2.; Garstang 1943, 48 vdd.; Garstang-Gurney 1959, 35 vd.; Cornelius 1973, 140.; Farklı görüşler için bk., Jahukyan 1961, 356, 391.

⁹⁵ Garstang-Gurney 1959, 38.; Garstang, bir başka çalışmasında, Karadeniz kıyısındaki Giresun'un günümüzde denize doğru ilerleyen bir tepe üzerinde kurulduğunu ve Aripşa'nın bu görünümünün sözü edilen coğrafya ile paralellik gösterdiğini belirtmiştir Garstang 1943, 50-51. Aripşa'nın konumu ile ilgili farklı görüşlerden biride Forrer'e aittir. Aripşa-Dukkama ikilisinin Van Gölü çevresine yerleştirilemeyeceğini belirten Forrer, bu bölgede dağlık arazinin bulunmamasından dolayı Aripşa'nın buralarda aranmasının ihtimal dışı olduğunu kaydeder. Forrer 1931, 18.

⁹⁶ Hayaşa-Hitit ilişkilerinde Dukkama'nın yeri konusundaki çalışmalar için bk., Garstang-Gurney 1959, 35, 37-39.; Cornelius 1967, 69.; Goetze 1967, 133-139.; Dukkama'yı Tatvan çevresinde

Hititler imparatorluk çağında bile yukarı Fırat bölgesine veya bunun güneydoğusunda bulunan Van Gölü'ne kadar askeri ya da ticari etkinliklerde bulunmamışlardır. Bu bakımdan Yukarı Memleket yakınlarında olup Kaşka ile aynı sınırı paylaşan Hayaşa'nın denizle ilgili şehirleri ancak Doğu Karadeniz sahil şeridinde aranmalıdır.

Hayaşa-Kaşka sınır bölgesini meydana getiren Tibya/Tipiya (Ordu ve çevresi)⁹⁷ ve Hayaşa-Hitit sınır kesiminde yer alıp Murşili II'nin belirttiği gibi inşa şekli ve kurulduğu yer bakımından çok ilginç özellikler gösteren Ura⁹⁸ şehri de Hayaşa'nın lokalizasyonunun yapılabilmesi için önemli veriler oluştururlar.

Önasya'nın güçlü devletlerinden biri olarak kabul edilen Hititler Şuppiluliuma I ve Murşili II dönemlerinde art arda Hayaşa üzerine seferler düzenlemişler ancak tam anlamıyla Hayaşa'yı egemenlikleri altına alamamışlardır. Savaşçı bir toplum olarak ön plana çıkan Hayaşalılar, yerleştikleri toprakların kendilerine sağladığı doğal savunma ortamından büyük ölçüde yararlanmışlardır⁹⁹.

Bölgenin iklimi, doğal çevre şartları, coğrafi yapısı göz önüne alınarak Hayaşa topraklarını, Çoruh-Kelkit Vadisi'ne, Karadeniz'e paralel konumdaki topraklara lokalize etmek uygun olacaktır. Ancak Hayaşalılar tarihleri boyunca bu topraklara bağlı kalmamışlar, Hitit devletinde meydana gelen taht kavgaları, otorite boşlukları ve ayaklanmalardan yararlanarak ülkelerinin sınırlarını, Hititlerin aleyhinde batıda Ordu (Tibya), güneyde de Elazığ-Malatya (İşuwa-Samuha yakınları)'ya kadar genişletmişlerdir.

---

aranması gerektiği hakkında bk., Forrer 1931, 15, 18-20.; Kaynaklarda geçen şekli için bk., Ertem 1973, 26.

⁹⁷ Murşili II zamanında Tibya yöresindeki siyasi gelişmeler ve bunun Hayaşa-Hitit ilişkilerine etkisi hakkında bk., von Schuler 1965_a, 26, 43-44.; Garstang-Gurney 1959, 50.; Forrer 1931, 9, 12, 19.

⁹⁸ Hititler döneminde, Hitit-Hayaşa sınırında yer alan Ura, Erbaa/Horoztepe ya da Amasya'ya lokalize edilir. Garstang-Gurney 1959, 37, 39.; Cornelius 1964, 13.; Forrer, Ura'yı Erzurum-Erzincan arasındaki Köroğlu Kalesi ile özdeşleştirir. Forrer 1931, 11.

⁹⁹ Doğu Karadeniz ile Doğu Anadolu arasında yer alan Çoruh-Kelkit vadisi ve Paryadros Dağları hakkında antik kaynaklardaki bilgiler bu görüşü destekler niteliktedir. "...Zira genel olarak Paryadros dağ silsileleri arasında iyi sulanmış, ormanlık yerler bulunduğu ve birçok kesimleri derin dereler, dik uçurumları ile görüldüğünden büyük kaleler yapmaya elverişlidir..." Bk., Strabon, XII, III, 18.

4.1.2.2.Hayaşa – Hitit İlişkileri ve Hayaşa Krallığının Siyasi Tarihi

Konumuzun ve sahamızın asıl kısmını oluşturan bu ve bundan sonraki başlıklar altında Hitit-Hayaşa ilişkilerine, Hayaşa ve Hitit krallarının faaliyetleri ve karşılıklı temasları çerçevesinde değinilecektir.

Hurrilerin büyük gruplar halinde Doğu Anadolu'dan, güneye doğru gerçekleşen göçleri sonunda bölgede önemli ölçüde nüfus azalması meydana gelmişti. Hurriler, M.Ö. XV. yüzyılın ortalarına kadar siyasi örgütlenmeye gitmeden önceki yaşantılarını sürdürme yoluna gitmişlerdi.

Kafkaslar üzerinden Anadolu'ya giren ve önce kuzeydoğu Anadolu'daki plato ve yüksek yaylalarda konaklayan Indo-Avrupa asıllı göçerler, orta Anadolu'ya doğru ilerleyince, Hurrilerin halefleri olarak kabul edilen bölge insanı, başlarındaki ihtiyarlar heyeti, yaşlı bir şef veya aile (kabile) reisleri tarafından yönetilerek bu bölgedeki varlıklarını korumuşlardır.

M.Ö. II. bin yılın ortalarına kadar onları rahatsız edecek, yaşamlarını tehlikeye düşürecek olaylar meydana gelmediği için bu dağınık veya bağımsız gruplar, belirli bir merkez ve lider etrafında toplanma ihtiyacını duymamışlardır. Ancak gerek insan, gerekse silah bakımından yeterli potansiyele sahip olduklarına inandıklarında Hitit topraklarına saldırılarda bulunmaya başlamışlardır. Zaman zaman Orta Karadeniz sahilinde yerleşik olan ve tarihleri boyunca Hititlerle mücadeleyi adeta milli bir politika haline getirmiş bulunan Kaşkalarla birlikte hareket etmişlerdi. Kayıtlardan anlaşıldığı kadarıyla Hayaşa ve Kaşka halkı birbirleri ile sürekli dostane ilişkiler kurarken, Hititleri ortak düşman olarak görmüşlerdir.

Hitit-Hayaşa ilişkileri, M.Ö. XV. yüzyılın sonlarından itibaren Hitit tahtına çıkan Tuthalya III, Şuppiluliuma I ve Murşili II¹⁰⁰ dönemlerinde çok defa savaş ortamına girilmesi ile başlamıştır. Bu mücadelelerde Hayaşa halkı ve ülkesi, Hitit orduları karşısında varlığını ve bağımsızlığını korumaya çalışmıştır. İki ülke arasında herhangi bir barış anlaşması bulunmamasından dolayı da ilişkiler genellikle sefer mevsiminde karşılıklı saldırılarla geçmiştir.

¹⁰⁰ Murşili II'nin, Özel ve resmi yıllıklar olarak belirtilen yıllıkları -Les Annales Completes (Tam Annaller) ve Les Annales Decanneles (On Yıllık Annaller)- Goetze tarafından 1933 yılında yayınlanmıştır. Goetze 1967.; Güterbock 1956, 41 vdd., 45 vdd.

4.1.2.2.1. Karanni Döneminde Hayaşa Krallığı

Tuthalya III (M.Ö. 1400-1381)'ün son zamanlarında Hititler ve kuzeydoğu komşuları arasında geçen olaylarda Hayaşa adına rastlanır. M.Ö. 1400'lerde Hitit ülkesine saldıran Hayaşalılar, Yukarı Memleketin güvenliğini tehlikeye sokmuşlardı. Çok genç bir prens olan Şuppiluliuma I (M.Ö. 1380-1345) Hitit kralı Tuthaliya III adına bu bölgeyi emniyet altına almak için harekete geçer¹⁰¹. Hayaşa üzerine yürümek için çıktığı seferde, Kaşkalarla karşılaşır ve ilk olarak onlara önemli kayıplar verir. Bölgeyi güvenlik altına aldığını düşünen Şuppiluliuma I Samuha'ya döner. Ancak daha sonra Hayaşalılarla ile Kaşkaların anlaşığı haberini alarak bölgeye yönelir ve Yukarı Memleketteki Hitit şehirlerini bu saldırılardan uzak tutmayı başarır¹⁰².

Murşili II zamanında yazılan ve “*Şuppiluliuma'nın Annalleri*”¹⁰³ olarak bilinen kayıtlara göre, Tuthalya III Aşağı Memleketteki Hulana nehri ve Kassiya'nın batı eyaletlerini taciz eden Masa ve Kammala'ya karşı oğlu Şuppiluliuma I ile birlikte harekete geçer¹⁰⁴.

Hayaşalılar, kuzeydoğu yönünden, Karanni¹⁰⁵ adlı bir lider etrafında toplanarak Hitit Kralının uzakta bulunmasından da istifade ederek, kuzeyden Kaşkalarla birlikte Hitit ülkesini işgale koyulmuşlardır. Bu durumu haber alan Tuthaliya III Yukarı Memlekete yönelir. Önce Kaşkaları püskürtür. Daha sonra Hititlerin kült merkezlerinden biri olan Samuha'yı kuşatan Hayaşa üzerine yürür. Sürekli pasif kalan ve geri çekilen Karanni, Kummuha yakınlarında mücadeleye

¹⁰¹ Söz konusu olayların başlaması ve sonrasında yaşanan gelişmeler hakkında bk., Güterbock 1956, 62-63.; von Schuler 1965_a, 35.

¹⁰² Hayaşa ve Kaşka üzerine yapılan bu seferler Şuppiluliuma I'in tahta çıkmadan önce gerçekleştirdiği ilk askeri icraatlar olarak kabul edilir. Pehlivan 1984, 54.; Pehlivan 1991_b, 43.

¹⁰³ Daha çok Şuppiluliuma I'in seferlerinden bahseden bu annallerden, Hayaşa Kralı Karanni ile ilgili olan tabletin tahrife uğramış olması olayları gerektiği gibi izlemeye imkân vermemektedir. Tamamlanmış şekli için bk., Güterbock 1956, 65-66.

¹⁰⁴ Şuppiluliuma, Tuhkanti/Veliaht değildir. Ancak Kaşka ve Hayaşa'ya karşı yapılan sefer kayıtlarında kral Tuthaliya III'ün yanı sıra onunda adı geçmektedir. Bu sıradaki olaylar hakkında ayrıntılı bilgi için bk., Cornelius 1973, 140.; Garstang 1943, 48.; Garstang-Gurney 1959, 35.; von Schuler 1965_a, 36.; Güterbock 1967, 34 vdd.

¹⁰⁵ Karanni, Hayaşa tarihinde bilinen ilk liderdir. Olaylar hakkında bilgi veren tablette Kar (?)-an-ni-iş LUGAL KUR URU Ha-ia-şa (Hayaşa ülkesinin Kralı Karaniş) olarak tanımlanır. Ancak ilk harflerdeki “Kar” şeklindeki okunuş Forrer'e aittir. Forrer 1931, 1.; Bu eksikliği Güterbock La-a-an-ni-iş şeklinde tamamlamıştır. Güterbock 1956, 66-123.; Krannis, Grannis ve başka okunuşlar için bk., Forrer 1931, 1.; Jahukyan 1961, 272-273.

girer¹⁰⁶. Bu sırada Tuthaliya III 'ün hastalığı yeniden baş göstermiş ve ordunun idaresini Şuppiluliuma üstlenmişti. Samuha'yı kuşatan ama giremeyen Hayaşalılar, Hitit ordusunun üzerlerine geldiğini öğrenince geri çekilmeye başladılar. Ancak Hititlerin takibi Kummuha önlerine kadar sürmüş ve iki devlet burada çarpışmaya girmiştir¹⁰⁷.

Söz konusu olaylarla ilgili gelişmeleri bildiren tabletin devamı kırık olduğundan Kummuha Savaşı'nın sonucu hakkında kesin bir hüküm verilememektedir. Ancak daha sonraki bir takım etkinliklere bakarak bazı sonuçlara ulaşılabilir.

Bunlardan birincisi, Şuppiluliuma I'in tahta çıktığı yıllarda Hayaşalı Hukkana/ş ile yaptığı anlaşma metninden anlaşıldığına göre Hititler Kummuha önlerinde kısmi bir başarı elde etmişler, ancak çekirdek Hayaşa ülkesini ele geçirememişlerdir.

İkinci husus ise, Hayaşa ordusunun Hititler karşısında başarısızlığa uğraması ve belki de Karanni'nin bu çarpışmalarda öldürülmesi sonucu Hayaşa'da bir lider ya da kral değişikliği meydana gelmiştir. Hukkana anlaşmasında¹⁰⁸ adı geçen Mariya'nın kısa bir süre yönetimi elinde bulundurduğu anlaşılmaktadır.

¹⁰⁶ Hitit belgelerinde, daha önceki dönemler için aydınlatıcı bilgiler yer almadığı için, bu olayı şimdilik iki devlet arasındaki, ilk büyük hesaplaşma, şeklinde tanımlamak yerinde olacaktır. Gurney 1973_b, 682.; Bu konu hakkında geniş bilgi için bk., dpn 92.

¹⁰⁷ Pehlivan 1984, 63.; Pehlivan 1991_b, 45-46.; Pehlivan 1994, 330.

¹⁰⁸ Hukkanaş Anlaşmasının transkripsiyon ve tercümesi Friedrich tarafından yapılmıştır. Friedrich 1930, 103-161.; Ayrıca anlaşmanın içeriği hakkında yapılan diğer çalışmalar için bk., Goetze 1928, 26.; Cavaignac 1930, 15 vd.; Forrer 1931, 2 vd.; Contenau 1934, 173-174.; Bossert 1944, 133-134.; Alp 1947, 474.; Kinal 1954, 78.; von Schuler 1965_a, 6-7.; von Schuler 1965_b, 446 vd.; Güterbock 1967, 34 vd.; Otten 1969, 359.; Goetze 1975_b, 119.; Monte-Tischler 1978, 60.; Dinçol 1982, 38.; Pehlivan 1984, 64.; Memiş 1989, 52.; Kinal 1991, 106, 147, 154.; Pehlivan 1994, 331.; Anlaşmanın Türkçe metni için bk., Pehlivan 1991_b, 53 vdd.; Ceylan 1994, 78 vdd.; Metnin, Friedrich'ten alınan bölümü ve Türkçesi için bk., Ceylan 1991, 61 vdd.

4.1.2.2.2. Mariya Döneminde Hayaşa Krallığı

Mariya'nın, Hayaşa kralı mı olduğu, Hititlere bağımlı ve Hitit kralının isteği doğrultusunda hareket eden biri mi olduğu, yoksa Karanni'nin ve Hayaşa krallığının varisi mi olduğu hala Hayaşa krallığının bu dönemi ile ilgili açıklık bekleyen sorunlar arasındadır.

Mariya'yı bir bey ya da lider olarak tanımlayan Friedrich, onun Hayaşa ülkesinde etkili bir yeri olduğunu belirtmesine rağmen, kral olarak ifade etmez¹⁰⁹.

Güterbock'a göre, Mariya, Karanni'nin halefidir. Kummuha savaşından sonra Hitit kralı Tuthaliya III tarafından tahta çıkarılmıştır¹¹⁰. Forrer, Mariya'nın kimliği konusunda bazı çelişkilerin olduğunu belirtirken¹¹¹, Cavaignac, Hukkana anlaşmasında geçen Mariya ile ilgili bilgilerin doğruluğundan bahseder¹¹².

Hukkana anlaşmasında, iki Mariya'nın varlığından bahsedilir. Biri Tuthaliya III'ün sarayında bulunduğu sırada hatalı davranışları sonucu öldürülmüş, diğeri ise Şuppiluliuma I (M.Ö. 1380-1345)'in katı üsluplu sözleri ile Hukkana'nın kızıdan ayrılmaya zorlanmıştır.

Friedrich'in yayınladığı anlaşma metninde olay şu şekilde anlatılmaktadır.

Kol. III. prg. 32.

Satır 53- *Mariya kimdir, niçin ölmüştür?*

54- *Bir saray kadınına rastlamış mıdır? Ona bakmamış mıdır?*

55- *Fakat Efendimiz Güneşin Babası onu bir pencereden görür ve ona şöyle der:*

56- *“Bu kadına niçin baktın ?”*

57- *ve bu suçtan dolayı ölümü buldu.*

58- *Bir insanın ölümüne sebep olan böyle bir olaydan sakın¹¹³.*

¹⁰⁹ Friedrich 1930, 104, 160-161.

¹¹⁰ Güterbock 1967, 35.

¹¹¹ Forrer 1931, 3.

¹¹² Cavaignac 1930, 16-17.

¹¹³ Friedrich 1930, 129.; Mariya'nın isminin geçtiği diğer bir çalışma için bk., Contenau 1934, 173-174.

Anlaşma metninden sarayda konuk edilen Mariya'nın Hayaşa kralı veya bu ülke adına Hitit başkentine gelen bir soylu olduğu anlaşılmaktadır. Buradan da anlaşılacağı gibi Mariya'nın kimliği uzun süre tartışma konusu olmuştur.

Bunlardan başka, Hukkanas anlaşmasında Hayaşa halkının yine bir başka satırda Mariya'nın adı da geçmektedir.

Kol. IV. prg. 42

Satır 41 (25)- Siz, Hayaşa ahalisi gelecekte beni dostça himaye edip korursanız,

42 (26)- Ben de sizi, Hayaşa ahalisini, Mariyaş'ı ve

43 (27)- Hayaşa'nın kız alıp vermiş akrabalarını korurum ....¹¹⁴

Kol. IV. prg. 45.

Satır 50 (34)- Ve bakın ! Size yeminle söylediğim bu sözleri

51 (35)- Siz Hayaşa ahalisi ve Mariyaş, muhafaza etmezseniz

52 (36)- O zaman bu yemin sizi, karılarınızı

54 (38)- Mahvetsin.....

58 (42)- Hayaşa ahalisine, Mariyaş'a ve Hayaşa ülkesine hiçbir kötülük yapmayayım....¹¹⁵

Anlaşma metnindeki bilgiler ve konu ile ilgili görüşler değerlendirildiğinde, Kummuha savaşından sonra Hititlerin, Hayaşa tahtına kendi isteklerini yerine getiren bir kralı oturttuklarını söylenebilir. Ancak Hukkanas anlaşmasında adı geçen Mariya, tahtını kısa sürede terk etmek zorunda kalmıştır. Hitit-Hayaşa ilişkilerini düzeltmek adına Hitit sarayında bulunduğu sırada, her iki ülkenin farklı aile ve medeni hukuk ilkelerine sahip olmasından ve onun Hitit yasalarına ters düşen bir hareketinden dolayı, Tuthaliya III tarafından ölüme mahkûm edilmiştir¹¹⁶.

¹¹⁴ Friedrich 1930, 135.

¹¹⁵ Friedrich 1930, 135-136.

¹¹⁶ Pehlivan 1984, 64.; Pehlivan 1991b, 47-48.; Pehlivan 1994, 330.

4.1.2.2.3.Hukkanas Döneminde Hayaşa Krallığı

Tuthaliya III'ün ölümü üzerine, Hititlerin başkentinde bazı huzursuzluklar ortaya çıkmış ve bu ortam birkaç yıl sürmüştü. Yine bu süre içerisinde, Şuppiluliuma I (M.Ö. 1380-1345) krallığı yasal olmayan yoldan ele geçirmiş, bu karışıklıklardan faydalanan ve içlerinde Hayaşa'nında yer aldığı bazı Anadolu krallıkları dört taraftan Hitit topraklarına saldırmaya başlamıştı. Mariya'nın Hitit ülkesinde öldürülmesini kabul edemeyen Hayaşalılar, Yukarı Memleketi yağmalamışlar ve bir kez daha Samuha önlerine gelmiş ve şehri kısa sürede kuşatma altına almışlardı¹¹⁷.

Hitit ülkesi tam bir kaos ve karışıklığın içine düşmüş, yok olma tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştır. Hattuşuş ve yakın çevresi dışında kalan bütün topraklar işgal altında idi. Şuppiluliuma I., tüm bu olumsuz şartlara rağmen uzun süre ülkesinin sınırlarını tekrar eski haline getirmek için uğraşmıştır¹¹⁸. Şuppiluliuma I. kuzey Suriye de Hitit menfaatlerini koruduktan sonra, Hayaşa üzerine yürüyerek olasılıkla Hititler lehine hareket eden Hukkanas'ın yardımı ile Hayaşa seferlerinden istediği başarıyı elde etti¹¹⁹.

Bu dönemdeki Hayaşa-Hitit ilişkileri politik bir evlenme ve buna bağlı olarak yapılan dostluk anlaşması ile noktalanmış iki ülke arasında uzun süreli bir barış kurulmuştur¹²⁰.

¹¹⁷ Hitit tarihi için önemli bir yer işgal eden bu dönemdeki olaylar, kral Hattuşili III'e ait bir metinde şöyle anlatılır:

KBo VI 28

*“6-Önceden Hatti memleketleri düşmanları tarafından işgal edilmişti.
7-Kaşkalkı düşman gelmiş Hatti topraklarını işgal ederek Neneşsa'yı hudut yapmıştı.
8-Aşağı memleket'ten Arzavalkı düşman gelmiş Hatti memleketlerini zapt etmiş ve
9-Tavanuva ve Uda şehirlerini hudut yapmıştı
10-Öte taraftan Araunnalkı düşman gelmiş Gassiya memleketinin bütününi ele geçirmişti.
11-Beri taraftan Azzili (=Hayaşalkı) düşman gelmiş Yukarı memleketi istila etmiş
12-Samuha şehrini hudut yapmıştı. İşuvalı düşman gelmiş, Tegarama şehrini ele geçirmişti”.*

Metnin transkripsiyon ve tercümesi için bk., Cavaignac 1931, 10-11.; Goetze 1940, 21-22.; Ayrıca metinde adı geçen şehirlerin Hitit ülkesine saldırdığı hakkında bk., Cavaignac 1930, 17.; Goetze 1928, 25-26.; Goetze 1975_b, 117.; Metnin Türkçesi için bk., Pehlivan 1984, 65.; Pehlivan 1991_b, 51.

¹¹⁸ Hitit devletini yıkılmaktan kurtaran bu mücadeleler hakkında genel bilgiler için bk., Goetze 1928, 26.; Cornelius 1973, 149.; Goetze 1975_b, 117.

¹¹⁹ Garstang-Gurney 1959, 37.; Kinal 1954, 78.

¹²⁰ Söz konusu barış ortamı, Muşşili II'nin yedinci saltanat yılındaki, Hayaşa kralı Anniya'nın, Dankuva'ya saldırısına kadar devam etmiştir. Bu olaylar hakkında bk., Goetze 1967, 95 vdd.

Şuppiluliuma I askeri etkinlikleri yanında, politik çabalarıyla Hitit devletinin eski gücüne ulaşmasını toprak bütünlüğünü korumasını temin etmiştir. Önasya’da daha sonraları da yapılacak olan bir uygulama ile Şuppiluliuma I, kız kardeşini, Hayaşa kralı Hukkana ile evlendirerek bu ülkeden gelebilecek tehlikelere karşı, devletini güven altına almıştı.

Şuppiluliuma I, Hukkana’yı, basit/dampupi¹²¹ ama gayretli bir insan, Hayaşa halkını ise olasılıkla yaşam tarzlarından dolayı barbar olarak nitelendirir. Ancak, hem ülkeyi ve liderini uygar olmamakla suçlamak hem de Hitit saray ailesinden bir kişiyi ömür boyu kalmak üzere bu ülkeye göndermek pek anlaşılır değildir. Bizce de, bu yanlış anlaşılma, von Schuler’in belirttiği gibi Hitit kralından veya metni yazan yazıcıdan kaynaklanmış olabilir¹²².

Hayaşa ile üst seviyede kurulan bu bağ sonunda, Eskiçağ literatürüne “Hukkana Anlaşması”¹²³ olarak geçen karşılıklı güven ve saldırmazlık anlaşması imzalanmıştı. Anlaşma metni gerek tarihi gerekse hukuki açıdan önemli bilgileri bünyesinde bulundurmaktadır. İki ülke arasındaki medeni hukuk ilkelerinin nasıl işlediğine ve aradaki hukuki farklılıklara dair bilgiler de vermektedir. Bu farklılıklardan özellikle ikisi dikkat çekicidir. Bunlar anlaşma metninde geçen kan bağı bulunanlar arasındaki yakın ilişkileri yasaklayan kararlar ve saray kadınlarına bakmanın ölüm sebebi olacağını hatırlatan bilgilerdir¹²⁴.

Biz burada anlaşmanın hepsini vermek yerine önemli noktalarını vurgulayarak, anlaşma metninin tümünü veren kaynaklara atıf yapmayı daha uygun bulmaktayız.

¹²¹ Hayaşalıların, Hititlerce Dam-pu-pi/değersiz olarak nitelendirilmesi bazı yanlış anlaşılmalardan ya da iki ülke arasındaki yaşam farklılıklarından kaynaklanmaktadır. Bu kavramın Hitit kayıtlarında kullanılması hakkında bk., Forrer 1931, 2.; von Schuler 1965_a, 7.; Friedrich 1930, 103.; Diğer çalışmalar için bk., Koşay 1964, 93.; Koşay-Vary 1964, 9.; Güneri 2002, 3.; Pehlivan 1991_b, 57.; Ceylan 1994, 85.

¹²² Von Schuler 1965_a, 6.

¹²³ Tercümesi için bk., Friedrich 1930, 103-161.; Anlaşmanın içeriği hakkında geniş bilgi için bk., Goetze 1928, 26.; Forrer 1931, 2 vd.; Cavaignac 1930, 15 vd.; Contenau 1934, 173-174.; von Bossert 1944, 133-134.; Alp 1947, 474.; Schuler 1965_a, 6-7.; von Schuler 1965_b, 446 vd.; Güterbock 1967, 34 vd.; Otten 1969, 359.; Goetze 1975_b, 119.; Monte-Tischler 1978, 60.; Kinal 1954, 78.; Dinçol 1982, 38.; Pehlivan 1984, 64.; Memiş 1989, 52.; Kinal 1991, 106, 147, 154.; Pehlivan 1994, 331.; Anlaşmanın Türkçe metni için bk., Pehlivan 1991_b, 53 vdd.; Ceylan 1994, 78 vdd.; Metnin, Friedrich’ten alınan bölümü ve Türkçesi için bk., Ceylan 1991, 61 vdd.

¹²⁴ Pehlivan 1991_b, 54.

Hititler tarihleri boyunca birçok devletlerarası anlaşma yapmışlardır¹²⁵. Bunların hemen hepsi ifade tarzı ve içerik bakımından belirli bir uyum ve benzerlik içinde iken Hukkana Anlaşmasında bu uyumu bulmak zordur¹²⁶.

Hititlerin tarih yazıcılığı konusundaki başarılarını gösteren ve genelde diğer anlaşmaların giriş bölümünde verilen anlaşmayı yapan ülkeler arasındaki ilişkilerin geçmişine Hukkana Anlaşmasında rastlanmaz. Bu ilişkilere değinilmediği gibi anlaşmanın yapılmasına sebep olan gelişmeler net bir biçimde ortaya konulmamıştır.

Anlaşmayı diğerlerinden ayıran bir başka özellik, tanrılar listesinin anlaşmanın sonunda değil, başlangıç bölümünde yer almasıdır. Anlaşma şartlarına uymayanlar için söylenen lanet duaları ise metnin son kısmındadır¹²⁷.

Hukkana Anlaşmasından bir takım sonuçlara ulaşmak mümkündür. Bunlardan ilki, Metnin çeşitli yerlerinde anlaşmayı dikte ettirenin Şuppiluliuma I olduğunu görürüz¹²⁸.

İkincisi, anlaşma da muhatap olarak bazen Hukkana, bazen Hayaşa halkı dikkate alınmıştır. Bu açıdan bakıldığında metnin bazı yerlerinde Hukkana'ya, *sen*, Hayaşa halkına ise, *siz* diye hitap edilir¹²⁹.

Üçüncü olarak, metnin yine bazı yerlerinde Şuppiluliuma I Hukkana'ya öğüt verir gibi seslenir ve onun Mariya'nın düştüğü duruma düşmemesini öğütler¹³⁰.

Son olarak söz konusu anlaşma ile her iki ülke, askeri konularda karşılıklı yardımlaşma taahhüdünde bulunmuşlardır.

Böylece Hititler kuzeydoğu komşularından, Hayaşalılardan, emin olacaklar, Hitit kralı da onları iç ve dış tehlikelere karşı koruyacaktı. Hitit kralı bu konuyu anlaşmanın birçok yerinde tekrarlamaktadır¹³¹.

Anlaşma ile Hukkanas ve Hayaşa halkı, Hitit devletine sadık kalacak, vergilerini verecek ve askeri yardımda bulunacak, buna karşılık Hitit kralı da

¹²⁵ Ceylan 1991.; Ceylan 1994.

¹²⁶ Friedrich 1930, 103.; Forrer 1931, 2.

¹²⁷ Pehlivan 1991b, 58.

¹²⁸ Friedrich 1930, 107.

¹²⁹ Goetze 1928, 26.; Friedrich 1930, 104.; von Schuler 1965b, 449-450.

¹³⁰ Friedrich 1930, 129.

¹³¹ Friedrich 1930, 119, 111.

Hayaşa halkını düşmanlarına karşı korumayı ve bağımsızlıklarının sürekliliğini sağlamayı kabul etmiştir¹³².

Yine bu anlaşma Hayaşa-Hitit ilişkilerinde elli yılı aşkın bir süre boyunca dostluk ve saldırmazlık dönemi yaşanmasını sağlamıştır. Ancak Hitit prensesi ile evlenip tahta çıkmayı emniyet altına alan Hukkana'nın kaç yıl hüküm sürdüğü, kendisinden sonra çocuğunun yönetimi ele alıp almadığı gibi konularda fikir sahibi olmamız için yeterli bilgi vermemektedir¹³³.

Hukkana Anlaşması, Hitit ve Hayaşalılar arasında oldukça uzun bir süre barış döneminin yaşanmasını sağlamış, önceki yıllarda Hitit kayıtlarında sıkça bahsedilen Hayaşalılardan bu süre içerisinde pek bahsedilmez. Bu tarihlerden yarım asır sonra, Hayaşa ve Kaşka ülkelerinin yer aldığı kuzey-kuzeydoğu Anadolu topraklarındaki ilk hareketlenme ve örgütlenmeler Hitit kralı Murşili II döneminde tekrar canlanmaya başlar. Bir başka ifade ile bu dönemden itibaren ilişkiler yavaş yavaş eski günlerine döner¹³⁴.

---

¹³² Pehlivan 1991b, 58.

¹³³ Pehlivan 1984, 67.

¹³⁴ Pehlivan 1994, 331.

4.1.2.2.4. Anniya Döneminde Hayaşa Krallığı

Murşili II (M. Ö. 1345–1315)'nin tahta çıkışının ilk yıllarında Hukkana'nın soyundan gelmediği anlaşılan Anniya/ş Hayaşa'da yönetimi ele geçirmiştir¹³⁵.

Yeni Hayaşa kralı Anniya, kuzey Suriye'deki Hitit çıkarlarını korumak için Mitannilerle ilgilendiği sırada, bu bölgede bulunan Murşili II'nin kendisine müdahale tehlikesi bulunmadığından hareketle İstitina, Kannuva şehirlerine ve Dankuva topraklarına saldırılar düzenledi. Aldığı esir ve ganimetlerle Hayaşa'ya çekildi.

Aynı tarihlerde doğu Kaşka boylarını örgütleyerek küçük bir devlet kuran Pihhuniya¹³⁶ ile Hayaşa kralı anlaşmış ve bu bölgede Hititlere karşı bir ölçüde güvenlik hattı oluşturmuşlardır¹³⁷.

Kuzey Suriye'deki problemleri büyük ölçüde çözen Murşili II, Kargamış üzerinden Yukarı Memlekete yöneldi. Hayaşa-Kaşka sınırında yer alan Tibya (Ordu) bölgesinde küçük devlet kuran Pihhuniya'yı cezalandırdı¹³⁸. Saltanatının 7. yılında (olasılıkla, M.Ö. 1338) bu başarısını pekiştirmek için Hayaşa üzerine yürüdü¹³⁹.

¹³⁵ Šuppiluliuma I'in son zamanlarında ortaya çıkan Anniya'nın önceki Hayaşa kralı Hukkana ile kan bağı bulunmamaktadır. Bu açıdan değerlendirildiğinde Hayaşa halkı kendisine yeni bir lider ya da kral seçmiştir. Garstang-Gurney 1959, 36-37.; von Schuler 1965_a, 44, 46-47.; Cornelius 1973, 168.

¹³⁶ Hayaşalılar gibi Kaşkalar da, dağınık gruplar halinde ve bir takım beyler ya da liderler idaresinde yaşamakta idiler. Pihhuniya, Kaşka tarihindeki ilk birleştirici lider veya kral olarak tanımlanmaktadır. Von Schuler 1965_a, 44 vd.

¹³⁷ Pehlivan 1984, 67.; Pehlivan 1991_b, 59-60.; Pehlivan 1994, 331.

¹³⁸ Goetze 1967, 89 vd.

¹³⁹ Murşili II'nin, Hayaşa üzerine gerçekleştirdiği ve bu yöne yapılan ilk sefer olma özelliği taşıyan bu harekât, kralın 7. yıl kayıtlarında şu ifadelerle yer almaktadır.

KUB XIV 17

RS III.

“3- Dankuva ülkesine ve oraya saldırdı ve köylülerle birlikte

4- Sığırlar ve koyunlarla birlikte bunları aldı ve aşağıya Hayaşaya getirdi.

5- Güneş olan ben, bunu duyduğumda o zaman şöyle yazdım (.....)

6- (.....) orada sana hiçbir şey (.....) tılar. İstitina ahalisinden de hiçbiri

7- Sana fenalık yapmadı. Fakat sen geldin ve Dankuva ülkesine yürüdü.

8- ve oraya saldırdın ve tutsaklarla

9- ve koyunlarla ve sığırlarla burayı aldın ve aşağıya Hayaşa ülkesine gönderdin”

Goetze 1967, 95–97.; Söz konusu ifadelerin Türkçesi için bk., Pehlivan 1984, 68.; Pehlivan 1991_b, 60-61.

Murşili II, 7. yıl kayıtlarının devamında, Anniya'ya gönderdiği bir mektupla, Anniya'dan, Hayaşa'ya götürdüğü Hitit insanlarını ve bölgeden aldığı ganimetleri iade etmesini ister¹⁴⁰.

İki ülke arasındaki yazışmalar uzamış ve 7. yıl sefer mevsiminin sonlarına yaklaşılmıştır. Buna rağmen Murşili II, Hayaşa üzerine yürüyerek sınırda, sarp bir mevkide kurulu olan Ura kentini kuşatmıştır. Büyük bir olasılıkla da Ura ve çevresinin kontrolünü ele geçirdikten sonra geri dönmüştür¹⁴¹.

Murşili II, saltanatının 8. yılında ve bundan sonraki dört yıl boyunca da yapacağı gibi Anniya'yı mağlup etmek için Yukarı Memleket'e, Hitit-Hayaşa sınır bölgesine doğru ilerledi.

Bu seferlerin amaçlarından biride Hayaşa tehlikesini büsbütün ortadan kaldırarak asıl hedef olan kuzey Suriye'deki Hitit çıkarlarını tehlikeye sokan, güney-güneydoğuya, Mısır üzerine yönelmekti. Hitit kralının kararlı bir şekilde üzerlerine geldiğini haber alan Hayaşalılar, gönderdikleri bir elçi ile ellerindeki Hatti köylülerini ve onlara ait malları iade edeceklerini bildirdiler. Bu daha önce de uyguladıkları planın bir parçası idi.

Hitit ordusunun, ülkelerinin ana kısmını uzun süre kuşatmasını önlemek için böyle bir yola başvuruyorlar, daha sonrada verdikleri sözleri yerine getirmiyorlardı. Bu şekildeki davranışları ile Hitit ordularının sefer süresini azaltmak için bir nevi oyalama politikası izliyorlardı¹⁴².

Nitekim Murşili II, seferini tamamlamaktan vazgeçince, Hayaşalılarda ellerindekileri iade etmekten kaçınmışlardır. Bu olay Murşili II'nin kayıtlarında şu şekilde anlatılmaktadır.

¹⁴⁰ Hitit Kralı Murşili II'nin, Hayaşa kralı Anniya ile mektup alışverişinde bulunduğunu ve dolayısı ile bu dönemde Hayaşa'da yazının kullanıldığını Murşili II'nin adı geçen sefer kayıtlarında bulmak mümkündür.

KUB XIV 17

RS III

“15- Senin ülkenin sınırları önünde kamp kurdum ve senin ülkeni saldırmadım.

16- Ve ülkeni köylüsüyle, çiftçisiyle, koyunuyla, sığıryıyla almadım.

17- Ve sen Güneş'le kavgaya başladın ve geldin Dankuva ülkesine

18- Saldırdın ve orayı ahalisiz bıraktın ve tanrılar benim tarafımda oldular.

19- Fakat o bana kötü sözler söylemeye başlayınca

20- Ona karşı düşmanlık ilan ettim ve ona karşı sefere çıktım ve

Goetze 1967, 99.; Mektubun Türkçesi için bk., Pehlivan 1991b, 61.

¹⁴¹ Goetze 1967, 99., Hitit-Hayaşa sınırında yer alan Ura, Erbaa/Horoztepe ya da Amasya'ya lokalize edilir. Garstang-Gurney 1959, 37, 39.; Cornelius 1964, 13.; Hitit kayıtlarında iki Ura şehrinden bahsedilir. İkincisi için bk., Ünal 2003b, 13-40.

¹⁴² Pehlivan 1984, 69.; Pehlivan 1991b, 62-63.; Pehlivan 1994, 331.

KUB XIX 3**V_s***“4- Lakin Hayaşa ahalisi sözlerini tutmadı ve Hatti köy-**5- lüsünü çiftçisini teslim etmedi. Bende Anniyaş’a yazdım ki:**6- Hiçbir şeyi bana vermeye**7- niyetin yok bir bölümünü Hayaşa’da tutuyorsun**8- Ve Hayaşa ülkesi de onları tutuyor, fakat diğerlerini de aldın.....¹⁴³*

M.Ö. 1336 da kuzey Suriye’deki karışıklıklar önemli boyutlara ulaşmış, kral, güneye kendi giderken Hayaşa ve Yukarı Memleket üzerine generallerinden birini göndermiştir. Murşili II’nin generali güçlü Hayaşa ordusunu yenmeye muvaffak oldu. Ancak Hititleri sürekli uğraştıran bu güçlere son darbe vurulamamıştı. Haberi alan ve seferi tamamlamak isteyen Murşili II, Kizzuvatna’dan Kargamış yoluyla Tegarama/Gürün’e¹⁴⁴ gelerek ordusu ile buluşmuştur¹⁴⁵. Ancak yaklaşan kış mevsiminden dolayı, komutanlarının da tavsiyesi üzerine Hayaşa seferini bahara bıraktı.

Murşili II, tahta çıkışının 10. yılında (olasılıkla M.Ö. 1335) kışı Ankuva’da geçirdikten sonra ilkbaharla birlikte Hayaşa seferine çıktı. Sınır bölgesinde bulunan ve adı ilk kez kayıtlarda geçen Ingalava şehrinden çıkarak Hayaşa üzerine yürüdü. Aripşa/Giresun ve Dukkamma/Şebinkarahisar dışındaki şehirler savaştan çekinmişlerdi. Aripşa, Murşili II ile yaptığı mücadeleyi kaybetmiş ve şehirleri de çok ağır yağmaya uğramıştır. Bu durum karşısında Dukkammalılar teslim olacaklarını, Hitit ordusuna gönüllü katılacaklarını, ancak şehirlerinin yağmalanmamasını istemişlerdir¹⁴⁶. Bunlardan 3000 kişiyi Hattuşaş’a götürmek için ayıran Murşili II, şehrin tahrip edilmesini ve yağmalanmasını önlemiştir¹⁴⁷.

Hitit kralı bu başarılı seferlerine rağmen Hayaşalıları Hititler için artık

¹⁴³ Murşili II’nin 9. yıl kayıtlarının başlangıcındaki bu bölüm için bk., Goetze 1967, 105.; Kayıtların Türkçe tercümesi için bk., Pehlivan 1984, 69.; Pehlivan 1991_b, 63.

¹⁴⁴ Tegarama, Sivas’ın Gürün İlçesine lokalize edildiği gibi, bazı kaynaklarda Malatya Ovası ve yakın çevresine de bu ismin verildiği bilinmektedir. Bk., Garstang-Gurney 1959, 41 vd.; Cornelius 1967, 74.; von Schuler 1965_a, 23, 68.

¹⁴⁵ Goetze 1967, 125.

¹⁴⁶ Söz konusu operasyonlar sonucu Aripşa ve Dukkamma gibi şehirler ilk kez Hitit orduları tarafından işgal edilmiştir. Bu seferlerden Murşili II’nin Hayaşa’ya son vermek niyetinde olduğunu anlıyoruz. Forrer 1931, 13 vdd.; Garstang-Gurney 1959, 37 vd.; Cornelius 1973, 193.

¹⁴⁷ Bahsedilen olayların seyri Murşili II’nin annallerinde anlatılmaktadır. Bk., Goetze 1967, 133 vdd.; Forrer 1931, 15 vd.

problem olmaktan kesinlikle çıkarmayı amaçladığından saltanatının 11. yılında (M.Ö. 1334) Hayaşa üzerine son bir sefer düzenler. İsteddiği sonuca ulaştığını ise şu aşağıda ki şekilde ifade eder:

K B_o IV₄ = 2 B_o TU₅₈

Rs_{IV}

42- “Fakat ilkbahar olduğunda Azzi (=Hayaşa) ülkesini düzene koymaya gidecektim.

43- Ancak, Güneş geliyor diye duyduklarından

44- Azzi (=Hayaşa) ahalisi bana Halimana’lı Muttiş’i gönderdiler.

45- Efendimiz sen bizi daha önce de

46- mahvettiğin için, Efendimiz şimdi üzerimize gelme, Efendimiz

47- Bizi tebalığa kabul et ve biz şu andan itibaren birlikler ve savaş arabaları vereceğiz

48- ve bizdeki Hatti köylülerini de teslim edeceğiz.

49- O zaman bana 1000 Hatti köylüsünü iade ettiler.

50- Ve Halimanalı’yı Muttiş’i böyle bir durumda

51- Bana gönderdikleri için bana Hatti köylülerini de geri verdikleri için

52- bunun üzerine ben Güneş, Azzi (=Hayaşa) ülkesine sefer yapmadım ve onları

53- Tebalığa kabul ettim ve onları tebam yaptım. Bunun üzerine ben güneş bu yıl

54- başka hiçbir yere sefer yapmadan Ankuva’ya gittim

55- ve kışı Ankuva’da geçirdim.”¹⁴⁸

Sürekli ve bir o kadar da planlı şekilde gerçekleşen bu seferlerden sonra Hayaşa ülkesi, Hititler için problem olmaktan çıkmıştır¹⁴⁹.

Hititler için tehlike kaynağı olmaktan çıkan Hayaşalıların, tamamen ortadan kalktığını söylemekte mümkün değildir¹⁵⁰. Çünkü onlar bir kez daha Hitit

¹⁴⁸ Goetze 1967, 139-141.; Murşili II’nin bu seferi ayrıca bk., Forrer 1930, 21 vd.; Kayıtların Türkçesi için bk., Pehlivan 1984, 71-72.; Pehlivan 1991_b, 66-67.

¹⁴⁹ Murşili II’nin Hayaşa’yı tamamen Hititlere bağımlı duruma getirdiği ve Hayaşa tehlikesine son verdiği bu sefer hakkında bk., Goetze 1928, 34.; Goetze 1975_b, 124.

¹⁵⁰ Pehlivan 1984, 72.; Pehlivan 1991_b, 67.;

kayıtlarında görünürler. Hitit kralı Tuthaliya IV. (M.Ö. 1250-1220) zamanına ait bu kayıta, kral sınır komutanlarına;

“Azzi (=Hayaşa), Kaşka ve Lukka ülkelerinden hiç kimsenin giriş-çıkış yapmaması”

konusunda kesin emir vermiştir¹⁵¹.

Daha sonraki dönemlerde Hitit veya çağdaş diğer Önasya devletlerinin kayıtlarında Azzi-Hayaşa adına rastlanmaz¹⁵². Ancak onlardan günümüze kadar geldiğini düşündüğümüz kalıntıların, Erzurum’un kuzeyi ile Doğu Karadeniz arasında, Çoruh-Kelkit vadisinde kalan çekirdek Hayaşa topraklarında aranmalıdır¹⁵³.

Sonuç olarak M.Ö. III. binde doğu ve kuzeydoğu Anadolu’da egemen olan Hurrilerin toplum yapısı ve yaşam tarzının Hayaşa’da da devam ettiğini söylemek mümkündür. Hayaşalılar yüzyıllar boyu bu topraklarda varlığını sürdüren, her türlü mirası ve kültürel geleneği kendilerinden sonrakilere aktarmışlardır.

---

¹⁵¹ Tuthaliya IV., kayıtlarında söz konusu ülkelerle olan karşılıklı geçişleri kapattığından bahseder. Metinlerin tercümesi Forrer tarafından yapılmıştır. Bk., Forrer 1931, 22.; Ayrıca bk., Garstang-Gurney 1959, 37.

¹⁵² Goetze 1928, 34.; Cornelius 1973, 193.

¹⁵³ Çoruh vadisi boyunca gerçekleştirdiğimiz alan çalışmalarında Karaz Kültürü ve Urartu çağı arasındaki döneme tarihlendirilebilecek gerek mimari ve keramik gerekse yazılı belgelere rastlamadık.

Buraya kadar Hayaşa Ülkesi olarak tanımladığımız toprakların büyük bölümünde kazı yapılmamıştır. Sagona tarafından sadece bir merkezde üç mevsimlik bir kazı yapılmış olmasına rağmen sonuçlar yine bu dönemi aydınlatıcı nitelikte değildir. Ancak söz konusu eksiklik, özellikle bölgede bu döneme ait yerleşmelerin yokluğundan değil belki de araştırmaların yetersizliğinden kaynaklanmaktadır. İlerleyen yıllarda birkaç merkezde yapılacak kazılarla, bu çağ hakkında daha net verilerin ortaya çıkacağı ümidindeyiz.

4.2.M.Ö. I. BİNDE ÇORUH HAVZASI

Bir önceki başlık altında incelediğimiz Hayaşa-Azzi Krallığı, M.Ö. II. bin yılı ortalarına kadar doğu-kuzeydoğu Anadolu'yu denetiminde bulundurmıştır.

Hititlerin, bu ülkenin tehlikeli saldırılarından korunmak ve ülkelerinin güvenliğini sağlamak için bu bölgeye sürekli, kararlı ve planlı saldırılar düzenleyerek, onları gruplar halinde dağılmak mecburiyetinde bıraktıkları dönemde, Asurlular yeniden ve güçlü bir şekilde Önasya'da kendilerini gösterme fırsatı buldular. Amaçlarına ulaşabilmek için Assur Ubalit I (M.Ö. 1365–1330)'den itibaren, kuzey Suriye'deki Hurri-Mitanni krallığı¹⁵⁴ ve Doğu Anadolu'daki beylikler üzerine sistemli akınlar düzenlediler.

Bu bölgeye yaptıkları akınlardan elde etmek istedikleri sonuçlardan ilki, bir yandan Akdeniz limanlarını, Basra Körfezine bağlayan ticaret yolları üzerinde denetim hakkı elde etmek, diğer yandan süper güç olabilmek için ihtiyaç duydukları doğal kaynakları sömürmektir¹⁵⁵. Nihai sonuç ise Hurri-Mitanni egemenliğine son vermektir. Nitekim Asur devleti bu politikasını Salmanassar I (M.Ö. 1274–1245) döneminde gerçekleştirmiştir.

Bu tarihlerde ise Doğu Anadolu'da dağınık olarak varlıklarını sürdüren beylikler, ortak ve güçlü düşmanları Asur saldırıları karşısında örgütlenme yolunu seçmişlerdir. İşte bu döneme *Feodal Beylikler Dönemi*, *Uruatri-Nairi Konfederasyonları Dönemi* veya *Urartu'nun Proto Tarihi* gibi isimler verilir¹⁵⁶.

¹⁵⁴ Hurri-Mitanni krallığı, Mısır belgelerinde Naharina/Naharaim olarak tanımlanan Hanigalbat toprakları üzerinde yer almaktadır. Başkentleri bugünkü Resulayn kasabasına yerleştirilen Waşşukanni'dir. Asyanik ve İndo Ari topluluklarının oluşturduğu bu krallık, M.Ö. XV. yüzyıldan itibaren sahip olduğu konumdan dolayı, Anadolu, Mısır ve Mezopotamya arasında önemli bir rol oynamıştır. Contenau 1934, 27 vdd.; Goetze 1946, 5.; Erzen 1992, 22.

¹⁵⁵ Kuzeydoğu Anadolu'nun yeraltı zenginlikleri arasında bakır, demir ve kurşun gibi madenlerin yanı sıra altın ve gümüşte bulunmaktadır. Asur krallarının bu bölgeden öncelikle elde etmek istedikleri demirdir. Güçlü bir devlet olabilmek ve bu bölgeleri kontrol altında tutabilmek için demirden yapılmış silahlara ihtiyaç duyulmaktaydı. Nitekim Anadolu-Mezopotamya-Mısır arasında tampon bölge oluşturan Hurri-Mitanni krallığına karşı mücadelelerinin başında Asur'un başarısız olduğu bilinmektedir. Von Schuler, Asur krallarından Asur Ubalit I'ın Mitanni ülkesini işgal etmek istemesinin bu ülkede kısa süreli de olsa krize sebep olduğunu, ancak Asur kralının, Hurri-Mitanni krallığının Hititlerin koruması altında ve sağlam silahlara sahip olduğunu bildiğinden dolayı olası bir saldırıdan vazgeçmiştir. Von Schuler 1965, 52.; Maxwell-Hyslop, Salmanassar I'den itibaren, Hurri kökenli Uruatri-Nairi halkının yaşadığı bölgeye Asur akınlarmın düzenlenmesini bölgedeki zengin demir yataklarına bağlamaktadır. Maxwell-Hyslop 1974, 140 vd.; Madencilik sanatı Anadolu ve Kafkaslarda köklü bir geçmişe ve sürekli etkileşime sahiptir. İlk Tunç çağı ve sonrasında bu alandaki gelişme ve ilişkiler için bk., Childe 1936, 113.

¹⁵⁶ Bu dönem "Urartu'nun Arkaik Çağı" gibi terimlerle de açıklanmaya çalışılmıştır. Ayrıntılı bilgi için bk., van Loon 1966, 6.; Salvini 1967, 32.; Erzen 1992, 24 vd.; Tarhan 1978.; Tarhan 1982, 70 vd.; Tarhan 1983, 295.; Tarhan 1986, 285-286.

Hayaşa halkının önemli bir bölümü bize göre, Uruadri-Nairi Konfederasyonlarını oluşturan beylikler arasında aranabilir. Özellikle, M.Ö. 13. yüzyıldan M.Ö. 9. yüzyıla kadar süregelen dönemde, Zap suyundan Karadeniz'e kadar uzanan alanda birçok feodal beylik yer almıştır.

Bu dönemde doğu Anadolu ile ilk ilişkilerin, ilk temasların varlığına Asur krallarının kayıtlarında rastlamaktayız.

Salmanassar I (M.Ö. 1274–1245), saltanatının ilk yıllarında, Asur'a karşı isyankâr tavrı yüzünden Uruatri ülkesine¹⁵⁷ sefer düzenlediğini gelişen olayları şu ifadelerle anlatır.

*“...Rahipliğimin başlangıcında Uruatri ülkesi ayaklandı. Ordumu harekete geçirdim ve güçlü dağ kalelerine doğru sefere çıktım...”*¹⁵⁸.

Asur kralı sözlerinin devamında,

*“...Himme, Utkun, Bargun, Salva, Halila, Lula, Nilipahri ve Zingun'u zapt ettim. (Sekiz) Ülke ve 51 şehri zapt ettim, yaktım-yıktım. Ganimet olarak mallarına el koydum. Bütün Uruatri ülkesini üç günde itaat altına aldım...”*¹⁵⁹.

yaşanan olayları bu şekilde ifade eder. Bu aynı zamanda doğu Anadolu'daki ilk siyasi örgütlenme olarak karşımıza çıkmaktadır.

Salmanassar I.'den sonra kaynaklarda otuz yıl boyunca hiçbir bilgi bulunmamaktadır. Yeni bilgiler, Tukulti Ninurta I (M.Ö. 1244–1208)'in¹⁶⁰ ilk

¹⁵⁷ Uruatri teriminin kayıtlarda ilk kez görülmesi hakkında bk., Munn-Rankin 1973, 279.; Piotrovskii, bu terimi dağlık bölge anlamında kullanılmıştır. Piotrovskii 1969, 43.; Belli ise Asurca bir kelime olan bu sözcüğün etnik anlamda değil coğrafi bir terim olarak kullanıldığını ifade eder. Belli 1982_a, 149.; Ayrıca konu hakkında bk., Salvini 1967, 11.; Tarhan 1978.; Tarhan 1982, 70 vd.; Tarhan 1983, 295.; Çilingiroğlu 1984, 39.; Tarhan 1986, 285.; Çilingiroğlu 1994, 9 vdd.

¹⁵⁸ LAR I, 114.; ARI I, 81-83.; Kayıtların Türkçesi için bk., Pehlivan 1984, 77.; Pehlivan 1991_c, 23-24.; Ceylan 1994, 176.

¹⁵⁹ LAR I, 144.; Sekiz ülkenin konumu hakkında bk., yazıtın Türkçesi için bk., Tarhan 1978, 91 vdd.; Çilingiroğlu 1994, 5.; Pehlivan 1984, 77.; Pehlivan 1991_c, 23-24.; Ceylan 1994, 176.

¹⁶⁰ Tukulti Ninurta I dönemi tarihi olayları ve ayrıntıları için bk., Saggs 1984, 51-55.; Tukulti Ninurta I'in kronolojik olarak Salmanassar I'den sonra geldiğini olasılıkla onun oğlu olduğunu belirtilmektedir. ARI I, 693.; Belli 1982_a, 149.; Saggs 1984, 51 vd.; Erzen 1992, 24.

yılındaki kayıtlarda, “Nairi ülkeleri”¹⁶¹ tanımı ile karşımıza çıkar. Asur şehrindeki bir sarayın yeniden inşasını gösteren yazıtta,

“...Nairi Ülkelerinin 43 kralı -savaşmak için- yerlerini aldılar. Onlarla savaştım ve mağlup ettim. Onların kanları ile dağların çaylarını ve derelerini sel haline getirdim....”¹⁶².

şeklindeki sözleriyle, Asur’un saldırıları karşısında Nairi ülkesindeki çok sayıda beyliğin geniş bir alanda merkezi bir birlik etrafında birleştiğinden bahseder.

M.Ö. I. binden biraz önce bölgede dağınık halde yaşayan, Asur kaynaklarında adına rastladığımız belki de o dönemde doğu Anadolu’daki diğer beylikler arasında en zengin ve en güçlü olanı kuzeydoğu Anadolu’ya yerleştirilen ve kuzey sınırı Çoruh Havzası’na dayanan, Daiaeni’dir¹⁶³.

Havzayı ilgilendiren, en ayrıntılı yazıtlara ve Daiaeni’den bahseden ilk kayıtlara, Tukulti Ninurta I’dan yüzyıl kadar sonra Asur tahtına çıkan Tiglat-Pileser I (M.Ö. 1115–1077) döneminde rastlanır.

¹⁶¹ Nairi Ülkeleri hakkında bk., Piotrovskii 1966, 58-62.; Salvini 1967, 14, 16-17.; Piotrovskii 1969, 43-44, 46.; Munn-Rankin 1973, 279.; Belli 1982_a, 150.; Çilingiroğlu 1984, 39-40.; Çilingiroğlu 1994, 6 vdd.; Bazı kaynaklarda Nairi ülkesinin sınırları çizilirken, Dicle ırmağının kaynaklarından Çoruh Havzasına kadar olan coğrafi alan dikkate alınmaktadır. Piotrovskii 1969, 43.; Diakonoff-Kaskkai 1981, 26.; Belli 1982_a, 150.; Sarduri I ve İşpuini dönemi yazıtlarında geçen şekli için bk., Diakonoff-Kaskkai 1981, 60.

¹⁶² LAR I, 142-144.; ARI I, 101 vdd.; Hitit krallarından Hattuşili III’nin çağdaşı olan Tukulti Ninurta I, Asur’dan hareket ile kuzeye doğru birçok ülke ve beylikten geçer. Yazıtta 43 olarak gösterilen bu rakam bazı eserlerde, 40 Nairi kralı olarak geçer.

“...Tanrı Asur beni Nairi ülkesine ve Yukarı Denizin kıyısında yer alan ülkelere gönderdiği zaman ...Nairi ülkesini ve Yukarı Denizin kıyısındaki ülkeleri ele geçirdim, 40 kralı ayaklarımın kapandırarak onların efendisi oldum...”

Bk., ARI I, 773, 795.; Erzen 1992, 24.; Çilingiroğlu 1994, 6, dpn. 23.; Kayıtların Türkçesi için bk., Belli 1982_a, 150.; Pehlivan 1984, 77-78.; Pehlivan 1991_c, 23-24.; Ceylan 1994, 176.

¹⁶³ Daiaeni/Diauehi’den bahseden Asur ve Urartu kaynakları için bk., LAR I., 236, 237, 270, 275, 301, 305, 319, 560, 604, 619, 641, 662, 686, 688, 690, 692.; HChI, no. 23, 24, 80, 81, 82.; UKN, 36, 37, 68, 69, 127, 128.; Lambert 1961, 147, (b).; Wilson 1962, 90 vd., 104.; Orthmann 1968/69, 77-78.; Konumu ve Urartu ile ilişkileri hakkında bk., Friedrich 1931, 266-267, 271-272.; Burney 1966, 60 vdd.; van Loon 1966, 12.; Piotrovskii 1966, 38, 59-60, 73, 76-77, 89-90, 94, 96, 115, 266.; Salvini 1967, 11, 22-23, 37-38, 40, 51 dpn. 8.; Piotrovskii 1969, 43, 47.; Sayce-Litt 1970, 174-175.; Burney-Lang 1971, 136-138.; Barnett 1973, 415 vd.; Tarhan 1978, 80 vd.; Sevin 1979, 102 vdd., 154.; Diakonoff-Kashkai 1981, 14, 18, 25-26, 65, 79.; Çilingiroğlu 1982, 192 vd.; Tarhan 1982, 101, dpn. 146.; Belli 1982_a, 156.; Tarhan 1983, 302.; Çilingiroğlu 1984, 8-9.; Çilingiroğlu 1994, 7, 9-11, 62-63, 65-67.; Koşay 1984, 18.; Pehlivan 1984, 78 vdd.; Pehlivan 1991_b, 22 vdd.; Pehlivan 1994, 332.; Ceylan 1994, 181 vdd.; Umar 1999, 199.; Köroğlu 2000, 720-723.; San 2000.; 19-28.; Ceylan 2001, 39 vdd.; Güneri 2002, 3.

Tiglat-Pileser I'in tahta çıktığı yıllara kadar Asur krallığının bir duraklama dönemine girdiği bilinmektedir. Yeni kral Asur'daki Anu-Adad tapınağının köşesine yerleştirilmiş, dört kil prizmadan oluşan *Prizm Yazıtında*, Nairi ülkesinin 23 kralına karşı mücadele ettiğine dikkat çekerek şunları ifade etmektedir¹⁶⁴.

*"...Geçilmesi güç yollardan ve bozkırlardan -geçtim-. Yollar engebeli, patikalar kapalı idi... 16 büyük dağı savaş arabalarımla aştım. Oradaki ülkeye- ulaşmak için- iki uçlu bronz baltalarla, yolumu güçlüklerle açtım. Urumi ağaçları, dağ ağaçlarını kestim. Ordunun ilerleyebilmesi ve Fırat nehrini geçebilmesi için kuvvetli köprüler yaptım. Tumme'den.....Daiaeni'ye kadar Nairi'nin 23 kralı, savaş arabalarını ve ülkelerinden çıkardıkları ordularını -alarak- savaşa katıldılar. Korkunç silahlarımın bütün şiddetiyle üzerilerine hücum ettim ve Adad'ın -verdiği- coşkuyla onların büyük ordularını imha ettim....Silahla donatılmış 120 savaş arabalarını, savaş ortasında ele geçirdim. Onlara yardıma gelen Nairi'nin 60 kralının -savaş arabalarını ele geçirdim- ve mızrağımın ucunda Yukarı Deniz'e kadar takip ettim....Ellerim Nairi ülkesinin bütün krallarını yakaladı...."*¹⁶⁵.

Yine Tiglat-Pileser I saltanatının 3. yılında yaptığı seferlerden bahsederken Daiaeni kralını esir aldığından da bahsetmektedir.

*"...Daiaeni kralı Sieni, Asur'a saygı göstermedi. Onu esir ettim ve Asur'a götürdüm. Nairi'nin geniş arazisini idarem altına aldım..."*¹⁶⁶

Tiglat-Pileser I'in, Daiaeni ile ilgili bütün yazıtlarında¹⁶⁷ bu yerin, Nairi ülkesinin en son kısmında yer aldığını belirtir.

¹⁶⁴ Asur Krallarından Tiglat Pleser I (M.Ö. 1115–1077), Prizma Yazıtında krallığının ilk beş yılına ait icraatlarından bahseder. Nairi ülkesine düzenlediği seferlerin içeriği ve bunların Türkçelerinin ayrıntıları için bk., Belli 1982_a, 150.; Pehlivan 1984, 78-79.; Pehlivan 1991_c, 24-26.; Çilingiroğlu 1994, 7-8.; Pehlivan 1994, 332.; Ceylan 1994, 180 vd.; Ceylan 2001, 38 vdd.

¹⁶⁵ LAR I, 236.; Bu yazıtta olduğu gibi diğer yazıtlarda da geçen *Yukarı Deniz*, bilim adamlarınca Van Gölü olarak belirtilmiştir. *Yukarı Deniz*'le Van Gölünün kastedildiği hakkında bk., Piotrovskii 1969, 44-45.; Belli 1982_a, 150.; Erzen 1992, 25.; Çilingiroğlu 1994, 11.;

¹⁶⁶ LAR I, 237., Salvini yazıtta geçen Sieni adının Hurritlere ait özel isimleri hatırlattığını, bu ismin değişik kullanışlarının Sennaia, Sennakka, Sennape, Senneia ve Senni, şeklinde Nuzi tabletlerinde görüldüğünü ifade eder. Salvini 1967, 51-52.

Bu tanımlama bir tesadüf değildir. Nitekim Urartu'nun kuruluş yıllarına rastlayan Salmanassar III'in bölgeye seferleri kayıtlarda etraflıca anlatılırken Daiaeni, Fırat'ın kaynak bölgesinde yani Urartu'nun kuzeydoğusuna düşen topraklarda gösterilir. Daha önemlisi Diauehi/Daiaeni'den bahseden ve Urartu krallarından Menua ve Argiştı I'e ait yerel yazıtlar; Hasankale-Horasan-Sarıkamış arasındaki sahada tespit edilmiştir¹⁶⁸.

Salmanassar I. tarafından Uruatri Ülkesi, Tukulti Ninurta I ve Tiglat-Pileser I tarafından ise Nairi Ülkeleri olarak tanımlanan "Feodal Beylikler", Urartu Devleti'nin öncüleridir¹⁶⁹. Bu beylikler daha sonraki tarihlerde politik bir örgütlenmeye girmişlerdir.

---

¹⁶⁷ LAR I, 236-237, 270, 301, 319.; Seferlerle ilgili inceleme ve yorumlar hakkında bk., Burney 1966, 58 vd.; Piotrovskii 1966, 59-60.; Salvini 1967, 22, 51-54.; Wiseman 1973, 459 vd.

¹⁶⁸ Pehlivan 1984, 79.; Pehlivan 1991, 27.; 333.

¹⁶⁹ Bu konfederasyon dönemi ile ilgili olarak bk., van Loon 1966, 6.; Salvini 1967, 32.; Tarhan 1982, 70 vd.; Tarhan 1983, 295.; Tarhan 1986, 285-286.; Erzen 1992, 24 vd.

4.2.1.URARTU DEVLETİNİN KURULUŞU VE KUZEY POLİTİKASI

4.2.1.1. Urartu Devletinin Kuruluşu

Burada, Urartu Devletinin kuruluşunu tamamlar tamamlamaz, özellikle Sarduri I, Menua ve Argiştı I'ın saltanatları süresince, yayıldıkları sahanın (doğu Anadolu, Transkafkasya ve Kuzeybatı İran) nasıl en güçlü siyasi birliği haline geldiğinden ve hakim olunan coğrafi alanın genişlemesinden (Harita-3) dolayı giderek artan insan-doğal kaynak ihtiyacını karşılayabilmek için çevresindeki krallık ve prenslere yönelik aralıksız seferler düzenlendiğinden bahsedilecek. Bunun yanı sıra, Urartu Devletinin kuzey politikasının nedenlerine, ayrıntılarına, bu toprakların nasıl ve ne zaman Urartu'ya katıldığına değinilecektir.

Konfederasyonların birleşik hareket etme arzularının artması merkezi devlet sisteminin kurulması için ilk aşamayı oluşturmuştur. M.Ö. 9. yüzyılda (M.Ö. I. bin yılın başlarında), konfederasyonlar birleşerek Urartu Devleti'ni oluşturmuşlardır¹⁷⁰. Aslında bu devre bir geçiş sürecidir.

Urartu Devleti için merkezi sisteme yönelik ilk organizasyonlar Lutipri¹⁷¹/Lapturi¹⁷² döneminde başlamıştır¹⁷³.

Lutipri (M.Ö. 880–860) devri olayları hakkında fazla bir bilgiye sahip değiliz. Ancak Asur kralı Asur Nasirpal II (M.Ö. 883–859)'nin 2. saltanat yılı yazıtlarından anlaşıldığına göre,

“...Tusha şehrinde kaldığım sırada...Nirdun ülkesinden Tubisi'nin oğlu Lapturi'den ve -aynı- ülkenin içinde bulunan Urume ülkesinden tribut aldım ve Nairi ülkelerinin krallarından arabaları, atları, katırları, gümüşü, altını ve bakır

¹⁷⁰ Piotrovskii 1969, 45; Salvini 1967, 79 vdd.; Bilgiç 1959, 44-48.; Tarhan 1982, 81 vd.; Tarhan 1983, 296 vd.; Tarhan 1986, 286.

¹⁷¹ Urartu kayıtlarında, Lutipri adına, kendisinden bir müddet sonra tahta çıkacak olan ve Urartu'yu tarih öncesinin karanlığından kurtaran Sardurburcu/Madırburç adı verilen yazıtta, *Büyük Kral, Lutipri'nin oğlu*, şeklindeki bir ifadede rastlanır. UKN, 1, 117.; HChI, no. 1 a-c.; Tarhan 1978, 62.; Tarhan 1982, 82.; Belli 1982_a, 152.; Lutipri'nin kimliği konusunda daha ayrıntılı bilgi için bk., Tarhan 1982, 92 vdd.

¹⁷² Çağdaş Asur kayıtlarında bu kralın ismi Lapturi olarak geçmektedir. LAR I, 461.

¹⁷³ UKN, 1-3.; HChI no. 1 a-c.; Tarhan 1978, 72 vd.; Tarhan 1982, 81.; Belli 1982_a, 152.; Erzen 1992, 27.; Çilingiroğlu 1994, 38.

*kapları, davarları, koyunları ve şarabı onların tributu olarak kabul ettim. Nairi ülkelerini bunu taşımakla yükümlü kıldım...*¹⁷⁴

Asur'a vergi vermek zorunda kalmıştır. Söz konusu vergilerin bu ülkeye ulaştırılmasını da Lapturi üstlenmek zorunda kalmıştır¹⁷⁵.

Lutipri'den sonra, Urartu tahtına Aramu/Arame (yaklaşık M.Ö. 860–840) geçmiştir. Bu kral hakkındaki bilgilerimiz Asur kralı Salmanassar III (M.Ö. 858–824)'ün sefer kayıtlarına dayanmaktadır.

*“...krallığımın başlangıcında, saltanatımın ilk yılında...Hubuşkia'dan hareket ettim. Sugunia'ya, Urartulu Arame'nin krali şehrine yaklaştım. Şehre hücum ettim ve ele geçirdim. Savaşçıların çoğunu kılıçtan geçirdim. Ganimetlerini topladım. Şehrinin önünde kesilmiş başlardan bir sütun yaptım. Civardaki 14 şehri ateşle yaktım. Sugunia'dan hareket ettim. Nairi ülkesinin denizine/Van Gölü ulaştım ve tanrılarımı kurbanlar kestim...”*¹⁷⁶.

Kral, Arame'nin adı geçen krali şehrini (Sugunia)¹⁷⁷ ele geçirdiğini Balawat Kapısının¹⁷⁸, ilk bandında da (Band I, lower register) dile getirmiştir¹⁷⁹.

¹⁷⁴ LAR I, 461.; Yazıtın Türkçesi için bk., Ceylan 1994, 187.

¹⁷⁵ LAR I, 461.; Yazıtın Türkçesi için bk., Ceylan 1994, 187.

¹⁷⁶ LAR I, 598.

¹⁷⁷ Sugunia'nın nerede olduğu konusunda arkeolojik veriler olmamasına karşın Van Gölünün güneybatısında yer aldığı önerilmiştir. Piotrovskii 1969, 46.; Çilingiroğlu 1994, 29-30. Bu kentin Van gölünün güneybatısında yer alması gerektiğinin bir başka kanıtı ise Urartu krallığının ilk yıllarında ana yerleşim alanlarının bu bölgede yoğunlaşmasıdır. Çilingiroğlu 1984, 11.

¹⁷⁸ Urartu üzerine gerçekleştirilen bu seferleri sadece Salmanassar III'ün yıllıklarından değil, aynı zamanda 1878 yılında Ninive'nin güneydoğusunda İmgur-Ellil adını taşıyan eski bir kentin harabelerinde, Balawat adı verilen tepede gün ışığına çıkartılmış olan ve Salmanassar III'ün bu seferi ile ilgili resimlerin yer almış olduğu tunç kapılardan da elde etmekteyiz.

Bilindiği gibi, yıllıklarda Asur ordusunun birliklerinin izlenmiş oldukları yollardan ve elde etmiş olduğu zaferlerden söz edilmekteydi. Balawat tepesinde ele geçirilen ve Asur sanatının güzel örneklerinden biri olan tunç kapılardan birinin üzerinde, Salmanassar III'ün ilk krallık yıllarında yapılmış olan seferden bölümler betimlenmiştir. Balawat kapıları çeşitli yerlerde ve zamanlarda oluşmuş olan olayları, birbirini izleyen resimler halinde yansıtmaktadır. İki pano halinde düzenlenmiş olan bu resimler göstermektedir. Resimler sol alt köşede Asur ordugâhının bir betimi ile başlamaktadır; savaş arabalarından ve piyadelerden oluşan Sugunia'ya doğru hücum geçmek için ordugâhtan ayrılışı canlandırılmıştır. Ayrıca, Sugunia kentinin fethini gösteren bir resim de vardır. Bu resimde, her iki yandan surlara dayanmış merdivenlerin yardımıyla ele geçirilmekte olan kentin ateşler içinde olduğu görülmektedir. Kent de bir tepenin üzerinde yer almaktadır. Kalenin içinde de mızrakçılar ve okçulardan oluşan Urartu askerleri betimlenmiştir. Bu resmin üzerinde de şu açıklayıcı yazıt yer almaktadır:

“Urartulu Aramu'nun kentini fethettim”.

Bu sahenin sağında ise Urartulu tutsaklardan oluşan gruplar betimlenmiştir. Üstteki panoda ise, Asur ordusunun üç geçitten geçerek Van Gölü'ne doğru ilerleyişi canlandırılmıştır.

Asur kralı Salmanassar III'ün, Urartu'nun krali şehri Sugunia'yı yağmalamasından yaklaşık iki yıl sonra Urartu kralı Arame, yeni bir krali kent kurmuştur. Bu aynı zamanda Salmanassar III'ün bölgeden çekilmesinin ardından Urartu'nun yeniden toparlanmaya başladığının göstergesidir. Ancak kısa süre sonra Asur kralı saltanatının 3. yılında Urartu üzerine yeni bir sefer düzenlemiştir. Bu olaylar M.Ö. 856 yılı kayıtlarında şu şekilde yer almıştır.

“...Daiaeni ülkesinden hareket ettim ve Urartulu Aramu'nun krali şehri olan Arzaşku'ya yaklaştım. Urartulu Aramu, güçlü silahlarımla ve dehşetli savaşımla karşılaşınca korktu ve şehrini terk edip, Adduri dağına¹⁸⁰ çıktı. Onun peşinden dağa tırandım ve dağlarda dehşetli bir savaş verdim. 3400 savaşçısını kılıçtan geçirdim, sanki Adad gibi, onların üzerine dehşet yağdırdım ve dağı, yün boyar gibi, onların kanı ile boyadım. Onun ordugâhını ele geçirdim. Arabalarını, süvarilerini, atlarını, katırlarını, eşeklerini, mallarını, eşyalarını, ganimetlerini

Yukarıda sol köşede de, gölün kıyısında yapılan kurban töreni ve üzerinde Asur kralının resminin yer aldığı bir stelin dikilişi görülmektedir. Kurban bizzat kral tarafından kesilmektedir. Kralın yanında ise iki rahip yer almaktadır. Arka planda ise müzisyenler ve kurban hayvanlarının resmedildiği bu sahenin üzerinde ise şu yazıt bulunmaktadır:

“Benim tasvirim olan bu yontuyu, Nairi ülkesi gölünün kenarına diktirttim. Tanrılarımı kurbanlar verdim”.

Diğer sahnelerde ise Salmanassar III'ün daha geç yıllarda yapmış olduğu seferler betimlenmiştir. Örneğin, yine Salmanassar III'ün krallığının 3. yılında yapılmış olan bir Asur seferinde Urartulu Aramu'nun krali kentlerinden Arzaşkun'un alınışı canlandırılmıştır. Bu askeri sefer oldukça geniş bölgelere yapılmış olup, Tiglat-Pileser I tarafından izlenen yolları izlemiştir. Asurlular Daiani ülkesinden geçerek Arzaşkun kentine yaklaşmışlardır. Yıllıklar bu seferden şöyle söz etmektedir:

“Urartulu Aramu, kuvvetli ordum ve vermiş olduğum savaştan korkarak kentinden kaçtı.”

Tunç kapılar üzerindeki resimlerde askerler tarafından boşaltılmakta olan ve alevlere terk edilmiş kale görülmektedir

Balawat kapıları üzerindeki panonun birinde, Çifte duvarlı Arzaşkun kalesinin yanar şekilde resmi görülmektedir. Kalenin dışında Asurlu askerlerle dağlara doğru kaçmakta olan Urartular arasındaki savaş resmedilmiştir. Daha geç bir dönem panosu üzerinde ise küçük bir kale resmi vardır. Burada öldürülmüş olan askerler kazıklanmışlardır. Duvarların altında ise kesilmiş başlardan yapılmış yığınlar resmedilmiştir.

Tunç levhalarla kaplı Balawat kapıları, Urartu kültürü ve sanatı içinde büyük önem taşımaktadır. Urartuların betimlendiği bu en eski sahneleri yansıtan bu resimlerde, Urartuların giysi ve silahları hakkında bilgi sahibi olmaktayız. Resimlerden anlaşıldığı kadarı ile, Urartular dizlerine kadar inen etek/tunik giymekteydiler. Giysileri olasılıkla tunçtan yapılmış bir kemer tutmaktaydı. Başlarında, küçük yuvarlak yanaklıkların olduğu miğferler vardı. Silahları, ok-yay, mızrak ve kalkanlardan oluşmaktaydı. Bu görünümü ile Urartuların donanımı Asur'dan bütünüyle farklı olup daha çok Hurri giysi ve silahları ile benzerlik göstermekteydi. Belli 1982a, 151-152.; Çilingiroğlu 1994, 29.

¹⁷⁹ LAR I, 614.; Belli 1982a, 151.

¹⁸⁰ Burney'e göre, Adduri Dağı büyük bir olasılıkla günümüzdeki Süphan Dağıdır. Kral Arame'nin sığındığı ve Salmanassar III'ün yazıtında bahsettiği kale, muhtemelen bu dağ üzerine kurulu Kefir Kalesidir. Burney 1957, 51.

*dağlardan aşağıya indirdim. Aramu hayatını kurtarmak için dağın erişilmez bir zirvesine tırmandı. Bütün gücümle, vahşi bir boğa gibi, ülkesine saldırıp, onun şehirlerini harabeye çevirdim. Arzaşku ile birlikte, çevresindeki şehirleri yerle bir ettim ve ateşle yaktım. Şehir kapısının önüne kesilmiş başları yığdım. Daha sonra genç erkeklerini ve genç kadınlarını, bu yığınların etrafında, kümelerle kazıklatarak öldürdüm...”*¹⁸¹.

Salmanassar III. 'e ait yazıtlardan anlaşıldığı kadarıyla Urartu'da merkezi devlet olma yolundaki ilk adımlar Arame döneminde gerçekleşmiştir. Arame'nin merkezi devlet olma yolunda beylikleri nasıl bir organizasyona tuttuğunu tam olarak bilememekle birlikte, Sugunia ve Arzaşkun¹⁸² adı ile iki krali kent kurduğu artık kesinleşmiştir. Zira bu kralla birlikte Urartu krallığı tek önderin yönetimi altında örgütlenmeye başlamıştır¹⁸³.

Arame'den sonra Urartu krallığına Sarduri I.'in geçtiğini kendi ifadelerinden ve yine Asur kralı Salmanassar III.'ün kayıtlarından takip etmekteyiz. Sarduri I (M.Ö. 840–830) gerçek anlamda Urartu Devletini kurduğu gibi, Tuşpa'yı Urartu'nun yeni başkenti yapmıştır. Bu kralın, aynı zamanda krallığı zorla ele geçirdiği de düşünülmektedir¹⁸⁴.

Asur dilinde kaleme alınan¹⁸⁵ ve Urartu'nun ilk yazılı belgesi olması ile önem kazanan Sardurburcu¹⁸⁶ bize Urartu için yeni bir dönemin başladığını bildirir.

Sadurburcu yazıtında kral kendini şu şekilde ifade eder:

"Büyük kral Lutipri'nin oğlu, kudretli kral, dünyanın kralı, Nairi ülkelerinin kralı, eşi olmayan kral, savaştan korkmayan dehşet verici çoban,

¹⁸¹ LAR I, 605.; Türkçe çevirisi için bk., Ceylan 1994, 189.

¹⁸² Arzaşkun'un yeri konusunda iki ayrı görüş vardır. Wilson'a göre Arzaşkun, Van Gölünün doğusunda, Avarin dağının batısında yer alır. Wilson 1962, 107-108.; Burney tarafından önerilen ve genellikle kabul gören görüşe göre ise Arzaşkun, Van Gölünün kuzeybatısında, Bulanık-Liz bölgesindeki Mollakent ile eşleştirilebilir. Burney 1957, 39.; Burney 1966, 61.

¹⁸³ Belli 1982a, 151.; Çilingiroğlu 1984, 13-14.; Erzen 1992, 27.; Çilingiroğlu 1994, 29 vd.;

¹⁸⁴ Sarduri I'in krallığı zorla ele geçirdiğine dair en önemli kanıt başkenti, Arzaşkun'dan, Tuşpa'ya taşınması ve Arame'den farklı bir sülaleden gelmesidir. Tarhan 1978, 61.; Tarhan 1982, 86.; Sevin 1979, 5.

¹⁸⁵ UKN, 1, 117.

¹⁸⁶ Tuşpa/Van Kalesinin kuzeybatı eteklerinde yer alan bu yazıttan başka Asurca yazılmış Urartu krallarından İşpuini dönemine ait bir yazıt daha bulunmaktadır. Çilingiroğlu 1994, 37, dpn. 42.

kendine boyun eğmeyenleri mahveden kral Sarduri'nin yazıtı; Ben Lutipri'nin oğlu, krallar kralı, bütün krallardan vergi kabul eden Sarduri'yim. Ben bu taş blokları Alniunu¹⁸⁷ şehrinden getirdim; ben bu suru inşa ettim”¹⁸⁸.

Asur kayıtlarında ise Sarduri ismine, Salmanassar III'ün Urartu üzerine gönderdiği ordunun sefer kayıtlarında rastlanmaktadır. Bu sefer sırasında Asur ordusunu, kralın kendisi değil, Daian-Assur adlı bir komutan yönetmiştir. Bu kayıtlara göre:

“onu ordumun başına getirip Urartu'ya karşı -sefere- gönderdim. O Bit-Zamini ülkesine ve Ammaş'a girdi -ve- Arsania'yı karşıya geçti. Urartu'lu Seduri bunu duydu ve çok sayıdaki askerinin gücüne güvendi. Savaş vermek üzere bana karşı ilerledi. O'nunla savaştım ve mağlup ettim. Geniş ovalarını savaşçıların cesetleriyle doldurdum.”¹⁸⁹.

Sarduri I dönemindeki tarihi olaylar ve krallığın yayılımı ile ilgili bilgilerimiz bu krala ait Sardurburcu yazıtından başka yazılı belge olmamasından dolayı son derece sınırlıdır. Yeni başkent Van Gölünün doğusunda kurulması krallığın doğuya ve kuzeye sefer düzenlemesini büyük ölçüde kolaylaştırmış olabilir. Sarduri I'in başa geçmesiyle krallık bölgede Asur ile mücadele edebilecek tek devlet haline gelmiştir. Salmanassar III saltanatının 31. yılında (M.Ö. 827) ordusunu Hubuşkia ve Musasir ülkelerine gönderir¹⁹⁰. Hubuşkia ülkesinden haraç alan Asur ordusunun komutanı Daian-Assur, Musasir'i de ele geçirir. Asur ordusu birçok Urartu kalesini yerle bir ettikten sonra ülkesine döner. Kayıtlardan, Sarduri I döneminde, Hubuşkia ülkesinin büyük bir bölümünün

¹⁸⁷ Yazıtta geçen Alniuni kenti ve taş ocaklarının konumu için bk., Belli 1982_a, 153-154.; Belli 1982_b, 115 vd.

¹⁸⁸ HChI, no. 1/a-c.; UKN, 1-3.; Bilgiç 1959, 45.; Tarhan 1978, 62 vd.; Erzen 1992, 27.; Söz konusu yazıt metni birçok bilim adamı tarafından Türkçeye çevrilmiştir. Tarhan 1982, 82.; Belli 1982_a, 152.; Çilingiroğlu 1994, 38.; Ceylan 1994, 191.

¹⁸⁹ LAR I, 584.; Yazıtın Türkçesi için bk., Çilingiroğlu 1994, 38.; Ceylan 1994, 191.

¹⁹⁰ Asur Kralı Salmanassar III gerçekleşen olayları şu şekilde anlatır.

“Krallığımın 31. yılında ikinci kez olarak yüzümü, Asur ve Adad'a çevirdim. Daian Assur'u Hubuşkian şehrine karşı gönderdim. Oradan haraç aldıktan sonra Sapparia'ya karşı Musasir ülkesinin kalesine karşı yürüdüm. Sapparia ve Masasir'e ait diğer 46 şehri zapt ettim. Urartuların kalelerine kadar ilerledim. Şehirlerden 50'sini yakıp yıktım”.

LAR I, 588.

Urartu egemenliğinde yer aldığı ve yine Urartu egemenliği güneyde Musasir ülkesinin sınırlarına kadar ulaşmıştır¹⁹¹.

Sarduri I'den sonra Urartu tahtına geçtiğini bildiğimiz İşpuini'nin hangi tarihlerde saltanat sürdürdüğü kesin değildir. Ancak Asur kralı Şamsi Adad V (M.Ö. 823–811)'e ait bir yazıtta¹⁹² geçen Ushpina'nın İşpuini ile aynı şahıs olduğu dikkate alınırsa Urartu kralının M.Ö. 825 ya da 824'te tahta geçtiği kabul edilebilir¹⁹³.

İşpuini (M.Ö. 825–810) Urartu'nun kendisinden önceki politikalarını devam ettirmiş, bayındırlık faaliyetlerini artırmış ve başkentin kuzeyinde, güneyinde ve doğusunda yeni kaleler inşa etmiştir. Sürdürülen bu politikalar devletin gittikçe güçlenmesi ve örgütlenmesi ile açıklanabilir.

Bu krala ait yazıtların bir bölümü yapım kitabeleridir. Bu yazıtlar Patnos¹⁹⁴, Zivistan¹⁹⁵ ve Aşağı Anzaf¹⁹⁶ gibi yerlerde yapılan kalelerden bahsetmektedir. Bu kral hakkındaki bilgilerin bir diğer kısmını da yazıtların yanı sıra çivi yazılı ve resimli tunç eserlerden elde etmekteyiz¹⁹⁷. Tarihi olaylar ile ilgili bilgi veren yazıtlar ise oğlu Menua ile ortak hükümdarlık yaptıkları dönemde.

¹⁹¹ Çilingiroğlu 1994, 41.

¹⁹² Adı geçen yazıtta Şamsi Adad V. şu ifadeleri kullanır.

“...güneşin doğduğu yukarı denize kadar ilerledim. Mektira'nın oğlu Şarşina'nın - Hirsina- 300 kentini, Ushpina'nın 200 kenti ile birlikte ele geçirdim...”

LAR I, 717.; Sevin 1979, 7.

¹⁹³ İşpuini'nin tahta geçişi ve krallık süresi ile ilgili bilim adamları farklı görüşler öne sürmüşlerdir. Tarhan, M.Ö. 830/825-810 tarihlerini önerirken, Tarhan 1983, 299.; Sevin, İşpuini'nin tek başına hükümdarlık süresinin çok uzun sürmediğine değinerek M.Ö. 830/829-815 tarihlerini önerir. Sevin 1979, 38.; Sevin 1981, 1.; Belli, Tarhan ile hemen hemen aynı tarihleri M.Ö. 830-810 önerir. Belli 1982_a, 155.; Çilingiroğlu, M.Ö. 825/824-810 tarihlerini, Erzen ise M.Ö. 825-815 tarihlerini önerir. Erzen 1992, 28.; Çilingiroğlu 1994, 42.

¹⁹⁴ Patnos'taki yapılanmanın ilk defa bu kral tarafından gerçekleştirildiği hakkında bk., HChI no. 5/b.; UKN, 14-16.; Balkan 1960, 133-158.; Balkan 1964, 235-245.; Sevin 1979, 2, dpn. 4.; Belli 1982_a, 155-156.; Çilingiroğlu 1994, 42, dpn. 56.

¹⁹⁵ HChI, no. 2-4.; UKN, 4-12.; Sevin 1979, 2, dpn. 4.

¹⁹⁶ Burney 1957, 45.; Fig. 2/b, 3.; Hulin 1960, 205-207.; Kalenin inşa yazıtında kısaca şu ifadeler yer almaktadır: “Sarduri oğlu İşpuini, bu sarayı inşa ettirdi”. Belli 1992, 14.; Başkent Tuşpa'dan, Anzaf Kalelerine ulaşan Urartu dönemi yol ağı için bk., Belli 1977, 49-50, Lev. 1/3.; Anzaf kalelerinde gerçekleştirilen ve benimde bir sezon Atatürk Üniversitesi ekibinde yer aldığım kazıların sonuçları için bk., Belli 1992, 13-27.; Belli 1993, 3-32.; Belli 1998, 543-569.; Belli 1999, 507-525.; Belli-Ceylan 2000, 449-466.; Belli-Ceylan 2001, 385-398.; Belli-Ceylan 2002, 275-286.; Belli-Ceylan 2003, 311-324.; Belli-Ceylan 2004, 175 vdd.; Söz konusu kazılarda bulunan bir Bizans sikkesi için bk., Tekin 1996, 48-50.

¹⁹⁷ Urartu sanatının erken dönemine ait bu örnekler hakkında daha geniş bilgi için bk., Belli 1983, 325-360.

İşpuini döneminde bir sonraki başlıkta incelenecek olan kuzey yayılımı dışında, krallık Urmiye Gölü çevresinde kalan topraklara da bölgenin ekonomik zenginliğinden dolayı ilgi duymuştur¹⁹⁸. Bu bölgeye yapılan ve doğu seferi olarak değerlendirilen bilgilere, Erçek Gölü yakınlarında ki Karagündüz yazıtında¹⁹⁹ rastlanır. Ayrıca, yazıtta Urartu kayıtlarında Barşua, Asur kayıtlarında ise Parşua olarak anılan bu ülkenin Urartu egemenliğine geçmesinden söz edilmektedir. Bu da Urartu devletinin Batı İran topraklarında söz sahibi olmaya başladığının kanıtıdır. Özellikle M.Ö. 8. yüzyılın ikinci yarısından sonra kuzeybatı İran'da görülen, Urartu dönemi kale ve yerleşim yerlerinin çokluğu bu bölgenin Urartu devleti için taşıdığı önemi gösterir²⁰⁰.

Gerek İşpuini'nin krallığı ve gerekse Urartu devletinin bu dönemdeki sınırlarının çizilmesi için önem taşıyan ve Musasir/Ardini²⁰¹ kentinin Urartu egemenliğine geçişini belgeleyen çift dilli (Urartuca ve Asurca) Kelişin yazıtı²⁰² oluştururken, bir diğerini Urartu dini hakkında bilgi veren Meherkapı yazıtı oluşturur²⁰³.

Urartu kralı İşpuini tahta çıkışından kısa bir süre sonra oğlu Menua'yı tahta ortak etmiştir. Bu dönemde, Urartu tarihinde ilk ve son kez bir ortak krallık süreci görülecektir. Bu sürecin ne zaman ve ne şekilde başladığı hakkında herhangi bir bilgi mevcut değildir²⁰⁴. Bu ortak krallık sırasında Asur devleti M.Ö. 745 yılına kadar sürecek olan duraklama ve gerileme sürecine girmişti. Urartu kralları İşpuini ve Menua bu süreci çok iyi değerlendirerek Urartu'nun genişleme politikasını sürdürmüşlerdir.

¹⁹⁸ Urmiye Gölü ve çevresindeki tarım alanlarının zenginliği ve bölgedeki verimli ovalar için bk., Zimansky 1985, 20-21.

¹⁹⁹ UKN, 24.

²⁰⁰ Çilingiroğlu 1994, 49, dñn. 88.

²⁰¹ Urartuca adı ile Ardini olarak anılan kentin, Urartu yazıtlarında geçtiği yerler hakkında bk., Diakonoff-Kashkai 1981, 9.

²⁰² HChI no. 9.; Piotrovskii 1969, 50.; Çilingiroğlu 1994, 42, dñn. 60.

²⁰³ HChI no. 10.; Yazıt, halk arasında Hazine Kapısı, Hazine Piri Kapısı, Kór Kapı, Yalancı Kapı ve Taş Kapı gibi adlarla tanımlanır. Bu tür kayalara oyulmuş iç içe üç kapıdan oluşan nişlerin en güzel örneklerine Meherkapı'dan başka Yeşilalç ve Zivistan'da da rastlanmıştır. Genellikle içlerinde yazıt bulunan bu nişlerin dinsel bir işlev taşıdıkları bilinmektedir. Urartu tapınak kapıları ile benzerlikleri dikkate alındığında bu kapılardan tanrıların çıkarak insanlara görüneceğine inanılmıştır. Tarhan-Sevin 1975, 395 vdd.; Sevin-Belli 1977, 367-379.; Belli-Dinçol 1982, 167 vdd.; Çilingiroğlu 1994, 44, dñn. 63-64.

²⁰⁴ Bu konu hakkında hiçbirisi kesinlik kazanmayan farklı görüşler için bk., van Loon 1966, 11.; Burney-Lang 1971, 133.; Sevin 1979, 14-15.; Erzen 1992, 28.; Çilingiroğlu 1994, 50-51.;

4.2.1.2.Urartu Devletinin Kuzey Politikası

Urartu Devletinin oluşum aşamasında bahsedildiği gibi krallığın erken dönemlerinden itibaren farklı yörelere yapmış oldukları seferler hakkındaki bilgilerimiz arkeolojik verilere, yıllıklara ve alınan topraklardaki yazıtlara dayanmaktadır.

Siyasal ve kültürel açıdan gelişen krallığın sınırlarını büyüterek daha geniş alanlara yayılma isteği doğrultusunda gerçekleştirilen bu seferlerin bir kısmı da başkent Tuşpa'nın kuzeyinde kalan topraklara yapılmıştır. Kuzeye gerçekleştirilen seferlerin nedenleri arasında krallığın ekonomik gereksinimlerini karşılayacak doğal zenginliklerin ve verimli toprakların kuzeyde bulunmasından da kaynaklanmaktadır²⁰⁵. Urartular bu bölgeye sadece sefer düzenlemekle kalmamışlar, kendileri için büyük öneme sahip, kuzeydoğuya ve kuzeybatıya açılan yolları da denetimleri altına almışlardır²⁰⁶. Ayrıca bu yolların güvenliğini sağlamak için de bölgeye güçlü kaleler inşa etmişlerdir.

Urartu devleti Sarduri I ile kuruluş evresini tamamlamış ve kendisinden sonra gelen olan İşpuini döneminde ve oğlu Menua ile sürdürdüğü ortak krallık çağının sonrasında Asur krallığının zayıflamasından ve içişleriyle uğraşmasından istifade ederek genişleme sürecine girmiştir.

İşpuini'nin tek başına krallık yaptığı kısa süre içerisinde Urartu krallığı genişlemesini sürdürmüş, krallığın sınırları kuzeyde Patnos, batıda Bulanık ovası, güneyde olasılıkla Tatvan ve doğuda bugünkü Türkiye-İran sınırını belirleyen dağ silsilesine kadar ulaşmıştı²⁰⁷.

Özellikle Patnos ve yakın çevresi, kuzeye düzenlenen askeri faaliyetlerde ana üs olarak kullanılmıştır²⁰⁸. Güney, kuzeydoğu ve kuzeybatı yönündeki yolların kesişme noktasının Patnos ovası²⁰⁹ olduğunu burada kurulan Anzavurtepe

²⁰⁵ San 2000, 19.

²⁰⁶ Urartu Krallığının başkenti Tuşpa'dan başlayarak çeşitli yönlerde giden askeri ve ticari yollar hakkında yapılan en kapsamlı çalışma için bk., Belli 1977, 111 vdd.; Belli 1982, 183-184.

²⁰⁷ Sevin 1979, 11.; Çilingiroğlu 1994, 51.

²⁰⁸ Zimansky 1985, 26.

²⁰⁹ Patnos ovasının önemini, yakın çevresindeki Urartu dönemi arkeolojik verilerinden (kale ve yerleşmeler) ve yazıtlardan anlamaktayız. Menua dönemine ait Patnos'un 9 km. doğusundaki Değirmendüzü yazıtı (TKU, 19, no. 114), yine Menua dönemine ait buraya 3 km. mesafedeki Kancıklı kalesi (TKU, 13, no. 44.; Burney-Lawson 1960, 189.; Burney-Lang 1971, 139.;) ve ovanın yaklaşık 6 km. güneyindeki aynı döneme ait Kızılkaya yazıtı (TKU, 16, no. 37.; Burney 1960, 192.; Balkan 1960, 133 vd.; Boysal 1961, 199 vd.). Ayrıca tüm bu kalıntılar, Urartu devletinin sınırlarını kuzey yönünde genişlettiğinin kanıtıdır.

kalesi²¹⁰ doğrulamaktadır. İşpuini ve Menua'nın ortak krallıkları döneminde -M.Ö. 9. yüzyıl sonları- kuzey bölgelerine yaptığı seferler sırasında bıraktığı bir başka yazıt ise Tuşpa-Uiteruhi yolu üzerinde yer alan Toprakkale yazıtıdır²¹¹. Bu yazıt Urartu'nun daha kuzeye yapılan seferlerinden bahseder²¹².

İşpuini döneminde merkezileşmeye önem verilmesi Urartu'yu güçlü kılan nedenlerden birisini oluşturur. Aynı zamanda kuzey-kuzeydoğuya gerçekleştirilen seferler sonucunda bölgeden haraç alınması ekonomik açıdan güçlü olmayı da beraberinde getirmiştir.

Yine yukarıda sözü edilenlerin dışında, İşpuini ve Menua'nın ortak krallık yaptıkları dönemde, Van Gölünün kuzey-kuzeydoğusuna askeri seferler düzenledikleri, çift yüzlü, bir yazıt ile kanıtlanmıştır.²¹³ Bu yazıtta göre krallar, Anaşe²¹⁴, Witeruhi/Uiteruhi²¹⁵, Luşa²¹⁶ ve Katarza²¹⁷ ülkelerine sefer düzenlemişlerdir. Bu sırada, Etiuhe²¹⁸ ülkesinden adı geçen topluluklara yardım gelmesine rağmen Urartu devleti bu topluluklardan 1720 erkek, 1670 kadın, 126 at, 13540 büyükbaş ve 20785 küçükbaş hayvan haraç almayı başarmıştır²¹⁹. Bu ganimetler dikkate alındığında kuzey seferlerinin Urartu için ne derece kaçınılmaz olduğu daha iyi anlaşılır.

İşpuini'den sonra tahta çıkan Menua (M.Ö. 810–780) döneminde kuzeydeki Urartu faaliyetleri gelişerek devam etmiştir²²⁰. Daha önce kuzeydoğuya

²¹⁰ Patnos'un 3 km. kadar kuzeydoğusunda yer alan kale Menua dönemine tarihlenmektedir. UKN, 372-374, 402-403.; TKU, 13, no. 45.; Balkan 1960, 133 vd.; Anzavurtepe ve Körzüt Kaleleri kuzeye giden önemli yol güzergâhında bulunuyorlardı. Diauehi bölgesine ve buradan da olasılıkla Bayburt üzerinden Karadeniz'e giden bu yol, Urartu ile bu yörelerde arasındaki ticari faaliyetlere olanak sağladığı kuzey ülkelerinde zaman zaman ortaya çıkan tehlikelere de yerinde müdahale etme imkânını da vermiştir. Çilingiroğlu 1994, 52.

²¹¹ UKN, 23.; Bu yazıttan İşpuini ve Menua'nın Eleşkirt'e kadar ulaştıkları anlaşılmaktadır.

²¹² Buradan, Urartu devletinin kuzeye yayılımının İşpuini-Menua'nın ortak krallık yaptıkları dönemde başladığı sonucu ortaya çıkmaktadır.

²¹³ UKN, 20.; bu yazıttan başka Van gölü kuzeyindeki Kasımoğlu yazıtında da (UKN, 21.), Toprakkale yazıtında olduğu gibi hemen hemen aynı konular işlenmiştir. Bir başka ifadeyle söz konusu yazıtların üçünde de konu bütünlüğü vardır.

²¹⁴ Eleşkirt'e lokalize edilmesi hakkında bk., Diakonoff-Kashkai 1981, 8.

²¹⁵ Yukarı Aras vadisinde, olasılıkla Kağızman çevresinde yer aldığı belirtilmiştir. Diakonoff-Kashkai 1981, 102–103.

²¹⁶ Diakonoff-Kashkai 1981, 52.

²¹⁷ Diakonoff-Kashkai 1981, 48-49. Yazarlar bu ülkeyi Kars ve yakın çevresine yerleştirirler.

²¹⁸ Bu ülke, Sarıkamış civarı ile Gökçe gölün kuzeybatı kıyıları arasında yer alır. Bk., Diakonoff-Kashkai 1981, 34-35.; Barnett, yazıtlarda adı geçen toplulukların Etiuhe ülkesinin sınırları içerisinde yer aldığını ifade eder. Barnett 1982, 340.

²¹⁹ San 2000, 21.

²²⁰ Sandalgian 1917, 319-320.; Yazar, Menua'nın Diauehi'ye sefer düzenlediğini ve Urartu yayılımının bu ülkenin başkenti Şaşılı'ya kadar genişlediğinden bahseder.

yapılan seferlerin ardından Menua, kuzeybatıya yönelerek, Diauehi topraklarının ana kısmına ulaşmak istemiştir. Bu dönemde Urartu'nun kuzeybatıya yöneldiğini Pirabat²²¹, Zivin/Süngütaş²²², Delibaba²²³, Yazılıtaş²²⁴ ve Pasinler²²⁵ yazıtları doğrulamaktadır. Yazıtlardan, söz konusu merkezlerde kale yaptırılması ve bu merkezlerin birbiri ile bağlantısını sağlayan yolun, kuzeydoğudan Erzurum'a kadar, emniyet altına alındığı anlaşılmaktadır.

Diauehi ülkesi sınırları içerisindeki Horasan'ın güneyinde yer alan ve bütün olarak okunabilen Yazılıtaş yazıtında önemli bilgiler mevcuttur.

*“Tanrı Haldi, kendi silahıyla güçlü bir ülke olan Diauehi'ye karşı sefere çıktı -ve ülkeyi- dize getirdi. Tanrı Haldi güçlüdür, tanrı Haldi'nin silahı güçlüdür. Tanrı Haldi'nin kudretiyle İşpuini oğlu Menua sefere çıktı. Tanrı Haldi önden gitti. Minua der ki: Diauehi ülkesini ele geçirdim. Krali şehir Şaşılı'yu savaşla ele geçirdim, ülkeyi yıktım, kaleleri yerle bir ettim. Şaşetin -ele- ülkesine Zua şehrine kadar ulaştım. Utuha şehrini .... Menua der ki: Diauehi'nin kralı Utupurşini önüne çıktı ayakları -ıma- kapandı, önümde secde etti. Merhamet gösterdim. Haraç ödemesi koşulu ile hayatını bağışladım. Altın ve gümüş verdi. Haraç verdi. Geri dönerek esirleri tümüyle serbest bıraktı...Minua der ki: ..Oradan iki kral -yani- Baltu -lhe- boyunun ülkesinin ki ve Haldiriü şehrinin ülkesininkini aldım. O ülkeye özgü olan tahkimatlı kaleleri ele geçirdim. Minua der ki: Her kim bu yazıtı tahrip ederse, her kim suç işlerse, her kim başkasına bunları yaptırırsa, her kim değişik bir şey söylerse, ben yaptım derse, tanrı Haldi, tanrı Teişeba, tanrı Şivini ve bütün tanrılar onu güneş ışığından yoksun etsinler...”*²²⁶.

²²¹ Dinçol 1989, 137-139.; Payne 1995, 415-423.; Pirabat-Ağrı'da bulunan yeni bir yazıt ve bunların içeriği hakkında yapılan bir başka çalışma için bk., Payne-Ceylan 2003, 191-201.

²²² UKN, 37.

²²³ UKN, 68.; Ayrıca, Delibaba yazıtında, Menua'nın bölgeye gerçekleştirdiği etkinliklerin bir sonucu olarak burada bir E.GAL inşa ettirdiği bilinmektedir. E.GAL, büyük ev, saray anlamı taşımaktadır. Urartu kayıtlarında, idari işlerin yürütüldüğü yapılar ya da küçük kaleler olarak da tanımlanmıştır. Zimansky 1985, 64.

²²⁴ Yazılıtaş'ın konumu ile ilgili olarak bk., TKU, 15, no. 66.; İçeriği ile ilgili olarak bk., UKN, 36.; HChI, no. 23.

²²⁵ UKN, 69.

²²⁶ UKN, 36.; HChI, no. 23; Payne 1995, 39-40.; Yazıtın içeriği hakkında yapılan yorumlar için bk., Sevin 1979, 103.; Belli 1982_a, 156.; Pehlivan 1991_c, 34.; Çilingiroğlu 1994, 62.; Ceylan 1994, 202.; San 2000, 21.; Köroğlu 2000, 719.; Yazıtın bütünü Türkçeye çevirisi için bk., Ceylan 2001, 41.

Yazıtta Menua, Diauehi'ye düzenlediği ilk seferi hakkında bilgi verir. Kral Diauehi'ye geldiğini ve burayı fethettiğini, ülkenin başkenti Şaşılı'yu²²⁷ ele geçirdiğini ifade eder. Ülke topraklarını ve kalelerini ateşe verdiğini ve Diauehi kralından haraç aldığını da kayıtlarında belirtir.

Bunun yanı sıra Sarıkamış'ın²²⁸ 35 km. güneybatısında ve Horasan'ın 20 km. kuzeyindeki Zivin/Süngütaş yazıtının içeriği de bölge için önem taşımaktadır.

““Minua der ki: Şaşılı şehrini ele geçirdim. Bu yazıtı, bana egemen olan tanrı Haldi'ye diktirdim. Tanrı Haldi'nin büyüklüğüyle, İşpuini oğlu Minua, güçlü kral, büyük kral, Tuşpa şehrinin hükümdarı -dır-. Minua der ki; her kim bu yazıtı tahrip ederse, her kim suç işlerse, her kim saklarsa, tanrı Haldi, tanrı Teişeba, tanrı Şivini, ve bütün tanrılar onu güneş ışığından yoksun etsinler...”²²⁹.

Söz konusu yazıtlarda, bölgenin hem tarihi coğrafyası hem de Urartu'nun kuzey yayılımı açısından oldukça dikkat çekici bilgiler mevcuttur.

Yine Urartu'nun bu dönemde kuzeye, Aras vadisine, doğru düzenlediği seferler hakkında en geniş bilgiyi Menua'ya ait Körzüt Yazıtı'nda bulmaktayız²³⁰.

1. Tanrı Haldi'nin gücü ile İşpuini'nin oğlu Menua konuşuyor; Tanrı Haldi'nin kapıları ahubiu olmasın. Haldi kapılarını inşa ettim. Haldi'ye adadım, Haldi'ye yalvardım -dua ettim-

2. Irekua kavminin Ülkesine yöneldim. Luhiuni şehrini, Irekua kabilesinin Ülkesini ele geçirdim. Etiuni şehrini yerle bir ettim. İşpuini'nin oğlu Menua konuşuyor: Luhiuni şehrini, Irekua kabilesinin

3. O zamana kadar kimsenin ele geçiremediği krali şehrini, Haldi, İşpuini'nin oğlu Menua'ya verdi, O Luhiuni şehrini ele geçirdi. Etiuni Ülkesini

²²⁷ Sevin bu kentin Zivin/Süngütaş olabileceğini ileri sürmüş, Zivin değilse bile yakın çevresinde olabileceğini dile getirmiştir. Sevin 1979, 104.; Bölgede Doç. Dr. Alpaslan Ceylan'ın liderliğini yürüttüğü ve benimde ekip üyesi olarak katılmaktan zevk aldığım çalışmalar sayesinde bölgenin Eskiçağ tarihindeki eksiklikler giderilmeye çalışılmaktadır. Bu çalışmalarla gerek ilk defa tarafımızdan tespit edilen yerleşmeler, gerekse burada olduğu gibi çeşitli yerlerde adı geçen ve bölgeyi yakından ilgilendiren konularda daha kesin sonuçlara ulaşmak hedeflenmiştir.

²²⁸ Sarıkamış ve çevresinin Eskiçağ tarihi ile ilgili yapılmış en kapsamlı çalışma için bk., Ceylan 2001, 25 vdd. Adı geçen çalışma, Sarıkamış bölgesinin en erken dönemlerinden Urartu devletinin yıkılışına kadar geçen süre içerisinde ki tarihini aydınlattığı gibi eser, aynı zamanda bölgede gerçekleştirilen yüzey araştırmaları ile de desteklenmiştir.

²²⁹ HChI no. 89.; UKN, 130.; Payne 1995, 82.; Yazıtın Türkçesi için bk., Ceylan 2001, 41-42.

²³⁰ Dinçol 1976, 19-30.; Dinçol-Kavaklı 1978, 30-34.

-haraç ödenmesi şartıyla- affetti. 50.000 [.... 100....] insanı

4. [yılının] bunların bir kısmını öldürdüm bir kısmını canlı olarak yanıma aldım. 1733 at, 7616 koyun, 15320 keçi. Bu yukarıda sayılan ganimet kralın payına düştü, ancak biraz savaşçılara [.....]. Tanrı Haldi'nin gücü sayesinde İşpuini'nin oğlu

5. Menua [.....] sa-a-i Tuspa şehrine? Her zaman izana kral kudretli kadın =kraliçe- paralani guni İşpuini'nin oğlu Menua [.....] Luhiuni şehri ile, Tuspa şehri ile

6. Kadınlar gurdari [.....] Lu-i 'dir. Şayet erkeklerin diruni uni kamni'nisi Aelia şehri gurdari [.....] Lu-i Siad Ülkesinin Altugua şehri gurdari'dir. Tanrı Haldi sayesinde İşpuini'nin oğlu Menua, büyük kral, kudretli kral, büyük kral Biai ülkelerinin kralı, Tuspa şehrinin efendisidir.”

Yazıttan, Urartu'nun ana hedefinin Erequa olduğu anlaşılmaktadır. Erequa ülkesi ise büyük bir olasılıkla Transkafkasya'nın güneybatı bölgesindeki Iğdır ovası ve çevresidir²³¹.

Menua gerek askeri ve gerekse ekonomik alanda yaptığı etkinlikler sonucunda kuzeyin önemli hammadde yataklarını, tarım ve hayvancılık merkezlerini ele geçirmiştir²³². Aynı zamanda hâkimiyetine aldığı topraklarda ki insan gücünü de kullanmayı ihmal etmemiştir²³³. Menua buraya düzenlediği seferleri yağma adına değil bölgede kalıcı olmak adına gerçekleştirmiştir. Bunu bölgede askeri amaçlı inşa edilen kale ve garnizonlar doğrulamaktadır²³⁴. Çeşitli önemdeki yolları ele geçirirken bu yolların güvenliğini sözü edilen kalelerle sağlamaya çalışmıştır. Menua'nın akılcı kuzey politikası sayesinde, kuzey sürekli kontrol altında tutulmuş, bu politika kendisinden sonraki krallar için de örnek teşkil etmiştir.

Urartu krallığına Menua'dan sonra oğlu Arğişti I (M.Ö. 780–756) geçmiştir. Menua gibi Arğişti I' döneminde de kuzeye duyulan ilgi devam

²³¹ Diakonoff-Kaskai 1981, 31.

²³² Kuzeydeki zenginlikler için bk., Tylcote 1981, 137 vd.; Zimansky 1985, 25-27.; Pehlivan 1994, 333, dpn. 67.

²³³ Çilingiroğlu 1994, 68-70.

²³⁴ Pehlivan 1991, 35, dpn. 9.; San 2000, 21.; Köroğlu 2000, 721.

etmiştir. Bu dönemde krallığın kuzeydeki en uzak noktalara sefer düzenlediğini bölgede bulunan Hanak/Ortakent²³⁵ ve Sarıkamış²³⁶ yazıtları kanıtlamaktadır.

Argiştı I, Hanak/Ortakent yazıtında, bölgede bulunan Tariu ülkesini ele geçirdiğini ve daha sonra Huşa ve Bia ülkelerine kadar ilerlediğini ifade etmektedir.

“Tanrı Haldi kendi silahlarıyla sefere çıktı. Düşman ülkesi olan Tariu ülkesini ele geçirdi -ve-... ele geçirdi. Argiştı önünde yere çaldı. Tanrı Haldi güçlü -dür-. ...Minuaoğlu Argiştı sefere çıktı. Tanrı Haldi önden gitti. Argiştı der ki: Tariu ülkesini ele geçirdim. ... Huşa ülkesine kadar -ve- Bia ülkesine kadar ilerledim. Aşqalaşi ülkesine gittim. Tanrı Haldi'nin buyruğuyla Argiştı der ki: Diauehi ülkesinin kralı önümde göründü ve -haraç- verdi (?). Ahuria şehrini... dışarıya attım. ... Qu[Juni şehrini ... Orada 72.080 besili büyük baş hayvan, 7.000 ... 11... Kimilerini öldürdüm, kimilerini -de- canlı götürdüm. 6 kale yerle bir ettim. 50 şehir yaktım. Minuaoğlu Argiştı, güçlü kral, Bianili ülkesinin kralı, Tuşpa şehrinin hükümdarıdır. Her kim bu yazıtı tahrip ederse tanrı Haldi -ve- tanrı Quera -onu- güneş ışığından yoksun etsinler.”

Yazıtta bizim için önemli olan konu, bölgeden ne kadar haraç alındığından öte adı geçen şehirlerin nerede yer aldığıdır. Dinçollar, Tariu'yu Hanak'a, Huşa, Bia ve Aşqalaşi'yi ise yazıtın yakın çevresine yerleştirir²³⁷. Konu bu açıdan ele alındığında yazıt, hem Urartu'nun kuzeyde ulaştığı nokta hem de Diauehi'nin kuzey sınırı için özel bir önem taşımaktadır.

Argiştı I.'e ait bir diğer yazıt Sarıkamış yazıtıdır. Bu yazıtı Sarıkamış bölgesindeki Zivin yazıtından ayıran özellik ikisinin de farklı krallara ait olmasıdır. Zivin yazıtı Menua'ya aitken, Sarıkamış yazıtı babası gibi kuzeye yönelik seferleri sürdüren Argiştı I'e aittir.

“....Ahuriani şehrini, Aştu şehrinin bölgesini ele geçirdim. Güçlü ordular geldiler.... Ağiştı der ki; Tanrı Haldi, tanrı Teişeba, tanrı Şivini -ve bütün-

²³⁵ Dinçol-Dinçol 1992, 110.; Payne 1995, 84.

²³⁶ UKN, 130.; HChI, no. 89.; Yazıtın Türkçesi için bk., Ceylan 2001, 42-43.

²³⁷ Dinçol-Dinçol 1992, 109 vd.

tanrılara yalvardım. Tanrılar bana kulak verdiler püskürttüm. Qa [ ] şehrine kadar.... kovaladım.... orada.... yüz.... 20.... yüz.... yaktım. X yüz 50....kadın. Tanrı Haldi büyüklüğüyle Minua oğlu Arğişti, güçlü kral Biainili ülkesinin kralı -ve- Tuşba şehrinin hükümdarı -dır-. Arğişti der ki; Her kim bu yazıtı tahrip ederse, her kim suç işlerse, tanrı Haldi, tanrı Teişeba -ve- tanrı Şivini -onu- güneş ışığından yoksun etsinler....”

Arğişti I bölgenin kontrolü için, Menua döneminde uygulanan vasallık sisteminden farklı olarak bölgeyi, merkezden gönderilen valiler/EN. NAM²³⁸ vasıtasıyla yönetmeyi uygun bulmuştur. Arğişti I'in uygulamaya koyduğu bu politika sayesinde kuzeydeki Urartu egemenliğinin daha kalıcı hale geldiğini söyleyebiliriz.

Arğişti I'in yıllığı olarak isimlendirilen Horhor yazıtları ve bunun kopyaları olan Eski Van şehrinde ki yazıt parçaları dönemin seferlerini özetler niteliktedir²³⁹. Bunlara göre, Arğişti I krallığının ikinci, on dördüncü ve olasılıkla son yıllarındaki seferleri kuzeye yöneliktir. Urartu'nun bu en uzun yazıtları, seferler sırasında yaşananları bize şu şekilde anlatır.

“... Arğişti der ki: Egemen olan Tanrı Haldi'ye, tanrı Teişeba'ya, -ve- tanrı Şivini'ye, -onların- ilahi büyüklüğünden (yardım) istediğim (?) için yalvardım (?). Aynı yıl (içinde) yine (?) savaşçılar topladım -ve- Diauehi (ülkesine) karşı -ve- Diauehi'nin kralı Mannudubi'ye karşı sefere çıktım. Şeriazi ülkesini ele geçirdim, şehirleri yaktım, kaleleri yerle bir ettim. Pute şehrinin güneyindeki (?), Biani ülkesine -ve- Huşa ülkesine kadar ilerledim (?). Tariu bölgesini (?) bıraktım. Zabaha ülkesine karşı sefere çıktım -ve- Zabaha ülkesini ele geçirdim şili. Uzinabitarna şehrine -ve- Büyük Sirimu Dağına kadar ilerledim. Igani ülkesinin Maqaltu şehrinin bölgesini bıraktım. Eriahi ülkesine vardım. Apuni ülkesine karşı sefere çıktım. Ureiu şehrini -ve- krali Witeruhi şehrini ele geçirdim. 19.225 delikanlı, 10.140 canlı savaşçı, 23.280 kadın olmak üzere toplam 52.675 kişi, -o- yıl -ın esir sayısıdır-. Kimilerini öldürdüm, kimilerini -de- canlı götürdüm. 1.104 at, 35.015 büyük baş hayvan -ve- 100 bin X on bin 1.829

²³⁸ HChI, no. 82.; UKN, 128 B1.; Ayrıca konu ile ilgili bk., Sevin 1979, 105.; Belli 1982_a, 156.; Tarhan 1983, 302.; Pehlivan 1984, 88, dpn. 121.; Pehlivan 1991_c, 36.; Pehlivan 1994, 333.

²³⁹ UKN, 127 B1.; HChI, no. 81.; Payne 1995, 75-76, 80.

küçükbaş hayvan sürdürdüm. Argiştı der ki: Tanrı Haldi uğruna bu kahramanlıkları bir yıl -içinde- yaptım.

Tanrı Haldi kendi silahıyla sefere çıktı. Abiliane ülkesini, Aniştirga, Quarza -veya Qubza- -ve- Ultuza ülkesini ele geçirdi, -onları- Argiştı önünde yere çaldı. Tanrı Haldi güçlü -ve- tanrı Haldi'nin silahı -da- güçlü -ve- tanrı Haldi'nin büyüklüğüyle Menuaoğlu Argiştı sefere çıktı. Tanrı Haldi önden gitti (?). Argiştı der ki: Etiuni ülkesini ele geçirdim, [ ]ue ülkesine -ve- Uduri-Etiuhi ülkesine kadar ilerledim(?). Erkek ve kadınları sürgün ettim. Argiştı der ki: Egemen olan Tanrı Haldi'ye, tanrı Teişeba'ya, (ve) tanrı Şivini'ye, (onların) ilahi büyüklüğünden (yardım) istediğim (?) için yalvardım (?). Aynı yıl Umeli ülkesine karşı sefere çıktım. Uria ülkesini -ve- Tertubi ülkesini ele geçirdim. Muruzu [ ] boyunu yendim. Bir kayalıkta tahkimatlı kaleyi güç kullanarak aldım. Erkek -ve- kadınları sürgün ettim. Krali Ubarugildu şehrini ele geçirdim ...Ku[ ]rupira (?) ülkesine -ve- Tarra[ ] ülkesine kadar ilerledim. Id[ ]ku[ ]aunede şehrine karşı sefere çıktım ... Erkek (ve) kadınları sürgün ettim ...Irkiuni ülkesini ele geçirdim ...kadar ilerledim ...Artarmu[ ] ülkesine karşı sefere çıktım ...güç kullanarak ...(onları) dışarıya attım ...Şehirler ...kadar ilerledim ...kadar ...3 (?) ...11.000 ...kadın ...toplam 20.279 kişi, -o- yıl-ın esir sayısıdır-. Kimilerini öldürdüm, kimilerini de canlı götürdüm..."

Bu yazıtın kopyası ise şöyledir:

"Tanrı Haldi, kendi silahıyla sefere çıktı. Diauhi ülkesi-nin krali Utupurşini'yi yendi. Abnulua ülkesini ele geçirdi. -Onları- Argiştı önünde yere çaldı. Tanrı Haldi güçlü -ve- tanrı Haldi'nin silahı-da- güçlü-dür-. Tanrı Haldi'nin büyüklüğüyle Menuaoğlu Argiştı sefere çıktı. Argiştı der ki: Diauhi (ülkesi) yine (?) ayaklandı. Savaşçılar topladım -ve- Diauhi -ülkesi-ne karşı sefere çıktım. ...ordum önünde göründü ...Argiştı der ki: Egemen olan tanrı Haldi, tanrı Teişeba, tanrı Şivini -ve- Biainili ülkesinin -bütün- tanrılarına, -onların- ilahi büyüklüğünden -yardım- istediğim (?) için yalvardım (?) ...

Bia [ ] ülkesine (ve) Huşa ülkesine kadar ilerledim. Didi ülkesine -ve- Zua şehrine karşı sefere çıktım. Diauhi ülkesinin krali Zua şehrini yaktım. Zua

şehrinde bir yazıt diktim. Aşqalaşi ülkesine doğru, ülke kapısından (?) geçtim. 105 kaleyi yerle bir ettim -ve- 453 şehri yaktım. Oradaki üç kaleyi ele geçirdim. (ve onların) halkını benim ülkeme kattım: Qada ülkesini, Aşqalaşi ülkesini -ve- Şaşılı şehrinin ülkesini, 15 (?). 181 delikanlı, 2734 erkek, 10 (?). 604 kadın, 4426 at, 10 (?). 478 büyük baş hayvan, 73770 küçükbaş hayvan -sürüp çıkardım-. 4 kral hadım ettirdim(?): Şaşki, Ardaraki, Baltulhi -ve- Qabilu -boyların krallarını-. Yerlerine valiler atadım. Diauhi'nin kralını esir ettim. Haraç -ödemesi koşulu- ile yaşamını bağışladım. Diauhili Argiştî'ye bu haracı verdi: 41 mina saf (?) altın, 37 mina gümüş, ...10.000 mina bakır, 1000 binek, 300 büyük baş hayvan, ...0.000 küçükbaş hayvan. Bu haracı ...Diauhi -ülkesi-ne her yıl versin diye buyurdum: ...mina saf (?) altın, 10.000 mina bakır, ...-baş-boğa, 100-baş- inek, 500 -baş- koyun, 300 binek, ...

Tanrı Haldi, kendi silahıyla sefere çıktı. Etiuni ülkesini ele geçirdi. -Onları- Argiştî önünde yere çaldı. Tanrı Haldi güçlü -ve- Tanrı Haldi'nin silahı -da- güçlüdür-. Tanrı Haldi'nin kudretiyle Menuaoğlu Argiştî sefere çıktı. Tanrı Haldi önden gitti. Argiştî der ki: Diauhi -ülkesi-'nin -kralının- yardımına gelen kralları yok ettim. Bir yıl içinde Luşa ülkesini, Katarza ülkesini, Eriahi ülkesini -ve- Gulutahi ülkesini ele geçirdim. Witeruhi ülkesini ele geçirdim. Apuni ülkesine kadar ilerledim (?). Luşa ülkesinin kralını hadım ettirdim. Iga ülkesinin kralını boyun eğdirdim -ve- yerinde bıraktım. Argiştî'ye haraç verdi...".

Yazıttan anlaşıldığı kadarıyla, Diauehi'den 41 mina altın, 37 mina gümüş ve 10.000 mina bakır madenin yanı sıra²⁴⁰, 1000 at, 300 büyükbaş hayvan ve sayısı anlaşılamayan küçükbaş hayvan her yıl vergi olarak istenmiştir. Diauehi ülkesinin maden ve hayvancılık yönünden zenginliği incelendiğinde, ülkenin doğusunun ve merkezi kısmının tarım ve hayvan, batı ve kuzey bölümlerinin ise maden bakımından son derece zengin olduğu tespit edilmiştir²⁴¹.

²⁴⁰ 1 mina = 505 gramdır. Buna göre yukarıda bahsedilen vergilerin günümüzdeki oranı şöyledir; 41 mina altın=20.5 kg., 37 mina gümüş=18.5 kg., 10.000 mina bakır=5 ton. Söz konusu oranlar için bk., Sevin 1979, 105, dpn. 112.; Çilingiroğlu 1994, 67 dpn. 160.

²⁴¹ Diauehi ülkesinin tarım ve maden bakımından taşıdığı önem için bk., Esin 1969, 107.; Tylecote 1981, 137.; Çilingiroğlu 1982, 193.; Pehlivan 1984, 42.; Zimansky 1985, 25 vd.; Slattery 1987, 3 vdd.; Belli 1991, 16 vdd.; Pehlivan 1991, 35-36.; Çilingiroğlu 1994, 67 dpn. 160.; Pehlivan 1994, 333, dpn. 67.; Ceylan 2001, 48 vd.

Bölgeye yapılan seferlerin bir başka nedeninin, ganimet listelerinden de anlaşıldığı kadarıyla, maden kaynakları üzerinde hâkimiyet kurma amacı taşıdığını takip etmekteyiz. Nitekim Bayburt yakınlarında bakır ve gümüş yataklarının²⁴², Artvin yakınlarında ise altın yataklarının²⁴³ varlığı yazıtlardaki bilgileri doğrular niteliktedir.

Bu yazıttaki bir başka önemli nokta, yerleşim yerleri açısından önemli bilgilerin bulunmasıdır. Yine bölgede varlığı bilinen ve yazıtta adı geçen 3 ülke, 105 kale ve 453 şehir, bize bölgenin bu dönemde yoğun bir yerleşime sahne olduğunu göstermesi bakımından önemlidir.

Yazıtta adı geçen ve Çıldır gölü ile Gökçe göl arasındaki alanda yer alan Tariu²⁴⁴ ve Uzinabitarna²⁴⁵ kentlerinin alınması, bu seferler sonucunda Urartu devletinin kuzeydeki en uzak noktaları egemenlik sahasına aldığını göstermektedir.

Bu dönemde krallığı etkileyen bir başka tehlike kuzeyden gelen göçebe kavimlerdir. Gökçe göl çevresinde yer alan Etiu ve Katarza ülkelerindeki bir takım olaylara karşı, Argiştı I aldığı önlemleri krallığının 13. yılındaki -M.Ö. 774- kayıtlarda anlatır.

*“ o yılda, ordularımı yeniden hazırladım ve tanrı Haldi'ye yalvardım...Etiu ülkesine karşı sefere çıktım. Eriahi²⁴⁶ ve Katarza²⁴⁷ ülkelerini ele geçirdim. İşkigulu²⁴⁸ ülkesine kadar ilerledim...”*²⁴⁹.

Yazıttan çıkarılan en önemli sonuç, ilerleyen yıllarda Anadolu'nun siyasi dengelerini bozacak olan İskitlerin Urartu kayıtlarında yer almasıdır²⁵⁰.

İşkigulu üzerine düzenlenen seferden sonra, Diauehi ülkesinin ayaklandığının bilinmesine rağmen bu ülke üzerine tekrar gidilip gidilmediği

²⁴² Sevin 1979, 105-106.

²⁴³ Forbes 1950, 150 vd.

²⁴⁴ Diakonoff-Kaskai 1981, 83-84.; Tariu ülkesi yazarlara göre, Aşağı Çoruh Havzasında, Erzurum'un kuzeybatısında ve Çıldır gölünün güneybatısındaki alanda yer almaktadır.

²⁴⁵ Diakonoff-Kaskai 1981, 97.

²⁴⁶ Diakonoff-Kashkai 1981, 30-31.

²⁴⁷ Bu ülkenin konumu hakkında bk., 217. dpn.

²⁴⁸ Diakonoff-Kashkai 1981, 45.

²⁴⁹ UKN, 127.; Yazıtın Türkçesi için bk., Çilingiroğlu 1994, 73.

²⁵⁰ Van Loon 1966, 15.

hakkında kayıtların suskun kalması, bu ülkenin Urartu'ya tümüyle boyun eğdiğini gösterir²⁵¹.

Argiştı I tahta geçtiği yıllardan itibaren babasının yayılmacı ve ekonomik politikalarını takip ederek, Urartu devletini geniş sınırlara ve ekonomik zenginliğe ulaştırmıştır. Kuzey seferlerini daha çok Aras nehrinin de kuzeyine gerçekleştiren Argiştı I, bundan sonra batıya yönelmiş ve ülkenin sınırları, kuzeyde Erzurum ve çevresinden kuzeydoğuda Transkafkasya'ya, batıda Malatya bölgesinden ve güneyde Batı İran'a kadar ulaştırmıştır. Argiştı I'ın güneydeki hareketlenmelere de müdahale ettiği bilinmekle birlikte, bunun güneyin egemenlik altına alındığı anlamına gelmediğini de kabul etmek gerekmektedir²⁵².

Urartu ülkesinin gücünün zirvesinde olduğu bir dönemde tahta Sarduri II (M.Ö. 756-730) geçmiştir. Argiştı I zamanında sergilenen kuzey politikası Sarduri II döneminde de devam etmiş, ancak kuzeydeki ülkelere bu dönemde bir yenisi daha katılmıştır.

Sarduri II döneminde de Urartu'nun kuzeydeki eylemlerinin sürdüğünü Pasinler/Hasankale'ye bağlı Güzelhisar/Avnik köyündeki kale²⁵³ ve bir kısmı tahrip olmuş bir yazıttan anlıyoruz²⁵⁴.

“Kuvvetli kral ve Tuşpa kentinin beyi Argiştı oğlu Sarduri, Tanrı Haldi'nin gücü sayesinde, hayatının öneminden dolayı -onu- oradan uzaklaştırdı”.

Yazıtta kuzey ile olan ilişkilerin ayrıntısına girilmese de biz buradan Urartu'nun bölgedeki varlığının bu dönemde de devam ettiği sonucunu ortaya koyabiliriz.

Sarduri II'nin krallığı zamanında ilgilenilen bir başka konu kuzeyin uzak noktalarından birine, Urartu'nun sadece bu döneminin de karşımıza çıkan Qulha ülkesi üzerine, iki sefer gerçekleştirilmesidir. Bu ülkeye düzenlenen seferlerden

²⁵¹ Pehlivan 1991c, 37.

²⁵² Bu dönemde güneye düzenlenen seferler ve bunların sonuçları hakkında bk., Çilingiroğlu 1994, 69, 71-72.

²⁵³ TKU, 19, no. 116.

²⁵⁴ Aydın 1991, 323 vd.

birincisi, Van Kalesinde Analıkız olarak bilinen alandaki stelin ön yüzüne, ikincisi ise söz konusu stelin sağ tarafına yazılmıştır²⁵⁵.

Bu seferlerin tarihlendirilmesi konusunda farklı görüşler bulunmaktadır. Salvini'ye göre Qulha'ya düzenlenen seferlerden ilki M. Ö. 749, ikincisi M.Ö. 746 yılında gerçekleştirilmiştir²⁵⁶. Melikishvili söz konusu seferlerin ilki için M.Ö. 750-748, ikincisi için ise M.Ö. 744-741 tarihlerini önerirken²⁵⁷, Barnett, seferlerden birincisini M.Ö. 750, ikincisini M.Ö. 744-743 yıllarına tarihlendirir²⁵⁸.

Qulha ülkesine düzenlenen seferlerin sonucunda tıpkı diğer kuzey kentleri ve Diauehi'den alındığı gibi bu ülkeden de oldukça zengin ganimetler elde edilmiştir²⁵⁹. Özellikle ikinci sefer kayıtlarında geçen "...demir bir mühür hazırlattım..." ifadesi, bu ülkedeki demir kaynaklarına işaret etmektedir²⁶⁰.

Bu kral sonrasında Urartu'nun kuzeye ilgisi gittikçe azalmaktadır. Bir başka ifade ile Urartu yazıtlarında bu bölgenin adı geçmemektedir. Bu da bu bölgenin kontrol altına alındığını göstermesi bakımından önemlidir.

İşpuini döneminden Sarduri II'ye kadar geçen zamanda, kuzeyin krallık için ne denli önemli olduğunu, bölgeye gerçekleştirilen seferlerin yoğunluğuna, gerek bölge gerekse bu seferler hakkında bilgi veren yazıtların ve bölgedeki arkeolojik verilerin çokluğuna bağlayabiliriz.

Kuzey seferlerinin bir kısmının Aras Nehri ve ötesine (kuzeydoğu) bir kısmının ise Erzurum bölgesine (kuzeybatı) yapıldığı, yazıtlardan başka arkeolojik bulgularla da desteklenmektedir.

Urartu'nun Erzurum'a kadar yayıldığı, bölgede varlığı bilinen çok sayıda bu döneme ait yapılanmalarla da kanıtlanmıştır. Bunlardan biri, ovaya hâkim bir kayalık üzerine kurulan Umudumtepe kalesi ve hemen güneyindeki kaya mezarıdır²⁶¹. Kale duvarında uygulanan kiklopik yöntemin Menua'ya kadar varlığını sürdürdüğünden hareketle Menua dönemine tarihlendiği gibi,

²⁵⁵ Köroğlu 2000, 727.

²⁵⁶ Salvini 1995, 77.

²⁵⁷ UKN, 155 C, D.

²⁵⁸ Barnett 1982, 349 vd.

²⁵⁹ Urartu ordularının farklı ülkelerden elde ettikleri ganimetler, bunların genel bir değerlendirmesi ve tablo ile gösterilmesi hakkında bk., Zimansky 1985, 53 vd., Table 8.

²⁶⁰ Köroğlu 2000, 730.

²⁶¹ Kaya mezarı hakkında daha geniş bilgi için bk., Çevik 1991, 106-107, Çiz. 39-41, Ft. 95-102.; Çevik 2000, 121-122.; Çilingiroğlu 1982, 194, Lev./Pl.IV/1-2, Lev./Pl.V/1-2.

sonrasındaki Urartu izlerini yansıtması bakımından da önemlidir²⁶². Yine Erzurum'un güneyinde, Karayazı ilçesinde dinsel amaçlı ve Urartu izleri taşıyan bazı yapılanmalar mevcuttur²⁶³.

Bunlardan başka, Erzincan'ın Üzümlü ilçesi yakınlarındaki Altın-tepe kalesi²⁶⁴ ve Tercan ilçesi sınırlarında kalan Şirinlikale ve kaya mezarları²⁶⁵, Urartu'nun bu bölgelerdeki varlığını gösteren somut kalıntılardır.

Nitekim konumuzu ilgilendiren ve özellikle Erzurum'un kuzeybatısında ve Çoruh Nehri'nin kenarında, Bayburt il merkezindeki Bayburt Kalesi²⁶⁶ ve kalenin hemen kuzeydoğusunda yer alan kaya basamaklı su tüneli²⁶⁷ ile yine Bayburt ili Aydın-tepe ilçesi yakınlarındaki bir başka kalenin varlığı²⁶⁸ bölgedeki Urartu yayılımını desteklemesi bakımından önemlidir.

²⁶² Çilingiroğlu 1982, 192, Lev./Pl. III/1-2; Çilingiroğlu 1983, 28-30.; Kiklopik yöntemle yapılmış Urartu kalelerine en güzel örnekler Aşağı Anzaf ve Zivistan kaleleridir. Adı geçen kalelerde kullanılan bu yöntem kesin olmamakla birlikte etraftaki yazıtların yardımı ile İşpuni devrine tarihlenir. Umuduntepe kalesinde görülen sur örme yönteminin ise İşpuni ve Menua'nın krallıklarına, M. Ö. 9. yüzyılın sonu ve 8. yüzyılın başına ait, olduğu belirtilmektedir. Çilingiroğlu 1982, 192.

²⁶³ Bölgede yer alan Aydın-su, Hasanova ve Çelikli kaya mezarları hakkında daha geniş bilgi için bk, Başgelen 1986, 26-28.; Çevik 1991, 78, 80-82, 88-89.; Çevik 2000, 122-123, 128.; Bingöl 2002, 176, 178.; Karayazı ilçesinin tarihi ve arkeolojik açıdan değerlendirilmesi hakkında bk., Bingöl 2002, 173-190.

²⁶⁴ Özgüç 1966, 2 vdd.; Emre 1969, 280 vd.

²⁶⁵ Işık 1987, 497 vd.; Kaya mezarı hakkında bk., Çevik 1991, 103-104.; Çevik 2000, 120-121.

²⁶⁶ Lehmann-Haupt 1931, 704 vd., 717 vd.; von Gall 1967, 507, 516, Abb. 9/Nr 42.; TKU, no. 139.; Bayburt kalesi hakkında daha ayrıntılı bilgi için bk., Tozer 1881, 425.; Beygu 1936, 240 vd.; Sevgen 1959, 71-73.; Ballance 1960, 167, Fig. 20.; Miroğlu 1975, 120.; Turan 1979, 366.; Sinclair 1989 II, 254.; Artuk 1992, 229-230.;

²⁶⁷ von Gall 1967, 507, 516, Abb. 9/Nr 42.

²⁶⁸ Lehmann-Haupt 1931, 719 .; TKU, 20, no. 140.; Sevin 1979, 106.; Havzanın genelinde gerçekleştirdiğimiz tarihi ve arkeolojik araştırmalar sırasında bu kalede de bir takım çalışmalarda bulduk. Soğanlı geçiti vasıtasıyla, Bayburt-Aydın-tepe-Trabzon yayla yolunun üzerinde yer alması konum olarak kaleyi önemli kılmasına rağmen, kalenin büyük oranda tahrip olması bu dönemde iskân gördüğü yönündeki görüşlere şimdilik şüpheyile bakılmasını gerektirmektedir.

4.2.1.3.Diauehi Krallığı Dönemi

4.2.1.3.1.Diauehi'nin Konumu ve Yayılım Alanı

Asur kaynaklarına göre Daiaeni, Urartu kaynaklarına göre ise Diauehi olarak isimlendirilen ülkenin lokalizasyonu konusunda bugüne kadar farklı görüşler ortaya çıkmıştır.

Öncelikli olarak ele alınması gereken konu Daiaeni ve Diauehi'nin aynı olup olmadığıdır. İkinci olarak bunların ayrı ayrı ele alındığında, Asur ve Urartular zamanındaki, konumlarının ne şekilde değerlendirildiğidir.

Asur kaynakları genellikle Daiaeni'den bahsederlerken, bu ülkenin Nairi'nin kuzeyinde ve Asur'a en uzak noktayı gösterirler. Asur, Salmanassar III döneminde eski kimliğine tekrar kavuşur ve genişleme sürecine girer. Bu kral saltanatının üçüncü ve onbeşinci yıllarında Daiaeni'ye kadar varan fetihlerde bulunmuştur. M.Ö. 856 yılına denk gelen üçüncü yıl seferinde Daiaeni'yi her şeyi ile zapt ettiğini²⁶⁹, M.Ö. 844' teki onbeşinci yılında gerçekleştirdiği seferinde ise Fırat'ın kaynağına kadar ilerlediğini kaydeder²⁷⁰.

Urartu kayıtlarında ise Diauehi ismiyle, Urartu krallarından Menua ve Argiştı I'in yazıtlarında karşılaşıyoruz. Bu kayıtlarda Diauehi, Karasu'nun kaynak bölgesini de sınırları içerisinde bulunduran bir ülke ya da beylik olarak karşımıza çıkar²⁷¹.

İşte Asur ve Urartu devletini yakından ilgilendiren Diauehi krallığının yayılım alanı, iki devletin kayıtlarında geçen ifadeler ve beyliğin olası sınırlarında bulunan yerleşmeler ışığında belirlenmeye çalışılmıştır. Birçok bilim adamı, uzun yıllar Urartu devletinin ekonomik ve stratejik bakımdan ilgisini çeken bu beyliğin sınırlarını açıklamaya çalışmışlardır.

Melikishvili, M.Ö. II. bin sonlarından Urartu krallığının kurulduğu tarihe kadar, Asur saldırılarına rağmen ayakta durabilen, egemenliğini koruyan en büyük gücün *Diauehi Krallığı* olduğunu ifade eder. Ona göre bu krallığın adına, Asur kaynaklarında Daiaeni veya Daiani, Urartu kaynaklarında ise Diauehi(ni) veya Diauhi(ni) olarak rastlanır. Ancak her ikisi de aynı siyasi oluşumu ifade etmek

²⁶⁹ LAR I, no. 605.

²⁷⁰ LAR I, no. 662.

²⁷¹ Diauehi'den bahseden Urartu yazıtları için bk., UKN, 36, 37, 68, 69, 127, 128.; HChI, no. 23, 24, 43, 44, 80-82, 89.

için kullanılırlar. Melikishvili bu eşitliği kabul ettikten sonra, Diauehi'yi Yukarı Fırat (Karasu'nun kaynak bölgesi) ve Erzurum çevresi ile güneybatı Gürcistan arasındaki bölgeye yerleştirir²⁷².

Diakonof-Kashkai'de, Melikishvili ile aynı görüşü paylaşır ve Çoruh Havzası ile Fırat'ın kaynak kesimi arasındaki toprakları bu beyliğin konumu için önerirler²⁷³.

Russell, Diauehi ve Daiaeni'nin Fırat'ın kaynak bölgesinde aranması gerektiğini ifade eder²⁷⁴.

Wilson'da yukarıda geçen diğer görüşler gibi Salmanassar III'ün onbeşinci yıl sefer kayıtlarını dikkate alarak bu ülkenin konumunun, Karasu'nun kaynağına yakın topraklarda olması gerektiğini dile getirir. Ayrıca bu görüşlerine, Taok/Tao olarak değerlendirilen yer isimlerinin Diauehi ile aynı kökten gelmiş olabileceğini de ekler²⁷⁵.

Burney, önceleri Daiaeni'yi Yoncalı Yazıtına yakın bölgeye, Bulanık-Malazgirt ovasına lokalize ederek buraya kadarki görüşlerden farklı bir öneri ile karşımıza çıkar²⁷⁶. Ancak daha sonra Daiaeni'nin sınırlarını, Erzincan-Erzurum ovalarından doğu Karadeniz dağlarının eteklerine kadar uzanan geniş bir alana yayar. Ayrıca ona göre Aşkale-Tercan arası çekirdek Diauehi ülkesidir. Erzurum'un batısındaki Hasankale ovası da bu ülke sınırlarına dâhil edilmelidir²⁷⁷.

Herzfeld, Daiaeni ve Diauehi'nin lokalizasyonunu Çoruh'un kollarından birini oluşturan Oltu çayı ve çevresine yaparken, Meyer, Daiaeni'nin sınırlarını biraz daha genişleterek Karadeniz'e kadar ulaştırır²⁷⁸.

²⁷² Pehlivan 1991, 28, dpn. 14.

²⁷³ Diakonoff-Kashkai 1981, 25-26.

²⁷⁴ Russell, bu görüşünü birkaç kriterle açıklar. Bunlardan ilki, Asur kayıtlarında özellikle Salmanassar III'ün üçüncü ve onbeşinci sefer kayıtlarında adı geçen Daiaeni'nin Urartu ile aynı sınırı paylaşmasıdır. İkinci olarak Tiglath-Pleser I'in Yoncalı yazıtına dayanarak bu ülke ile ilgili verdiği coğrafi bilgilerdir. Russell 1984, 186-187.

²⁷⁵ Wilson 1962, 104, 106 vd.

²⁷⁶ Burney 1966, 50 vd.

²⁷⁷ Burney, Asur ve Urartu dönemleri için iki ayrı konum tespiti yapar. Bu görüşün gerekçesi M.Ö. 9. yüzyılın ortalarında meydana geldiğine inandığı birbirine yakın bir coğrafi alanda gerçekleşen göçlerdir. Bir bakıma bu düşüncesi ile farklı önerilerin dayandırıldığı konulardan birini belirlemiş olur. Burney-Lang 1971, 136, 138.

²⁷⁸ Pehlivan 1991, 30, dpn. 21-22.

Piotrovskii'de benzer önerilerin bir başkası ile karşımıza çıkarak Diauehi ülkesini, Dicle ırmağının kaynaklarından Çoruh Havzasına kadar olan coğrafi alana yerleştirir²⁷⁹.

Salvini, Diauehi'nin konumu için Erzurum'un kuzeyini ve Çoruh'un kaynak yerleşim değişiklikleri ile ilgili soruları daha başlangıcında çözüme kavuşturmuş oluyordu²⁸⁰.

Türk bilim adamlarından Pehlivan, Erzurum ve çevresinin bu ülkenin topraklarının anavatanı olabileceği yönünde görüş belirtir²⁸¹.

Diauehi ülkesinin, ağırlıklı olarak Erzurum ve çevresinde yer aldığı konusunda başka Türk bilim adamları da bulunmaktadır²⁸².

Biz tüm bu değerlendirmelere ve havzada gerçekleştirdiğimiz araştırmaların sonuçlarına göre, söz konusu ülkenin ana yerleşim alanının Erzurum ve çevresi olduğunu kabul etmekle birlikte ülke sınırlarının Çoruh Nehri'nin kaynak kesimine kadar genişlediğini düşünüyoruz.

Önerdiğimiz alanın jeomorfolojik yapısı, doğal yolları ve bünyesinde bulunan doğal kaynaklar, bölge hakkında bilgi veren yazıtları doğrular niteliktedir.

Kuzeydoğu Anadolu'nun doğal yolları, askeri ve ticari amaçlarla asırlar boyu kullanılmıştır. Bu bölgeden Karadeniz limanlarına ulaşmak bazı geçitlere ihtiyaç duyulmaktadır. Urartu kayıtlarında, *KURKA-SİE*²⁸³ olarak geçen *Geçit Ülkeleri* çalışma sahamıza giren coğrafi alanda yer almaktadır.

²⁷⁹ Piotrovskii 1966, 38.; Piotrovskii 1969, 43.

²⁸⁰ Salvini 1967, 22-23.

²⁸¹ Pehlivan, Diauehi ülkesinin çekirdek topraklarını Sarıkamış ile Aşkale arasına yerleştirirken zaman içerisinde beyliğin toprakları kuzeyde Çoruh havzası, güneyde ise Varto-Muş civarına kadar genişlemiştir. Pehlivan 1984, 85.; Pehlivan 1991, 31.; Pehlivan 1994, 333.

²⁸² Koşay için Diauehi yeri konusundaki en uygun konum, Erzurum ve çevresidir. Koşay 1974, 46.; Tarhan, Erzurum ve çevresini ön planda tutan bir görüş içerisindedir. Tarhan 1983, 302.; Belli, bu ülkenin sınırlarını çizerken oldukça yerinde bir saptama yapmıştır. Belli'ye göre bu ülke, Hasankale, Erzurum, Erzincan ovalarının kuzeyinden Karadeniz dağlarının eteklerine kadar yayılmıştır. Belli 1982, 156.; Çilingiroğlu ise Diauehi'nin genel olarak Erzurum ve çevresinde egemenlik sürdürdüğünü dile getirir. Çilingiroğlu 1994, 62.; Pehlivan bu ülkenin konumu için Aşkale-Sarıkamış arasındaki toprakları ön plana çıkarır. Pehlivan 1991, 31.; Uzun süreden beri bölgede alan çalışmalarını beraberindeki bir ekiple sürdüren Ceylan'da ülke için en uygun konumun Erzurum ve çevresi olabileceğini savunur. Ceylan 2001, 38 vd.; Son olarak konu ile ilgilenen San ve Köroğlu, Hasankale-Horasan ve Sarıkamış arasında kalan bölgedeki yazıt ve yerleşmelerin yoğunluğuna dayanarak bu bölgeyi Diauehi ülkesi olarak değerlendirirler. San 2000, 27.; Köroğlu 2000, 721.

²⁸³ UKN, 36.; HChI, no. 23.

Diauehi krallığını Urartu ile mücadele edecek kadar güçlü kılan konulardan biride sahip olduğu maden yataklarıdır. Krallığın, Urartu'ya ödediği tribut/haraç ve yıllık vergi miktarları göz önünde bulundurulduğunda altın, gümüş ve bakır gibi madenlerin, Diauehi'de yeterince bulunması ülkenin konumu için yabana atılmamalıdır²⁸⁴.

Ortaya çıkan tüm bu görüşlerin büyük bir bölümünde Diauehi ve Daiaeni ülkesi (ister her ikisinin birlikteliği dikkate alınarak değerlendirilsin isterse ayrı ayrı değerlendirilsin) Erzurum ve çevresi ile Çoruh Nehri'nin kaynak kesimine lokalize edilmektedir.

---

²⁸⁴ Urartu döneminde kuzeydeki maden yatakları son derece zengindir. Gümüş kaynakları, Gümüşhane, Bayburt ve İspir'de bulunurken, Erzincan, Erzurum, Bayburt, Kağızman ve Çoruh Vadisinde bakır yataklarının kullanıldığı tespit edilmiştir. Belli 1991, 16 vdd.; Belli-Kayaoğlu 1995, 52.

4.2.1.3.2. Diauehi-Urartu İlişkileri

Asur Devletinin baskılarının azaldığı bir dönemde, Urartu Krallığı, Ispuini (M.Ö. 825–810), Menua (M.Ö. 810–780) ve Argiştı I (M.Ö. 780–756)'in saltanatları süresince doğu Anadolu'nun en güçlü siyasi birliği haline gelmiştir. Buna bağlı olarak Urartu devleti, artmakta olan doğal kaynak ve insan gücünü karşılamak, topraklarının bütünlüğünü bozacak saldırıları önlemek için bazı askeri tedbirler almıştır. Bu tedbirlerden birini, başkent Tuşpa'ya ulaşan doğal güzergâhların kontrol altına alınması oluştururken, diğerini bu güzergâhlar üzerinde yaptırılan kale ve garnizonlar oluşturmaktadır. İşte tüm bunlardan sonra, özellikle kuzey ve güneydoğuya sistemli seferler düzenlenmeye başlanmıştır.

Urartu-Diauehi ilişkilerini, Urartu krallarının kuzeye, Diauehi ülkesine düzenledikleri seferlerden ve bu seferlerin sonucunda dikilen yazıtlardan tespit etmekteyiz.

Diauehi üzerine ilk sefer Urartu krallarından Menua döneminde gerçekleştirilmiştir. Bu seferin sonuçlarını ise tamamı okunabilen Yazılıtaş²⁸⁵ ve Zivin²⁸⁶ yazıtlarından elde etmekteyiz. Ayrıntılarını bir önceki başlıkta verdiğimiz Yazılıtaş yazıtına göre, Menua Diauehi'nin başkentini ele geçirerek bu ülkenin kralı Utupurşini'yi esir etmiştir. Ülkeden önemli miktarda haraç alması Diauehi'nin değerli mallarının el değiştirmesi anlamına geliyordu. Bu yazıttan seferin Diauehi'ye bağlı Şeşeti kentinin²⁸⁷ başka bir ifade ile Geçit Ülkeleri sınırındaki Zua²⁸⁸ şehrinde son bulunduğu anlaşılmaktadır. Yine bu kral dönemine ait Zivin yazıtındaki bilgiler son derece sınırlıdır. Rus işgali sırasında yerinden sökülerek Tiflis'e götürülen ve bazı satırları okunamaz durumda olan yazıtta Urartu kralı Şaşılı kentini ele geçirdiğinden söz eder.

Ayrıntıdan uzak olmasına rağmen bu iki kayıttan bazı sonuçlar çıkarmak mümkündür. Örneğin ülke içerisindeki durumları kesin olarak belli olmayan Şeşeti, Baltulhe²⁸⁹ ve Haldiriulhi²⁹⁰ ülkeleri Diauehi ülkesinde gösterilmiştir. Bu

²⁸⁵ UKN, 36.; TKU, 15, no. 66.

²⁸⁶ UKN, 37.

²⁸⁷ Diakonoff-Kashkai'ye göre bu yer, günümüzde Artvin ili Şavşat ilçesi ile özdeşleştirilmektedir. Diakonoff-Kashkai 1981, 81.

²⁸⁸ Konumu için bk., Diakonoff-Kashkai 1981, 118-119.; Kayıtlarda geçtiği yerler için bk., UKN, 36.; HChI, no. 23.

²⁸⁹ Diakonoff-Kashkai 1981, 18.

²⁹⁰ Konum olarak Kars'ın kuzeyinde yer aldığı belirtilmiştir. Diakonoff-Kashkai 1981, 39.

durum Diauehi'nin dört küçük beylikten oluşan bir konfederasyon olduğu izlenimini vermektedir. Ancak yazıttaki ifadelerle bu bilgiler birbirine ters düşmektedir. Nitekim Yazılıtaş yazıtında Diauehi ülkesine ait pek çok şehir ve kaleden söz edilmektedir. Bölgede bu dönemde de karşımıza çıkan yoğun iskân, Hititler döneminde bu alanda hâkim unsur olan Hayaşalılardan bu yana devam etmiş olmalıdır. Ayrıca geniş ovaları, zengin yeraltı kaynakları²⁹¹ ve doğal yolların üzerinde bulunması önceleri Asur'u daha sonra ise Urartu'yu Diauehi'ye çeken en önemli sebeplerdir²⁹².

Argiştı I tahta çıktığı ilk yıllarda, Diauehi üzerinde kesin bir kontrol sağlayabilmek için bu ülkeye art arda iki sefer düzenlemiştir²⁹³. Bu sefer sırasında Urartu kralının, başkentten kuzeye açılan yolları izlediği anlaşılmaktadır²⁹⁴. Argiştı I ikinci bir askeri müdahaleden sonra çevresiyle birlikte Diauehi'yi kesin olarak Urartu'ya bağlamış, bu tarihten sonra ülke merkezden gönderilen ve kayıtlarda EN NAM olarak tanımlanan valiler tarafından idare edilmeye başlanmıştır.

Argiştı I sonrasındaki dönemlerdeki Urartu kaynaklarında Diauehi adına rastlanmaz. Her ne kadar Sarduri II (M.Ö. 756–730) bölgeye bir sefer düzenlemiş ve Erzurum yakınlarındaki Güzelova/Avnik'te bir yazıt bırakmışsa da²⁹⁵ bu yazıtta Diauehi isminden bahsedilmemesi, kayıtların bu tarihten sonra suskun kalması bölge için önemlidir. M.Ö. 584 civarında Urartu Krallığının tarih sahnesinden çekilmesi ile Diauehi'de eski şekline dönmüş olmalıdır. Çünkü M.Ö. 401–400 tarihlerinde Doğu Anadolu'dan geçen Ksenophon, bu çevrede ne Urartu ne de Diauehi gibi bir krallık ya da merkezi birliğe işaret etmemektedir²⁹⁶.

²⁹¹ Buna kanıt olarak Diauehi'nin Urartu'ya ödemek zorunda kaldığı haraç miktarları gösterilebilir. Zimansky 1985, 58, Table 8.

²⁹² Pehlivan 1991c, 36.

²⁹³ HChI, no. 82.; UKN, 130.

²⁹⁴ Bölgeye açılan bu güzergah için bk., Belli 1977, 111 vdd.; Tarhan-Sevin 1977, 275.

²⁹⁵ Aydın 1991, 326 vd.

²⁹⁶ Ksenophon'un bölgedeki gözlemleri ile ilgili olarak bk., Ksenophon, IV. IV. 1 vdd.; IV.V. 2 vdd.; IV.VI. 4 vdd.

4.2.2.URARTU KRALLIĞININ YIKILIŞI

Sarduri II, Urartu'nun dış politikasını başarı ile uygulamasına rağmen, yenilgiler onun saltanatının son yıllarının hüsrarla bitmesine sebep olmuştur. Yerine Rusa I (M.Ö.735–714) geçmiştir. Rusa I'in saltanatının ilk yıllarına ait belge oldukça azdır. Bu dönemle ilgili bilgi veren yazıtlarda²⁹⁷, Gökçe göl kıyısında iki önemli kalenin inşa edildiği kayıtlıdır. Haldi ve Teşeba adı verilen bu kaleler kuzeyden gelen göçebe/atlı kavimlerin²⁹⁸, Urartu sınırlarını zorlamaları sonucu inşa edilmiştir.

Rusa I, Gökçe Göl civarındaki seferini tamamladıktan sonra, Urartular için büyük öneme sahip olan Muşasir kentine yönelmiştir²⁹⁹: Muşasir kralı, tahtını korumuş olmasına rağmen Urartu kralına kesin bir şekilde bağlanmıştır. Ayrıca Muşasir'in Asur'a yapılan seferler için bir çıkış noktası olarak kullanılmış olduğu da anlaşılmaktadır.

Rusa I, tedbirli bir politika izleyerek, Asur ile karşı karşıya gelmekten kaçınmıştır. Bunu yaparken de Batı İran bölgesindeki krallar ile iyi ilişkiler kuruyor ve bu kralları Asur'a karşı isyan ettirmek istiyordu. Bu sırada, Asur tahtında bir değişiklik olmuş, Tiglath-Pileser III (M.Ö. 745–727)'ün yerine Salmanassar V (M.Ö. 726–722) geçmişse de kardeşi Sargon II (M.Ö. 721–705), tahtı zorla ele geçirmiştir.

Sargon II, bu olaydan hemen sonra, Suriye bölgesinde isyan etmiş olan Arpad, Damascus, Samaria ve Hamath birliklerini ağır yenilgiye uğratmıştır³⁰⁰. Bu başarılı Kuzey Suriye seferinden sonra, Asur kralı bu bölgedeki egemenliğini tamamen hissettirmek için çalışmalarını arttırmıştır. Asur kralı Tiglath-Pileser zamanında kurulan casusluk teşkilatı genişletmiş ve başına prens Sanherib'i getirerek Urartu devletinin bütün faaliyetlerini sıkı bir kontrol altına almak istemiş³⁰¹ ve Sanherib'i Urartu ülkesinde bu işle görevlendirmiştir.

Sanherib'in Sargon II'ye göndermiş olduğu mektup tarih açısından oldukça önemlidir. Mektupta Sanherib, Kimmerlerin Urartu üzerine yaptığı

²⁹⁷ UKN, 265-266.

²⁹⁸ Atlı Kavimler terimi, aynı zamanda bu kültürün sahibi olan İskit-Kimmer kavimlerine verilen isimdir. Bozkır kültürünün batıdaki temsilcileri olarak kabul edilmektedirler.

²⁹⁹ UKN, 264.; Belli 1982_a, 166.

³⁰⁰ LAR II, 5.

³⁰¹ Casusların yazdıkları küçük kil tabletler daha sonra Asur arşivinde büyük kil tabletlere aktarılmaktaydı. Büyük tabletler örgütün başı olan prens Sanherib tarafından da imzalanıyordu.

başarılı seferden bahsedilmektedir.

Sanherib'in gönderdiği mektuptan sonra, Asur kralı Sargon II aradığı fırsatı bulmuş olmalıdır. M.Ö. 714'de Urartu kralı Rusa I ve müttefikleri üzerine sefere çıkmıştır. Asur ve Urartu tarihi için olduğu kadar Kuzey Suriye ve Batı İran için de önem taşıyan bu sefer Sargon'un Sekizinci Seferi³⁰² diye adlandırılır. Kalah'dan yola çıkan Sargon II, Yukarı ve Aşağı Zap Nehirleri'ni geçtikten sonra, Batı İran'da Zamua Ülkesi üzerinden seferine devam eder. Urmiye Gölü çevresinde bulunan beylikler üzerine yapılan akınlardan sonra Urartu kralı ile karşılaşmak üzere Uuaş Dağı'na doğru ilerler ve iki ordu bu dağın yakınlarında savaşırlar. Urartu kralının yanında Mannea Ülkesinin kuvvetleri de bulunmaktadır³⁰³.

Asur Kralı, Rusa I.'in devamlı Batı İran da ki ülkelerle uğraşmasından sonsuz rahatsızlık duymuştur. Yapılan savaşla bu durum ortadan kaldırılmıştır. Sargon II seferini burada bitirmeyip Urartu'nun merkezine doğru ilerletmiştir. Kuzeybatı İran ile Van gölü arasında kalan bölgeler yakılıp, yıkılmıştır. Ağır orduyla hareketin kolay olmadığını gören Sargon II seçme 1000 savaşçısını yanına alarak, kalan birliklerini Asur'a geri göndermiş, bu seçme savaşçıları ile Muşşir kenti üzerine yürümüş ve kenti ele geçirmiştir. Böylece Urartu'nun bu önemli şehri tahrip edilmiş ve şehir halkının büyük bir kısmı başka bölgelere nakledilmiştir³⁰⁴.

Bu yağma seferinden sonra Sargon II ve askerleri Asur'a dönmüşlerdir. Sargon II'nin bu seferinde Tuşpa şehrine yönelmemesi ve bu seferden bir yıl sonra Urartu'ya karşı yeni kaleler inşa etmesi Urartu'nun gücünün tamamen ortadan kaldırılamadığının önemli bir kanıtıdır. Urartu devleti bu yenilgi sonucunda kralı Rusa I'i kaybetmiştir³⁰⁵.

Rusa I'den sonra Urartu tahtına Arğişti II (M.Ö.714–685) geçmiştir. Arğişti II'nin saltanatı boyunca gelişen olaylar hakkındaki yazılı kaynaklar

³⁰² Büyük tarihi öneme sahip olan bu sefer pek çok bilim adamı tarafından sürekli incelenmiştir. LAR II, 40-178.; Çilingiroğlu 1977, 235-251.; Çilingiroğlu 1994, 94 vdd.

³⁰³ LAR II, 154-155.

³⁰⁴ LAR II, 172.

³⁰⁵ Rusa I'in nasıl öldüğü hakkında açık bilgiye sahip değiliz. Ancak yenilginin acısı ve Kimmer baskıları neticesinde intihar etmiş olmalıdır. Çilingiroğlu 1994, 98.

oldukça azdır³⁰⁶. Ele geçen az miktardaki yazıtta³⁰⁷ imar faaliyetleri ile ilgili bilgi vermektedir. Argiştı II döneminin en önemli olayı hiç şüphesiz özellikle Kimmerlerin başını çektiği göç dalgasıdır. Argiştı II, kuzey bölgelerini istila eden Kimmerleri durdurabilmek için kuzeye doğru sefere çıkmak zorunda kalmıştır. M.Ö.707 yapılan savaş sonucunda Urartu kralı yenilgiye uğramıştır. Bu seferle ilgili bilgiler, Asur prensi Sanherib'in (M.Ö.704-681) babası Sargon II'ye yazdığı mektuptan takip edilmektedir. Sanherib, mektupta Argiştı II'nin tıpkı babası Rusa I gibi Kimmer egemenliğinde olan topraklarda büyük bir yenilgiye uğradığını yazmaktadır³⁰⁸. Urartu toprakları içerisinden geçerek batıya³⁰⁹ yönelen Kimmerler, Friglerin başkenti Gordion'u yağmalamışlardır. Urartu kralı Argiştı II de Kimmerler'in geri dönme ihtimaline karşı Erzincan yakınlarında bulunan Altın-tepe kalesini inşa ettirmiş olmalıdır³¹⁰. Argiştı II, doğu bölgesinde de kaleler inşa ettirmiştir³¹¹. Yapılan bu imar faaliyetleri Urartu kralının doğuya doğru bir sefer yapmış olduğunu göstermektedir. Kale inşa yazıtında bu konuda bilgi bulunmaktadır. Söz konusu yazıttan bu seferin, Arhu Ülkesi'ne yapıldığını, Usulu ve Bugu ülkelerinin ele geçirildiğini ve Muna Irmağına kadar gidildiğini öğrenmekteyiz.

Asur kayıtlarında Argiştı II dönemiyle ilgili son derece sınırlı bilgilere sahibiz. Urartu kralı, Kuzey Suriye ve Urartu'nun batısında bulunan kent devletleri ile ilişkilerini sürdürmüş ve geleneksel politikaları haline gelen Asur kralına karşı isyana teşvik politikalarını devam ettirmiştir. Tabal ve Muşki ile ilişkiler kurulmuştur³¹². Bu ilişkilerin tabii sonucu olarak Tabal kralı Ambaris, Sargon II'ye karşı ayaklanmıştır. Kummuğu bölgesinin isyanını (M.Ö.709/708) bastırması ile ilgili bilgi veren Sargon II, bu isyanların arkasında Urartu kralının olduğunu açık bir şekilde dile getirmektedir³¹³.

³⁰⁶ Piotrovskii 1969, 125 vd.; Çilingiroğlu 1994, 98.

³⁰⁷ UKN, 275-277.

³⁰⁸ Tarhan 1978, 102.

³⁰⁹ Kimmerlerin batıya hareketleri için bk., Tansuğ 1949, Tarhan 1984, 109 vd.; Kimmer Kültürü, Kimmerlerin kökeni ve göç kolları için bk., Tarhan 1979, 355 vdd.

³¹⁰ Özgüç 1966, 2 vdd.; Özgüç 1969; Klein 1974, 77 vdd;

³¹¹ Urartu sınırlarının genişliği açısından önem taşıyan ve Ardebil'den (Batı İran) Hazar Denizine giden yol üzerinde bulunan Savalan Dağı'nın eteklerinde bulunan iki yazıt ve tercümesi için bk., Çilingiroğlu 1994, 99, dipnot 290.

³¹² Birmingham 1961, 194.; Sargon II, bu isyanları önlemek için Urartu ve Muşki sınırlarına kaleler inşa ettirmiştir. bk., Sevin 1988, 54 vd.; Çilingiroğlu 1984, 24-26.; Sevin 1988, 54 vd.

³¹³ Postgate 1973, 23.

Önceleri Sargon II'ye karşı ayaklanan Muşki kralının, daha sonra Asur kralı ile iyi ilişkiler kurma yoluna gitmesi Sargon II'ü sevindirmiştir³¹⁴. Kısa bir süre sonra Asur tahtına babası zamanında casusluk örgütünün başında bulunan Sanherib (M.Ö. 704–681) geçmiştir³¹⁵.

Sanherib'in tahta çıktığı dönemlerde Asur'un en önemli problemlerinin birini Babil ülkesi oluşturmaktadır. Bu tarihlerde Urartu topraklarının Kimmer tehlikesine karşı bir tampon bölge olarak görülmesi Asur'u büyük oranda rahatlatmış olmalıdır. Bu durumdan faydalanan Sanherib, Ninive kentinin yeniden inşasını bile tamamlamıştır. Asur kralı yukarıda saydığımız sebeplerden dolayı kuzey komşusu, Urartu devleti ile fazla uğraşamamış, dolayısıyla Asur kaynakları bu dönemde Urartulular hakkında suskun kalmıştır.

Sanherib'in Ninive'de öldürülmesi Asur ülkesinde bir iç savaşın çıkmasına sebep olmuşsa da, Assarhaddon (M. Ö. 680–669) bu iç savaşı bitirmiş ve tahtın yeni sahibi olmuştur³¹⁶.

Urartu tahtına Arğişti II'den sonra Rusa II (M.Ö. 685–645) geçmiştir. Rusa II'nin tahta geçmesi Urartu tarihinde yeniden yükseliş dönemi olarak kabul edilir. Rusa II kendisinden önce tahta çıkmış olan Rusa I ve Arğişti II'nin uygulamış oldukları dış politikalarda değişiklik yaparak göçebe kavimlere düşmanca davranmak yerine onlarla dostça ilişkiler kurma yoluna gitmiştir. Bu politikanın temel dayanak noktası ise iskân politikasıdır. Bu dönemde uygulanan iskân politikasının iki amacı bulunmaktadır; bunlardan ilki, Urartu'nun ihtiyaç duyduğu insan gücünün sağlanması, ikincisi ise göçebe kavimler ile kurulan iyi ilişkilerin kalıcı hale getirilmesidir. Rusa II ihtiyaç duyulan insan gücünü sağlamak için harekete geçmiş, Mannea bölgesinden kadınlar, Haliti/Pontus yöresinden erkekler, Frigya ve Hate/Kappedokia ülkelerinden yeni halklar getirilerek Urartu Ülkesine yerleştirmiştir³¹⁷.

Rusa II akılcı politikası sayesinde, Kimmerlere yurt vermekle onlarla olası bir savaş ihtimalini ortadan kaldırmıştır³¹⁸. Bu yakınlaşmadan önce, kuzey bölgelerinin büyük bir kısmı da zaten Kimmer boylarının eline geçmişti. Rusa II

³¹⁴ LAR II, 43, 64.

³¹⁵ Saggs 1964, 98 vd.

³¹⁶ Çilingiroğlu 1994, 101.

³¹⁷ UKN, 278.; van Loon 1966, 20 vd.; Ögün 1967, 68.; Erzen 1992, 37 vd.

³¹⁸ Durmuş 1997, 274.

bu yerinde politikası sayesinde kendisine geniş bir hareket alanı bulmuş, aynı zamanda ezeli düşmanı Asur'a karşı da güçlü bir müttefik kazanmıştır. Kimmer-Urartu ittifakı Asur kralını endişelendirmiş, Kimmerlerden sonra İskitlerinde Anadolu'ya gelmeleri ve Asur sınırlarına inmeleri bu devleti daha da güç duruma sokmuştur. Ancak Urartu ve Asur devletleri birbiriyle uğraşırken bölgede üçüncü bir güç ortaya çıkmıştır. Bu da Batı İran'da gelişmesini tamamlayan Medler'dir³¹⁹. Bir süre sonra bu güç Urartu ve Asur için ciddi tehlike olacaktır.

Bu olaylardan sonra Urartu kralı Rusa II, Supria bölgesinde çıkan isyanyeni müttefiki Kimmerler sayesinde kısa sürede bastırmıştır³²⁰.

Bu sırada Asur kaynakları İskit/İşkuza/Asquzai, kralı İşpakai ile yapılan bir mücadeleden bahsetmektedir. M.Ö. 679'da meydana gelen bu mücadeleyi Assarhaddon Asur lehine çevirmeyi bilmiştir³²¹.

Asur kralının kazanmış olduğu bu zaferin bütün İskit boylarına karşı kazanıldığını düşünmek mümkün değildir. Çünkü İskit baskısı bölgede her geçen gün artarak devam etmiştir. Urartu kralı, İskit boylarının topraklarından geçmelerine ve Asur'la sürekli mücadele ettikleri Mannea Ülkesine yerleşmelerine izin vermiştir. Böylece Rusa II, iki önemli problemi birden çözmüştür. İskitlerle savaşmak zorunda kalmamış ve Asur'a karşı yeni bir müttefikte kazanmıştır. Ayrıca kendi savunmasını da ihmal etmeyerek, Batı İran bölgesi sınırlarına dayanıklı kaleler inşa etmiştir. Bu kalelerden en önemlisi hiç şüphesiz ki, Bastam Kalesi'dir³²².

Rusa II, Batı İran'dan başka Anadolu'da da imar faaliyetlerinde bulunmuştur. Van'da yeni başkent Toprakkale'nin/Rusahinili³²³ inşasından başka, Adilcevaz/Kef Kalesi³²⁴, Ayanis³²⁵ kalesinin inşası ve Çavuştepe/Sardurihinili³²⁶

³¹⁹ Medler, İran'ın Kuzeybatı ve Batı bölgelerinde Zagros dağları çerçevesinde kurulmuş bir devlettir. Herodotos, I, 59 vdd. Van Loon 1966, 1.

³²⁰ Diyarbakır'ın Kuzeybatısında olması muhtemeldir. Bu şehir sık sık Asur ve Urartu arasında el değiştirmiştir. Çilingiroğlu 1994, 104, dpn. 304.

³²¹ LAR II, 207.

³²² Kleis 1979.; Kleis 1988.; TKU, 29, no. 12. Bu dönemde Urmiye gölünün yakın çevresinde kurulan Kale Siah (TKU, 28, no. 7.), Kızkalesi (TKU, 29, no. 17.), Danalu (TKU, 28, no. 5.), Kaleoğlu (TKU, 29, no. 20.) ve Sangar (TKU, 28, no. 4.) kaleleri bu amaç yapılan kalelerin sadece bazılarıdır. Çilingiroğlu 1994, 106, dpn. 312.

³²³ Erzen et al 1960, 5-22, Lev. I-XVI.; Erzen et al 1961_a, 30-32.; Erzen et al 1961_b, 33-35.; Erzen et al 1962, 19-20.; Erzen et al 1963, 34-36.; Erzen 1980_b, 45-58.

³²⁴ Bilgiç-Öğün 1964, 102-105.; Bilgiç-Öğün 1965, 119-121.; Bilgiç-Öğün 1967, 45-50.; Bilgiç-Öğün 1974, 31-35.

kalesine yeni ilaveler yapılması onun önemli imar işlerinden bir kısmıdır. Bunların yanı sıra Transkafkasya'nın yeni eyalet merkezi Teişeba/Karmir-Blur³²⁷ yine bu kral zamanında kurulmuştur³²⁸.

M.Ö. 673'de İskitlerde de bir takım hareketlenmeler ortaya çıkmaya başlamıştır. İskitlerin³²⁹ başına Bartatua/Partatua geçmiştir. Bartatua Asur Kralı Assarhaddon'ın kızını istemiştir³³⁰.

Assarhaddon'ın kızını Bartatua'ya verdiğini, daha sonraki olaylarda İskitlerin Asur'un yanında yer almasından anlamaktayız. Akraba evliliğine dayanan antlaşmanın ne kadar sürdüğünü bilemiyoruz. Ancak Medler'in ve Babilliler'in birleşerek, Asur devletinin yıkılışına sebep olmaları bu antlaşmanın uzun ömürlü olmadığını gösterir. Assarhaddon'dan sonra Asur tahtına Asurbanipal (M.Ö. 668–627) geçmiştir. Yeni kral döneminde Asur ve Urartu gibi iki ezeli düşman arasında yumuşama olmuştur. Bu havanın iyi ilişkilere dönüşmesi için Urartu kralı Rusa II, bir diplomatik heyeti Ninive'ye göndermiştir³³¹.

İki devlet arasındaki bu yakınlaşma Rusa II.'den sonrada devam etmiştir.

Rusa II'nin ölümü üzerine Urartu tahtına Sarduri III (M.Ö. 645-635) geçmiştir. Babası gibi o da Asur ile sağlanan bu dostluğu sürdürmek istemiştir. Sarduri III'ün, Asur kralına gönderdiği elçiler heyeti ile ilgili Asur kayıtlarındaki bilgilerde, iki devletin önceki yıllarda başlayan ve giderek artan Med ve İskit tehlikesine karşı ortak hareket edilmesi gerektiği yönünde bir takım görüşler yer almaktadır³³².

Urartu kralının on yıl süren saltanatı boyunca herhangi bir başarısına rastlanamamıştır. Karmir-Blur'da 1956 yılında bulunan bir tabletin altındaki

³²⁵ Ayanis/Ağartı kalesinde yürütülen kazıların sonuçları için bk., Çilingiroğlu 1991, 201 vdd.; Çilingiroğlu 1993, 431 vdd.; Çilingiroğlu 1996, 363 vdd.;

³²⁶ Erzen et al 1962, 19-20.; Erzen 1964, 98-101.; Erzen 1965, 141-146.; Erzen 1966, 55-57.; Erzen 1968, 77-90.; Erzen 1970, 103-108.; Erzen 1976, 45-47.; Erzen 1980_a, 39-44.

³²⁷ Barnett-Watson 1952, 132 vd.

³²⁸ Bu dönemde inşa edilen kaleler hakkında toplu bilgi için bk., Erzen 1978: 17 vd.

³²⁹ İskitlerin tarihi, kültürü ve Anadolu devletleri ile ilişkileri için bk., Durmuş 1993, 25 vdd.; Durmuş 1997, 279 vd.; Memiş 2005.

³³⁰ Asur kaynaklarında bu konunun ifade ediliş şekli için bk., Çilingiroğlu 1994, 109.

³³¹ Bir Asur yazıtında Asurbanipal, iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesini şöyle özetler:

"..... O (Ursa) bana alicenap selamlarını gönderdi."

LAR II, 871.; Tarhan 1978, 182.; Çilingiroğlu, bu ilişkilerin iyileşmesini her iki ülke için de tehlike haline gelen Medlere karşı alınmış bir önlem olarak değerlendirir. Çilingiroğlu 1994, 110.

³³² LAR II, 871, 1035, 1046.; Çilingiroğlu 1994, 111.;

mühürden Sarduri III ile Rusa III'ün bir müddet birlikte ortak krallık sürdükleri anlaşılmaktadır³³³. Bundan sonraki dönem hakkında gerek Urartu kaynaklarında gerekse Urartu devleti hakkında bu zamana kadar ayrıntılı bilgi veren Asur kayıtlarında hemen hemen hiçbir bilgiye rastlanmaz. Bu da M.Ö. 635 ile 585 yılları arasındaki elli yıllık sürenin karanlıkta kalmasına sebep olur.

Urartu'dan bahseden en son kaynak Babil Kroniği'dir (M.Ö. 609). Bu kayıtlarda İskitlerin, "*Urartu topraklarına kadar*" ilerledikleri ifade edilmektedir. Buna göre Urartular bu tarihe kadar varlıklarını sürdürmüşlerdir. Krallığa son darbeyi ise büyük ihtimalle Medler vurmuş olmalıdır. Çünkü Med ve Lidya ülkeleri arasında M.Ö. 585 gerçekleşen Kızılırmak barışı öncesi bölgeye hareket eden Med orduları, yollarının üzerindeki Urartu krallığını ortadan kaldırmışlardır³³⁴.

M.Ö. 7. yüzyılın sonlarına kadar siyasal ve ulusal varlıklarını korumuş olan Urartular, M.Ö. 6. ve 5. yüzyıllarda "Ön Asya" ve Anadolu tarihinde hiçbir rol oynamamışlardır.

Bu devletin konfederasyon dönemi de dikkate alınırsa, Anadolu'nun tarihinde 600 yıl süresince varlık gösteren, Asur krallığı ve göçebe kavimler ile yaptığı mücadelelerle Anadolu tarihinin şekillenmesinde büyük pay sahibi olmuşlardır.

---

³³³ Azarpay 1968, 115, dpn. 220, 224.

³³⁴ Erzen 1992, 40.; Çilingiroğlu 1994, 113-114.

BEŞİNCİ BÖLÜM

5.ÇORUH HAVZASINDA TARİHİ VE ARKEOLOJİK ARAŞTIRMALAR VE SONUÇLARI

5.1.KALELER

5.1.1.Bayburt Kalesi ve Kaya Basamaklı Su Tüneli

Çoruh Nehri ile çevrilen sarp bir kayalık üzerine kurulmuş olan kale, nehre ve ovaya tümüyle hâkim bir konumdadır (Figür-38-40). Kalenin bulunduğu kayalık alan 1610 m.den başlayıp 1665 m. yüksekliğe kadar çıkmaktadır. Doğu Anadolu bölgesinde ki günümüze kadar sağlam olarak ulaşan kalelerinden biridir. İç kale, dikdörtgene yakın bir plana sahiptir. Tepenin ve anakayanın topografyasına uygun olarak inşa edildiğinden, uzunlukları eşit olmayan altı kenarlı surlarla çevrilmiştir. Surlar, bazen anakayaya bazen de toprak temele dayanır. Arazinin durumuna göre burçlarla desteklenen kalenin savunmada daha zayıf olan güney bölümünde ikili hatta üçlü dış surların izleri görülür.

Çevresi yaklaşık 3 km. uzunluğunda olan kalenin en geniş kısmı 900 m., en dar yeri 500 m. genişliğindedir. Temelleri sağlam anakayaya oturan surlar, genelde kaplama dolgu duvar tekniği ile inşa edilmiştir (Figür-39). İç kısımlarda ise duvar örgüsünde harçlı moloztaş örgü sistemi ile düzgün kesme taş örgü sistemi birlikte kullanılmıştır. İki sur duvarı vardır ki bunların birinde esas burçlar bulunmaktadır. Burçların ve kulelerin çoğu sağlamdır.

Çeşitli dönemlerde kullanılan ve elden geçirilen kalenin yapı ve devir farklılıkları, kuzeydoğusundaki sarp ve uçurum alanlarda görülür. Doğusundaki uçurum tarafında erken dönemlere ait duvar izleri olarak değerlendirilebilecek mimari yapıyı takip etmek mümkündür¹. Bugün birkaç açıklıkla geçilebilen kalenin girişinin kare planlı dört tarafı yuvarlak tonozlu bir bölümle sağlandığı bilinmektedir. Kalenin güneydoğusunda toplanan yerleşim alanlarının bugün ancak izleri belli olmaktadır. Kalenin güneybatısında yer alan Ebul Feth camii'nin

---

¹ Uslu 1980, 41 vd.; Uluçam 1994, 415.; Bayburt kalesi ve hakkında daha ayrıntılı bilgi için bk., Tozer 1881, 425.; Beygu 1936, 240 vd.; Sevgen 1959, 71-73.; Ballance 1960, 167, Fig. 20.; Miroğlu 1975, 120.; Turan 1979, 366.; Sinclair 1989 II, 254.; Artuk 1992, 229-230.

yalnız kale burcuna yaslanan kemeri kalmıştır. Bazilikadan bozma olarak yapıldığı apsisten anlaşılmaktadır. Kalede en tanınır durumdaki yapılardan biri olan kilise, hâkim bir noktada bulunmaktadır. Kıрма taş duvar örgülü yapı, üç nefli bazilikal bir plana sahiptir. Bugün harabe halindeki kilisenin, ana apsisi beş köşeli olup güney duvarındaki dikdörtgen çevreli kapısında basit süsleme örnekleri mevcuttur. Burçların kale içine bakan kısımlarında küçük küçük oda şeklinde bölmeler vardır.

Sagona, Bayburt kalesindeki en erken yerleşmeyi, kalede gerçekleştirdiği yüzey araştırmalarında ele geçen keramik buluntularından yola çıkarak İlk Tunç Çağına tarihlendirmekle birlikte, kalenin Urartu dönemi hakkında bir fikir belirtmemektedir². Ancak kalenin Urartu Krallığı döneminde yerleşme gördüğü artık kesinlik kazanmıştır³.

Kalenin kuzeybatı eteklerinde, Çoruh Nehri'nin 10 m. kadar güneyinde 1590 m. yükseltide anakaya oyularak oluşturulan kaya basamaklı su tüneli tespit edilmiştir (Figür 42-43). 0.50x0.55 m. ebatlarındaki su tünelinin üst kısmında yine anakaya oyularak oluşturulan hemen hemen aynı ebatlarda büyük bir ihtimalle aydınlatma amaçlı kullanılan bir başka açıklık söz konusudur. Urartu dönemine⁴ işaret eden su tüneli doğrudan Çoruh Nehri'ne kadar ulaşmayıp nehir yatağı yakınlarında son bulmaktadır. Su tünelinin aşağıdan yukarıya doğru devam ettiği gözlemlenmiş ancak kalenin üstünde yapılan araştırmalarda, kaleye açılan kısmının kapanmış olduğu tespit edilmiştir. Ayrıca kayaların oyulması ve düzleştirilmesi ile oluşturulan merdiven basamaklarının oldukça yıpranmış olduğu gözlemlenmiştir.

5.1.2.Kitre Kalesi

Bayburt'a 40 km. mesafedeki Kitre köyünün 2 km. kadar kuzeybatısında ve bölgeye tamamen hâkim bir konumda yer almaktadır (Figür-44). Kalenin köye bakan yamacı oldukça diktir. 2100 m. yüksekliğindeki kale büyük oranda tahrip olmuştur. Kuzeybatı-güneydoğu doğrultulu kalenin batı ve doğu duvarları hala

² Sagona 1990, 426.

³ TKU, 20, no. 139.; Lehmann-Haupt 1931, 704 vd.

⁴ Lehmann-Haupt 1931, 704 vd., 717 vd.; von Gall 1967, 507, 516, Abb. 9/Nr 42.; TKU, 20, no. 139.

sağlam olmakla beraber kaçak kazılar ve doğal nedenler sonucu yıkılmıştır (Figür-45). Kalenin iç kısmında iki kaçak kazı çukuru ve değişik şekildedeki taşlardan oluşturulmuş ve çeşitli amaçlarla kullanılan mekân izlerine rastlanmıştır. Kalenin duvar örgüsü kuru duvar tekniği ile yapılmıştır. İlk belirlemelere göre İlk Tunç Çağı kalelerinin genel özelliklerini yansıtmaktadır. Kalede bulunan keramik buluntuları daha çok kalenin yer aldığı tepenin eteklerinde yoğunlaşmaktadır. Kale, doğal koşullarla zaman aşımına uğrayarak tahrip olmakta ve duvar taşları düşerek gün geçtikçe mimari yapısını kaybetmektedir.

5.1.3.Sarıhan Kalesi

Bayburt'a 36 km. mesafedeki Sarıhan köyünün 1 km. batısında 2130 m. yükseltide yer almaktadır (Figür-46). Doğu-batı doğrultulu kale, ovidan 170 m. yükseltide bölgeye tamamen hâkim bir konumdadır. Günümüzde kalenin doğusu ve kuzey yamaçları kısmen ormanlık bir arazidir. Kalenin üstüne kurulduğu kayalık alanın eteğinden, yani kalenin yaklaşık 500 m. kadar kuzeyinden kilise deresi akmaktadır. Kaledeki genel olarak Ortaçağ mimarisi olarak niteleyebileceğimiz moloztaş ile harç kullanılarak oluşturulan sur duvarları anakayaya oturtularak yapılmıştır. Kuzey ve kuzeydoğu duvarları hala sağlam durumda olan kalenin güney duvarlarının sadece anakayaya oturtulan temelleri ayakta kalmıştır⁵.

5.1.4.Kapılı Kalesi

Bayburt'a 42 km., Demirözü İlçesine 12 km. uzaklıktaki Yazıbaşı köyünün 1 km. kadar kuzeybatısında Yazıbaşı köyü ile Beşpınar beldesi arasında köy yolunun sağında oldukça yüksek bir noktada yer almaktadır (Figür 47-48). Bir saatlik yorucu bir yolculuktan sonra ulaşılan kale 2100 m. yükseltiye sahiptir. Kale, ovidan da 340 m. yükseltide konuşlandırılmıştır. Kuzey-güney doğrultulu kaleyi çevreleyen tüm duvarlar yıkılmıştır. Ancak kalenin ortasında mimari yapıyı ortaya çıkarabilecek nitelikte duvar kalıntıları mevcuttur (Figür-49). Bu kalıntılara göre bu duvar, kuru duvar tekniği ile yapılmıştır ve büyük bir olasılıkla gözetleme amaçlı kullanılan bir yapının kalıntılarıdır. Gözetleme kulesi olarak

---

⁵ Sagona 1992a, 398.

niteleyebileceğimiz bu alanda kaçak kazı yoğunluğu gözlemlenmiştir. Bu duvar yapıları Demir Çağ özellikleri gösterir. Bulunan çeşitli dönemlere ait birkaç parça keramiğe kalenin kaleye yakın eteklerinde rastlanmıştır. Kale konum itibari ile de bölgeye son derece hâkim bir noktadadır.

5.1.5.Bayrampaşa Kalesi

Demirözü ilçesine 7 km. uzaklıktaki, Bayrampaşa köyünün 2 km. kuzeydoğusunda bulunmaktadır (Figür-50). Doğu-batı uzantılı kale, 1710 m. yükseltiye sahiptir. Çevreye tümüyle hâkim bir konumda yer alan kalenin bulunduğu tepeden Bayburt kalesi görünmektedir. Tüm ovayı gözetler durumda olan kalenin güneyinden Demirözü-Bayburt karayolu geçmekte, güneybatısından ise bir dere akmaktadır. Kaleden günümüze batı kısmında yaklaşık 20 m. uzunluğunda ve 2 m. yüksekliğinde sur duvarı kalmıştır (Figür-51). Bu sur duvarları, Ortaçağa has duvar örgü sistemi olan, düzensiz taşların horasan harcı denen kireçli harç ile örülmesiyle yapılan, moloztaş örgü sistemi ile oluşturulmuştur⁶. Kuzeydoğusunda anakayanın şekline uygun olarak oluşturulan mimari yapılara ait temel izleri göze çarpmaktadır. Kale son derece tahrip olmuş ve neredeyse bir taş yığını haline gelmiştir. Kaleden bugün köy okulunun deposunda korunan ve Hicri 780 tarihli bir mezar taşı bulunmuştur.

5.1.6.Aydıntepe (Hart) Kalesi

Aydıntepe ilçe merkezinin yaklaşık 7 km. kuzeybatısında, 2200 m. yükseltide yer almaktadır (Figür 52-55). Doğu-batı doğrultulu kale, oldukça geniş bir alana yayılmıştır. Soğanlı dağlarının güney yamaçlarında, verimli Aydıntepe ovasına tamamen hâkim bir konumdadır. Özelliğini büyük ölçüde kaybeden kalenin hemen güneyinde tamamen tahrip olmuş mimari kalıntılara ve duvar yıkıntıları olarak değerlendirebileceğimiz izlere rastlanmıştır (Figür-54). Ancak bu alandaki kalıntıların son derece tahrip olmasından ötürü duvar yapısı hakkında bir şey söylemek mümkün değildir. Kayalık bir alanda kurulan kalenin girişi, güney tarafının savunmaya elverişli uçurum bir alanda yer almasının sonucu olarak kuzeyden verilmiştir. Keramik buluntularına rastlanılmayan kalenin

⁶ Sagona-Brennan 1995, 306, Fig.3.

yaklaşık 200 m. kuzeyinde doğal bir yeraltı su kaynağı bulunmaktadır. Kalenin Bayburt-Aydıntepe-Trabzon yayla yolu üzerinde bulunması önemini artırmaktadır. Ayrıca, Urartu döneminde de kısmen yerleşim görmüştür⁷.

5.1.7.İspir Kalesi

Kale, İspir şehir merkezinde, Çoruh Nehri'nin kuzeyinde ve yüksek bir kayalık üzerine kurulmuştur (Figür-56). Anakayanın doğal şekline göre oluşturulan kalenin Çoruh Nehri'ne bakan kısmı oldukça diktir. Dış kalenin şehir tarafındaki duvarları yıkılmıştır. Kalenin inşasında kalenin ve kale camisinin duvarlarının alt kısımları suların sürükleyip aşındırdığı nehirden toplanmış renk renk taşlar kullanılmış, üst kısımlarında ise düzgün kesme taş kullanılmıştır. Kalede, Erzurum iç kalesindeki kulenin ve mescidin mimarisinin hâkim olduğu görülmektedir. İspir kalesindeki mescidin minaresi aynı zamanda bir gözetleme kulesi olarak yapılmıştır. Erzurum kalesinin minaresi tuğladan ve kalın yapılmış ise de İspir kalesinin minaresi taştan ve ince yapılmıştır. Kalenin güney tarafına yapılan mescidin temellerinden başka içi, dışı ve kubbesi de düzgün kesme taşla yapılmıştır⁸.

Kalenin batısında Çoruh Nehri'ne inen bir su tüneli vardır. Bu su tüneli yol yapımı sırasında tamamen tahrip olmuştur. Kalenin batı duvarları ve burçları halen sağlam olmasına rağmen doğu sur duvarları tamamen tahrip olmuştur. Mevcut duvar yapıları Ortaçağ duvar örgü sistemi olan moloztaş örgü sistemi ile yani düzensiz taşların horasan harcı ile karıştırılmasıyla yapılmıştır (Figür-57). Kalenin duvarları ve giriş kapısı Kültür Bakanlığı'nca restore edilmişse de restorasyon işlemleri tamamen bitmemiştir. Restorasyon işlemleri kale mescidinde de devam etmiş, tavanı restorasyondan önce yağmur ve kar sularından etkilenmezken restorasyondan sonra mescit su sızdırmaya başlamıştır.

Kale, şu anki görünümü ile ortaçağdan başlayarak kesintisiz olarak yerleşme ve onarım görmüştür.

⁷ Lehmann-Haupt 1931, 719.; TKU, 20, no. 140.; Sevin 1979, 106.

⁸ Konyalı 1960, 501 vd.; Bryer-Winfield 1985, 355, Fig. 121.; Sinclair 1989 II, 263-268.; Ünsal 2000, 72.; Ceylan 2002, 170.

5.1.8.Maden Kalesi

Kale, İspir'e 15 km., Maden kazasına ise 2 km uzaklıktadır. Erzurum-İspir karayolunun kuzeyinde, Maden'in doğusunda dolayısıyla ve İspir'in de batısında yer almaktadır (Figür-58). Kale, Erzurum-İspir karayoluna hakîm, kısmen dik ve eğimli bir kayalık üzerine kurulmuştur. Kalenin hem güney hem de kuzey duvarları iyi korunmuş durumdadır. Kalenin kuzeybatısında küçük bir dere yatağı, güneyinde Erzurum-İspir karayolu, yolun hemen güneyinde ise Çoruh Nehri bulunmaktadır. Bu özellikler kalenin konumunu daha da önemli hale getirmektedir.

Doğu-batı doğrultulu kale iki mekândan oluşmaktadır. Ana kayanın üzerinde yer alan kalenin doğu mekânı, batı mekânına göre daha yüksek ancak daha dardır. Kale surları anakayanın yapısına uydurulmuştur. Duvarların yapı tekniği Ortaçağa aittir (Figür-61). Kalenin temel taşları daha büyük olmakla beraber taşların boyutu kale surları yükseldikçe küçülür ve bu da kalenin mimari yapısını somut bir şekilde göstermektedir.

Kalenin girişi, kalenin güneyindedir, ancak kuzeybatıdan geçen su yatağına daha kolay ulaşmak için kuzeyden 1 x 1.50 cm. ebatlarında ikinci bir açıklık bulunmaktadır.

Güney sur duvarlarının hemen altında, teraslama şekli ile oluşturulan bir mekânda iki adet su sarnıcına rastlanmıştır (Figür-60). İki sarnıçtan doğuda olanının çapı 70 cm. ile başlayarak derine inildikçe 1.50 cm. çıkar. Batı da bulunan sarnıç doğudakine oranla daha büyüktür. Yine aynı sistemle çapı, 90 cm.den 1.80 cm.ye çıkmaktadır. Sarnıçların tam derinliği tabanındaki dolgu sebebi ile tespit edilememiştir. Güney surlarının hemen altında teraslama sistemi ile yapılmış mekândaki sarnıçların teras duvarına uzaklığı ise 1.60 cm.dir. Sarnıçların bir başka özelliği ise içlerinin taş örgü sistemi ile yapılarak sıvanmasıdır. Yine kalenin duvarlarında ve surların şimdiki haliyle bitimine yakın bir yerde 30 cm. genişliğinde, 50 cm. uzunluğunda bir açıklık bırakılmıştır. Bu açıklığın ne amaçla yapıldığını şimdilik tespit edemiyoruz.

Kalede iki ayrı duvar tekniği kullanılmıştır. Daha önce bahsettiğimiz gibi iki kısımdan oluşan kalenin Batı mekânındaki surlarda harçlara rastlanırken, Doğu mekânındaki surlarda harç kullanılmamıřtır⁹.

5.1.9.Yeşilyurt Kalesi

İspir'in Yeşilyurt köyünün güneybatısında oldukça yüksek bir tepeye inşa edilmiştir. Ulaşılması çok güç bir noktada, ovaya tümüyle hâkim bir konumdadır (Figür-62). Bu görünümüyle gözetleme kulesi olduğu fikrini vermektedir.

Çoruh Nehri kalenin güneyinden, güneydoğusuna doğru bir yay çizmektedir. Kalenin güneyi, araştırmalarımız sırasında mevsimin yaz aylarına rastlamasına, Haziran ayı sonlarında olmamıza rağmen hâla karlı olan Hasan dağına bakmaktadır. Kale, İspir-Yusufeli-Artvin karayolunun kuzeyindeki yalçın kayalıklara kurulmuştur. Asıl yerleşim alanı olarak düşündüğümüz kısım ise kalenin kuzeybatısında bulunmaktadır. Kalenin batı eteklerinde Çoruh'a karışan bir çay akmaktadır.

Kalenin duvarlarında, kuru duvar tekniği kullanılmıştır. Kale duvarları yapılırken ana kayadan da faydalanılmış duvarların bittiği yerde ana kaya devam etmiş, ana kayanın bittiği yerde ise sur duvarları başlamıştır. Yani bir başka ifade ile kalenin surları anakayanın şekline uydurularak yapılmışlardır. Yine kalenin kuzey eteklerinde Ortaçağ yapı tekniği ile yapılmış, 5 x 5 cm. ebatlarında mimari bir yapı kalıntısı bulunmaktadır¹⁰.

5.1.10.Devedağı (Fısırik) Kalesi

İspir'e 33 km. uzaklıktaki Devedağı köyünün güneybatısındadır (Figür-63). Üçgen biçiminde yükselen sarp kayalıkların üstüne kireçli harç ve kesme taşlarla oturtulan kale tamamen Karadeniz yayla mekânları tipinde inşa edilmiştir (Figür-64-65). Köyün girişinde ve tüm ovaya hâkim konumdadır. Doğu-batı yönünde uzanan kalenin güney ve güneydoğusu tamamen çam ormanlarıyla kaplıdır. Batısından Müezzın Çayı geçen kalenin bulunduğu ana kayanın üstü kısmen düzeltilmiştir. Çok tahrip olmasına rağmen güney surları nispeten korunmuştur. Sur duvarlarındaki moloztaş örgü sisteminden yola çıkarak

⁹ Ünsal 2000, 72-73.; Ceylan 2002, 170-171.

¹⁰ Ünsal 2000, 73.; Ceylan 2002, 171.

Ortaçağa tarihlendirilmektedir. Diğer yönler sarp olduğunda belki de buralarda sura ihtiyaç duyulmamıştır. Kalenin kuzeydoğu temel duvarlarına ahşap bir bina inşa edilmiştir. Günümüzde kullanılmayan bu bina oldukça eskidir. Yine kuzey duvarına paralel ve teraslama tekniği ile inşa edilmiş bir mekân bulunmaktadır. Mekânın girişi 60 x 60 cm. boyutlarında, bir pencere açıklığı şeklinde ve üstten verilmiştir.

8 x 8 m. boyutlarında ve günümüzde cami olarak kullanılan mekân kaleyi ikiye bölmektedir. Kaleyi doğu ve batı yönünde ikiye bölen bu camiden, bir mekândan diğerine geçmek için, açılan bir yol kullanılmaktadır. Kalenin, doğu mekânı, batı mekânına göre daha geniş olup güneye açılan ve bugün büyük bir kısmı yıkılmış olan giriş kapısının genişliği yaklaşık 3.50 cm. civarındadır¹¹.

5.1.11.Karahan Kalesi

Kale, İspir'e 55 km. uzaklıktaki Karahan köyüne 3 km. mesafededir (Figür-66). Kuzey-güney doğrultulu kalenin güneyinde günümüzde kullanılır durumda olmayan Karahan kömür işletmeleri bulunmaktadır. Kale, büyük bir olasılıkla kalenin kuzeyinde yer alan Karahan taş ocaklarından elde edilen taşlarla yapılmıştır. Daha güneyde Karahan köyünün önünden İspir-Erzurum karayolu geçmektedir.

Büyük oranda tahrip olan kalenin etrafını sal taşlarından oluşturulmuş sur duvarları çevirmektedir. Kuru duvar tekniği ile yapılan duvarlardan kuzey duvarları kısmen ayakta. Bu duvar tekniği ilk belirlemelere göre Anadolu'da örneklerine çok az rastladığımız Tunç Çağı kalelerinden biri olduğu söylenebilir. (Figür-67). Kalenin ortasında yine sal taşlarından oluşturulmuş ve çeşitli amaçlarla kullanılan mekân izlerine rastlanmıştır. Kale, bağlı bulunduğu tepenin en yüksek noktasında ovaya ve vadiye tamamen hâkim bir konumda inşa edilmiştir¹².

5.1.12.Kümbettepe (Pazaryolu/Norgâh) Kalesi

İspir'e 20 km. uzaklıktaki Pazaryolu'nun yaklaşık 1 km. kadar kuzeyinde Kümbettepe mahallesinde yer alan kale, 1470 m. yüksekliktedir (Figür-68).

¹¹ Bryer-Winfield 1985, 38, 55, 57.; Ünsal 2000, 74.; Ceylan 2002, 171.

¹² Ünsal 2000, 74.; Ceylan 2002, 171-172.

Kuzey-güney doğrultulu kale bölgeye hâkim bir konumdadır. Doğusundan bir dere akan kalenin girişi, diğer yönleri son derece sarp ve ulaşılması imkânsız olduğundan güneyden verilmiştir. Kalede, mimariyi belirleyecek duvar kalıntılarına rastlayamamakla beraber kuzeydoğu ucunda bir mekâna ait olduğunu düşündüğümüz yapı kalıntısı mevcuttur (Figür-69). Yapılan araştırmalarda az miktarda keramik buluntusuna rastlanmıştır. Bölgedeki Ortaçağ kalelerinden biridir¹³.

5.1.13.Laleli (Serk) Kalesi

İspir'in 50 km. güneybatısında, Pazaryolu'nun ise 30 km. batısında kurulan kale, Laleli köyünün 2 km. kuzeydoğusundadır (Figür-70). Çoruh Nehri kalenin, kuzeybatısından gelerek, güneydoğusunu dolaşmaktadır. Bölgede tespit edilen Çoruh Nehri'ne en yakın kalelerden biridir. 1380 m. yüksekliğindeki kalenin kuzeyinden İspir-Bayburt karayolu geçmektedir. Kale üzerinde yer aldığı ovaya hâkim bir konumdadır. Kalenin, kuzeyinde moloztaş örgü sistemi ile oluşturulan Ortaçağ dönemine ait duvarları, büyük oranda tahrip olmakla beraber ancak zeminde anakayaya paralellik gösteren kısımlarda izlenebilmektedir (Figür-71). Kalenin üzerine oturduğu ana kayanın yüksekliği yaklaşık 30 m. kadardır. Kalede gözlemlenen kaçak kazı izleri, kaçak kazıların kalenin tahribini daha da hızlandırdığını gösterir. Kalenin 100 m. kadar doğusunda, günümüzde elma bahçesi olarak kullanılan alanda, Erken Demir Çağa ait duvar kalıntılarına rastlanmıştır. Kaleden Erken Demir Çağ ve Ortaçağa ait keramikler toplanmıştır.

5.1.14.Elmalı Kalesi

İspir'e 21 km. uzaklıktaki Elmalı köyünün 1 km. güneyinde vadi olarak nitelenecek bir alanda yüksek bir kayalığın üzerine kurulmuştur (Figür 72-73). Doğu-batı doğrultulu olarak inşa edilen kale, 1570 m. yüksekliktedir. Kaleden geriye sadece batı duvarının bir kısmı kalmıştır. İlk belirlemeye göre duvarlar moloztaş örgü sistemi ile oluşturulmuştur. Bu yönü ile Ortaçağ kalesi özelliği taşır. Kalenin hemen yanından güneyinden gelerek doğusundan akışını sürdüren Elmalı deresi geçmektedir. Kalenin köy yerleşimine yakınlığı ve etrafında bir

¹³ Bryer-Winfield 1985, 355, Fig. 122.; Sinclair 1989 II, 263.

takım tarımsal faaliyetlerin yapıyor olması tahrip olmasında öncelikli rol oynamıştır. Çevreye ve kurulduğu vadiye hâkim bir konumda yer alan kale, bölgede ilk defa tarafımızdan tespit edilen kalelerden biridir.

5.1.15.İyidere Kalesi

İspir'e 23 km. uzaklıktaki İyidere köyünün yaklaşık 1.5 km. güneydoğusundadır (Figür 74-75). Kuzeybatı-güneydoğu doğrultulu yapılmış olup 1960 m. yükseltidedir. Çevreye tamamen hâkim bir konumda olan kale oldukça yüksek bir anakaya kütleleri üzerinde yer almaktadır. Kalenin hemen kuzeyinden köyle aynı ismi taşıyan bir dere akmaktadır. Duvar örgüsü kalenin her tarafında tamamen yok olmakla beraber güneyin tarafında ancak zeminde anakaya paralel olarak kalmıştır. Kuru duvar örgü sistemi ile oluşturulan duvar yapısı İlk Tunç Çağı kalelerindeki ortak özelliklerdendir. Herhangi bir keramik buluntusuna rastlanmayan kalenin girişi büyük bir olasılıkla en uygun kısım olan güneydoğudan verilmiştir. Bu kale, bölgede gerçekleştirdiğimiz tarihi ve arkeolojik araştırmalar sırasında ilk kez tarafımızca tespit edilmiştir.

5.1.16.Karakale

İspir'e 45 km. uzaklıktaki Karakale köyünün yaklaşık 3 km. kuzeybatısındadır (Figür 76-77). Çevreye bütünüyle hakîm bir konumda yer alan kale, 1740 m. yükseltiye sahiptir ve yaklaşık 100 m. yüksekliğindeki bir anakaya üzerine kurulmuştur. Çevredeki en yüksek ve en sarp bir kayalık alan üzerine doğu-batı doğrultulu olarak yerleştirilmiştir. Kale aşırı derecede tahrip olduğundan, kalede sur izlerine pek rastlanmamaktadır. Bu nedenle özelliğini kaybetmiş bir görünüm vermektedir ve dönem tespitinde bulunmayı zorlaştırmaktadır. Kalenin üzerinde kurulduğu zirveden Yusufeli sınırları içerisinde kalan Yokuşlu (Nihah), Köprügören (Oşnak) kaleleri ve Çoruh Nehri'nin takip ettiği vadi açıkça görülmektedir. Bu kalelere yakınlığından ve bu kalelerin Ortaçağa ait olmasından yola çıkılarak Ortaçağa tarihlendirilebilir. Bölgede yer alan küçük kalelerden biri olduğunu ve gözetleme amaçlı yapıldığını söyleyebiliriz.

5.1.17.Cankurtaran (Kayser) Kalesi

İspir'e 13 km. uzaklıktaki Cankurtaran köyünün yaklaşık 2 km. kuzeybatısındadır (Figür 78-79). Aynı zamanda Karahan kalesiyle de sınırdır. Çevreye tamamen hakîm durumda olan kale, 1990 m. yükselti ile bölgede yer alan kalelerin en yüksekte olanlarından biridir. Kalede yapılan incelemeler sırasında duvar izlerine rastlanmamıştır. Günümüzdeki görüntüsü ile kaleden çok bir gözetleme kulesini andırmaktadır. Köye yakınlığı kalenin tahribini artırdığı gibi kalede kaçak kazıların yapılmasına olanak sağlamıştır. Ortaçağ boyunca bölgede varlığını sürdüren kalelerden biridir¹⁴.

5.1.18.Kınalıçam (Aşpişen) Kalesi

Kale, Yusufeli'nin 25 km. güneydoğusundaki Kınalıçam köyünün yaklaşık 1 km. kadar güneyindeki Görgülü (Livasor) mahallesinde doğu-batı doğrultulu olarak uzanmaktadır (Figür-80). 1740 m. yüksekliğindeki kalenin, güneyinden Erzurum-Yusufeli karayolu ve Oltu Çayı geçmektedir. Kale oldukça yüksek bir kayalık üzerinde çevreye ve Erzurum-Artvin karayoluna tamamen hâkim bir konumda bulunmaktadır. Günümüzde büyük oranda hasar gören kalenin, üzerine oturduğu ana kayanın yüksekliği yaklaşık 60 m. kadardır. Ortaçağ kalelerinde sıkça görülen harç kullanılarak yapılan duvar örgüsüne sahiptir (Figür-81). Konumu itibari ile gözetleme kulesi olarak kullanıldığı fikrini vermektedir. Güney tarafı günümüzde tamamen uçurum olan kalenin girişi büyük ihtimalle kuzeyden verilmiştir. Kaleye ulaşım son derece güçtür. Kale ve çevresinde yapılan araştırmalarda hiçbir keramik buluntusuna rastlanmamıştır.

5.1.19.Bahçeli Kalesi

Yusufeli-Öğdem yolu üzerindeki kale, Yusufeli'nin 10 km. kuzeyinde ve Bahçeli köyünün 1 km. kuzeybatısında, Derekapı mevkiinde yer almaktadır (Figür-82). Kalenin doğusundan Barhal çayı geçmektedir. Yüksekliği yaklaşık 700 m. olan kale, 60 m. yüksekliğindeki bir ana kaya üzerine kurulmuştur. Doğubatı doğrultulu kalenin girişi diğer tarafları uçurum olduğundan güneydendir. Çevreye tamamen hâkim bir konumda olan kale, günümüze büyük oranda sağlam

¹⁴ Bazı kaynaklarda kalenin, Gürcü-Bizans mücadelesinde önemli rol üstlendiği belirtilmektedir. Konukçu 1992, 6.

olarak gelmiş kalelerdendir. Güneyinde bir su sarnıcı bulunmaktadır. Sarnıcın içi Çevreli kalesinde olduğu gibi irili ufaklı taşların kireç harcı ile örülmesi sonucu oluşturulmuştur. Hala ayakta kalan surlarının Ortaçağdan kaldığı, moloztaş örgü sisteminden anlaşılmaktadır. Kale, baraj sularının etkisini kısmen hissedecektir.

5.1.20.Bostancı Kalesi

Kale, Yusufeli'ne 26 km. mesafedeki Bostancı köyünün 8 km. kadar güneyindeki Ahalt Mahallesi'nin yakınında yer almaktadır (Figür-83). Kuzeydoğu-güneybatı doğrultulu kale, 870 m. yüksekliğinde ve çevreye tamamen hâkim bir konumdadır. Batısından Barhal çayı geçen kalenin, doğusunda da Barhal çayına karışan kurumuş bir dere yatağı bulunmaktadır. Kalenin batı sur duvarları büyük oranda korunmuş ise de diğer tarafları oldukça hasar görmüştür. Dik bir kayalık üzerinde yükselen kalenin duvarları, yerden yaklaşık 50 m. yüksekliğinde olan ana kayaya oturtularak yapılmıştır. Kaledeki mevcut duvar örgüsü Ortaçağ kalelerindeki moloztaş duvar örgü sistemi ile oluşturulmuştur. Bölgedeki küçük kalelerden biridir. Baraj su kotunun üstünde yer almaktadır.

5.1.21.Esendal Kalesi

Yusufeli'nin 30 km. kuzeyindeki Esendal köyünün yaklaşık 4 km. kadar kuzeydoğusunda yer almaktadır (Figür-84). Kalenin batısından Arguvan çayı geçmektedir. Üç tarafı uçurum olan kale çevreye tamamen hâkim bir konumdadır. 1380 m. yüksekliğindeki kalenin sur duvarları ilk incelemelere göre, Ortaçağ kalelerinin duvar örgü sistemi olan moloztaş örgü sistemi ile oluşturulmuştur. Doğu-batı doğrultulu kalenin batı ucunda su sarnıcı diyebileceğimiz kalıntıya rastlanmıştır (Figür-85). 1.50x1.60 cm. ebatlarındaki sarnıcın derinliği, içi taş ve toprakla dolu olduğu için tam olarak belirlenememiştir. Tahmini derinlik 1.80 m. olarak ölçülmüştür. Sarnıcın iç kısmı, küçük taşların harç kullanılarak örülmesiyle yapılmıştır. Kalenin sadece doğu sur duvarları ayakta. Bu duvarlar Ortaçağ özelliği göstermektedir. Kalenin kuzeyinde ana kaya ile bütünlük sağlayan duvar kalıntıları mevcuttur. Kalenin üzerine oturduğu ana kayanın yüksekliği ise yaklaşık 30 m. kadardır¹⁵.

---

¹⁵ Aytakin 1999, 298.

5.1.22. Tekkale

Yusufeli-Kılıçkaya karayolu üzerinde ve Yusufeli'ne 10 km. mesafedeki Tekkale köyünün Kaledibi mahallesinde, mahallenin hemen girişinde yer almaktadır (Figür-86). Doğu-batı doğrultulu kale 730 m. yüksekliktedir. Dört tarafı da uçurum haline gelen dik bir kayalık üzerine kurulduğu için, kaleye ulaşım bulunmamaktadır. Kayalığın en yüksek yerleri doğu ve güney kısımlarıdır. Ayakta kalan güney sur duvarları Ortaçağ dönemine ait moloztaş örgü sistemiyle yapılmıştır. Ayrıca kalenin kuzeyinde bir kalıntı bulunmaktadır (Figür-87). Bu kalıntının varlığından yola çıkılarak da Ortaçağa ait olduğu söylenebilir. Gerek sur duvarları gerekse kuzeydeki mekân kalıntısı büyük oranda tahrip olmuştur. Güneyinden Çoruh Nehri ve Yusufeli-İspir karayolu geçen kale baraj sularının etkisi altında kalacaktır¹⁶.

5.1.23. Çevreli Kalesi

Yusufeli-Kılıçkaya yolu üzerinde ve Yusufeli'nin 19 km. güneybatısındaki Çevreli köyünün 500 m. kadar güneybatısında, Meydan mahallesinde yer almaktadır (Figür-88). Girişi kuzeybatıdan olan 770 m. yüksekliğindeki kalenin, doğu duvarları hariç hemen hemen tüm duvarları sağlam durumdadır. Kale bölgedeki diğer kaleler gibi ana kaya üzerine sur duvarlarının oturtulması ile yapılmıştır. Ortaçağ dönemine ait moloztaş duvar örgü sistemi, kalede açık bir şekilde görülmektedir (Figür-89). Çoruh Nehri'ne yakın kalelerden biridir. Kalenin yaklaşık 1 km. güneyinden Çoruh Nehri, biraz daha güneyinden Yusufeli-İspir karayolu, hemen kuzeyinden ise Güngörmez deresi geçmektedir. Kalenin hemen ortasında bir su sarnıcı kalıntısı bulunmaktadır. 2.50x2.90 m. ebatlarındaki su sarnıcının içinin tamamına yakın kısmı dolgu toprağı ve düzensiz taşlarla dolu durumdadır. Ancak görünen kısmından sarnıcın içinin, irili ufaklı taşlarla harç kullanılarak örüldüğü anlaşılmaktadır. Ayrıca kalenin ortasında tüm duvarları ayakta olan, ilk incelemelere göre gözetleme kulesi olabilecek bir yapı kalıntısı mevcuttur. Bölgede yer alan en büyük kalelerden birisidir. Baraj sularının etkisi altında kalacaktır¹⁷.

¹⁶ Aytekin 1999, 298.; Aytekin 2005, 231-232.

¹⁷ Aytekin 1999, 298.

5.1.24.Kılıçkaya (Ersis) Kalesi

Yusufeli'ne 22 km. mesafedeki Kılıçkaya beldesinin 4 km. kadar kuzeydoğusunda kaleboynu mevkisindedir (Figür-90). 1900 m. yükseltide kurulan yapı, konumu nedeniyle kaleden çok gözetleme kulesi olabileceği fikrini vermektedir. Ulaşılması zor bir noktada bulunmasına karşın oldukça hasar görmüş, sadece batı duvarlarının bir kısmı ayakta kalmıştır. Tüm yönlerden görünmesi ya da bütün bölgeyi kontrol altında tutuyor olması da konumunu daha da önemli bir hale getirmektedir. Sağlam olarak kalan duvarlarının mimarisi Ortaçağa aittir¹⁸.

5.1.25.Çiftlik Kalesi

Yusufeli'nin 11 km. güneybatısındaki kale, Kılıçkaya beldesinin 6 km. kuzeybatısındadır (Figür-92). Yusufeli-Kılıçkaya karayolunun hemen kenarında yer almaktadır. Kuzey-güney doğrultulu kalenin, hemen hemen tüm duvarları yıkılmış ve neredeyse harabe durumuna gelmiştir. Yolun kenarında ve görünen bir mevkide olması da bunda rol oynamıştır. Küçük bir kayalık üzerinde yer alan kale 780 m. yüksekliktedir ve bölgedeki diğer kaleler gibi kalenin sur duvarları Ortaçağ özellikleri gösterir.

5.1.26.Darıca (Espek) Kalesi

Yusufeli'nin 35 km. güneydoğusundaki Darıca köyüne 3 km. mesafedeki Sarıtosun (Espek) mahallesinde yer almaktadır (Figür-93). Günümüzde kaleye ulaşım, söz konusu mahalleden sağlanmaktadır. Kale oldukça yüksek bir ana kaya üzerine kurulmuştur çevreye tamamiyle hâkim bir sırtta bulunur. Duvar örgüsü olarak moloztaş örgü sistemi kullanılmıştır. Kalenin kuzeydoğusunu tamamen kaplayan duvarlar hâlâ varlığını korumaktadır. Kalenin 7 km. kuzeyinden Yusufeli-Olur-Oltu karayolu geçmektedir. Ayrıca kalenin hemen batısından, Oltu çayına karışan bir dere akmaktadır.

---

¹⁸ AYTEKİN 1999, 299.

5.1.27.Yokuşlu (Nihah) Kalesi

Yusufeli'nin, Yokuşlu köyünün Bağlık mahallesinde yer alan kale, 930 m. yükseltide yer almaktadır (Figür-94). Yusufeli-İspir sınırındaki kale Yusufeli'ne 32 km., İspir'e ise 45 km. mesafededir. Çoruh Nehri'ne yakın kalelerden biridir. Yusufeli-İspir karayolu kalenin hemen kenarından geçmektedir. Yokuşlu köyünün 1 km. kadar kuzeybatısında yer alan kalenin hemen kuzeyinden Çoruh Nehri akmaktadır. Kale büyük oranda tahrip olmakla beraber doğu duvarları ayakta. Genel olarak kalenin sur duvarlarında kullanılan moloztaş örgü sisteminin varlığından yola çıkarak Ortaçağa tarihlendirilebilir (Figür-95). Çevreye ve yola hâkim bir konumda bulunmakla birlikte fazla yüksek olmayan eğimli bir kayalık üzerinde bulunmaktadır. Bölgedeki diğer kalelere oranla büyük olarak değerlendirilebileceğimiz kale baraj sularının etkisi altında kalacaktır¹⁹.

5.1.28.Demirkent Kalesi

Yusufeli'ne 29 km. mesafedeki Demirkent köyüne 16 km. uzaklıkta ve 1730 m. yükseltide bulunmaktadır (Figür-96). Çevreye tamamen hâkim bir noktada bulunan kale oldukça, yüksek bir anakaya üzerine kuzey-güney doğrultulu olarak yerleşmiştir. Kalenin doğuya bakan iki giriş kapısı vardır. Ortaçağ kalelerinde sıkça rastladığımız moloz taş örgü sistemi ile oluşturulmuş bir duvar yapısına sahiptir (Figür-97). Duvarlar kalenin üzerine kurulduğu anakaya ile bütünlük sağlamaktadır. Bir başka ifadeyle kale, anakayanın doğal şekline uydurulmuştur. Duvarın bittiği yerde anakaya adeta bir duvar görevi görmektedir. Sur duvarları daha çok kalenin doğu ve batısında korunmuştur. Baraj su kotunun üstünde yer almaktadır²⁰.

5.1.29.Demirköy Kalesi

Yusufeli'ne 47 km. uzaklıktaki Demirköy'ün Eğritaş mahallesinde yer alan kale, köy yerleşmesinin içinde kaldığından fazlaca tahribe uğramıştır (Figür-98). Kalenin hemen kuzeyinden Eğritaş deresi akmaktadır ki kalede bu dere

¹⁹ Yokuşlu Kalesi, Aytekin'in 1999 yılındaki bir çalışmasında Köprüören II olarak adlandırılmıştır. Aytekin 1999, 299. Yazar, 2005 yılındaki bir başka çalışmasında ise bizim kaleye verdiğimiz isim olan Yokuşlu Kalesi adını dikkate almıştır. Aytekin 2005, 232.

²⁰ Aytekin 2005, 230.

yatağının vadisi üzerinde ve köy yollarının birleştiği hâkim bir noktada bulunmaktadır.

Kalenin üzerinde yer aldığı anakayanın yükseltisi fazla olmadığından kaleye ulaşım kolaydır. Doğu-batı doğrultulu kalenin doğuda kalan duvarları kısmen korunmasına rağmen kuzeyinde ve güneyinde bulunan duvar örgüsü tamamen tahrip olmuştur. Moloztaş örgü sistemi ile oluşturulan duvar örgüsü Ortaçağ kalesi olduğu izlenimini vermektedir (Figür-99). Bölgenin yükseltisine göre 820 m. ile çok yüksek olmayan kalelerdendir. Ancak baraj su kotunun üstünde yer alacaktır²¹.

5.1.30.Cevizlik Kalesi

Yusufeli'ne 53 km. uzaklıktaki Cevizlik köyünün Bedazor mahallesinde bulunmaktadır (Figür 100-101). Bölgede sıkça rastlanan küçük kalelerden veya gözetleme kulesi olarak adlandırılabilir yapılarıdır. Kale çevreye tamamen hâkim bir konumda ve 1300 m. yükseltide yer almaktadır.

Çok yüksek bir anakaya üzerine oturtulmuştur. Güneyi oldukça yüksek ve adeta bir uçurum görüntüsü verdiği için bu kısımda sur duvarları bulunmamaktadır. Kuzeydekiler kısmen korunmuştur.

Moloztaş örgü sistemi ile oluşturulan duvar yapıları bölgede sıkça rastlanan Ortaçağ kalelerinden biri olduğunu gösterir. Baraj su kotunun üstünde kalacaktır²².

5.1.31.Köprügören Kalesi

Yusufeli'ne 30 km. uzaklıktaki Köprügören köyünün hemen girişinde yer almaktadır (Figür-102). Doğu-batı doğrultulu kale, Çoruh Nehri kenarındaki kalelerden biridir. Çoruh Nehri kalenin güneyinden gelerek akışını kuzeyinden devam ettirmektedir. Köy yerleşiminin içinde kalması kalenin tahribini hızlandırmıştır.

Batı duvarları oldukça iyi korunmuştur ve hâlâ yüksekliğini korumaktadır. Bu duvarlar moloztaş örgü sistemi ile oluşturulmuştur ve yine bu surda iki küçük pencere açıklığı bulunmaktadır. Moloztaş örgü sistemi, Ortaçağ kalelerinin ortak

²¹ Aytekin 2005, 229.

²² Adı geçen kale Aytekin tarafından Bedazor ismi ile anılmaktadır. Aytekin 2005, 229.

görüntüsünü oluşturmaktadır (Figür-103). Fazla yüksek olmayan bir anakaya üzerine yerleştirilen kale, 830 m. yükseltidedir. Kalenin giriş kısmı tamamen yıkılmıştır. Bölgedeki küçük yapılardan biridir. Baraj sularının etkisi altında kalacaktır²³.

---

²³ Aytakin 1999, 298.; Aytakin 2005, 232.

5.2.HÖYÜKLER

5.2.1.Taşkesen Höyük

Höyük, Bayburt ili Aydıntepe İlçesine 8 km. uzaklıktaki Taşkesen köyünün yaklaşık 1 km. güneyinde Hıdrellez adı verilen mevkide ve 1630 m. yükseltide bulunmaktadır (Figür-104). 20x12x5 m. ebatlarındaki höyük bölgede tespit edilen küçük ölçekli höyüklerin arasındadır. Höyüğün hemen güneyinden Çayıryolu deresi akmaktadır. Gerek çevresinde yapılan tarım ve gerekse kaçak kazılar yüzünden oldukça tahrip edilmiştir (Figür-105). Höyüğün yola yakınlığı da bir başka tehlike sebebidir. Höyükte, İlk Tunç ve Demir Çağına ait bol miktarda keramik buluntularına rastlanmıştır²⁴.

5.2.2.Akşar Höyük

Bayburt'a 24 km. uzaklıktaki höyük, 1650 m. yükseklikte ve Akşar beldesinin hemen güneydoğusunda yer almaktadır (Figür 106-107). Höyüğün hemen kuzeyinden Bayburt-Gümüşhane karayolu geçmektedir. Bölgedeki diğer höyükler arasında en fazla tahrip edilenidir. Doğu-batı doğrultulu höyüğün hemen hemen yarısı günümüzde tarla olarak kullanıldığı için boyutunu çıkarmak mümkün olmamıştır. Ayrıca Bayburt-Gümüşhane-Trabzon yolunun güneye kaydırılması da höyükte yapılan bir başka tahribattır. Keramik buluntuları bakımından zengin olarak değerlendirebileceğimiz höyükte (Figür-108), Demir çağı ve Geç dönem Roma keramikleri yer almaktadır²⁵.

5.2.3.Kitre Höyük (Üçler Tepesi)

Bayburt'a 40 km. uzaklıktaki Kitre Köyünün yaklaşık 7 km. batısında yer almaktadır (Figür-109). Kuzeydoğu-güneybatı doğrultulu ve 2300 m. yükseklikteki höyüğün çevresindeki tarımsal faaliyetler höyüğü tahrip edecek seviyede değildir ancak üst kısmında bir kaçak kazı çukuru tespit edilmiştir. Köy halkı oldukça bilinçli bir şekilde höyüğün tahrip edilmesini önlemektedir. Höyükte ve çevresinde yapılan incelemelerde gerek keramik ve gerekse başka bir

²⁴ Sagona 1992_a, 398, Fig. 3, 4/13, 15.

²⁵ Sagona 1993_a, 263, Fig.6.; Parker 1999, Fig.3.

bulguya rastlanmamıştır. Sagona, bu höyüğü bölgedeki orta büyüklükteki höyükler grubuna dâhil eder²⁶.

5.2.4.Danişment Höyük (Pülür Tepe)

Bayburt'a 11 km. uzaklıktaki Danişment köyünün 1 km. kadar güneybatısındadır (Figür-110). 1630 m. yüksekliğindeki höyük, 30x20x10 m. boyutlarındadır. Etrafında yoğun tarım yapılan ve tarım arazilerinin ortasında kalan höyüğü tehdit eden en büyük tehlike tarım alanlarının höyüğe doğru genişlemesidir. Höyüğün üst kısmında iki kaçak kazı çukuruna rastlanmıştır. İlk belirlemelere göre az miktardaki keramik buluntularının bir kısmı Ortaçağ diğerleri ise Karaz türü keramik örneklerini vermektedir²⁷.

5.2.5.Mutlu Höyük

Bayburt'a 10 km. uzaklıktaki Mutlu köyünün 2 km. kadar güneyinde ve 1840 m. yükseltide yer almaktadır (Figür-111). Bayburt bölgesinde tespit edilen diğer höyüklere nazaran oldukça yüksekte bulunmaktadır. Höyüğün hemen batısından Karadere adı verilen bir dere akmaktadır. Üst kısımlarında kaçak kazı izleri mevcuttur (Figür-112). 40x35x10 m ebatlarındaki höyük, ovidan 140 m. yükseklikte konumlanmıştır. Höyüğün doğu etekleri tarım arazileri ile kaplıdır. Höyük, oldukça yüksek bir alanda bulunması sebebi ile bugüne dek oldukça iyi durumda gelmiştir. Höyükten mat kırmızı renkte Demir çağı keramikleri toplanmıştır (Figür-113).

5.2.6.Çorak Köy Höyüğü

Höyük, Bayburt'a 25 km. uzaklıktaki Çorak köyünün hemen içindedir (Figür-114). 1650 m. yükselteli höyüğün hemen kuzeyinden Bayburt-Köse karayolu geçmektedir. Höyük köy merkezinde yer aldığından köy yerleşimi höyüğe doğru genişlemekte ve höyük üzerinde yeni yapılaşmalar görülmektedir. Yani höyük büyük ölçüde iskân halindedir. Höyükte kaçak kazı izlerine rastlamamakla birlikte belki de birkaç yıl içinde höyükten söz etmek mümkün

---

²⁶ Sagona 1990, 426.

²⁷ Sagona 1990, 426.

olamayacaktır. Höyükten Demir çağ keramikleri elde edilmiştir. Sagona'ya göre bu höyük, bölgedeki büyük höyükler arasındadır²⁸.

5.2.7.Çayır yolu Höyük

Bayburt'a 30 km. uzaklıkta olan Çayır yolu köyünün yaklaşık 2 km. güneydoğusunda Baltakaya mevkiinde yer almaktadır (Figür-115). 1670 m. yüksekliğinde ve Çayır yolu ile Çatalçeşme köyleri arasındadır. Höyüğün üst kısmında, kaçak kazı izleri ve işlevini anlayamadığımız dikdörtgen şeklindeki kayaların içerisinde oluşturulan bir mekân bulunmaktadır (Figür-116). Oldukça büyük boyutlu olan höyüğün batısı ve kuzeyi tarım arazileri ile çevrilidir. Ovadan 20 m. yüksekte olan höyük, bugüne dek yapısını oldukça iyi muhafaza etmiştir. Çevresinde yapılan tarım dışında herhangi bir tehlike görünmemektedir. Höyükten elde edilen keramikler (Figür 117-118) İlk Tunç ve Demir Çağı ağırlıklıdır. Büyüktepe Höyük buluntuları ile paralellik gösterir²⁹.

5.2.8.Çiftetaş Höyük

Bayburt'a 27 km. ve Demirözü ilçesine 3 km. mesafedeki Çiftetaş köyünün yaklaşık 1 km. güneyinde, 1680 m. yükseltide ve Çayır yolu ve Çiftetaş köylerini birbirine bağlayan yolun hemen sağında yer almaktadır (Figür-119). 30x25x15 m. ebatlarındaki höyüğün üst kısmında üç adet kaçak kazı çukuru tespit edildiği gibi sıra taşlardan oluşan temel izlerine de rastlanmıştır (Figür-120). Höyükte Demir çağ keramiklerine rastlanmıştır. Çayır yolu höyükle çok yakın bir alanda yer almalarının sonucu olarak hemen hemen aynı döneme tarihlenir³⁰.

5.2.9.Yazıbaşı Höyüğü

Bayburt'a 42 km., Demirözü İlçesine 12 km. uzaklıktaki höyük, Yazıbaşı köyünün hemen doğusunda yer almaktadır ve köyün höyüğe doğru iskanının ilerlediği gözlemlenmiştir (Figür-121). 1800 m. yükseltide ve 20x30x10 m. boyutu bulunan höyüğün üst kısmında iki kaçak kazı çukuru tespit edilmiştir (Figür-122). Yine kaçak kazılardan birinde mimari duvarlar açığa çıkarılmıştır ki

²⁸ Sagona 1990, 426.; Parker 1999, 138, Fig.3.

²⁹ Sagona 1993_a, 262.; Sagona-Brennan 1995, 307.; Parker 1999, Fig. 3.

³⁰ Parker 1999, Fig. 3.

bu alanda bir de yangın tabakası mevcuttur. Höyüğün güneyinde yoğun şekilde tarım yapılmaktadır. Höyükten elde edilen keramiklerin (Figür-123) bir kısmı Demir çağı diğerleri ise Roma dönemine aittir³¹.

5.2.10.Tepetarla Höyük

Bayburt'a 9 km. uzaklıktaki Tepetarla köyünün yaklaşık 1 km. güneybatısında, köye ulaşan yolun hemen sağ tarafındadır (Figür-124). 1860 m. yükseltideki höyük, 25x15x15 m. ebatlarındadır. Bayburt bölgesinde tespit edilen yükseltisi fazla olan höyüklerden biridir. Höyüğün hemen hemen her tarafında tarım yapılmaktadır. Kuzeydoğu ve güneybatısında az da olsa mimari yapıyı yansıtan duvar izlerine rastlanmıştır (Figür-125). Çoruh Nehri ve Bayburt-İspir karayolu höyüğün yaklaşık 4 km. kadar batısından geçmektedir. Demir çağ keramiklerine rastlanmıştır. Sagona, bu höyüğün buluntuları arasında yer alan bazı aletleri orta Paleolitik çağa, yaklaşık M.Ö. 40.000'lere tarihlendirir³².

5.2.11.Mezarlık Tepe Höyük

Aydıntepe ilçe merkezinin 200 m. kadar kuzeybatısındadır (Figür-126). Doğu-batı doğrultulu höyük günümüzde mezarlık olarak kullanılmaktadır (Figür-128). Oldukça geniş bir alana yayılan höyük, 1630 m. yükseltidedir. İlçe merkezi içinde yer alması höyükte kaçak kazıların yapılmasına imkân sağladığı gibi, mezarlık alanı olarak kullanılmasının sonucunda da sık sık ziyaret ediliyor olması höyüğün tahribini artırmıştır (Figür-127). Höyükten toplanan keramiklerin bir kısmı İlk Tunç Çağına, bir kısmı ise erken Demir çağa aittir.

5.2.12.İncili Höyük

Aydıntepe ilçesine 5 km. uzaklıkta ve İncili köyünün 1 km. güneydoğusundadır (Figür-129). Kuzeydoğu-güneybatı doğrultulu höyük, 1550 m. yükseltidedir. Höyüğün hemen hemen her tarafında yoğun olarak tarım yapılmaktadır. Ayrıca bu tarımsal faaliyetlerin höyüğe doğru ilerlediği de gözlemlenmiştir. Gerçek yükseltisini kaybeden höyükte özellikle üst kısımlarda

³¹ Parker bölgede bulunan Demir çağı yerleşmelerini sıralarken bu höyüğü de bunlara eklemiştir. Parker 1999, Fig. 3

³² Sagona 1992a, 398-399.; Demir çağ yerleşmesi olduğu hakkında bk., Parker 1999, Fig. 3.

kaçak kazı çukurları tespit edilmiştir (Figür-130). Keramik buluntularının büyük bir kısmı erken Demir çağ keramikleridir.

5.2.13.Değirmencik Höyük

Bayburt'a 10 km. uzaklıktaki Değirmencik köyünün 600 m. batısında yer almaktadır (Figür 131-132). Kuzeydoğu-güneybatı doğrultulu höyük, 1500 m. yükseltiye sahiptir. Höyüğün her tarafında yoğun olarak tarım yapılmaktadır. Bu da bölgedeki diğer höyükler gibi höyüğü tehdit eden en büyük tehlikedir. Höyüğün kuzeyinde ve üst kısmında kaçak kazı çukurlarına rastlanmıştır. Bayburt bölgesindeki diğer höyüklerin aksine Değirmencik höyük gerçek yükseltisini korumakla birlikte oldukça geniş bir alana sahiptir. Çoruh Nehri'ne yakın yerleşmelerden birisidir. Çoruh Nehri höyüğün 3 km. kadar doğusundan geçmektedir. Höyükte az miktarda Karaz keramiklerine rastlanmıştır. Sagona'ya göre orta büyüklükteki höyüklerdendir³³.

5.2.14.Çiğdemtepe Höyük

Bayburt'a 15 km. uzaklıkta Çiğdemtepe köyünün 200 m. doğusunda bulunmaktadır (Figür-133). Köy yerleşiminden oldukça yüksek bir tepe üzerinde yer almaktadır. Doğu-batı uzantılı olan höyük, 1590 m. yükseltidedir. Höyüğün kuzeyinde yoğunlaşan kaçak kazı çukurlarından biri iş makineleri tarafından açılarak tahrip edilmiştir (Figür 134-135). Bölgedeki diğer höyüklerin aksine tarımsal faaliyetlerden oldukça uzaktır. Ancak köy yerleşimine yakın olması höyüğün kaçak kazılar sonucu tahrip olmasını ve gerçek yükseltisini kaybetmesine sebep olmuştur. Bu höyüğü Taşkesen höyükle karşılaştıran Sagona, buluntuları İlk Tunç Çağına tarihlendirir ve köydeki kiliselerin varlığından hareketle ortaçağda da yerleşme gördüğünü belirtir³⁴.

5.2.15.Kalecik Höyük

Bayburt'a 48 km., Demirözü'ne 13 km. uzaklıktaki Beşpınar beldesinin çıkışında, belde okulunun karşısında ve köy yolunun hemen solunda yer almaktadır (Figür-137). Kuzeydoğu-güneybatı doğrultulu höyük, oldukça geniş

³³ Sagona 1990, 426.

³⁴ Sagona 1992^a,398.

bir alana yayılmıştır ve 1780 m. yükseltiye sahiptir. Höyüğün güneyinde ve batısında kaçak kazı çukurlarına rastlanmıştır (Figür-138). Tarımsal faaliyetler höyüğe zarar veremeyecek kadar uzaktır. Yüzeyden İlk Tunç Çağı ve Demir Çağı keramikleri elde edilmiştir.

5.2.16.Sancaktepe Höyük

Bayburt'a 20 km. uzaklıktaki Sancaktepe köyünün 1,5 km. güneyinde bulunmaktadır (Figür 139-140). Ovanın tam ortasında yer alan höyük, 1680 m. yükseltiye sahiptir. Etrafında yapılan tarımsal faaliyetler doğu ve güney yönlerden höyüğe doğru ilerlemektedir. Üst kısımlarında kaçak kazı izlerine rastlanan höyük gerçek yükseltisini kaybetmiştir. Bölgede en iyi korunan höyüklerden biridir ve gerçek yükseltisini de muhafaza etmektedir. İlk Tunç ve Demir Çağı keramiklerine rastlanmıştır.

5.2.17.Sırakayalar Höyük (1)

Bayburt'a 24 km. uzaklıktaki Sırakayalar köyünün 400 m. kuzeydoğusundadır (Figür 141-143). Etrafında tarımsal faaliyetler sürdürülmektedir. Köye ve çevreye hâkim bir tepenin üst kısımlarında yer almaktadır. Höyüğün batı kısmında az da olsa İlk Tunç Çağına ait keramiklere rastlanmıştır (Figür-144). Sırakayalar (2)'nin aksine höyük, hem gerçek yükseltisini kaybetmiş hem de tarımsal faaliyetlerin etkisinde kalmıştır. Ayrıca köy yerleşimine yakınlığı da höyüğün tahrip olmasında rol oynamıştır³⁵.

5.2.18.Sırakayalar Höyük (2)

Bayburt'a 24 km. uzaklıktaki Sırakayalar köyünün 700 m. güneyinde bulunmaktadır (Figür 145-146). Doğu-batı uzantılı höyük, 1930 m. yükseltiye sahiptir. Höyüğün hemen güneyinden bir dere akmaktadır. Çevreye hâkim bir konumda yer almaktadır. Etrafında tarımsal faaliyetler yapılmakla birlikte höyüğe zarar verecek yakınlıkta değildir. Güneybatısında maden suyu kaynakları bulunan höyüğün doğusundan bir şelale akmaktadır. Höyüğün üst kısımlarında kaçak kazı

---

³⁵ Sagona 1992a, 397, Fig. 1.

çukurlarına rastlanmıştır. Keramik buluntusu yok denecek kadar azdır. Ancak, iki höyüğün birbirlerine yakınlıklarından dolayı Sırakayalar (1) ile paralellik gösterir.

5.2.19.Yedigözeler Höyük

Bayburt'a 22 km. uzaklıktaki Yedigözeler Köyünün yaklaşık 200 m. kuzeyinde yer almaktadır (Figür-147). Çoruh Nehri'ne yakın höyüklerden biridir. Höyüğün 1 km. kadar kuzeyinden Bayburt-İspir karayolu, bu yolun 100 m. kuzeyinden ise Çoruh Nehri geçmektedir. Köy yerleşiminin içinde kalması höyüğün tahribini büyük ölçüde etkilemiş, ayrıca çevredeki tarım alanları höyüğü tehdit eder duruma gelmiştir. Höyükte gerçekleştirdiğimiz araştırmalar sırasında elde edilen az miktardaki amorf keramik buluntusu Demir Çağ özellikleri gösterir. Üst kısımda kaçak kazı çukurları da tespit edilmiştir. Höyüğün genelinin kalın bir ot tabakasıyla kaplı olması höyükte yapılan araştırmayı son derece zorlaştırmıştır (Figür-148).

5.3.DİĞER YERLEŞMELER

5.3.1.Kop Kaya Mezarları ve Kaya Tüneli

Erzurum'a 90 km., Bayburt'a ise 33 km. mesafedeki Kop köyünün yaklaşık 1 km. kuzeybatısındaki kayalıkta ana kayaya oyularak yapılmıştır (Figür-149). Bayburt İl Özel İdare Müdürlüğüne ait tesisin 50 m. kuzeyindedir. Sarıtaş malzemeli ve dik kayalığın kuzeydoğu ucunda iki tek odalı kaya mezarı ile derinlemesine devam eden ancak kısmen toprak dolduğundan tam olarak incelenemeyen anakayaya oyularak yapılan bir mekân tespit edilmiştir. Kaya mezarlarının bulunduğu alana doğu ve güney istikametinden ulaşmak mümkün olmayıp batı ve kuzey istikametinden dar ve özel olarak açılmış patika yoldan ulaşmak mümkündür (Figür-151). Yolun bir kısmı kayalık alanın düzeltilmesi ile oluşturulmuştur. Kaya mezarlarının 500 m. kadar kuzeyinden Erzurum-Bayburt karayolu geçmektedir.

1 nolu Kaya Mezarı: Kayalık alanın en kuzeyindedir ve tek odalıdır (Figür-150). Kemerimsi oval kapı kısmı tahrip olmuştur. 1 nolu kaya mezarı, 1.40x1.95 m. çapında ve 1.25 m. yüksekliğindeki ebatlardadır. Tabanı düzleştirilen 1 nolu kaya mezarının duvarları ve tavanı kabaca işlenmiştir.

2 nolu kaya mezarı: 1 nolu mekânın hemen güneyinde olup doğu tarafa bakan girişi kemer şeklindedir (Figür-152). 2 nolu kaya mezarı 2.10x2.10 m. uzunluğa ve 1.40 m. yüksekliğe sahiptir. Giriş kısmı fazlaca tahrip olmuştur. İki kaya mezarının içinde herhangi bir bezeme ve niş bulunmamaktadır. Basit ve kaba bir işçilikle yapılmışlardır.

Kaya tüneli: 2 nolu kaya mezarının güneyindedir. Doğuya bakan cephesi belirgin bir form vermemektedir (Figür 153-154). Yaklaşık 7 m. kadar içe doğru, buradan sonra ise güneye devam etmektedir. Buradan sonra içinin toprakla dolu olmasından ötürü daha ileriye gidilememiştir. Ancak tünelin daha ileriye devam ettiği anlaşılmaktadır.

Alanın genelinde yapılan çalışmalarda, tarihlere yardımcı olabilecek keramik parçalarına ya da başka bir bulguya rastlanamamıştır.

5.3.2.Aydıntepe Yeraltı Şehri

Bayburt'a 20 km. uzaklıktaki Aydıntepe ilçesinin, ilçe merkezinin altındadır (Figür 155-156). Merkez camisinin hemen batısında günümüzde park olarak kullanılan alanda zeminden 2 m. aşağıda kayalık zemin içinde basık kemerli 0.80x1.70 m. boyutunda girişler bulunmaktadır. Caminin batısında bulunan bu girişin yaklaşık 5 m. doğusunda söz konusu girişin devamı olduğu düşünülen ikinci bir giriş mevcuttur. Doğuda yer alan giriş bir galeriye açılmaktadır. Bu galeriden 50 m. kadar ilerledikten sonra güneye doğru ikinci bir galerinin varlığı görülmüştür. Bu galeri yaklaşık 100 m. sonra bir 8x4 m. boyutundaki bir hole açılmaktadır. 3 m. yüksekliğindeki holde, 4x2 m. genişliğinde ve 2.40 m. yüksekliğinde karşılıklı 4 oda bulunmaktadır. Hol bitiminden sonra kuzeybatıya açılan koridor 100 m. sonra aynı plan ve ölçülere sahip ikinci bir hole açılmaktadır. Bu holdeki odaların birinde havalandırma boşluğu bulunmaktadır. Hol bitiminde devam eden koridorda çökme olduğundan daha ileri gidilememiştir. Bu galerinin içinde her 0.70 m. de bir 015x020 m. boyutunda kayaya karşılıklı oyulmuş mum yakma yerleri görülmüştür. Hol ve odaların içindede aynı aydınlatma yerlerinin varlığı tespit edilmiştir.

M.S. 4-5. yüzyıllara tarihlendirilen yeraltı şehri, o dönemdeki bölge halkının, Roma İmparatorluğunun dini ve kültürel baskılarından kendilerini korumak amacı ile savunmaya ve saklanmaya yönelik olarak oluşturulmuş olmalıdır³⁶.

5.3.3.Taşkesen Yerleşim Alanı

Bayburt ili Aydıntepe İlçesine 8 km. uzaklıktaki Taşkesen köyünün yaklaşık 1 km. kadar güneybatısında 1670 m. yükseltide yer almaktadır (Figür 157-158). Taşkesen höyük ile yerleşim alanı arasındaki mesafe yaklaşık 500 m. olmakla beraber ikisi arasından köy yolu geçmektedir. Etrafında yoğun tarım yapılan yerleşim alanının üst kısımlarında kaçak kazı izlerine rastlanmıştır. Ayrıca yerleşim alanında İlk Tunç başta olmak üzere Demir Çağına ait keramik buluntularına rastlanmıştır (Figür-159).

³⁶ Sinclair 1989, 261-262.; Özkorucuklu 1991, 233-253.; Erkmen 1999, 313-320.

5.3.4.Yukarı Kırsız Yerleşim Alanı

Aydıntepe'ye 5 km. uzaklıktaki Yukarı Kırsız köyünün 2.5 km. kuzeydoğusunda 1710 m. yükseltide yer alan düz yerleşim alanı, doğudaki Kamışlı dere yatağına kadar devam etmektedir (Figür 160-161). Yerleşim alanında değişik dönemlere ait keramik parçalarına ve yapı temel kalıntlarına rastlanmıştır. Her türlü tehlike ve tahribata açık olması ve yol kenarında bulunmasından dolayı kaçak kazılara maruz kalmıştır. Geç dönem yerleşmesi olduğu yüzeydeki Selçuklu ve Osmanlı keramiklerinden anlaşılmaktadır (Figür-162).

5.3.5.Çayırköprü Yerleşim Alanı

Aydıntepe'ye 6 km. uzaklıktaki Çayırköprü köyünün 1 km. güneyindedir (Figür-163). Günümüzde Mısır tarlası olarak kullanılan alan 1500 m. yükseltidedir (Figür-164). Oldukça geniş bir sahaya sahip yerleşim alanı doğu-batı uzantılıdır. Bölgedeki tüm yerleşmeleri tehdit eden tarımsal faaliyetler, bu alanın da tamamen tarım alanı olmasına sebep olmuştur. Yerleşim alanında az miktarda Demir Çağı ve sonrasına ait keramik buluntularına rastlanmıştır.

5.3.6.Elmalı Mağarası

İspir'e 17 km., Maden kazasına ise 4 km. uzaklıktadır (Figür-165). Doğal ve geniş galerilere sahip bir mağaradır. Köyün 1 km. doğusundaki mağaraya patika bir yol ile ulaşılır. Mağaranın batıya bakan girişinin yüksekliği 2.5 m., genişliği ise 2 m.dir. Mağaranın tavan yüksekliği bazı yerlerde 10 m., bazı yerlerinde ise, 20 m.ye kadar çıkmaktadır. Geç dönemde daha çok yerleşme görmüştür. Mağara içinde çeşitli yönlere ayrılan galeriler bulunmaktadır. Bunların genişlikleri 30 m.den 100 m.ye kadar uzanmaktadır. Mağarada sarkıt ve dikitler bulunmaktadır. Dikitlerin çoğu 60 cm. çapında ve 3.5 m. uzunluğundadır³⁷.

5.3.7.Sırakonaklar (Hodiçor) Mağarası

Mağaralar, İspir'in 40 km. kuzeydoğusunda, Sırakonaklar köyünün yol ayrımında, Hodiçor deresi ile Çoruh Nehri'nin birleştiği noktada Çoruh Nehri'nin

---

³⁷ Ünsal 2000, 75.

güneyindeki kayalıklarda bulunmaktadır (Figür 166-167). Çoruh Nehri'nin hemen güneyinde ana kayaya oyularak yapılan mağaralara ulaşmak mümkün değildir. Mağaralar yaklaşık 1000 m. yüksekliğindedir. İlk incelemelere göre doğal olmadığı izlenimini veren mağaraların iç kısmına ulaşırsa daha kesin bilgilere ulaşmak mümkün olacaktır.

5.3.8.Bakırtepe Mağarası

Mağara, Yusufeli'ne 41 km., Kılıçkaya'ya 17 km. uzaklıktaki Bakırtepe köyünün (Figür-168) yaklaşık 4 km. kuzeyinde, Bakırtepe ile Avcılar köyü arasında yerleşimden uzak bir noktada yer almaktadır (Figür-169). Doğu-batı doğrultulu mağaranın hemen yanından bir dere akmaktadır. Oldukça büyük bir anakaya üzerinde yer alan mağara ovadan 20 m. yüksektedir (Figür-171). Dikdörtgen bir plan arz eden mağaranın batıya bakan giriş kısmı 11x6 m. ölçülerindedir. Prehistorik bir mağara ya da yerleşim olup olmadığı ancak daha detaylı çalışmalarla ortaya çıkacaktır. Ancak mağara girişinin hemen üstünde, yaklaşık 0.45x0.40 m. ölçülerinde bir panoda anakayaya kazıma tekniği ile oluşturulmuş bir yazıt bulunmaktadır (Figür-170). Mağaranın tümünde olmakla beraber yazıtın bulunduğu panoda da yer yer siyahlıklar göze çarpmaktadır. Mağarada incelemelerde bulunmak üzere 1997 yılında bir ekip gelmiş, mağaradaki yazıtı Eski Türk Runik Yazıtı olarak değerlendirmişler ve bunun yanında mağaranın tarih öncesi çağlarda geçici bir sığınak olduğunu vurgulamışlardır³⁸.

5.3.9.Demirkent Mağarası

Yusufeli'ne 29 km. mesafedeki Demirkent köyüne 16 km. uzaklıkta yer almaktadır (Figür-172). Doğu-batı doğrultulu mağara, 1710 m. yükseltide bulunmaktadır. Giriş kısmı (Figür-173) batıya bakan mağara ayrıca Demirkent kalesinin de hemen güney yamacındadır. Doğal bir mağara görünümü veren mağaranın girişi 4x2.5 m. ölçülerindedir. Üçgenimsi bir plana sahip mağara tabanının bir kısmı anakaya ile bir kısmı toprak dolguyla kaplıdır. İçinde (Figür-174) yazı ve resim gibi herhangi bir ize rastlanmayan mağaranın geç dönemde kullanılmış olduğu söylenebilir. Dolgu toprağı mağaranın derinliği konusunda kesin bir şey söylememizi engeller. Baraj su kotunun üstünde kalacaktır.

---

³⁸ Aytakin 1999_a, 70-72.

SONUÇ

İnsanlığın geçmişi kadar eski olan Anadolu tarihi Paleolitik devirden başlayarak çeşitli yerleşmelere sahne olmuştur.

İnsanlık tarihinde büyük medeniyetleri içine alan topraklar arasında Mısır, Mezopotamya ve Anadolu'nun özel bir yeri vardır. Araştırmacılar Mısır ve Mezopotamya'yı ön plana çıkarıp incelemelerine karşın medeniyete beşiklik eden Anadolu ne yazık ki uzun yıllar, görmesi gereken ilgiden uzak kalmıştır.

19. yüzyıldan başlayarak yapılan araştırmalar genellikle Batı ve Orta Anadolu'da yaygınlık kazanmış, Anadolu'nun diğer bölgeleri ise göz ardı edilmiştir. Orta Anadolu'da özellikle Hitit dönemine ait yazılı belgelerin sayısı yapılan çalışmalar sonucu 20.000'in üzerine çıkmıştır. Batı Anadolu'daki kazılar ise, Anadolu'nun Grek dünyasını nasıl etkilediğini ortaya koymuştur. Son yıllarda Anadolu'nun hemen hemen bütününe yayılan ve sistemli bir şekilde gerçekleştirilen bu araştırmalar (yüzey araştırmaları ve kazılar) sonucu Anadolu'nun eskiçağı ile ilgili eksiklikler hızla giderilmektedir.

Çalıştığımız alan ise bu eksikliklerden payını almış bir sahada yer almaktadır. Bölgenin Eskiçağ tarihindeki eksiklikler yerleşme olmamasından değil yapılan araştırmaların azlığından kaynaklanmaktadır.

Bu çalışma, öncelikle, Bayburt, İspir ve Yusufeli'nin tarih öncesi çağlardan Urartu devletinin yıkılışına kadar geçen süre zarfında ve tarihsel süreç içerisinde hangi aşamalardan geçtiğini amaçlamıştır. Ayrıca çalışmanın sonunda yer alan ve Çoruh Nehri'nin yukarı ve orta havzasında gerçekleştirilen tarihi ve arkeolojik araştırmalar sonucunda bölgenin Eskiçağ tarihindeki eksikliklerin giderilmesi hedeflenmiştir.

Özellikle nehrin orta havzasında yapılması planlanan barajların tamamlanması ile Yusufeli'nin ilçe merkezi ve çevresi ile İspir'in kuzeydoğusunda kalan alan tamamen sular altında kalacaktır. İşte bu sebepten dolayı bölgede kaybolacak olan tarihi veriler bu çalışma sayesinde literatüre kazandırılacak ve geleceğe aktarılacaktır.

Bilindiği gibi nehirler veya genel tanımı ile suyolları ağı insan hayatı üzerinde önemli rol oynar. Günümüzde olduğu gibi geçmişteki yerleşim merkezleri, tarım alanları ve nüfus potansiyeli de akarsular ve dolayısı ile onların

meydana getirdiği geçitler, yollar çerçevesinde yoğunlaşmıştır. Bu bakımdan araştırma sahamızı oluşturan, oruh Nehri ve kollarının tarih açısından büyük bir önem taşması, onlarla ilgili bilgilere antik kayıtlarda dahi rastlanması bölgenin önemini daha net ortaya koymaktadır.

Araştırma sahasını da sınırları içerisinde bulunduran kuzeydoğu Anadolu bölgesi coğrafi konumu itibariyle, güneyde Doğu Anadolu, doğuda İnan, kuzeydoğuda Kafkasya, güney-batıda Orta Anadolu bozkırları ve kuzeyde Karadeniz arasında kalan bir orta bölgedir. Bu nedenle bu bölge binlerce yıl önce parlayıp snen eski medeniyetlerin bir kavşak yeridir. Kuzeydoğu Anadolu yüksek yaylası tarih öncesi çağlarda yaşayan insanların ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için bütün elverişli özelliklere sahipti. Su kaynaklarının çokluğu, tabii kaya sığınaklarının varlığı, ayır ve ormanlık alanları ve özellikle zengin av hayvanlarının bolluğu insanlığı en eski çağlardan beri buralara çekmiştir.

Yukarı ve Orta Çoruh Havzası'nın tarih öncesi ağları ile ilgili ilk alışmalar Kökten tarafından yapılmıştır. Kökten'in Anadolu'nun bütününe yaydığı çalışmaları kendisinden sonraki çalışmalara örnek teşkil etmiş, bu sayede sadece kuzeydoğu Anadolu'nun değil aynı zaman da orta, kuzey ve güney Anadolu'nun tarih öncesi çağlarının göreceli bir kronolojisi ıkarılabilmıştir.

Coğrafi yapısı dolayısıyla doğal geçitler dışında, çevresindeki bölgelere kapalı olan oruh Havzası'nın yakın çevresinde, Erzurum'da Paleolitik ağ aletlerine, Kars'ta ise Paleolitik döneme tarihlenen çok sayıda yerleşmeye ve yine bu döneme ait buluntulara rastlanılmıştır.

Çoruh Havzası'nda, özellikle Paleolitik ağ araştırmaları neredeyse hiç yapılmamıştır. Buda bölge için büyük bir eksikliğe ve bunun yanı sıra bölgenin tarihi ve arkeolojisi hakkındaki değerlendirmelerin bilinçsiz ve yanlış şekilde yapılmasına neden olmuştur. Havzanın, az öncede değinildiği gibi, insan yerleşimine son derece elverişli olması ve özellikle Kalkolitik ağın sonu ve Tunç ağının başlarından itibaren yoğun yerleşme görmesi, Paleolitik ağdan itibaren yerleşme görme olasılığını daha da kuvvetlendirmektedir.

Paleolitik ağ insanının bıraktığı maddi kültür belgeleri, yani onlardan günümüze kadar gelen kalıntılar arasında genellikle akmak taşlarının yontulmasıyla biçimlendirilmiş baltalar, kesiciler, deliciler ve kazıyıcıların

bulunmasından dolayı bu kültüre Paleolitik (Eski Taş Çağı) ismi verilmiştir. Havzada tarih öncesi çağlardaki en erken buluntulara Bayburt ve çevresinde rastlanmıştır. Havzanın yukarı kısmında, Çoruh Nehri'nin kollarından Gez Deresi vadisindeki bir konaklama yerinde Alt ve Orta Paleolitik çağa ait aletlere rastlanmıştır. Bu aletlerin bir kısmı obsidyenden bir kısmı ise bazalttan yapılmıştır.

Çoruh Nehri'nin yukarı havzasında, Bayburt ve çevresinde, özellikle alt Paleolitik'e tarihlendirilen buluntular sabitken, nehrin orta havzasında yer alan İspir ve Yusufeli'nin tarih öncesi çağları henüz oluşum aşamasındadır. Çoruh Vadisi, tarih öncesi insanın yaşaması için gerekli tüm şartları taşımasına rağmen tarihi ve arkeolojik araştırmaların eksik yâda yetersizliğine bağlı olarak, havzanın bu bölgesinde tarih öncesi dönemlerden Paleolitik, Mezolitik ve Neolitik çağa ait ne bir yerleşim yerine nede başka bir takım buluntulara bugüne kadar rastlanmamıştır. Bu bölgede en erken yerleşme Tunç Çağı ile başlar, günümüze kadar da kesintisiz olarak devam eder.

Epipaleolitik de denen Mezolitik çağda, insanlar araç yapımında faydalandıkları taş aletleri daha kullanışlı hale getirmişlerdir. Besin üretimine geçmekle beraber avcılık ve toplayıcılık yine yoğun geçim kaynağı olarak karşımıza çıkmaktadır. Havzada bu dönemle ilgili verilerine yine Bayburt'ta, kısmen kayalık bir alanda yer alan küçük bir mağarada rastlanmaktadır. Mağaranın ağız kısmında az miktarda bazalttan yapılmış mikrolitler bulunmakla birlikte, mağara dışında alet niteliği taşımayan bazı parçalarda elde edilmiştir.

İnsanlığın Mezolitik Çağ'dan sonra yaşadığı bir başka evre Neolitik Çağdır. İnsanlık tarihinin en önemli aşamalarından biri olan bu çağ kuzeydoğu Anadolu için hala belirsizdir. Bu döneme ait yerleşmeler ağırlıklı olarak orta ve güneydoğu Anadolu'da karşımıza çıkmaktadır.

Havzanın bütününde yerleşim, geçici de olsa, Mezolitik çağın sonundan Neolitik çağın sonuna kadar bilinmeyen bir takım nedenlerden dolayı kesintiye uğrar. Bunun nedeni, belki de, bölgede Neolitik çağa ait yerleşme olmamasından değil, yapılan tarihi ve arkeolojik araştırmaların eksik ve yetersizliğinden kaynaklanmaktadır. Bu da bölgenin tarih öncesi çağları için cevaplandırılması gereken sorular arasındadır.

Kalkolitik çağda, uygarlık ve yaşam biçiminde Neolitik çağa göre köklü değişiklikler olmamış ise de, tarım ilerlemiş, aletler daha da gelişmiştir. Bu çağın en belirgin özelliği insanoğlunun madeni keşfi ile beraber taş aletlerin yerini bakırın almasıdır. Başlangıçta maden ziynet eşyası ve iğne gibi eserlerin yapımında kullanılacak kadar nadirdi. Daha sonraları, madenin artmasına bağlı olarak, silahlar da madenden yapılmaya başladı. Ancak eski devrin cilalı taş baltaları, obsidyen aletleri, kemik ve pişmiş topraktan yapılan araç-gereçler de az da olsa varlığını ve kullanımını sürdürmüştür.

Araştırma sahasında, havzanın yukarı kısmında yer alan Bayburt'un, son Kalkolitik çağa ait verileri kısmen çözülmüş olmakla beraber, havzanın orta kısmında bulunan İspir ve Yusufeli bölgesinin Kalkolitik çağı halen çözüm bekleyen sorunlarla doludur. Bu çağın sonlarından itibaren araştırma sahasına yakınlığı ile bilinen Erzurum ve çevresinden, neredeyse tüm Doğu Anadolu'ya yayılan bir kültürle karşılaşırız.

Bölgesel farklılıklar gösterdiğini daha öncede belirttiğimiz Anadolu Kalkolitiğinde, Erzurum ve çevresi büyük önem taşımaktadır. Bu bölge, Son Kalkolitik ve ilk Tunç çağı boyunca (M.Ö. 3250–1750) devam eden, daha çok keramiği ile dikkat çeken Karaz kültürünün en eski elemanlarını bünyesinde bulundurmuş olması, havzanın bu döneminin aydınlatılmasında önemli rol oynamıştır.

Kazılarda Kalkolitik çağın elle yapılmış, siyah renkli keramiklerine rastlanmıştır. Bu bölgenin Anadolu prehistoryasındaki önemi ise tek renkli keramiklerin kabartma, şekil ve teknik olarak Anadolu dışındaki birçok yer ile karşılaştırılmasından ileri gelmektedir.

Erzurum ve çevresinde yapılan kazılarda ortaya çıkan bulguların değerlendirilmesi kuzeydoğu Anadolu'nun arkeolojisi içinde önemli sonuçlar vermiştir. Araştırma sahasının Bayburt'u kapsayan kısmının son Kalkolitik çağa ait verileri bu sayede saptanabilmiştir.

Bayburt'un Demirözü ilçesi sınırlarında yer alan Gundulak Tepede bu döneme ait buluntulara rastlanmıştır. Buradan elde edilen keramikler son Kalkolitik çağa ait olmakla birlikte, M.Ö. 5. bin yılın ortalarından M.Ö. 4. bin yılın sonlarına kadar olan döneme tarihlendirilmiştir. Höyükten toplanan obsidyen

aletler de dönemin özelliklerini yansıması bakımından önemlidir. Analizleri yapılan obsidyenlerden bir kısmı ise geç Neolitik/erken Kalkolitik tarihlenmesini vermiştir. Bunların arasında düzeltilmiş ok uçları, yuvarlak kazıyıcılar, rötuşlanmış burun kazıyıcılar ve çeşitli dilgiler vardır.

Anadolu'da Kalkolitik çağ kültürünü Tunç Çağı takip eder. Kendi içerisinde üç devreye ayırdığımız Tunç çağının, ilk Tunç döneminin sonlarına doğru Tunç eşyalar çoğalmaya başlamıştır. Bakır eşyalara, yeniden eritilerek kullanıldığı için çok sık rastlanılmaz. Bu bakımdan ilk Tunç Çağı'nın ilk iki evresinde madencilik önem kazanmıştır. Bu evrede, dine ve askeri güce dayanan bir sistem içinde ve ticaretin sonucu olarak bölgeler arası iletişim artmıştır. Maden üretimi yeni bir iş kolu getirmiş bunun yanında taş yontuculuğu da tamamen önemini yitirmemiştir. Deniz ticaretinin artması koylarda yeni yerleşmelerin kurulmasına, köylerin kasabaya dönüşmesine neden olmuştur. Ayrıca, köyden kente dönüşen toplumlarda nüfusun bir bölümü tarım dışı etkinliklerde yaşamını sürdürmeye başlamıştı. Sadece deniz kenarları değil bunun yanında kervan yolları ve dağlar arasındaki doğal geçitleri tutan yerleşmeler de önem kazanmıştır. Yerleşme birimleri örgütlenmiş, kasabaları yönetecek idari sınıf da ortaya çıkmıştır. Bu yönetici sınıf büyük olasılıkla hem askeri hem de dini (rahip) sınıfı etkisi altında bulunduruyordu.

Tunç çağına damgasını vuran, bölgesel farklılıklar gösteren ve çeşitli isimlerle nitelenen ve bizim Karaz Kültürü dediğimiz, coğrafi tanımla Karaz etnik tanımla Hurri Kültürü, bölgede M.Ö 3250–2000/1750 yılları arasında devam etmiştir. Bu kültürün orijini Doğu Anadolu'dur. Yine bu kültür M.Ö. 4. bin yılları sonunda merkezi Asya'dan Ön Asya'ya doğru meydana gelen göçlerle yakından ilgilidir. Kültürün başta gelen özelliklerinden biride geniş bir alana yayılması ve bulunduğu yerde tek hâkim unsur olmasıdır. Bu özelliğe bağlı olarak Transkafkasya'dan Filistin'e, Malatya-Elazığ Bölgesinden Kuzey Batı İran'a kadar yayılmıştır.

Havzanın yukarı kısmında, Bayburt ve çevresinde, bu çağa ait veriler sabitken havzanın orta kısmında, Yusufeli ve çevresinde, tesadüfen ortaya çıkan birtakım buluntulara göre, bu bölgede Tunç çağının varlığına şimdilik şüphe ile yaklaşılması gerekmektedir.

Tunç çağını havzanın yukarı kısmında en iyi şekilde temsil eden yerleşme Bayburt'a 33 km. ve Demirözü ilçesine 5 km. uzaklıktaki Büyüktepe Höyüktür. Erzurum müzesi adına, Sagona'nın bilimsel başkanlığında üç sezon kazı çalışmaları gerçekleştirilmiştir. Bu kazıların sonucunda, Büyüktepe'nin M.Ö. III. binyılın başlarından, sırasıyla M.Ö. II binde, Demir çağında ve Geç Helenistik'ten Roma dönemine kadar yerleşme gördüğünü saptamıştır. Yine bu bölgedeki diğer yerleşmeler, Bayburt'un Demirözü ilçesine 22 km. uzaklıktaki Çimentepe Höyük ve Demirözü ilçesine 7 km. uzaklıktaki Bayrampaşa köyü yakınlarındaki Karaçayır yerleşim alanıdır. Karaçayır da, M.Ö. III. binyıl Erken Trans Kafkasya kültürünün örneklerine ve ilk Tunç çağına tarihlendirilen keramiklere rastlanmıştır. Çimentepe'de de benzer malzeme ile karşılaşmıştır.

Doğu Anadolu bölgesinin neredeyse tümünü etkileyen Karaz kültürünün ilk örneklerine Erzurum sınırları içerisinde yapılan Karaz, Pulur, Güzelova ve Sos Höyük kazılarında rastlanmıştır. Ayrıca, Erzurum, Erzincan, Kars ve Iğdır illerinde Ceylan başkanlığında sürdürülen sistemli araştırmaların sonucunda bu kültüre ait yerleşmelerin sayısı hızla artmıştır. Bölgede gerçekleştirilen kazılar, kuzeydoğu Anadolu'nun son Kalkolitik çağdan itibaren iskân gördüğünü kanıtladığı gibi özellikle, havzanın orta kısmında yer alan Bayburt'ta Karaz kültürüne ait örneklerin tespitine de fayda sağlamıştır. Her ne kadar kazı alanları Erzurum ve çevresinde yapılmışsa da geniş bir yayılım alanı bulan bu kültürün etki alanı içerisinde Çoruh Havzası'nın yukarı kısmının da olduğu şüphesizdir.

Havzanın orta kısmında, Yusufeli ilçesi Demirköy (Nizgivan) köyünde yol yapımı esnasında bakır baltalar bulunmuştur. Yine, araştırma sahasının dışında kalmasına rağmen bölgeye yakınlığından dolayı dikkatimizi çeken Artvin ili Arhavi ilçesi Balıklı köyünde Sazazkale ormanında bir mağarada tunçtan yapılmış baltalar bulunmuştur. Söz konusu buluntular havzanın tarih öncesi çağlarını kısmen aydınlatır niteliktedir.

Bölgede yaptığımız araştırmalarda Demirköy'de bulunduğu söylenen bakır baltalara ait herhangi bir veriye rastlayamadık. Ancak Artvin'de bulunan tunç baltaları inceleyen Bittel, bunların Tunç çağına ait olduğunu benzerlerinden yola çıkarak, M.Ö. II. binyıl başlarından kalmış olabileceğini ifade etmektedir.

Bittel'e göre baltaların bulunduğu mağara hakkında bölge halkının pek bilgisi yoktur. Söz konusu aletlerden biri, küçük bir giriş kısmına sahip mağaranın hemen önünde, diğerleri ise mağara içerisinde bulunmuştur. Mağaradan, 2 sap delikli balta, 1 borulu balta, 1 çift balta, 1 delikli çapa ve 1 külçe bulunmuştur. Bunların hemen hemen hepsi aşırı derecede tahrip olmuştur. Hammaddesi Tunç olan aletlerde bakır ve kalay karışımına ait ölçümler yapılmadığından bu konuda bir şey söylemek mümkün değildir.

Bu dönemde havzanın yukarı kısmında Karaz kültürü ile ortak özellikler taşıyan yerleşmelerde vardır. Bunlar, Gökçedere (Pulur), Söğütlü (Hindi), Aksaçlı (Haşiye), Tepecik (Siptoros) ve İvceklerin Tepesi adı verilen yerleşmelerdir.

Tarihi devirlerin yazı ile başlaması ve yazının Tarih öncesi ile Tarihi çağlar arasındaki sınırı ortaya koyması, bizi zaman karmaşasından kurtarmıştır. Anadolu M.Ö. II. bin yılbaşlarında yazıyla tanışırken sahamızı oluşturan kısım M.Ö. II. binin ortalarında tarihi çağlara geçmiştir. Bu bölgeyi tarihi çağlara taşıyanlar Hayaşalılardır.

Hayaşa, ülkesi ve halkı kuzeydoğu Anadolu tarihinde önemli bir yer tutar. Bunun sebeplerinden ilki Hitit kayıtlarında yer almaları sonucu, bu bölgenin tarihi hakkındaki ilk yazılı verilerin ortaya çıkmasına sebep olmalarıdır. İkincisi ise, Eski Önasya tarihinin problemleri arasında kabul ediliyorken artık belirli ölçüde çözüme kavuşturulmuş bulunan, Karaz kültürünün kurucusu ve taşıyıcısı durumundaki Hurrilerin göçlerinden itibaren, bu çevrenin tarihinde ortaya çıktığı varsayılan karanlık dönemin, Hayaşa krallığının siyasi ve kültürel etkinlikleri ile kısmen doldurulabilmiş olmasıdır.

Hititler tarafından Hayaşa olarak isimlendirilen, Hurrilerin devamı ya da kalıntıları olduğuna inandığımız bu savaşçı toplum, Hurrilerin mirasını M.Ö. XIII. yüzyıl kuzeydoğu Anadolu'suna taşıyan Asya kökenli bir toplum olarak kabul edilebilirler.

M.Ö. XV. yüzyılın sonlarından itibaren kuzeydoğu Anadolu'da ortaya çıkan Hayaşa krallığı, dönemin üç büyük devletinden biri olarak kabul edilen Hititlerin istikrarlı bir şekilde izlediği doğu ve kuzey politikaları sonucu zaman zaman geri çekilmişler, ancak Hitit ülkesinde iç barışın bozulduğu ve taht

mücadelelerinin başladığı zamanlarda batı komşuları Kaşkalarla birlikte Hitit topraklarını yağmalamaya çalışmışlardır.

Bu durum Hayaşalıların nüfus potansiyeli ve savaşma kabiliyetleri yanında yerleştikleri toprakların jeomorfolojik yapısı ile yakından alakalıdır. Çünkü çağlar boyunca Hititler en güçlü dönemlerinde bile Fırat Irmağı'nın kaynağına kadar ilerleyememişler ve Hayaşa'yı itaat altına alamamışlardır.

Bu da Çoruh Havzası'nın yer aldığı coğrafyadaki bu toprakların engebeli arazisi ve iklim şartları bölge insanını düşmanlarına karşı koruyan unsurlardan en önemlisidir.

Hitit kayıtlarının ışığında yüz elli yılı aşkın bir süre boyunca bölgede varlıklarını devam ettirdiklerini bildiğimiz Hayaşalılar, Rize'den Giresun'a kadar uzanan sahil şeridinin iç kesimi ile Erzurum-Erzincan-Bayburt arasında kalan topraklarda egemenliklerini korumuşlardır.

Bir başka deyişle Çoruh-Kelkit vadisinin sınırladığı bölgeyi yurt edinmişler, Hititlerle olan siyasi ilişkilerine bağlı olarak etki alanlarını ve sınırlarını zaman zaman bu bölgelerin dışına doğru genişletmişlerdir.

M.Ö. III. binde doğu ve kuzeydoğu Anadolu'da egemen olan Hurrilerin toplum yapısı ve yaşam tarzının Hayaşa'da da devam ettiğini söylemek mümkündür. Yüzyıllar boyu bu topraklarda varlığını sürdüren Hayaşalılar, her türlü mirası ve kültürel geleneği kendilerinden sonrakilere aktarmışlardır.

M.Ö. II. binin sonlarında Hayaşalıların bölgedeki etkinliklerini kaybetmelerinin ardından, M.Ö. I. binin başlarında havzada yeni oluşumlar ortaya çıkmaya başlamıştır.

Bu tarihlerde Doğu Anadolu'da dağınık olarak varlıklarını sürdüren beylikler, ortak ve güçlü düşmanları Asur saldırıları karşısında örgütlenme yolunu seçmişlerdir. İşte bu döneme Feodal Beylikler Dönemi, Uruatri-Nairi Konfederasyonları Dönemi veya Urartu'nun Proto Tarihi gibi isimler verilir.

Hayaşa halkının önemli bir bölümü Uruatri-Nairi Konfederasyonlarını oluşturan beylikler arasında aranabilir. Özellikle, M.Ö. 13. yüzyıldan M.Ö. 9. yüzyıla kadar süregelen dönemde, Zap suyundan Karadeniz'e kadar uzanan alanda birçok feodal beylik yer almıştır.

Konfederasyonların birleşik hareket etme arzularının artması merkezi devlet sisteminin kurulması için ilk aşamayı oluşturmuştur. M.Ö. 9. yüzyılda, konfederasyonlar birleşerek Urartu Devleti'ni oluşturmuşlardır. Urartu Devleti Sarduri I. ile kuruluş evresini tamamlamıştır. İşpuini ve oğlu Menua dönemlerinde, Asur Krallığının zayıflamasından ve içişleriyle uğraşmasından istifade ederek genişleme sürecine girmiştir.

Kuzeyde yer alan ve Asur kaynaklarına göre Daiaeni, Urartu kaynaklarına göre ise Diauehi olarak isimlendirilen bu ülke yerli ve yabancı birçok bilim adamı tarafından Erzurum ve çevresi ile Çoruh Nehri'nin kaynak kesimine lokalize edilmektedir.

Urartu krallarından özellikle İşpuini, Menua ve Argiştı I. döneminde ekonomik zenginliklere ve stratejik bir konuma sahip olan kuzeydeki Diauehi ülkesine, yoğun seferler düzenlenmiştir. Diauehi ülkesine düzenlenen bu seferlerin ana amacı, kuzeyin önemli hammadde yataklarını, tarım ve hayvancılık merkezlerini ele geçirmektir. Urartu kralları aynı zamanda hâkimiyetlerine aldıkları topraklarda ki insan gücünü de kullanmayı ihmal etmemişlerdir. Bu politikalardan anlaşıldığı kadarıyla da bölgeye düzenlenen seferler yağma adına değil bölgede kalıcı olmak adına gerçekleştirmiştir. Bölgede askeri amaçlı inşa edilen kaleler bunu doğrulamaktadır.

Kuzey seferlerinin bir kısmının kuzeydoğuya bir kısmının ise kuzeybatıya yapıldığı, yazıtlardan başka arkeolojik bulgularla da desteklenmektedir.

Urartu Devleti'nin Çoruh Nehri'nin kaynaklarına kadar ulaştığını gösteren bu yapılmalar ise Bayburt il merkezinde Çoruh Nehri'nin kenarındaki Bayburt Kalesi, kalenin hemen kuzeydoğusunda yer alan kaya basamaklı su tüneli ve Bayburt ili Aydıntepe ilçesi yakınlarındaki bir başka kalenin varlığıdır.

Sarduri II.'den sonra Urartu Devleti, Asur Devletinin tekrar eski günlerine dönmesine bağlı olarak güç kaybına uğramış ve toprak kaybetmeye başlamıştır. Krallık önce, kuzeyden gelen göçebe kavimlerin baskıları sonucu zayıflamış ardından, Med ve Lidya ülkeleri arasında M.Ö. 585'te gerçekleşen Kızılırmak barışı öncesinde bölgeye hareket eden Med ordularının saldırıları neticesinde tarih sahnesinden çekilmişlerdir. İlerleyen yıllarda ise bu zamana kadar krallık

hakkında ayrıntılı bilgi veren Asur kayıtlarında hemen hemen hiçbir bilgiye rastlanmaz.

Urartu'dan bahseden en son kaynak Babil Kroniği'dir. Bu kayıtlarda İskitlerin, Urartu topraklarına kadar ilerledikleri ifade edilmektedir.

M.Ö. 7. yüzyılın sonlarına kadar siyasi ve ulusal varlıklarını korumuş olan Urartular, M.Ö. 5. yüzyılda Önasya ve Anadolu tarihinde hiçbir rol oynamamışlardır.

M.Ö. 584 civarında Urartu krallığının tarih sahnesinden çekilmesi ile Diauehi'de eski şekline dönmüş olmalıdır. Çünkü M.Ö. 401–400 tarihlerinde kuzeydoğu Anadolu'dan geçen Ksenophon, bu çevrede ne Urartu ne de Diauehi gibi bir krallık ya da merkezi birliğe işaret etmemektedir.

Sonuç olarak, bölge tarih öncesi çağlarda özellikle Geç Kalkolitik ve İlk Tunç Çağı boyunca varlığını sürdüren Karaz Kültüründen büyük ölçüde etkilenmiştir. Tarihi çağlarda ise bölgeye sırası ile Hayaşa, Diauehi ve Urartu gibi krallıklar hâkim olmuşlardır. Ayrıca havzada gerçekleştirdiğimiz tarihi ve arkeolojik araştırmalar sonunda bölgenin yoğun iskân gördüğü tespit edilmiştir. Söz konusu tarihi ve arkeolojik araştırmalar, havzada yapımı süren barajların tamamlanması ile su altında kalacak verilerin aydınlatılmasında önemli rol oynayacaktır.

KAYNAKLAR

Adontz 1946	N.Adontz	Histoire d'Armenie, Paris.
Akok 1948	M. Akok	"Alaca Höyük Hafriyat Heyeti'nin 1947 Çalışmaları", <i>Belleten</i> 12/45, 237-241.
Akok 1979	M. Akok	"Alacahöyük'te Son Dönem Arkeolojik Çalışmalarla Açıklığa Kavuşturulan Yapı Tekniği ve Mimari Gerçekler", <i>TTKong</i> 8, Ankara, 107-113.
Aktüre 1997	S. Aktüre	Anadolu'da Bronz Çağı Kentleri, İstanbul.
Akurgal 1995	E. Akurgal	Anadolu Uygarlıkları, İzmir.
Akurgal 1999	E. Akurgal	Anadolu'nun Kültür Tarihi, Ankara.
Akurgal 2001	E. Akurgal	The Hattian and Hittite Civilizations, Ankara.
Albayrak 2000	İ. Albayrak	"Kültepe'den Yeni Bir Vasiyetname/Ein neues altassyrisches Testament aus Kültepe", <i>Archivum Anatolicum</i> 4, Ankara, 1-27.
Alkım 1960	U.B.Alkım	"1959 İslahiye Bölgesi Araştırmaları: Yesemek Çalışmaları ve Tilmen Höyük Sondajı", <i>TAD</i> 10 /1, Ankara, 7-9.
Alkım 1962 _a	U.B.Alkım	"1960 Yılı Yesemek Çalışmaları ve Tilmen Höyük Kazısı" <i>TAD:11/1</i> (1961), Ankara, 5-6.
Alkım 1962 _b	U.B.Alkım	"Tilmen Höyük Çalışmaları (1958-1960)", <i>Belleten</i> 26/103, 447-501.
Alkım 1963 _a	U.B.Alkım	"Haberler-Kazılar: Tilmen Höyük Kazısı" <i>Belleten</i> XXVII, 537-541.
Alkım 1963 _b	U.B.Alkım	"Summary of Archaeological Research: Tilmen Höyük Kazısı", <i>Belleten</i> XIII, 27-28.
Alkım 1964 _a	U.B.Alkım	"Dördüncü Dönem Tilmen Höyük Kazısı 1962", <i>TAD</i> 12/1, Ankara, 5-7.
Alkım 1964 _b	U.B.Alkım	"Haberler-Kazılar: İslahiye Bölgesi Araştırmaları ve Tilmen Höyük Kazısı", <i>Belleten</i> XXVIII, 564-568.
Alkım 1964 _c	U.B.Alkım	"Recent Archaeological Research in Turkey: Tilmen Höyük", <i>AS</i> 14, 23-25.
Alkım 1965	U.B.Alkım	"İslahiye Bölgesi Araştırmaları ve Tilmen Höyük Kazısı 1963" <i>TAD</i> 13/1, 5-17.
Alkım 1967 _a	H.Alkım	"Explorations and Excavations in Turkey, 1964", <i>Anatolica</i> 1, 1-43.

Alkım 1967 _b	U.B.Alkım	“İslahiye Bölgesi Araştırmaları: Tilmen ve Gedikli Höyük Kazıları 1964”, <i>TAD 14/1-2</i> , Ankara, 69-78.
Alkım 1968	U.B.Alkım	“Explorations and Excavations in Turkey, 1965 and 1966”, <i>Anatolica 2</i> , 1-76.
Alkım 1970 _a	U.B.Alkım	“İslahiye Bölgesi Çalışmaları ve Tilmen Höyük Kazısı”, <i>Bulleten 34</i> , 490-494.
Alkım 1970 _b	U.B.Alkım	“İslahiye Bölgesi Çalışmaları ve Tilmen Höyük Kazısı (1969)”, <i>TAD 18/2</i> , Ankara, 29-35.
Alkım 1970 _c	U.B.Alkım	“Recent Archaeological Research in Turkey: Work in the İslahiye Region and the Excavation at Tilmen Höyük”, <i>AS 20</i> , 29-31.
Alkım 1970 _d	U.B.Alkım	“Explorations and Excavations in Turkey, 1967 and 1968”, <i>Anatolica 3</i> , 1-91.
Alkım 1971	U.B.Alkım	“İslahiye Bölgesi Çalışmaları: Tilmen ve Kırışkal Höyük Kazıları”, <i>Bulleten XXXV</i> , 341-344.
Alkım 1972	U.B.Alkım	“Tilmen ve Kırışkal Höyük Kazıları (1971)”, <i>TAD 19/2</i> , Ankara, 39-50.
Alkım 1973 _a	U.B.Alkım	“Tilmen Höyük and the Samsun Region”, <i>AS 23</i> , 62-65.
Alkım 1973 _b	U.B.Alkım	“Explorations and Excavations in Turkey, 1969”, <i>Anatolica 4</i> , 1-82.
Alkım 1974 _a	U.B.Alkım	“Tilmen Höyük ve Samsun Bölgesi Çalışmaları (1971)” <i>TAD 20/2</i> , Ankara, 5-16.
Alkım 1974 _b	U.B.Alkım	“Tilmen Höyük Kazısı ve Samsun Bölgesi Araştırmaları (1972)”, <i>TAD 21/2</i> , Ankara, 23-30.
Alkım 1975	U.B.Alkım	“İkiztepe Kazısının 1974 Dönemi Çalışmaları”, <i>Bulleten 39</i> , 565-567.
Alkım 1976	U.B.Alkım	“1975 Samsun Bölgesi Araştırmaları ve İkinci Dönem İkiztepe Kazısı”, <i>Bulleten 40</i> , 717-719.
Alkım 1977	U.B.Alkım	“1976 Yılı İkiztepe Kazısı”, <i>Bulleten 41</i> , 624-627.
Alkım 1978	U.B.Alkım	“Tilmen Höyük and the Samsun Region”, <i>AS 23</i> , 62-65.
Alkım 1979 _a	U.B.Alkım	“İkiztepe Kazısı: İlk Sonuçlar”, <i>TTKong. 8</i> , 151-157..
Alkım 1979 _b	U.B.Alkım	“İkiztepe Kazısı 1978 Çalışmaları”, <i>Bulleten 43</i> , 890-892.
Alkım 1980	U.B.Alkım	“İkiztepe Kazısı 1979 Çalışmaları”, <i>Bulleten 44</i> , 621-623.

Alkım 1981	U.B.Alkım	“İkiztepe Kazısı 1980 Çalışmaları”, <i>Belleten</i> 454, 379-383.
Alp 1947	S. Alp	“Hitit Kanunları Hakkında”, <i>DTCFD V/5</i> , 465-482.
Alp 1956	S. Alp	“Die Lage von Šamuha”, <i>Anatolia I</i> , Ankara, 77-80.
Alp 1997	S. Alp	Hitit’lerin Mektuplaşmaları, İstanbul.
Alp 2000	S. Alp	Hitit Çağında Anadolu, Çivi Yazılı ve Hiyeroglif Yazılı Kaynaklar, İstanbul.
Alp 2003	S. Alp	Hitit Güneşi, Ankara.
Amiran 1952	R.Amiran	“Connections Between Anatolia and Paletsine in the EBA” <i>Israel Exploration Journal</i> 2, 89-103.,
Amiran 1965	R. Amiran	“Yanıktepe, Shengavit, and The Khirbet Kerak Ware” <i>AS XV</i> , 166-167.
Angel 1976	J.L. Angel	“Early Bronze Karataş People and their Cemeteries”, <i>AJA</i> 80, 385-391.
ARI I-II 1972-1976	A.K. Grayson	Assyrian Royal Incriptions I: From the Beginning to Ashur res-ha-inshi. Assyrian Royal Incriptions II: From Tiglathpaleser I to Ashur-nasir-apli II., Wiesbaden.
Arık 1933	R.O. Arık	“Anadolu Arkeologya Tarihinde Alişar Hafriyatı” <i>Türk Tarih, Arkeologya ve Etnografya Dergisi I</i> , 22-63.
Arınç 2004	K. Arınç	Türkiye’nin Coğrafi Bölgeleri, (Kıyı Bölgeleri) I. Cilt Erzurum.
Arsebük 1974 _a	G.Arsebük	Altonova’da Koyu Yüzlü Açkılı ve Karaz Türü Çanak-Çömlek Arasındaki İlişkiler Sorunu, (Yayınlanmamış Doktora Tezi), İstanbul.
Arsebük 1974 _b	G.Arsebük	“Tülintepe Kalkolitiğinden Mikrolit Özellikler Gösteren Bir Buluntu Topluluğu”, <i>Keban Projesi 1971 Çalışmaları</i> , 143-147.
Arsebük 1979	G.Arsebük	“Altınova’da (Elazığ), Koyu Yüzlü Açkılı ve Karaz Türü Çanak-Çömlek Arasındaki İlişkiler” <i>TTKong</i> 8, 81-92.
Arsebük 1986	G.Arsebük	“Altınova’da (Elazığ) Başlangıcından İlk Tunç Çağın Sonuna Kadar Kültür Silsilesi ve Sosyal Tabakalanma Sorunu”, <i>TTKong</i> 9, Ankara, 67-72.
Arsebük 1995	G.Arsebük	İnsan ve Evrim, İstanbul.

- Arsebük-Korfmann 1976 G.Arsebük-M. Korfmann "Tülintepe Kazılarında Sapan Taneleri Toplu Buluntusu, 1972", *Keban Projesi 1972 Çalışmaları*, Ankara, 134-144.
- Arsebük et al 1990 G. Arsebük-F.C.Howell-M.Özbaşaran "Yarımburgaz Mağarası 1988", *KST XI/I*, 9-38.
- Arsebük et al 1991 G.Arsebük-F.C.Howell-M.Özbaşaran "Yarımburgaz 1989" *KST XII/I*, 17-41.
- Arsebük et al 1992 G.Arsebük-F.C.Howell-M.Özbaşaran "Yarımburgaz 1990" *KST XIII/I*, 1-21.
- Arsebük-Özbaşaran 1994 G.Arsebük-M. Özbaşaran "Yarımburgaz Mağaraları Pleistosen'den Bir Kesit", *TTKong.* 11, 17-29.
- Arsebük-Özbaşaran 2001 G.Arsebük-M. Özbaşaran "Cave of Yarımburgaz", *İstanbul University's Contributions to Archaeology in Turkey 1932-2000*, İstanbul, 5-7,
- Artuk 1975 İ. Artuk "Bayburt Kalesi", *Diyanet İslam Ansiklopedisi* 5, İstanbul, 229-230.
- Atalay 1992 İ. Atalay Türkiye Coğrafyası, İzmir.
- Atalay-Yılmaz-Tetik 1985 İ.Atalay-Ö.Yılmaz-M. Tetik Kuzeydoğu Anadolu'nun Ekosistemleri, Ormanlık Araştırmaları Enstitüsü Yayınları Teknik Bülten Seri No: 141, Ankara.
- Aydın 1991 N.Aydın "Güzelhisar Urartu Kitabesi", *Belleten LV/213*, 323-330.
- Aytekin 1999 O. Aytekin Ortaçağ'dan Osmanlı Dönemi Sonuna Kadar Artvin'deki Mimari Eserler, Ankara.
- Aytekin 1999_a O. Aytekin "Artvin-Yusufeli'nde Prehistorik Bir Mağara ve Runik Yazıtı", *Tarih ve Medeniyet Sayı 61, Nisan 1999*, 70-72.
- Aytekin 2005 O. Aytekin "Artvin İli-Çoruh Vadisi'ndeki Tarihi Yollar ve Kültür Varlıkları Yüzeysel Araştırması, 2003", *AST 22/1*, 227-240.
- Azarpay 1968 G. Azarpay Urartian Art and Artifacts, A Chronological Study, Berkeley and Los Angeles.
- Bakır 1983 G. Bakır "Urfa/Klazomenai Kazısı 1981 Yılı Çalışmaları Raporu", *KST IV*, 63-68.
- Bakır-Anlağan 1981 G. Bakır-Ç. Anlağan "1979 Yılı Klazomenai Kazısı", *KST II*, 87-90.
- Balkan 1960 K.Balkan "Patnos Yakınındaki Anzavurtepe'de Bulunan Urartu Tapınağı ve Kitabeleri", *Anatolia V*, 133-158.

Balkan 1964	K.Balkan	“Patnos'da Keşfedilen Urartu Tapınağı ve Urartu Sarayı”, <i>Ata. Konf. I</i> , 235-245.
Ballance 1960	S. Ballance	“The Byzantine Churches Trebizond”, <i>AS X</i> , 141-176.
Barnett 1973	R.D. Barnett	“Phrygia and the Peoples of Anatolia in the Iron Age”, <i>CAH II /2</i> , 415-442.
Barnett 1982	R.D. Barnett-	“Urartu”, <i>CAH III /2</i> , 314-371.
Barnett-Watson 1952	R.D. Barnett	“Russian Excavations in Armenia”, <i>IRAQ 14</i> , 132-147.
Baydur 1970	N.Baydur	Kültepe (Kaneş) ve Kayseri Tarihi Üzerine Araştırmalar, İstanbul.
Baykara 2000	T. Baykara	Anadolu'nun Tarihi Coğrafyasına Giriş I, Anadolu'nun İdari Taksimatı, Ankara.
Bayram 1997	S. Bayram	“New and Some Rare Geographical Names in the Kültepe Texts”, <i>Archivum Anatolicum 3</i> , Ankara, 41-66.
Bayram 2000	S. Bayram	“ina naditim ša narua'im”, <i>Archivum Anatolicum 4</i> , Ankara, 29-48.
Bayram-Çeçen 1995	S. Bayram- S. Çeçen	“6 Neue Urkunden über Heirat und Scheidung aus Kanis”, <i>Archivum Anatolicum 1</i> , Ankara, 1-12.
Belli 1977	O.Belli	Urartular Çağında Van Bölgesi Yol Şebekesi, (Basılmamış Doktora Tezi), İstanbul.
Belli 1982 _a	O. Belli	"Urartular", <i>Anadolu Uygarlıkları Ansiklopedisi I</i> , 139-208.
Belli 1982 _b	O. Belli	“Alniunu Kentinin ve Taş Atölyesinin Keşfi”, <i>AnAr VIII</i> , 115-127.
Belli 1983	O.Belli	“Urartu Kralı İşpuini'ye Ait Çiviyazılı ve Resimli Tunç Eserler”, <i>AnAr IX</i> , 325-356.
Belli 1991	O.Belli	“Ore Deposits and Mining in Eastern Anatolia in the Urartian Period. Silver, Copper and Iron”, <i>Urartu, A. Metalworking Center in the First Millenium B.C.E.</i> , Ed. B.Merhav, Jerusalem, 16-40
Belli 1992	O.Belli	"Van-Anzaf Urartu Kaleleri Kazısı-Die Ausgrabungen der Urartaischer Festung Anzaf bei Van", <i>Arkeoloji ve Sanat 54-55</i> , 13-27.
Belli 1993	O. Belli	“Aşağı ve Yukarı Anzaf Urartu Kaleleri Kazısı (1991-1992)”, <i>Arkeoloji ve Sanat 58</i> , (özel sayı) , 3-32.
Belli 1998	O. Belli	“1996 Yılı Aşağı ve Yukarı Anzaf Urartu Kaleleri Kazısı”, <i>KST 19/1</i> , Ankara, 543-569.

Belli 1999	O. Belli	“1997 Yılı Aşağı ve Yukarı Anzaf Urartu Kaleleri Kazısı”, <i>KST 20/1</i> , Ankara, 507-525.
Belli-Ceylan 2000	O. Belli- A. Ceylan	“1998 Yılı Anzaf Kaleleri Kazı ve Onarım Çalışmaları”, <i>KST 21/1</i> , Ankara, 449-466.
Belli-Ceylan 2001	O. Belli- A. Ceylan	“1999 Yılı Anzaf Kaleleri Kazısı ve Onarım Çalışmaları”, <i>KST 22/1</i> , Ankara, 385-398.
Belli-Ceylan 2002	O. Belli- A. Ceylan	“2000 Yılı Anzaf Kaleleri Kazı ve Onarım Çalışmaları”, <i>KST 23/2</i> , Ankara, 275-286.
Belli-Ceylan 2003	O. Belli- A. Ceylan	“2001 Yılı Aşağı ve Yukarı Anzaf Urartu Kaleleri Kazısı”, <i>KST 24/2</i> , Ankara, 311-324.
Belli-Ceylan 2004	O. Belli- A. Ceylan	“2002 Yılı Aşağı ve Yukarı Anzaf Urartu Kaleleri Kazısı”, <i>KST 25/2</i> , Ankara, 29 vdd.
Belli-Dinçol 1982	O. Belli- A.M. Dinçol	“Hazine Piri Kapısı ve Aşağı Zivistan Taş Ocakları”, <i>AnAr VIII</i> , 167-179.
Belli-Kayaoğlu 1995	O. Belli- İ.G. Kayaoğlu	“Bayburt'ta Pirinç ve Bakır Atölyeleri”, <i>Tarih ve Medeniyet Sayı 12, Şubat 1995</i> , 52-54.
Beygu 1936	A.Ş. Beygu	Erzurum Tarihi Anıtları, Kitabeleri, İstanbul.
Bilgi 1985	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1983 Dönemi Sonuçları” <i>KST VI</i> , 55-64.
Bilgi 1986	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1984 Dönemi Sonuçları” <i>KST VII</i> , 111-118.
Bilgi 1987	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1985 Dönemi Sonuçları” <i>KST VIII</i> , 149-156.
Bilgi 1988	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1986 Dönemi Sonuçları” <i>KST IX</i> , 169-175.
Bilgi 1989	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1987 Dönemi Sonuçları” <i>KST XI</i> , 201-209.
Bilgi 1990	Ö.Bilgi	“Samsun-İkiztepe Kazılarının 1988 Dönemi Sonuçları ve Çevre Araştırmaları”, <i>KST XI/1</i> , 211-220.
Bilgi 1991	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1989 Dönemi Sonuçları ve Restorasyon Çalışmaları” <i>KST XII/1</i> , 241-246.
Bilgi 1993	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1991 Dönemi Sonuçları ve Restorasyon Çalışmaları” <i>KST XVI/1</i> , 199-211.
Bilgi 1994 _a	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1987 Dönemi Sonuçları” <i>KST XVI/1</i> , 235-244.
Bilgi 1994 _b	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1990 Dönemi Sonuçları ve Restorasyon Çalışmaları” <i>KST XVI/1</i> , 583-596.

Bilgi 1995	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1993 Dönemi Sonuçları” <i>KST XVI/I</i> , 141-160.
Bilgi 1996	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1994 Dönemi Sonuçları” <i>KST XVII/I</i> , 157-168.
Bilgi 1997	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1995 Dönemi Sonuçları” <i>KST XVIII/I</i> , 145-161.
Bilgi 1998	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1996 Dönemi Sonuçları” <i>KST XIX/I</i> , 323-356.
Bilgi 1999	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1997 Dönemi Sonuçları” <i>KST XX/I</i> , 485-505.
Bilgi 2000	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1998 Dönemi Sonuçları” <i>KST XXI/I</i> , 381-396.
Bilgi 2001	Ö.Bilgi	“İkiztepe Kazılarının 1999 Dönemi Sonuçları” <i>KST XXII/I</i> , 315-326.
Bilgiç 1959	E. Bilgiç	“Birkaç Yeni Urartu Kitabesi”, <i>TAD IX /I</i> , Ankara, 44-48.
Bilgiç-Öğün 1964	E.Bilgiç-B.Öğün	“1964 Adilcevaz Kazıları Hakkında”, <i>TAD XIII /2</i> , 102-105.
Bilgiç-Öğün 1965	E.Bilgiç-B.Öğün	“Adilcevaz’da İkinci Mevsim Kazıları ”, <i>TAD XIV /I-2</i> , 119-121.
Bilgiç-Öğün 1967	E.Bilgiç-B.Öğün	“Adilcevaz Kef Kalesi Kazıları 1967”, <i>TAD XVI /I</i> , 45-50.
Bilgiç-Öğün 1974	E.Bilgiç-B.Öğün	“Adilcevaz Kef Kalesi Kazıları 1972”, <i>TAD XXI /I</i> , 31-35.
Bilgiç et al 1990	E. Bilgiç-H. Sever- C.Günbattı- S. Bayram	Ankara Kültepe Tabletleri I (Ankaraner Kültepe-Tafeln), Ankara.
Bilgiç-Bayram 1995	E. Bilgiç-S. Bayram	Ankara Kültepe Tabletleri II, Ankara.
Bilgin 2000	M. Bilgin	Doğu Karadeniz, Tarih Kültür İnsan, Trabzon.
Bingöl 2002	A. Bingöl	“Karayazı’da Tarihi ve Arkeolojik Araştırmalar”, <i>Sosyal Bilimler Dergisi Cilt 2, Sayı 28-29</i> , Erzurum, 173-190.
Bingöl 2003	A. Bingöl	En Eski Çağlardan Urartu’nun Yıkılışına Kadar Kars ve Çevresi, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, (Basılmamış Doktora Tezi), Erzurum.
Birmingham 1961	J. M. Birmingham	"The Overland Route Accross Anatolia in the Eight and Seventh Centuries, B.C." <i>AS XI</i> , 185-195.

Bittel 1933	K. Bittel	“Artvin’de Bulunan Tunçtan Mamul Asarı Attika”, <i>Türk Tarih, Arkeologya ve Etnografya Dergisi I</i> , İstanbul, 150-156.
Bittel 1943	K. Bittel	“Prehistorik Devirde Anadolu’da Ölü Gömme Adetleri”, <i>TTKong. 2.</i> , İstanbul, 170-177.
Bittel 1945	K.Bittel	Ön Asya Tarih Öncesi Çağları: Mısır, Filistin, Suriye, Çev. H. Çambel, İstanbul.
Bittel 1970	K.Bittel	Hattusha, The Capital of the Hittites, New York.
Blegen 1943	C.M. Blegen	“Turova Hafriyatı”, <i>TTKong. 2</i> , 769-774.
Boessneck- Driesch 1976 _a	J. Boessneck- A. von den Driesch	“Tülintepe 1971-1972 Kazıları Hayvan Kemikleri”, <i>Keban Projesi 1972 Çalışmaları</i> , Ankara, 145-146.
Boessneck- Driesch 1976 _b	J. Boessneck- A. von den Driesch	“Norşun Tepe ve Diğer Höyüklerde Ele Geçen Kemik Buluntularına Göre Altınova’nın Tarih Öncesi Yabani Hayvanları”, <i>Keban Projesi 1972 Çalışmaları</i> , Ankara, 60-69.
Bossert 1944	H.Th. Bossert	Ein Hethitisches Königssiegel, Berlin.
Bostancı 1952	E.Y.Bostancı	“Gökırmak Vadisinde Prehistuvar Araştırmaları. Yeni Paleolitik Buluntular”, <i>DTCFD 10/2</i> , 137-142.
Bostancı 1962	E.Y.Bostancı	“Belbaşı Kaya Sığınağında Bulunan Üst Paleolitik ve Mezolitik Endüstri, Belbaşı Kültürü”, <i>Bulleten 26/102</i> , 233-251.
Bostancı 1968	E.Y.Bostancı	“Beldibi ve Mağaracıkta Yapılan 1967 Yaz Mevsimi Kazıları ve Yeni Buluntular”, <i>TAD 16/1</i> , 51-60.
Boysal 1961	Y. Boysal	“Anzavurtepe’de Defineçilerin Ortaya Çıkarttığı Urartu Eserleri”, <i>Bulleten XXV</i> , 199-212.
Bryer-Winfield 1985	A. Bryer- D. Winfield	The Byzantine Monument and Topography of the Pontos I, Washington.
Burney 1956	C.A.Burney	“Northhern Anatolia Before Classical Times” <i>AS 6</i> , 179-203.
Burney 1957	C.A.Burney	“Urartian Fortresses and Towns in the Van Region”, <i>AS VII</i> , 37-53.
Burney 1958	C.A.Burney	“Eastern Anatolia in the Chalcolithic and Early Bronze Age”, <i>AS VIII</i> , 157-209.
Burney 1960	C.A. Burney	“Measured Plans of Urartian Fortresses”, <i>AS X</i> , 157-209.
Burney 1966	C.A.Burney	“A First Season of Excavations at the Urartian Citadel of Kayalıdere”, <i>AS XVI</i> , 55-111.

Burney 1977	C.A.Burney	From Village to Empire: An Introduction to Near Eastern Archaeology, London.
Burney 2005	C.A.Burney	“Urartu and the East and North”, <i>Anatolian Iron Ages 5</i> , 15-20.
Burney- Lawson 1960	C.A.Burney- G.R.J. Lawson	“Measured Plans of Urartian Fortresses”, <i>AS X</i> , 176-196.
Burney- Lang 1971	C.A.Burney- D.M.Lang	The Peoples of the Hills: Ancient Ararat of Caucasus, London.
Cavaignac 1930	E.Cavaignac,	“Marija” <i>Revue Hittite et Asianique I</i> , 15–17.
Cavaignac 1931	E.Cavaignac,	Les Annales de Suppiluliuma, Strasbourg.
Ceylan 1991	A.Ceylan	M.Ö. II. Binde Anadolu’daki Devletlerarası İlişkiler (Antlaşmalar), Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Yüksek Lisans Tezi), Erzurum.
Ceylan 1994	A.Ceylan	Eski Anadolu’da Devletler Arası İlişkiler, Antlaşmalar (II. ve I. Binde), Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Doktora Tezi), Erzurum
Ceylan 1996	A.Ceylan	“Arnavanda-Asmunigal Dua Metni ve Tarih Açısından Değerlendirilmesi” <i>Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Edebiyat Bilimleri Araştırma Dergisi 23</i> , Erzurum, 1-12.
Ceylan 2000 _a	A.Ceylan	“1998 Yılı Erzincan Yüzey Araştırmaları”, <i>AST 17/ II</i> , 181-192.
Ceylan 2000 _b	A. Ceylan	“Erzurum Ovasında Önemli Bir Merkez: Cinis Höyük”, <i>Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Edebiyat Bilimleri Araştırma Dergisi 26</i> , Erzurum, 29-42.
Ceylan 2001 _a	A.Ceylan	Sarıkamış, Tarihi ve Arkeolojik Araştırmalar, Erzurum.
Ceylan 2001 _b	A.Ceylan	“1999 Yılı Erzincan ve Erzurum Yüzey Araştırmaları”, <i>AST 18/ II</i> , 71-82.
Ceylan 2002	A.Ceylan	“2000 yılı Erzincan ve Erzurum İlleri Yüzey Araştırmaları”, <i>AST 19/ II</i> , 165-178.
Ceylan 2005	A.Ceylan	“The Erzincan, Erzurum and Kars Region in the Iron Age”, <i>Anatolian Iron Age 5, Proceedings of the Fifth Anatolian Iron Ages Colloquium held at Van, 6-10 August 2001</i> , London, 21-29.
Childe 1936	G.Childe	“The Axes From Maikop and Caucasian Metallurgy” <i>Annals of Archaeology and Anthropology XXIII</i> , 113–119.
Childe 1974	G.Childe	Tarihte Neler Oldu, Çev. A. Şenel-M. Tunçay, Ankara.

Contenau 1934	G. Contenau	La Civilisation des Hittites et des Mitanniens, Paris.
Cornelius 1958	F. Cornelius	“Zur Hethitischen Geographie: Die Nachbarn des Hethiterreiches” <i>Revue Hittite et Asianique XVI</i> , 1-17.
Cornelius 1964	F. Cornelius	“Zur Hethitischen Landeskunde”, <i>Bi Or XXI /1-2</i> , 11-15.
Cornelius 1967	F. Cornelius	“Neue Arbeiten zur Hethitischen Geographie”, <i>Anatolica I</i> , 62-77.
Cornelius 1973	F. Cornelius	Geschichte der Hethiter, Dramstadt.
Çambel 1971	H.Çambel	“Güneydoğu Anadolu Tarih Öncesi Araştırmalarının Kültür Bakımından Önemi”, <i>Atatürk Konferansları IV</i> , 25-40.
Çapar 1979	Ö.Çapar	“Anadolu’da Kybele Tapınımı”, <i>DTCFD 29/1-4</i> , 191-210.
Çapar 1987	Ö. Çapar	“Phrygia ve Demir Devrinde Anadolu Kavimleri”, <i>DTCFD 31/1-2</i> , 43-73.
Çapar 1990	Ö. Çapar	“Homeros Destanları Işığında Anadolu Hellas Ölü Gömme Adetleri”, <i>DTCFD 33</i> , 65-76.
Çeçen 1998	S. Çeçen	“Yerli Kralların Mabedleri Ziyateri ve Çıkan Sonuçlar”, <i>III. Uluslar arası Hititoloji Kongresi Bildirileri, Çorum 16-22 Eylül 1996</i> , Ankara, 119-124.
Çetin 1998	K. Çetin	Erzurum’un XIX Yüzyıl Tarihi Coğrafyası (Erzurum Merkez, Ova ve Pasin-i Ulya) Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Doktora Tezi), Erzurum.
Çevik 1991	N. Çevik	Urartu Kaya Gömütleri Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Doktora Tezi), Erzurum.
Çevik 2000	N. Çevik	Urartu Kaya Mezarları ve Ölü Gömme Gelenekleri, Ankara.
Çiğdem 1996	S. Çiğdem	Eski Anadolu İnsanın Geçim Kaynakları ve Yaşama Biçimleri, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, (Basılmamış Doktora Tezi), Erzurum.
Çilingiroğlu 1977	A.Çilingiroğlu	“Sargon’un Sekizinci Seferi ve Bazı Öneriler”, <i>An Ar IV-V</i> , 1977, 235-251.
Çilingiroğlu 1982	A.Çilingiroğlu	“Diauehi’de Bir Urartu Kalesi. Umudum Tepe (Kalortepe)”, <i>AnAr VIII</i> , 191-194.
Çilingiroğlu 1983	A.Çilingiroğlu	“Urartu Sur Duvarları Üzerine Düşünceler”, <i>Arkeoloji-Sanat Dergisi II</i> , İzmir, 28-37.
Çilingiroğlu 1984	A.Çilingiroğlu	Urartu ve Kuzey Suriye, Siyasal ve Kültürel İlişkiler, Bornova-İzmir.

Çilingiroğlu 1991	A.Çilingiroğlu	“Van - Ayanis (Ağartı) Kalesi Kazıları”, <i>KST 12 /1</i> , 201 vdd.
Çilingiroğlu 1993	A.Çilingiroğlu	“Van Ayanis (Ağartı) Kalesi Kazıları, 1990-1991”, <i>KST 14 /1</i> , 431 vdd.
Çilingiroğlu 1994	A.Çilingiroğlu	Urartu Tarihi, İzmir.
Çilingiroğlu 1996	A.Çilingiroğlu	“Van Ayanis Kalesi Kazıları 1993-1994”, <i>KST 17 /1</i> , 363 vdd.
Delaporte 1936	L. Delaporte	Les Hittites, Paris.
Demircioğlu 1993	H.Demircioğlu	Roma Tarihi, Menşelerden Akdeniz Havzasında Hâkimiyet Kurulmasına Kadar, Cilt I, Ankara.
Diakonoff- Kaskai 1981	I.M.Diakonoff- S.M. Kaskai	Geographical Names According to Urartian Texts, Wiesbaden.
Diamant-Rutter 1969	S. Diamant- J. Rutter	“Horned Objects in Anatolia and the Near East and Possible Connections with the Minoan Horns of Consecration”, <i>AS XIX</i> , 147-177.
Dinçol 1976	A.M. Dinçol	“Die Neuen Urartaeischen Inschriften aus Körzüt”, <i>Istanbul Mitteilungen XXVI</i> , 19-30.
Dinçol 1982	A.M. Dinçol	“Hititler”, <i>Anadolu Uygarlıkları Ansiklopedisi 1</i> , 18-120.
Dinçol 1989	A.M. Dinçol	“Yeni Urartu Yazıtları ve Yazıt Parçaları”, <i>AnAr XI</i> , 137-148.
Dinçol-Dinçol 1992	A.M. Dinçol- B. Dinçol	“Die Urartaeische Inschrift aus Hanak (Kars)”, <i>Hittite and other Anatolian and Near Eastern Studies in Honour of Sedat Alp</i> , Ankara, 109-117.
Dinçol-Kavaklı 1978	A.M.Dinçol- E.Kavaklı	Van Bölgesinde Bulunmuş Yeni Urartu Yazıtları, Anadolu Araştırmaları Ek Yayın 1, İstanbul.
Dinçol-Yakar 1974	A.M. Dinçol- J. Yakar	“Nerik” Şehrinin Yeri Hakkında”, <i>Bulleten XXXVIII /152</i> , 363-372.
Doğanay 1983	H. Doğanay	Erzurum’un Şehrsel Fonksiyonları ve Başlıca Planlama Sorunları, (Basılmamış Doçentlik Tezi), Erzurum.
Doğanay 1994	H. Doğanay	Türkiye Beşeri Coğrafyası, Ankara.
Doğanay 1997	H. Doğanay	Türkiye Beşeri Coğrafyası, İstanbul.
Durmuş 1993	İ. Durmuş	İskitler (Sakalar), Ankara.

Durmuş 1997	İ. Durmuş	“Anadolu’da Kimmerler ve İskitler”, <i>Belleten LXI /231</i> , 273-286.
Duru 1980	R. Duru	“Recent Archaeological Research in Turkey: Kuruçay, 1979”, <i>AS 30</i> , 224-225.
Duru 1981 _a	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Çalışma Raporu 1979”, <i>KST II</i> , 48-51.
Duru 1981 _b	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları 1980”, <i>KST III</i> , 5-8.
Duru 1981 _c	R. Duru	“Recent Archaeological Research in Turkey: Kuruçay, 1980”, <i>AS 31</i> , 195-196.
Duru 1983	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları 1981”, <i>KST IV</i> , 31-38.
Duru 1984	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü 1982”, <i>KST V</i> , 67-69.
Duru 1985	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü -1983”, <i>KST VI</i> , 5-10.
Duru 1986 _a	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları-1984”, <i>KST VII</i> , 23-27.
Duru 1986 _b	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları ve Anadolu Tarihöncesine Katkıları”, <i>TTKong 9</i> , Ankara, 55-61.
Duru 1987 _a	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları 1985”, <i>KST VIII</i> , 75-80.
Duru 1987 _b	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları 1985 Çalışma Raporu”, <i>Belleten 51</i> , 305-313.
Duru 1988 _a	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları, 1986”, <i>KST IX</i> , 65-70:
Duru 1988 _b	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları, 1986-1987 Çalışmaları Raporu”, <i>Belleten 52</i> , 653-666.
Duru 1989	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları-1987”, <i>KST X</i> , 57-60.
Duru 1990	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları, 1988 Çalışma Raporu”, <i>KST XI/1</i> , 81-90.
Duru 1991	R. Duru	“Kuruçay Höyüğü Kazıları, 1988 Çalışma Raporu”, <i>Höyük 1</i> , 1-6.
Duru 1994	R. Duru	Kuruçay Höyük-I, 1978-1988 Kazıları Sonuçları., Neolitik ve Erken Kalkolitik Çağ Yerleşmeleri, Ankara.
Duru 1996 _a	R. Duru	Kuruçay Höyük-II, 1978-1988 Kazıları Sonuçları., Geç Kalkolitik ve İlk Tunç Çağ Yerleşmeleri, Ankara.

Duru 1996 _b	R. Duru	“Göller Bölgesinde Neolitik Köyden Kasabaya Geçiş”, <i>Tarihten Günümüze Anadolu’da Konut ve Yerleşme</i> , İstanbul, 48-59.
Dyson 1968	R.H. Dyson	“The Archaeological Evidence of the Second Millenium B.C. on the Persian Plateu”, <i>CAH II</i> , 14-16.
Easton 1976	D.F. Easton	“Towards a Chronology fort he Anatolian Early Bronze Age”, <i>AS XXVI</i> , 145-173.
Edwards 1988	R. W. Edwards	“The Vale of Kola: A Find Preliminary Report on the Marchlands of Northeast Turkey” <i>Dumbarton Oaks Papers 42</i> , 119–141.
Edwards 1986	R. W. Edwards	“The Fortifications of Artvin: A Second Preliminary Report on the Marchlands of Northeast Turkey” <i>Dumbarton Oaks Papers 40</i> , 119–141.
Emre 1969	K. Emre	“Altuntepe ve Urartu Seramiği”, <i>Belleten 131</i> , 280 vdd.
Emre 1988	K. Emre	“1988 Yılı Kültepe Kazıları ile İlgili Çalışma Raporu”, <i>Höyük</i> , Ankara, 15-17.
Erguvanlı 1946	K. Erguvanlı	“Gaziantep-Narlı Arasında Bulunan Paleolitik Aletler Hakkında Bir Not”, <i>Belleten X/39</i> , 375-380.
Eriñç 1953	S. Eriñç	Doğu Anadolu Coğrafyası, İstanbul.
Erkanal 1996	H. Erkanal	“Eski Tunç Çağı’nda Batı Anadolu Sahil Kesiminde Kentleşme”, <i>Tarihten Günümüze Anadolu’da Konut ve Yerleşme</i> , İstanbul, 70-82.
Erkanal 1998	H.Erkanal	“1996 Liman Tepe Kazıları”, <i>KST XIX/I</i> , 379-398.
Erkanal 1999	H.Erkanal	“1997 Liman Tepe Kazıları”, <i>KST XX/I</i> , 325-331.
Erkanal 2000	H.Erkanal	“1998 Limantepe Kazıları”, <i>KST XXI/I</i> , 251-262.
Erkanal 2001	H.Erkanal	“1999 Limantepe Kazıları”, <i>KST XXII/I</i> , 259-268.
Erkanal- Hüryılmaz 1994	H. Erkanal- N. Hüryılmaz	“1992 Liman Tepe Kazıları”, <i>KST XV/I</i> , 361-373.
Erkanal-Günel 1995	H. Erkanal- S. Günel	“1993 Liman Tepe Kazıları”, <i>KST XVI/I</i> , 263-279.
Erkanal-Günel 1996	H. Erkanal- S. Günel	“1994 Liman Tepe Kazıları”, <i>KST XVII/I</i> , 305-327.
Erkanal-Günel 1997	H. Erkanal- S. Günel	“1995 Liman Tepe Kazıları”, <i>KST XVIII/I</i> , 231-260.

Erkmen 1999	M. Erkmen	“Aydıntepe Yeraltı Şehri Çalışmaları”, <i>IX. Müze Kurtarma Kazıları Semineri</i> , Ankara, 313-320.
Erkmen et al 2002	M. Erkmen- M.Karaosmanoğlu- A. Ceylan- H. Yurttaş- G. Barın	“2000 Yılı Erzurum Kalesi Kazısı”, <i>12. Müze Kurtarma Kazıları Sempozyumu</i> , Ankara, 73-84.
Erkmen-Ceylan 2003	M. Erkmen- A. Ceylan	“2001 Pasinler Kalesi Kazısı”, <i>13. Müze Çalışmaları ve Kurtarma Kazıları Sempozyumu</i> , Ankara, 17-28.
Ertem 1973	H. Ertem	Boğazköy Metinlerinde Geçen Coğrafya yer Adları Dizini, Ankara.
Ertem 1979	H. Ertem	“Korucutepe Excavations, 1973”, <i>Keban Projesi 1973 Çalışmaları</i> , Ankara, 37-41.
Erzen et al 1960	A.Erzen-E.Bilgiç- Y.Boysal-B.Öğün	“1959 Van Toprakkale Sondajları ve Bölgedeki Çalışmalar”, <i>TAD X /2</i> , 5-22.
Erzen et al 1961 _a	A.Erzen-E.Bilgiç- Y.Boysal-B.Öğün	“Van-Toprakkale Kazı Heyetinin 1961 Yılı Kısa Çalışma Raporu”, <i>TAD XI /2</i> , 30-32.
Erzen et al 1961 _b	A.Erzen-E.Bilgiç- Y.Boysal-B.Öğün	“Van-Toprakkale Kazı Heyetinin 1960 Yılı Kısa Çalışma Raporu”, <i>TAD XI /2</i> , 33-35.
Erzen et al 1962	A.Erzen-E.Bilgiç- Y.Boysal-B.Öğün	“Toprakkale ve Çavuştepe Kazıları Raporu”, <i>TAD XII /1</i> , 19-20.
Erzen et al 1963	A.Erzen-E.Bilgiç- Y.Boysal-B.Öğün	“Van Çevresi 1963 Çalışmaları”, <i>TAD XII /2</i> , 34-36.
Erzen 1964	A.Erzen	“Van Bölgesi 1964 Çavuştepe Kazıları”, <i>TAD XIII /2</i> , 98-101.
Erzen 1965	A.Erzen	“Van Bölgesi Çavuştepe Kazısı”, <i>TAD XIV /1-2</i> , 141-146.
Erzen 1966	A.Erzen	“Van Bölgesi Çavuştepe Kazısı”, <i>TAD XV /1</i> , 55-57.
Erzen 1968	A.Erzen	“Van Bölgesi 1968 Çavuştepe Kazısı”, <i>TAD XVII /2</i> , 77-90.
Erzen 1970	A.Erzen	“Van Bölgesi 1970 Çavuştepe Kazısı”, <i>TAD XXI /2</i> , 103-108.
Erzen 1976	A.Erzen	“Van Bölgesi Çavuştepe Kazısı”, <i>TAD XXIII /2</i> , 45-47.
Erzen 1978	A.Erzen	Çavuştepe I, Ankara.
Erzen 1980 _a	A.Erzen	“Çavuştepe Kazısı 1976 Çalışmaları”, <i>TAD XXV /1</i> , 39-44.

Erzen 1980 _b	A.Erzen	“Toprakkale 1976 Çalışmaları”, <i>TAD XXV /1</i> , 45-58.
Erzen 1992	A.Erzen	Doğu Anadolu ve Urartular, Ankara.
Esin 1969	U.Esin	Kuantatif Spektral Analiz Yardımıyla Anadolu’da Başlangıcından Asur Kolonileri Çağına Kadar Bakır ve Tunç Madenciliği, İstanbul.
Esin 1970 _a	U.Esin	“Tepecik Kazısı, 1968 Yılı Ön Raporu”, <i>Keban Projesi 1968 Yaz Çalışmaları</i> , Ankara, 147-158.
Esin 1970 _b	U.Esin	“İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Kürsüsü Tepecik Kazısı 1968 Kazısı”, <i>TAD 18/1</i> , Ankara, 51 -60.
Esin 1971	U.Esin	“Tepecik Kazısı, 1969”, <i>Keban Projesi 1969 Çalışmaları</i> , Ankara, 107-115.
Esin 1972 _a	U.Esin	“Tepecik Kazısı, 1970”, <i>Keban Projesi 1970 Çalışmaları</i> , Ankara, 139-147.
Esin 1972 _b	U.Esin	“Orta Doğu Teknik Üniversitesi Keban Eski Eserleri Kurtarma Projesi ve Tepecik Kazıları”, <i>TTKong. 7</i> , Ankara, 38-52.
Esin 1974 _a	U.Esin	“İstanbul Üniversitesi Prehistorya Kürsüsü Tepecik Kazıları (Elazığ)”, <i>TAD 20/2</i> , Ankara, 39-62.
Esin 1974 _b	U.Esin	“Tepecik Kazısı, 1971”, <i>Keban Projesi 1971 Çalışmaları</i> , Ankara, 109-121.
Esin 1975	U. Esin	“Recent Archaeological Research in Turkey: Tülintepe 1974”, <i>AS 25</i> , 50-51.
Esin 1976 _a	U.Esin	“Tepecik Kazısı, 1972”, <i>Keban Projesi 1972 Çalışmaları</i> , Ankara, 101-108.
Esin 1976 _b	U.Esin	“Tülintepe Kazısı 1972”, <i>Keban Projesi 1972 Çalışmaları</i> , Ankara, 119-133.
Esin 1979 _a	U.Esin	İlk Üretimciliğe Geçiş Evresinde Anadolu ve Güneydoğu Avrupa I. Doğal Çevre Sorunu, İstanbul.
Esin 1979 _b	U.Esin	“Tülintepe Kazısı 1973”, <i>Keban Projesi 1973 Çalışmaları</i> , Ankara, 115-119.
Esin 1979 _c	U.Esin	“Tepecik ve Tülintepe Kazıları”, <i>TTKong. 8</i> , Ankara, 65-76.
Esin 1979 _d	U.Esin	“Tepecik Kazısı, 1973”, <i>Keban Projesi 1973 Çalışmaları</i> , Ankara, 79-94.
Esin 1981 _a	U.Esin	“1979 Değirmentepe Kazıları”, <i>KST II</i> , 91-99.
Esin 1981 _b	U.Esin	“1980 Yılı Değirmentepe (Malatya) Kazısı Sonuçları”, <i>KST III</i> , 39-41.

Esin 1982	U.Esin	“Tepecik Kazısı, 1974”, <i>Keban Projesi 1974-1975 Çalışmaları</i> , Ankara, 71-93.
Esin 1983	U.Esin	“Değirmentepe (Malatya) Kurtarma Kazısı 1981 Yılı Sonuçları”, <i>KST IV</i> , 39-48.
Esin 1984	U.Esin	“1982 Yılı Değirmentepe (Malatya) Kurtarma Kazısı”, <i>KST V</i> , 71-80.
Esin 1985 _a	U.Esin	“Değirmentepe (Malatya) Kurtarma Kazısı 1983 Yılı Raporu”, <i>KST VI</i> , 11-29.
Esin 1985 _b	U.Esin	“Recent Archaeological Research in Turkey: Değirmentepe (Malatya), 1984”, <i>AS 35</i> , 188.
Esin 1986	U.Esin	“Doğu Anadolu’da Bulunan Obeyd Tipi Çanak Çömlek ve Değirmentepe (Malatya) Kazısı”, <i>TTKong. 9</i> , 81-92.
Esin 1987 _a	U.Esin	“Recent Archaeological Research in Turkey: Değirmentepe, 1986”, <i>AS 37</i> , 184-185.
Esin 1987 _b	U.Esin	“Tepecik ve Tülintepe’ye (Altınova-Elazığ) ait Bazı Metal ve Curuf Analizleri”, <i>ArkST II</i> , 69-79.
Esin 1989	U.Esin	“An Early Trading Center in Eastern Anatolia”, <i>Anatolia and Ancient Near East, Studies in Honor of Tahsin Özgüç</i> , Ankara, 135-141.
Esin 2000 _a	U.Esin	“Değirmentepe (Malatya) Kurtarma Kazıları”, <i>Türkiye Arkeolojisi ve İstanbul Üniversitesi</i> , Ankara, 80-86.
Esin 2000 _b	U.Esin	“Tülintepe Kurtarma Kazıları”, <i>Türkiye Arkeolojisi ve İstanbul Üniversitesi</i> , Ankara, 87-90.
Esin 2000 _c	U.Esin	“Tepecik Kurtarma Kazıları”, <i>Türkiye Arkeolojisi ve İstanbul Üniversitesi</i> , Ankara, 123-129.
Esin-Arsebük 1974 _a	U.Esin- G. Arsebük	“Tülin Tepe Kazısı 1971”, <i>TAD 20/2</i> , Ankara, 63-78.
Esin-Arsebük 1974 _b	U.Esin- G. Arsebük	“Tülintepe Kazısı, 1971”, <i>Keban Projesi 1971 Çalışmaları</i> , Ankara, 137-143.
Esin-Arsebük 1982	U.Esin- G. Arsebük	“Tülintepe Kazısı, 1974”, <i>Keban Projesi 1974-1975 Çalışmaları</i> , Ankara, 119-125.
Esin- Harmankaya 1986	U. Esin- S. Harmankaya	“1984 Değirmentepe (Malatya) Kurtarma Kazısı”, <i>KST VII</i> , 53-86.
Esin- Harmankaya 1987	U. Esin- S. Harmankaya	“1985 Değirmentepe (Malatya İmamlı Köyü) Kurtarma Kazısı”, <i>KST VIII</i> , 95-138.
Esin- Harmankaya 1988	U. Esin- S. Harmankaya	“1986 Değirmentepe (Malatya) Kurtarma Kazısı”, <i>KST IX</i> , 79-126.

Esin et al 1987	U.Esin- G. Arsebük- M. Özdoğan	“Değirmentepe Kazısı, 1978”, <i>Aşağı Fırat Projesi 1978-1979 Çalışmaları</i> , Ankara, 77-82.
Forbes 1950	R.J. Forbes	Metallurgy in Antiquity, Leiden.
Forrer 1931	E. Forrer	“Hajasa-Azzi” <i>Caucasica</i> 9, 1-24.
Frangipane 1991	M. Frangipane	“Excavations at Arslantepe Malatya the 1989 Campaign”, <i>KST XIII/I</i> , 209-223.
Frangipane 1992	M. Frangipane	“The 1990 Excavations at Arslantepe Malatya”, <i>KST XIII/I</i> ,
Frangipane 1993	M. Frangipane	“The Result of the 1991 Campaign at Arslantepe-Malatya”, <i>KST XIV/I</i> , 213-229.
Frangipane 1994	M. Frangipane	“Excavations at Arslantepe-Malatya, 1992”, <i>KST XV/I</i> , 211-228.
Frangipane 1995	M. Frangipane	“Arslantepe-Malatya, Results of the 1993 Season”, <i>KST XVI/I</i> , 165-176.
Frangipane 1996 _a	M. Frangipane	“Doğu Anadolu’da Kentleşme Modelleri”, <i>Tarihten Günümüze Anadolu’da Konut ve Yerleşme</i> , İstanbul, 60-69.
Frangipane 1996 _b	M. Frangipane	“Arslantepe 1994: A Fourth Millennium Temple/Palace”, <i>KST XVII/I</i> , 169-182.
Frangipane 1998	M. Frangipane	“Arslantepe 1996: The Finding of an E.B.I. Royal Tomb”, <i>KST XIX/I</i> , 291-309.
French 1962 _a	D.H. French	“Can Hasan, Karaman 1961”, <i>TAD 11/2</i> , Ankara, 36-37.
French 1962 _b	D.H. French	“Excavations at Can Hasan. First Preliminary Report, 1961”, <i>AS 12</i> , 27-40.
French 1963	D.H. French	“Excavations at Can Hasan. Second Preliminary Report, 1962”, <i>AS 13</i> , 29-42.
French 1964 _a	D.H. French	“Can Hasan, Karaman 1962”, <i>TAD 12/I</i> , 21-22, Ankara.
French 1964 _b	D.H. French	“Excavations at Can Hasan. Third Preliminary Report, 1963”, <i>AS 14</i> , 125-137.
French 1965 _a	D.H. French	“Can Hasan, Karaman 1963 and 1964”, <i>TAD 13/2</i> , Ankara, 27-31.
French 1965 _b	D.H. French	“Excavations at Can Hasan. Fourth Preliminary Report, 1964”, <i>AS 15</i> , 87-94.
French 1966	D.H. French	“Excavations at Can Hasan. Fifth Preliminary Report, 1965”, <i>AS 16</i> , 113-124.

French 1967 _a	D.H. French	“Can Hasan 19651”, <i>TAD 14/1-2</i> , Ankara, 145-150.
French 1967 _b	D.H. French	“Excavations at Can Hasan, Sixth Preliminary Report, 1966”, <i>AS 17</i> , 165-178.
French 1968 _a	D.H. French	“Can Hasan-Karaman, 1967”, <i>TAD 16/1</i> , Ankara, 89-93.
French 1968 _b	D.H. French	“Excavations at Can Hasan. 1967, Sixth Preliminary Report,” <i>AS 18</i> , 45-53.
French 1968 _c	D.H. French	“Can Hasan-Karaman, 1967”, <i>TAD 15/1</i> , Ankara, 69-73.
Friedrich 1930	J. Friedrich	“Staatsverträge des Hatti-Reiches in Hethitischer Sprache”, <i>MVAeG 34/1</i> , Leipzig, 103-161.
Friedrich 1931	J. Friedrich	“Zur Urartaischen Nominalflexion”, <i>ZA NF 6</i> , 264-288.
Garstang 1942	J. Garstang	“Šamuha and Malatia”, <i>JNES 1</i> , 450-459.
Garstang 1943	J. Garstang	“Hittite Military Roads in Asia Minor” <i>AJA 47</i> , 35–62.
Garstang-Guney 1959	J. Garstang- O.R. Gurney	The Geography of The Hittite Empire, London.
Goetze 1928	A.Goetze	“Das Hethiter-Reich”, <i>AO 27/2</i> , 24-45.
Goetze 1930	A.Goetze	“Bemerkungen zu dem Hethitischen Text”, <i>RHA 1</i> , 18-30.
Goetze 1940	A.Goetze	Kizzuwatna and the Problem of Hittite Geography, New Haven.
Goetze 1946	A.Goetze	“Hurrians and Subarians”, <i>JNES 5</i> , 165-168
Goetze 1957	A.Goetze	Kulturgeschichte Kleinasiens, München,
Goetze 1967	A.Goetze	Die Annalen des Mursilis, Dramstadt.
Goetze 1975 _a	A.Goetze	“The Struggle for the Domination of Syria (1400-1300 B.C.)”, <i>CAH II/2</i> , 1-20.
Goetze 1975 _b	A.Goetze	“Anatolia from Shuppiluliumash to the Egyptian War of Muwatallish”, <i>CAH II/2</i> , 117-129.
Goldman 1937	H. Goldman	“Excavations at Gözlu Kule, Tarsus 1936”, <i>AJA 41</i> , 262-286.

Goldman 1938	H. Goldman	“Excavations at Gözlü Kule, Tarsus 1937”, <i>AJA</i> 42, 30-54.
Goldman 1940	H. Goldman	“Excavations at Gözlü Kule, Tarsus 1938”, <i>AJA</i> 44, 60-86.
Grousset 2005	R. Grousset	Başlangıcından 1071’e Ermenilerin Tarihi, Çev. S. Dolanoğlu, İstanbul.
Gurney 1948	O.R. Gurney	“Mita of Pahhuwa”, <i>AAA XXVIII</i> , 32-47.
Gurney 1973 _a	O.R. Gurney	“Anatolia c. 1750-1600 B.C.”, <i>CAH II /1</i> , 228-255.
Gurney 1973 _b	O.R. Gurney	“Anatolia c. 1600-1380 B.C.”, <i>CAH II /1</i> , 659-685..
Günbattı 1996	C. Günbattı	“Two New Tablets Throwing Light on the Relations Between Anatolian Kings and Assyrian Merchants in the Period of the Assyrian Colonies”, <i>Archivum Anatolicum</i> 2, Ankara, 25-37.
Günbattı 1997	C. Günbattı	“Kültepe’den Akadlı Sargon’a ait bir Tablet”, <i>Archivum Anatolicum</i> 3, Ankara, 131-155.
Güneri 1987	S. Güneri	“Erzurum ve Çevresindeki Höyüklerin Yüzeysel Araştırması”, <i>AST V/II</i> , 54-76.
Güneri 1992	S. Güneri	“Doğu Anadolu’da Yeni Gözlemler”, <i>TAD</i> 30, Ankara, 149-195.
Güneri 2002	S. Güneri	“1987 Erzurum-Sos Höyük Kazıları ve 1985-1997 Yılları Arasında Erzurum Çevresinde Yapılan Arkeolojik Çalışmalar Işığında, Son Tunç-Erken Demir Çağında Doğu Anadolu-Kafkasya-Orta Asya Arasındaki Kültürel İlişkiler”, <i>OLBA V</i> , Mersin, 1-58.
Gündüzalp 1986	N. Gündüzalp	“İçdoğu Karadeniz Bölgesinden Prehistorik Buluntular”, <i>TTKong.</i> 9, Ankara, 49-54.
Gürsoy 1974	C. Gürsoy	“Türkiye’nin Tabii Yolları”, <i>Türk Coğrafya Dergisi</i> 26, 24-30.
Güterbock 1943	H.G.Güterbock	“Etilerde Tarih Yazıcılığı”, <i>TT Kong.</i> 2, Ankara, 177-181.
Güterbock 1956	H.G.Güterbock	“The Deeds of Suppiluliuma as Told by his Son, Mursili II”, <i>JCS</i> X, 41-68, 75-98, 107-130.
Güterbock 1961	H.G.Güterbock	“The North-Central Area of Hittite Anatolia” <i>JNES</i> XX, 85-97.
Güterbock 1967	H.G.Güterbock	“Siegel aus Boğazköy”, <i>AFO Beiheft</i> 7, Osnabrück.
HChI	F.W. König	Handbuch der Chaldischen Inschriften Graz, 1955-1957.

Hanfmann 1951	G.M.A.Hanfmann	“The Bronze Age in the Near East: A Review Article”, <i>AJA</i> 55/4, 355-365.
Harmankaya 1993	S.Harmankaya	“Tülintepe Höyüğü (Elazığ) Maden Buluntuları”, <i>ArkST VIII</i> , Ankara, 369-379.
Harmankaya- Erdoğu 2002	S.Harmankaya- B.Erdoğu	TAY, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4 A-B, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Arslantepe	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Arslantepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Boğazköy/ Hattuşa	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Boğazköy/Hattuşa”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Büyüktepe (Bayburt)	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Büyüktepe (Bayburt)”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Çimentepe	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Çimentepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_b, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Dere Mahallesi/ Horoztepe	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Dere Mahallesi/Horoztepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Gözlükule (Tarsus)	S.Harmankaya B.Erdoğu	“Gözlükule (Tarsus)”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri IV, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Güzelova	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Güzelova”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Hisarlık /Troia	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Hisarlık/Troia”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.

Harmankaya- Erdoğu 2002 Karaçayır Mevkii II	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Karaçayır Mevkii II”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_b, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Karataş/ Semayük	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Karataş/Semayük”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Karaz	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Karaz”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Korucutepe	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Korucutepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Limantepe	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Limantepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Pulur	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Pulur (Erzurum)”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Sos Höyük	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Sos Höyük”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Erdoğu 2002 Tepecik/ Makaraz Tepe	S.Harmankaya- B.Erdoğu	“Tepecik/Makaraz Tepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 4_a, İlk Tunç</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996	S.Harmankaya- O.Tanındı	TAY, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Ağzıaçık	S.Harmankaya- O.Tanındı	“Ağzıaçık”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Anı Çevresi	S.Harmankaya- O.Tanındı	“Anı Çevresi ”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/Epipaleolitik</i> , İstanbul.

Harmankaya- Tanındı 1996 Baladız/Baradız	S.Harmankaya- O.Tanıdı	“Baladız/Baradız”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Belbaşı	S.Harmankaya- O.Tanıdı	“Belbaşı”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Borluk Deresi	S.Harmankaya- O.Tanıdı	“Borluk Deresi”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Cilavuz/Susuz	S.Harmankaya- O.Tanıdı	“Cilavuz/Susuz”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Erzurum- Hasankale	S.Harmankaya- O.Tanıdı	“Erzurum-Hasankale”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya Tanındı 1996 Gez Alanı	S.Harmankaya- O.Tanıdı	“Gez Alanı” <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Karain	S.Harmankaya- O.Tanıdı	“Karain”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya Tanındı 1996 Killiğin Mağarası	S.Harmankaya- O.Tanıdı	“Killiğin Mağarası” <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Tekeköy/ Fındıcak	S.Harmankaya O.Tanıdı	“Tekeköy/Fındıcak”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Tombultepe	S.Harmankaya O.Tanıdı	“Tombultepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı 1996 Yazılıkaya	S.Harmankaya- O.Tanıdı	“Yazılıkaya”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.

Harmankaya- Tanındı 1996 Yarımburgaz	S. Harmankaya- O. Tanındı	“Yarımburgaz”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 1, Paleolitik/ Epipaleolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998	S. Harmankaya- O. Tanındı- M. Özbaşaran	TAY, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Alacahöyük	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Alacahöyük”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Alishar	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Alishar”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Beycesultan	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Beycesultan”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik</i> , İstanbul
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Can Hasan I	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Can Hasan I”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Değirmentepe	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Değirmentepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik</i> , İstanbul
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Dündartepe	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Dündartepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Gözlükule	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Gözlükule”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik</i> , İstanbul.
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Gundulak	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Gundulak”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik</i> , İstanbul.

Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Hacılar	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Hacılar”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik, İstanbul.</i>
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 İkiztepe	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“İkiztepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik, İstanbul.</i>
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Karaz	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Karaz”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik, İstanbul.</i>
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Kuruçay	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Kuruçay”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik, İstanbul.</i>
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Norşuntepe	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Norşuntepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik, İstanbul.</i>
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Tilmen Höyük	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Tilmen Höyük”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik, İstanbul.</i>
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Tülintepe	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Tülintepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik, İstanbul.</i>
Harmankaya- Tanındı- Özbaşaran 1998 Yumuktepe	S.Harmankaya- O.Tanıdı- M.Özbaşaran	“Yumuktepe”, <i>Türkiye Arkeolojik Yerleşmeleri 3, Kalkolitik, İstanbul.</i>
Hauptmann 1970 _a	H. Hauptmann	“Norşun-Tepe 1968 Kazıları Ön Raporu”, <i>Keban Projesi 1968 Yaz Çalışmaları</i> , 103-113, Ankara.
Hauptmann 1970 _b	H. Hauptmann	“Die Grabungen auf dem Norşun Tepe 1969”, <i>TAD 18/2</i> , 111-121.
Hauptmann 1971 _a	H. Hauptmann	“Recent Archaeological Research in Turkey: Norşun Tepe 1970”, <i>AS XXI</i> , 19-21.

Hauptmann 1971 _b	H. Hauptmann	“Norşun Tepe Kazısı, 1969”, <i>Keban Projesi 1969 Çalışmaları</i> , Ankara, 71-79.
Hauptmann 1972 _a	H. Hauptmann	“Recent Archaeological Research in Turkey: Norşun Tepe 1971” <i>AS XXII</i> , 25-27.
Hauptmann 1972 _b	H. Hauptmann	“Norşun Tepe Kazısı, 1970”, <i>Keban Projesi 1970, Çalışmaları</i> , Ankara, 87-101.
Hauptmann 1973	H. Hauptmann	“Recent Archaeological Research in Turkey: Norşuntepe, 1972”, <i>AS 23</i> , Ankara, 49-52.
Hauptmann 1974 _a	H. Hauptmann	“Norşun Tepe Kazıları, 1971”, <i>Keban Projesi 1971 Çalışmaları</i> , Ankara, 71-85.
Hauptmann 1974 _b	H. Hauptmann	“Die Grabungen auf dem Norşun Tepe 1972. Bericht über die 5. Kampagne”, <i>TAD 21/1</i> , Ankara, 59-73.
Hauptmann 1975	H. Hauptmann	“Recent Archaeological Research in Turkey: Norşuntepe, 1975”, <i>AS 25</i> , Ankara, 35-38.
Hauptmann 1976 _a	H. Hauptmann	“Die Grabungen auf dem Norşun Tepe 1973. Bericht über die 6. Kampagne”, <i>TAD 23/1</i> , Ankara, 65-86.
Hauptmann 1976 _b	H. Hauptmann	“Norşun Tepe Kazıları, 1972”, <i>Keban Projesi 1972 Çalışmaları</i> , Ankara, 41-59.
Hauptmann 1979 _a	H. Hauptmann	“Norşun Tepe Kazıları, 1973”, <i>Keban Projesi 1973 Çalışmaları</i> , Ankara, 43-60.
Hauptmann 1979 _b	H. Hauptmann	“Kalkolitik Çağ’dan İlk Tunç Çağı’nın Bitimine Kadar Norşun Tepe’de Yerleşmenin Gelişimi”, <i>TT Kong. 8</i> , Ankara, 55-64.
Hauptmann 1982	H. Hauptmann	“Norşun Tepe Kazıları, 1974”, <i>Keban Projesi 1974 Çalışmaları</i> , Ankara, 13-40.
Herodotos	Herodotos	Herodotos Tarihi, Çev. M. Ökmen, İstanbul, 1991.
Honigman 1970	E. Honigman	Bizans Devletinin Doğu Sınırı, Çev. F. Işıltan, İstanbul.
Hood 1951	S. Hood	“Excavations at Tabara el Akrad”, <i>AS 1</i> , 113-145.
Hopkins 2003	L. Hopkins	Archaeology at the North-East Anatolian Frontier VI, An Ethnoarchaeological Study of Sos Höyük and Yiğittaşı Village, Paris.
Hulin 1960	P.Hulin	“New Urartian Inscriptions Stones at Anzaf”, <i>AS X</i> , 205-207.
Işık 1987	F.Işık	“Şirinlikale, Eine unbekannte Urartäische Burg und Beobachtungen zu den Feldsdenkmälern eines schöpferischen Bergvolks Ostanatoliens”, <i>Bulleten LI-200</i> , 497-534.

Işık 2001	A. Işık	Antik Kaynaklarda Karadeniz Bölgesi, Ankara.
İplikçioğlu 1990	B. İplikçioğlu	Eskiçağ Tarihinin Anahatları I, Marmara Üniversitesi Yayınları No: 486, Fen-Edebiyat Fakültesi Yayınları No: 20, İstanbul.
İplikçioğlu 1997	B. İplikçioğlu	Eskibatu Tarihi I, Giriş, Kaynaklar, Bibliyografya, Ankara.
İzbırak 1984	R. İzbırak	Türkiye, İstanbul.
Jahukyan 1961	G. B. Jahukyan	"The Hayasa Language and its Relation to the Indo-European Languages" <i>Archiv Orientalni</i> 29/3, 353-495.
Kansu 1939	Ş.A.Kansu	"Türk Tarih Kurumu'nun Prehistorik Araştırmaları", <i>Belleten</i> 3/9, 93-97.
Kansu 1943 _a	Ş.A.Kansu	"Anadolu'da Yeni Paleolitik Buluntular", <i>DTCFD</i> 1/5, 189-191.
Kansu 1943 _b	Ş.A.Kansu	"Ankara ve Civarının Prehistoryasında Yeni Buluşlar", <i>TTKong.</i> 2, Ankara, 35-48.
Kansu 1944	Ş.A.Kansu	"Anadolu'da Mezolitik Kültür Buluntuları", <i>DTCFD</i> 2/5, 673-682.
Kansu 1960	Ş.A.Kansu	"İstanbul ve Trakya Bölgesinde Tarih Öncesi Araştırmaları", <i>Belleten</i> 24, 708-710.
Kansu 1961	Ş.A.Kansu	"Haberler: İstanbul-Trakya Bölgesinde Tarihöncesi Araştırmaları", <i>Belleten</i> 25, 519-520.
Kansu 1963	Ş.A.Kansu	"Marmara Bölgesi'nde ve Trakya'da Prehistorik İskan Tarihi Bakımından Araştırmalar (1959-1962)", <i>Belleten</i> 27/108, 657-671.
Kansu 1964	Ş.A.Kansu	"Marmara Bölgesi'nde ve Trakya'da Prehistorik İskan Tarihi Bakımından Araştırmalar", <i>Atatürk Konferansları I</i> , Ankara, 205-213.
Kansu 1965	Ş.A.Kansu	"Haberler-Kazılar: Marmara ve Trakya Bölgesinde Tarih Öncesi Araştırmaları", <i>Belleten</i> 29, 547-548.
Kansu 1966	Ş.A.Kansu	"Haberler-Kazılar: Marmara ve Trakya Bölgesinde Tarih Öncesi Araştırmaları", <i>Belleten</i> 30/119, 491-492.
Kansu 1972	Ş.A.Kansu	"Yarımburgaz (Küçükçekmece-İstanbul) Mağarasında Türk Tarih Kurumu Adına Yapılan Prehistorya Araştırmaları ve Tuzla Kalkolitiğinde Yeni Gözlemler", <i>TT Kong</i> 7, Ankara, 22-32.
Kansu 1977	Ş.A.Kansu	"Marmara ve Trakya Bölgesi'nde Tarih Öncesi Araştırmaları", <i>Belleten</i> 41, 628-630.
Karadeniz 1997	H.B. Karadeniz	"Bayburt Adı Hakkında" <i>Türk Dünyası Tarih Dergisi</i> 127 (Temmuz 1997), İstanbul, 6-8.

Kavtaradze 2004	G.L.Kavtaradze	“The Chronology of The Caucasus During The Early Metal Age Observations From Central Trans-Caucasus”, <i>Ancient Near Eastern Studies A View From The Highlands Archaeological Studies in Honour of Charles Burney</i> , Edited by A. Sagona., Peeters, 539-556.
Kleiner- Hauptmann 1973	G.Kleiner- H.Hauptmann	“Norşun Tepe 1971” <i>AS XXIII</i> , 1973, Special Number Aşvan 1968–1972, 49–55.
Kınal 1947	F. Kınal	“Şuppiluliuma’nın Suriye Seferleri”, <i>Bulleten XI /41</i> , 1-13.
Kınal 1953	F. Kınal	Arzava Memleketlerinin Mevkii ve Tarihi, Ankara.
Kınal 1954	F. Kınal	“Doğu ve Güney-doğu Anadolu’da Tetkik Gezisi Raporu”, <i>DTCFD XII /1-2</i> , 77-89.
Kınal 1971	F. Kınal	“Hitit Devletleri için Kuzey Suriye’nin Önemi”, <i>Ata Konf. IV</i> , Ankara, 4-13.
Kınal 1991	F. Kınal	Eski Anadolu Tarihi, Ankara.
Kırzioğlu 1976	M.F. Kırzioğlu	Osmanlının Kafkas Ellerini Fethi, Ankara.
Kırzioğlu 1984	M.F. Kırzioğlu	“Selçuklu Fetihlerinden (1064–1071) Önce Doğu Anadolu Türk Boy ve Oymaklarından Kalma Dağ ve Su Adları” Türk Yer Adları Sempozyumu Bildirileri (11–13 Eylül 1984) Kültür ve Turizm Bakanlığı Millî Folklor Dairesi Yayınları: 60, Seminer, Kongre Bildirileri Dizisi: 17, Ankara, 75–95.
Kırzioğlu 1992	M.F. Kırzioğlu	Yukarı Kür ve Çoruk Boylarında Kıpçaklar, Ankara.
Kinneir 1818	J.M. Kinneir	Journey Through Asia Minor, Armenia and Koordistan, in the Years 1813 and 1814; with Remarks on the Marches of Alexander, and Retreat of the Ten Thousand, London.
Klein 1974	J.F.Klein	“Urartian Hieroglyphie Inscriptions From Altıntepe”, <i>AS XXIV</i> , 77-94.
Kleiss 1979	W.Kleis	Bastam I: Ausgrabungen in den Urartaischen Anlagen 1972-1975, Berlin.
Kleiss 1988	W.Kleis	Bastam II: Ausgrabungen in den Urartaischen Anlagen 1977-1978, Berlin.
Koçhan- Karaosmanoğlu Can 2005	N. Koçhan- M.Karaosmanoğlu- B. Can	“Erzurum Çevresinde Eskiçağ Yerleşmeleri”, <i>Arkeoloji, Anadolu ve Avrasya 2005/1</i> , 3-14.

Koday 1999	Z. Koday	“Çoruh Vadisinde Zeytin Alanları”, <i>Türk Coğrafya Dergisi</i> Sayı 34, İstanbul, 263–282.
Konukçu 1992	E. Konukçu	Selçuklulardan Cumhuriyete Erzurum, Ankara.
Konyalı 1960	İ.H. Konyalı	Abideleri ve Kitabeleri ile Erzurum Tarihi, Erzurum Tarihini Araştırma ve Tanıtma Derneği Yayınları: 2, İstanbul.
Korfmann 1989	M. Korfmann	“1987 Yılı Beşik-Sivritepe, Beşik-Koyu ve Troia Çalışmaları”, <i>KST XI/I</i> , 323-330.
Korfmann 1992	M. Korfmann	“Troia Çalışmaları 1989-90”, <i>KST XIII/I</i> , 423-446.
Korfmann 1993	M. Korfmann	“1991 Yılı Troya Çalışmaları”, <i>KST XIV/I</i> , 381-406.
Korfmann 1994	M. Korfmann	“Troia 1992 Kazı Çalışmaları”, <i>KST XVI/I</i> , 325-360.
Korfmann 1995	M. Korfmann	“1993 Yılı Troia Çalışmaları”, <i>KST XVII/I</i> , 239-262.
Korfmann 1996 _a	M. Korfmann	“Troia 1994 Kazı Çalışmaları”, <i>KST XVIII/I</i> , 283-303.
Korfmann 1996 _b	M. Korfmann	“Çanakkale Boğazı’nda Troia Kalesi ve Aşağı Kenti: Denizlerin ve Karaların Birleştiği Yerdeki Savaş ve Barış Kenti”, <i>Tarihten Günümüze Anadolu’da Konut ve Yerleşme</i> , İstanbul, 83-98.
Korfmann 1997	M. Korfmann	“Troia 1995 Kazıları”, <i>KST XVIII/I</i> , 213-229.
Korfmann 1998	M. Korfmann	“1996 Troia Kazı Sonuçları”, <i>KST XIX/I</i> , 427-453.
Korfmann 1999	M. Korfmann	“1997 Troia Kazıları”, <i>KST XX/I</i> , 357-370.
Korfmann 2000	M. Korfmann	“1998 Troia Kazı Sonuçları”, <i>KST XXI/I</i> , 287-298.
Korfmann 2001 _a	M. Korfmann	“Troya 1999 Kazıları”, <i>KST XXI/I</i> , 279-288.
Korfmann 2001 _b	M. Korfmann	“Troia Düş ve Gerçek, Konuya Giriş”, <i>Düş ve Gerçek Troia</i> , İstanbul, 4-23.
Korfmann 2002	M. Korfmann	“Troia-Anadolu: Geleceği olan Geçmiş”, <i>Troya, Efsane ile Gerçek Arası Bir Kente Yolculuk</i> , İstanbul, 14-31.
Koşay 1941	H.Z. Koşay	“Türk Tarih Kurumu Alacahöyük Hafriyatı, 1940 Çalışmaları ve Neticeleri”, <i>Bellekten</i> 5/17-18, 1-8.

Koşay 1943	H.Z. Koşay	“Türk Tarih Kurumu Tarafından Alacahöyük’te Yapılan Hafriyatta Elde Edilen Neticeler”, <i>TTKong. 2</i> , Ankara, 21-32.
Koşay 1948 _a	H.Z. Koşay	“Karaz Sondajı”, <i>TTKong 3</i> , 165-169.
Koşay 1948 _b	H.Z. Koşay	“Alaca-Höyük Hafriyatının Son Safhası”, <i>TTKong 3</i> , Ankara, 169-177.
Koşay 1952	H.Z. Koşay	“Alacahöyük ve Güllücek Kazılarının Sonuçları”, <i>TTKong. 4</i> , Ankara, 364-367.
Koşay 1962	H.Z.Koşay	“Pulur Kazısı, 1960”, <i>TAD 11</i> , Ankara, 25-28.
Koşay 1963	H.Z. Koşay	“Alaca Höyük ve Güllücek Buluntularına Göre Anadolu ve Balkanlar Prehistuvarı Arasındaki İdentite ve Diversite’ler”, <i>Belleten 27/106</i> , 297-304.
Koşay 1964	H.Z. Koşay	“Pulur ve Güzelova (Erzurum Araştırmaları)” <i>Atatürk Konferansları I</i> , Ankara, 91-94.
Koşay 1972	H.Z.Koşay	“Hitit Tapınağı Şamuha Nerededir?”, <i>Belleten XXXVI</i> , 461-468.
Koşay 1974	H.Z.Koşay	“Erzurum ve Çevresinin Dip Tarihi (Prehistor ve Protohistuvarı)”, <i>Atatürk Üniversitesi 50. Yıl Armağanı Cilt I</i> , Erzurum.
Koşay 1984	H.Z.Koşay	Erzurum ve Çevresinin Dip Tarihi, Ankara.
Koşay- Hauptmann 1971	H.Z.Koşay- H.Hauptmann	“Norşun Tepe 1970”, <i>AS XXI</i> , 1971, 19-21.
Koşay-Turfan 1959	H.Z.Koşay K.Turfan	“Erzurum-Karaz Kazısı Raporu”, <i>Belleten 23/91</i> , Ankara, 349-413,
Koşay-Vary 1964	H.Z.Koşay-H.Vary	Pulur Kazısı, 1960 Mevsimi Çalışmaları Raporu, Ankara.
Koşay-Vary 1967	H.Z.Koşay-H.Vary	Güzelova (Tufanç) Erzurum Kazısı 1961, Ankara
Ksenophon	Ksenophon	Anabasis (Onbinlerin Dönüşü), Çev. T.Gökçöl, İstanbul, 1998.
Kökten 1943 _a	İ.K. Kökten	“Doğu Anadolu Kars Bölgesinin Tarih Öncesi Araştırmalarına Dair İl Not”, <i>DTCFD 1/2</i> , 119-121.
Kökten 1943 _b	İ.K. Kökten	“Kars’ın Tarihöncesi Hakkında İlk Kısa Rapor”, <i>Belleten 7/27</i> , 601-613.
Kökten 1944 _a	İ.K. Kökten	“Kuzey-Doğu Anadolu Prehistoryasında Bayburt ve Çevresinin Yeri”, <i>DTCFD 3/5</i> , 465-484.

Kökten 1944 _b	İ.K. Kökten	“Orta, Doğu ve Kuzey Anadolu’da Yapılan Tarih Öncesi Araştırmalar”, <i>Belleten</i> 8/32, 659-680.
Kökten 1946	İ.K. Kökten	Haberler-Kazılar: “Orta, Doğu ve Güney-Doğu Anadolu’da Tarih Öncesi Araştırmaları”, <i>Belleten</i> 10 /38, 224.
Kökten 1947 _a	K.Kökten	“1946 Yılı Tarihöncesi Araştırmaları. Antalya, Diyarbakır, Urfa, Gaziantep Çevreleri Haberler”, <i>Belleten</i> 12/45, 161-163.
Kökten 1947 _b	İ.K. Kökten	“Bazı Prehistorik İstasyonlar Hakkında Yeni Gözlemler”, <i>DTCFD</i> 5/1-5, 223-236.
Kökten 1947 _c	K.Kökten	“1945 Yılında Türk Tarih Kurumu Adına Yapılan Tarih Öncesi Araştırmaları”, <i>Belleten</i> 11/43, 431-472.
Kökten 1948	İ.K. Kökten	“Kars’ın Tarih Öncesi”, <i>TT Kong.</i> 3, 194-204.
Kökten 1949	İ.K. Kökten	“1949 Yılı Tarihöncesi Araştırmaları Hakkında Kısa Rapor”, <i>Belleten</i> 13/52, 811-829.
Kökten 1951	İ.K. Kökten	“Kuzey-Batı Anadolu’nun Tarih Öncesi Hakkında Yeni Gözlemler”, <i>DTCFD</i> 9/3, 201-213.
Kökten 1952	İ.K. Kökten	“Anadolu Prehistorik Yerleşme Yerleri ve 1944-1948 Yıllarında Yapılan Tarih Öncesi Araştırmaları”, <i>TT Kong.</i> 4, 195-209.
Kökten 1953	İ.K. Kökten	“1952 Yılında Yaptığım Tarih Öncesi Araştırmaları Hakkında”, <i>DTCFD</i> 11/2-4, 177-211.
Kökten 1955	İ.K. Kökten	“Antalya’da Karain Mağarasında Yapılan Prehistorya Araştırmalarına Toplu Bir Bakış”, <i>Belleten</i> 19/75, 271-283.
Kökten 1957	İ.K. Kökten	“Antalya’da Karain Mağarasında Yapılan Tarih Öncesi Araştırmalarına Toplu Bir Bakış”, <i>TAD</i> 7/1, Ankara, 46-48,
Kökten 1960	İ.K. Kökten	“Anadolu-Maraş Vilayetinde Tarihten Dip Tarihe Gidiş”, <i>TAD</i> 10/1, Ankara, 47-48,
Kökten 1962 _a	İ.K. Kökten	“Maraş ve Antalya Vilayetinde Süreli Dip Tarih Araştırmaları Hakkında Kısa Rapor”, <i>TAD</i> XI /1, Ankara, 40-41,
Kökten 1962 _b	İ.K. Kökten	“Ein Kurzer Bericht über Dauernde Untersuchungen der Urgeschichte in Maraş und Antalya”, <i>TAD</i> XI /1, 42-44
Kökten 1971 _a	İ.K. Kökten	“Keban Baraj Gölü Alanında Taş Devri Araştırmaları, 1969”, <i>Keban Projesi 1969 Çalışmaları</i> , Ankara, 13-22,
Kökten 1971 _b	İ.K. Kökten	“Keban Barajı Gölü Çevresinde Taş Devri Buluntuları, 1969”, <i>Atatürk Konferansları IV-1970</i> , Ankara, 125-132,

Kökten 1972	İ.K. Kökten	“Keban Baraj Gölü Alanında Taş Devri Araştırmaları, 1970”, <i>Keban Projesi 1970 Çalışmaları</i> , Ankara, 1-2,
Kökten 1974	İ.K. Kökten	“Keban Baraj Gölü Alanında Dip Tarih Araştırmaları, 1971”, <i>Keban Projesi 1971 Çalışmaları</i> , 1-5, Ankara.
Kökten 1975	İ.K. Kökten	“Kars ve Çevresinde Dip Tarih Araştırmaları Yazılıkaya Resimleri”, <i>Atatürk Konferansları V</i> , Ankara, 95-104,
Kökten 1976	İ.K. Kökten	“Keban Baraj Gölü Alanında Taş Devri Araştırmaları, 1972”, <i>Keban Projesi 1972 Çalışmaları</i> , Ankara, 1-3,
Kökten et al 1945	İ.K. Kökten- N. Özgüç- T. Özgüç	“1940 ve 1941 Yılında Türk Tarih Kurumu Adına Yapılan Samsun Bölgesi Kazıları Hakkında İlk Kısa Rapor”, <i>Belleten 9/35</i> , 361-400, Ankara.
Köroğlu 2000	K.Köroğlu	“Urartu Krallığı’nın Kuzey Yayılımı ve Qulha Ülkesinin Tarihi Coğrafyası”, <i>Belleten LXIV /241</i> , 717-748.
Köroğlu 2005	K.Köroğlu	“The Northern Border of the Urartian Kingdom”, <i>Anatolian Iron Ages 5</i> , 99-106.
Köse 1991	A. Köse	İspir ve Çevresinin Bölgesel Coğrafya Etüdü, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, (Basılmamış Doktora Tezi) Erzurum.
Lamb 1954	W. Lamb	“The Culture of North-east Anatolia and its Neighbours”, <i>AS IV</i> , 21-32.
Lambert 1961	W.G.Lambert	“Sultantepe Tablets. VIII. Shalmaneser in Ararat” <i>AS XI</i> , 145-158.
LAR I-II	D.D.Luckenbill	Ancient Records of Assyria and Babilonya I-II (ARAB I-II), New York, 1968.
Laroche 1966	E. Laroche	Les Noms des Hittites, Paris.
Laroche 1971	E. Laroche	Catalogue des Textes Hittites, Paris.
Lehmann-Haupt 1931	C.F.Lehmann- Haupt	Armenien Einst und Jetzt II-2, Berlin.
Lloyd 1956	S.LLloyd	Early Anatolia, London.
Lloyd 1957	S. Lloyd	“Beycasultan Excavations 1956”, <i>TAD 7/1</i> , 42-43.
Lloyd 1958	S. Lloyd	“Beycasultan Excavations 1957”, <i>TAD 8/1</i> , 12-13.
Lloyd 1967	S. Lloyd	Early Highlands Peoples of Anatolia, London.

Lloyd 1998	S. Lloyd	Türkiye'nin Tarihi, Çev. E. Varinlioğlu, Ankara.
Lloyd- Mellaart 1955	S. Lloyd- J. Mellaart	"Beycesultan Excavations: First Preliminary Report", <i>AS</i> 5, 39-92
Lloyd- Mellaart 1956	S. Lloyd- J. Mellaart	"Beycesultan Excavations: Second Preliminary Report", <i>AS</i> 6, 101-135.
Lloyd- Mellaart 1957	S. Lloyd- J. Mellaart	"An Early Bronze age Shrine at Beycesultan", <i>AS</i> 7, 27-36.
Lloyd- Mellaart 1958	S. Lloyd- J. Mellaart	"Beycesultan Excavations", <i>AS</i> 8, 93-125.
Lloyd- Mellaart 1959	S. Lloyd- J. Mellaart	"Beycesultan Excavations", <i>AS</i> 9, 35-50.
Maisels 1999	C.K. Maisels	Uygarlığın Doğuşu, Ankara.
Maisler et al 1952	B. Maisler- M. Stekelis- M. Avi-Yonah	"The Excavations at Beth Yerah (Khirbet el-Kerak) 1944-1946" <i>Israel Exploration Journal Volume 2</i> , Jerusalem, 165-173.
Maxwell- Hyslop 1974	K.R. Maxwell- Hyslop	"Assyrian Sources Of Iron A Preliminary Survey of Historical and Geographical Evidence" <i>IRAQ XXXVI</i> , 139-153.
Mayer-Garstang 1923	L.A. Mayer- J. Garstang	Index of Hittites Names, London.
Mellaart 1954	J. Mellaart	"Preliminary Report on Survey of Pre-classical Remains in Southern Turkey", <i>AS</i> 4, 175-240.
Mellaart 1957	J. Mellaart	"Anatolian Chronology in the Early and Middle Bronze Age", <i>AS</i> 7, London, 55-88.
Mellaart 1958 _a	J. Mellaart	"The End of the Early Bronze Age in Anatolia and Aegean", <i>AJA</i> 62, 9-33,
Mellaart 1958 _b	J. Mellaart	"Excavations at Hacilar. First Preliminary Report", <i>AS</i> 8, 127-156.
Mellaart 1959 _a	J. Mellaart	"Excavations at Hacilar. Second Preliminary Report, 1958", <i>AS</i> 9, 51-65.
Mellaart 1959 _b	J. Mellaart	"Hacilar-Burdur Excavations 1958", <i>TAD</i> 9/1, Ankara, 23-24.
Mellaart 1959 _c	J. Mellaart	"Archaeology in Asia Minor", <i>AJA</i> 63, 63-85.

Mellaart 1960 _a	J. Mellaart	“Excavations at Hacilar. Third Preliminary Report 1959”, <i>AS 10</i> , 83-104.
Mellaart 1960 _b	J. Mellaart	“Excavations at Hacilar. 1959”, <i>TAD 10 /1</i> , Ankara, 67-68.
Mellaart 1961	J. Mellaart	“Excavations at Hacilar. Fourth Preliminary Report 1960”, <i>AS 11</i> , 39-75.
Mellaart 1962	J. Mellaart	“Excavations at Hacilar. 1960”, <i>TAD 11 /1</i> , Ankara, 29-34.
Mellaart 1971	J. Mellaart	“Anatolia, 4000-2300 B.C.”, <i>CAH 1/2</i> , 363-406.
Mellink 1961	M.J.Mellink	“Archaeology in Asia Minor”, <i>AJA 65</i> , 37-52.
Mellink 1963	M.J.Mellink	““Archaeology in Asia Minor”, <i>AJA 67</i> , 173-190.
Mellink 1964	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük in Lycia, 1963”, <i>AJA 68</i> , 269-278.
Mellink 1965 _a	M.J.Mellink	“Report on the First Campaign of Excavations at Karataş, Semayük September 15-November 17, 1963”, <i>TAD 13/1</i> , Ankara, 97-102.
Mellink 1965 _b	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük, 1964”, <i>TAD 13/2</i> , Ankara, 49-57.
Mellink 1965 _c	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük in Lycia, 1964”, <i>AJA 69</i> , 241-251.
Mellink 1966	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük in Lycia, 1965”, <i>AJA 70</i> , 245-257.
Mellink 1967 _a	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük, 1965”, <i>TAD 14/1-2</i> , Ankara, 223-230.
Mellink 1967 _b	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük in Lycia, 1966”, <i>AJA 71</i> , 251-267.
Mellink 1968 _a	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük, 1966”, <i>TAD 15/2</i> , Ankara, 73-80.
Mellink 1968 _b	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük, 1967”, <i>TAD 16/1</i> , Ankara, 107-112.
Mellink 1968 _c	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük in Lycia, 1967”, <i>AJA 72</i> , 243-259.
Mellink 1969 _a	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük, 1968”, <i>TAD 17/2</i> , Ankara, 154-150.

Mellink 1969 _b	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük in Lycia, 1968”, <i>AJA</i> 73, 319-331.
Mellink 1970 _a	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük 1969”, <i>TAD</i> 18/2, Ankara, 137-139.
Mellink 1970 _b	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı in Lycia, 1969”, <i>AJA</i> 74, 245-253.
Mellink 1971	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı in Lycia, 1970”, <i>AJA</i> 75, 245-255.
Mellink 1972 _a	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı 1970”, <i>TAD</i> 19/1, Ankara, 157-168.
Mellink 1972 _b	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı in Lycia, 1971”, <i>AJA</i> 76, 257-269.
Mellink 1973	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı in Lycia, 1972”, <i>AJA</i> 77, 293-303.
Mellink 1974 _a	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı 1971”, <i>TAD</i> 20/2, Ankara, 155-166.
Mellink 1974 _b	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı 1972”, <i>TAD</i> 21/1, Ankara, 125-132.
Mellink 1974 _c	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı 1974”, <i>TAD</i> 23/1, Ankara, 87-92.
Mellink 1974 _d	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı in Lycia, 1973”, <i>AJA</i> 78, 351-359.
Mellink 1975 _a	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı 1974”, <i>TAD</i> 22/1, Ankara, 71-78.
Mellink 1975 _b	M.J.Mellink	“Excavations at Karataş-Semayük and Elmalı in Lycia, 1974”, <i>AJA</i> 79, 349-355.
Mellink 1980	M.J.Mellink	“Archaeology in Asia Minor”, <i>AJA</i> 84, 501-518, New Jersey.
Mellink 1981	M.J.Mellink	“Archaeology in Asia Minor”, <i>AJA</i> 85, 463-479.
Mellink 1982	M.J.Mellink	“Archaeology in Asia Minor”, <i>AJA</i> 86, 557-576.
Mellink 1983	M.J.Mellink	“Archaeology in Asia Minor”, <i>AJA</i> 87, 427-442.
Mellink 1984	M.J.Mellink	“Archaeology in Asia Minor”, <i>AJA</i> 88, 441-459.
Mellink 1988	M.J.Mellink	“Work at Elmalı and Semayük-Karataş, 1986”, <i>KST</i> IX, 21-26.

Mellink 1991	M.J.Mellink	“Karataş and the Megaron Problem”, <i>KST XII/1</i> , 269-270.
Mellink 1992	M.J.Mellink	“Building Materials in Early Bronze Age Karataş”, <i>KST XIII/1</i> , 377-378.
Memiş 1989	E.Memiş	Eskiçağ Türkiye Tarihi, Konya,
Memiş 1990 _a	E.Memiş	Tarihi Coğrafyaya Giriş, Konya.
Memiş 1990 _b	E.Memiş	“M.Ö. 2. Binyılda Hitit-Gaşka Münasebetleri”, <i>İkinci Tarih Boyunca Karadeniz Kongreleri (Uluslar arası I, 1-3 Haziran 1988)</i> , Samsun, 103-110.
Memiş 1994	E.Memiş	“Hitit Devletlerinin Batı Anadolu Politikası”, <i>Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi 3</i> , Konya, 367-375.
Memiş 2005	E. Memiş	İskitlerin Tarihi, Konya.
Meyer 1954	E. Meyer	Die Ältesten Geschichtlichen Völker und Kulturen bis zum Sechzehnten Jahrhundert, Nachtrag: Ältere Chronologie Babloniens, Assyriens und Ägyptens I/II, Stuttgart.
Miroğlu 1975	İ. Miroğlu	XVI. Yüzyılda Bayburt Sancağı, İstanbul.
Monte-Tischler 1978	G.F. del Monte- J. Tischler	Die Orts- und Gewässernamen der Hethitischen Texte, Répertoire Geographique des Textes Cuneiformes VI, Wiesbaden.
Munn-Rankin 1973	M.Munn-Rankin	“Assyrian Military Power, 1300-1200 B.C.”, <i>CAH II/2</i> , 274-306.
Murat 1998	L. Murat	“Hitit Dünyasında Gaşgaların Yeri”, <i>III. Uluslar arası Hititoloji Kongresi Bildirileri, Çorum 16-22 Eylül 1996</i> , Ankara, 435-443.
Narimanov 2004	İ. Narimanov	“Archaeological Sites of the Early Bronze Age in North Azerbaijan: A Gazetteer” <i>Ancient Near Eastern Studies A View From The Highlands Archaeological Studies in Honour of Charles Burney</i> , Edited by A. Sagona., Peeters, 467-473.
Naumann 1998	R. Naumann	Eski Anadolu Mimarlığı, Ankara.
Orthmann 1963	W.Orthmann	Frühe Keramik von Boğazköy, Berlin.
Orthmann 1968/69	W.Orthmann	“Eine Urartaische Inschrift in Avnik”, <i>AfO 22</i> , Berlin-Graz, 77-78.

Otten 1969	H. Otten	“Hitit Tarihinin Kaynakları ve Eski Doğu Kronolojisi”, <i>Belleten XXXIII</i> , 359-369.
Öğün 1967	B.Öğün	“Urartu Araştırmalarının Anadolu, Yunanistan ve Etrüsk Tarihi ve Arkeolojisi Bakımından Önemi “, <i>TTKong. VI</i> , 68 vd.
Özdoğan 1982	M.Özdoğan	“Doğu Marmara ve Trakya Araştırmaları”, <i>TAD 26/1</i> , Ankara, 37-49,
Özdoğan 1983	M.Özdoğan	“Trakya ve Doğu Marmara Araştırmaları 1981 Yılı Çalışmaları”, <i>KST IV</i> , 137-142,
Özdoğan 1984	M.Özdoğan	“Doğu Marmara ve Trakya Araştırmaları, 1982”, <i>AraST I</i> , 63-68.
Özdoğan 1985	M.Özdoğan	“1983 Yılı Doğu Marmara ve Trakya Araştırmaları”, <i>AraST II</i> , 221-232.
Özdoğan 1986 _a	M.Özdoğan	“1984 Yılı Trakya ve Doğu Marmara Araştırmaları”, <i>AraST III</i> , 409-420.
Özdoğan 1986 _b	M.Özdoğan	“Trakya Bölgesinde Yapılan Tarihöncesi Araştırmaları”, <i>TTKong. 9</i> , 29-39.
Özdoğan 1988	M.Özdoğan	“1986 Yılı Trakya ve Marmara Bölgesi Araştırmaları”, <i>AraST V</i> , 157-174.
Özdoğan 1990	M.Özdoğan	“Yarımburgaz Mağarası”, <i>TTKong.10</i> , 373-388, Ankara.
Özdoğan 2001	M.Özdoğan	“Yarımburgaz Cave Excavations”, <i>İstanbul University's Contributions to Archaeology in Turkey 1932-2000</i> , 5-7, İstanbul.
Özey 1994	R. Özey	“Bayburt ve çevresinin Coğrafi Özelliklerine Bir Bakış”, <i>Türk Tarihinde ve Kültüründe Bayburt Sempozyumu (23-25 Mayıs 1988)</i> , Ankara, 437-487.
Özger 2001	Y. Özger	Temettüat Defterlerine Göre Bayburt ve Köylerinin Sosyal ve Ekonomik Durumu, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Yüksek Lisans Tezi), Erzurum.
Özgüç-Akok 1957	T.Özgüç- M. Akok	“Horoztepe Eserleri”, <i>Belleten 21</i> , 201-209.
Özgüç 1947 _b	T.Özgüç	“Yümüktepe Kazıları”, <i>Belleten 11/41</i> , 168-169.
Özgüç 1947 _b	T.Özgüç	“Gözlükule Kazıları”, <i>Belleten 11</i> , 364-367.

Özgüç 1948	T.Özgüç	"Samsun Hafriyatının 1941-42 Yılı Neticeleri", <i>TT Kong</i> 3, Ankara, 393-419.
Özgüç 1953	T.Özgüç	"Kültepe'de 1950 yılında TTK Adına Yapılan Kazılar Hakkında Ön Rapor", <i>Belleten XVII/65</i> , 101-108.
Özgüç 1954	T.Özgüç	"Kültepe'de 1953 Yılında Yapılan Kazılar", <i>Belleten XVIII</i> , 357-372.
Özgüç 1955 _a	T.Özgüç	"Kültepe 1954 Hafriyatı, Ib Katı Eserleri", <i>Belleten XIX</i> , 55-63.
Özgüç 1955 _b	T.Özgüç	"Kültepe Hafriyatı 1954, II. Kat Eserleri", <i>Belleten XIX</i> , 445-452.
Özgüç 1956	T.Özgüç	"Kültepe Kazıları, 1953", <i>TAD 6/1</i> , Ankara, 38-39.
Özgüç 1957	T.Özgüç	"Kültepe/Kaniş Kazıları", <i>TAD 7/1</i> , 44-45.
Özgüç 1958	T.Özgüç	"Kültepe ve Horoztepe Kazıları", <i>TAD 8/1</i> , Ankara, 26-27.
Özgüç 1959 _a	T.Özgüç	Kültepe-Kaniş, Asur Ticaret Kolonilerinin Merkezinde Yapılan Yeni Araştırmalar, Ankara.
Özgüç 1959 _b	T.Özgüç	"Kültepe ve Horoztepe Kazıları", <i>TAD 9/1</i> , Ankara, 26-27.
Özgüç 1962	T.Özgüç	"Kültepe ve Altintepe Kazıları Hakkında Rapor", <i>TAD 12/1</i> , Ankara, 43-44.
Özgüç 1964	T.Özgüç	"Kültepe-Kaniş Kazıları", <i>Höyük 1</i> , Ankara, 11-14.
Özgüç 1966	T.Özgüç	Altintepe I: Mimarlık Anıtları ve Duvar Resimleri, Ankara.
Özgüç 1988	T.Özgüç	"1988 Yılı Kültepe/Kaniş Kazıları", <i>TAD 13/2</i> , Ankara, 95-96.
Özgüç 1999	T.Özgüç	Kültepe-Kaniş/Neşa Sarayları ve Mabedleri, Ankara.
Özgür 2000	E.M.Özgür	Türkiye Coğrafyası, Ankara.
Özkorucuklu 1991	H. Özkorucuklu	"Aydıntepe Yeraltı Kenti 1989-1990 Yılı Çalışmaları", <i>II. Müze Kurtarma Kazıları Semineri</i> , Ankara, 233-253.

Özmenli 1996	M. Özmenli	Eskiçağ'da Gümüşhane ve Bayburt, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Yüksek Lisans Tezi), Erzurum.
Özsait 1979	M.Özsait	"Burdur Çevresinde Yeni Prehistorik Yerleşmeler", <i>TT Kong 8</i> , Ankara, 101-106,
Özsait 1986	M.Özsait	"Burdur Çevresinde Prehistorik Araştırmalar", <i>TTKong 9</i> , Ankara, 63-66.
Özsait 1999	M.Özsait	"İlkçağ Tarinde Trabzon ve Çevresi", <i>Trabzon Tarihi İlmi Toplantısı (6-8 Kasım 1998) Bildiriler</i> , Trabzon, 35-43.
Özsait 2001	M.Özsait	"The Lakes Region Survey and Harmanören Excavation", <i>İstanbul University's Contributions to Archaeology in Turkey 1932-2000</i> , İstanbul, 121-126.
Öztürk 2004	N. Öztürk	"Anadolu'nun Karaz Seramiğine Ait Eski ile Yeni Görüşleri ve Yerleşim Yerleri", <i>Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi Cilt: 4 Sayı: 32</i> , Erzurum, 81-93.
Palmieri 1970	A. Palmieri	"Excavations at Arslantepe (Malatya) 1968", <i>TAD 18/1</i> , Ankara, 99-107.
Palmieri 1972	A. Palmieri	"Two Years of Excavations at Arslantepe (Malatya)", <i>TAD 19/2</i> , Ankara, 203-211.
Palmieri 1974	A. Palmieri	"Arslantepe (Malatya) Report on the Excavations 1971-1972", <i>TAD 21/1</i> , Ankara, 137-146.
Palmieri 1977	A. Palmieri	"The 1973 and 1975 Campaigns at Arslantepe (Malatya)", <i>TAD 24/2</i> , Ankara, 123-132.
Palmieri 1981 _a	A. Palmieri	"Aspects of Proto Urban Culture in Arslantepe", <i>KST II</i> , 109-111.
Palmieri 1981 _b	A. Palmieri	"The 1980 Excavations at Arslantepe", <i>KST III</i> , 73-76.
Palmieri 1984	A. Palmieri	"Arslantepe Excavations, 1982", <i>KST V</i> , 97-102.
Palmieri 1985	A. Palmieri	"Excavations at Arslantepe", <i>KST VI</i> , 71-78.
Palmieri 1986	A. Palmieri	"1984 Excavations at Arslantepe", <i>KST VII</i> , 29-36.
Palmieri 1987	A. Palmieri	"The 1985 Campaign at Arslantepe, Malatya", <i>KST VIII</i> , 67-74.

- Palmieri-Frangipane 1988 A. Palmieri-M. Frangipane "Excavations at Arslantepe 1986", *KST IX*, 127-130.
- Palmieri-Frangipane 1990 A. Palmieri-M. Frangipane "The 1988 Campaign at Arslantepe, Malatya", *KST XI/1*, 191-201.
- Parker 1999 A. Parker "Northeastern Anatolia: On the Periphery of Empires", *AS 49, (Anatolian Iron Age 4)*, 133-141.
- Payne 1995 M. R. Payne Urartu Yazılı Belgeler Kataloğu, (Basılmamış Yüksek Lisans Tezi), İstanbul.
- Payne-Ceylan 2003 M. R. Payne-A. Ceylan "A New Urartian Inscription From Ağrı-Pirabat", *Studi Micenei ed Egeo-Anatolici XLV /2*, Roma, 191-201.
- Pecorella 1968 P.E. Pecorella "Report on the 1967 Campaign at Arslantepe (Malatya)", *TAD 16/2*, Ankara, 173-176.
- Pehlivan 1984 M. Pehlivan En Eski Çağlardan Urartu'nun Yıkılışına Kadar Erzurum ve Çevresi, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Doktora Tezi), Erzurum.
- Pehlivan 1990 M. Pehlivan "Karaz Kültürü ve Hurriler" *Yüzüncü Yıl Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi* Sayı 1, Cilt 1, Van, 168-176.
- Pehlivan 1991_a M. Pehlivan "Kaşkaların Eski Anadolu Tarihindeki Yeri ve Önemi", *Yüzüncü Yıl Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Sosyal Bilimler Dergisi* Sayı 2, Cilt 2, Van, 27-50.
- Pehlivan 1991_b M. Pehlivan Hayaşa (M.Ö. XV-XIII. Yüzyıllarda Kuzeydoğu Anadolu), Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Yayınları No: 121, Erzurum.
- Pehlivan 1991_c M. Pehlivan Daya(e)ni/Diau(e)hi, (Uruatri-Nairi Konfederasyonları Döneminden Urartu'nun Yıkılışına Kadar), Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Yayınları No: 124, Erzurum.
- Pehlivan 1994 M. Pehlivan "Başlangıçtan Urartu'nun Yıkılışına Kadar Bayburt ve Yöresi" *Türk Tarihinde ve Kültüründe Bayburt Sempozyumu (23-25 Mayıs 1988)*, Ankara, 327-345.
- Piotrovskii 1966 B.B.Piotrovskii IL Regno Dı Van Urartu, Roma.
- Piotrovskii 1969 B.B.Piotrovskii Urartu, Geneva.
- Postgate 1973 J.N.Postgate "Assyria Texts and Fragments", *Iraq 35*, 23 vdd.
- Prezeworski 1943 St. Prezeworski "Anadolu Bronz Buluntularının Ehemmiyeti", *TTKong.* 2, 608-617.

Puglisi 1962	S.M. Puglisi	“Excavations of the Italian Mission at Arslantepe (Malatya). Season 1961”, <i>TAD 11/2</i> , Ankara, 53-55.
Puglisi 1965	S.M. Puglisi	“Second Report on the Excavations at Arslantepe-Malatya”, <i>TAD 13/1</i> , Ankara, 123-128.
Puglisi-Palmieri 1968	S.M. Puglisi- A. Palmieri	“Researches in the Malatya District 1965-1966”, <i>TAD 15/2</i> , Ankara, 81-100.
Ramsay 1960	W.M. Ramsay	Anadolu'nun Tarihi Coğrafyası, Çev. M. Pektaş, İstanbul.
Russell 1984	H.F.Russell	“Shalmaneser's Campaign to Urartu in 856 B.C. and the Historical Geography of Eastern Anatolia According to the Assyrian Sources” <i>AS XXXIV</i> , 171-201.
Saggs 1984	H.W. F. Saggs	The Mighth that was Assyria, London.
Sagona 1984	A.Sagona	The Caucasian Region in the Early Bronze Age, BAR International Series No: 214, Oxford.
Sagona 1990	A.Sagona	“An Archaeological Survey of The Bayburt And Kelkit Regions, North-Eastern Anatolia: The pre Classical Period” <i>Araştırma Sonuçları Toplantısı VII</i> , 425-433.
Sagona 1992 _a	A.Sagona	“Bayburt Survey 1990”, <i>AST IX</i> , 397-403.
Sagona 1992 _b	A.Sagona	“Büyüktepe Höyük Excavations 1990”, <i>KST XIII/I</i> , 305-311.
Sagona 1993 _a	A.Sagona	“Bayburt Survey 1991”, <i>AST X.</i> , 261-268.
Sagona 1993 _b	A.Sagona	“Büyüktepe Höyük 1991, <i>KST XIV/I</i> , 193-198.
Sagona 1994	A.Sagona	“Büyüktepe Höyük, 1992, <i>KST XV/I</i> , 229-234.
Sagona-Brennan 1995	A. Sagona- P. Brennan	“Bayburt Survey 1993”, <i>AST XII.</i> , 305-316.
Sagona et al 1991	A.Sagona- E.Pemberton- I.McPhee	“Excavations at Büyüktepe Höyük, 1990: First Preliminary Report” <i>AS XLI</i> , 145-158.
Sagona et al 1992	A.Sagona- E.Pemberton- I.McPhee	“Excavations at Büyüktepe Höyük, 1991: Second Preliminary Report” <i>AS XLII</i> , 29-47.
Sagona et al 1993	A.Sagona- E.Pemberton- I.McPhee	“Excavations at Büyüktepe Höyük, 1992: Third Preliminary Report” <i>AS XLIII</i> , 69-83.

- Sagona et al. 1995 A. Sagona-C. Sagona-H. Özkorucuklu "Excavations at Sos Höyük-1994: First Preliminary Report", *AS 45*, London., 93-218.
- Sagona et al. 1996_a A. Sagona-C. Sagona-H. Özkorucuklu "Excavations at Sos Höyük-1994", *KST XVII/1*, 129-150,
- Sagona et al. 1996_b A.Sagona-M.Erkmen-C.Sagona-I. Thomas "Excavations at Sos Höyük, 1996: Second Preliminary Report" *AS 46*, 27-48.
- Sagona et al. 1997 A. Sagona-M. Erkmen-C. Sagona "Excavations at Sos Höyük-1995", *KST XVIII/1*, 137-143.
- Sagona et al. 1998 A. Sagona-M. Erkmen-C. Sagona "Excavations at Sos Höyük, 1996", *KST XIX/1*, 245-250.
- Sagona et al. 1999 A. Sagona-M. Erkmen-C. Sagona "Excavations at Sos Höyük, 1997", *KST XXI/1*, 205-206.
- Sagona 2000 A.Sagona "Sos Höyük and the Erzurum Region in Late Prehistory a Provisional Chronology for Northeast Anatolia", *Chronologies des Pays du Caucase et de L'Euphrate aux IVe-IIIe Millenaires: Actes du Colloque d'Istanbul, 16-19 Decembre 1998, Varia Anatolica XI*, 329-373.
- Sagona-Sagona 2000 A. Sagona-C. Sagona "Excavations at Sos Höyük, 1998", *KST XXI/1*, 143-144.
- Sagona-Sagona 2001 A. Sagona-C. Sagona "Excavations at Sos Höyük, 1999", *KST XXII/1*, 129-131.
- Sagona 2004 A.Sagona "Social Boundaries and Ritual Landscapes in Late Prehistoric Trans-Caucasus and Highland Anatolia", *Ancient Near Eastern Studies Supplement 12, A View From The Highlands Archaeological Studies in Honour Charles Burney*, Edited By A. Sagona, Peeters, 475-538.
- Salvini 1967 M.Salvini Nairi e Ur (u) artri, Contributo Alla Storia Della Formazione Del Regno Dı Urartu, Roma.
- Salvini 1995 M.Salvini Geschichte und Kultur der Urartäer, Dramstadt.
- San 2000 O. San "Urartu Siyasal Tarihinde Diauehi Krallığı", *OLBA III*, Mersin, 19-28.
- Sandalgian 1917 J. Sandalgian Histoire Del' Armenie Des Ages du Paganisme, Rome.
- Savaş 1998 S.Ö. Savaş "Hattuša" Adı Üzerine", III. Uluslararası Hititoloji Kongresi Bildirileri, Çorum 16-22 Eylül 1996, Ankara, 505-513.

Sayce-Litt 1970	A.H.Sayce- D.Litt	“The Kingdom of Van (Urartu)”, <i>CAH III</i> , 169-185.
Schirmer 1982	W. Schirmer	Hitit Mimarlığı, Çev. B. Marda, Arkeoloji ve Sanat Yayınları, İstanbul.
Seeher 1993	J. Seeher	“Tarih Öncesi Çağlarda Ölüm ve Gümü” <i>Arkeoloji ve Sanat 59</i> , Çev. Sevil Gülçur, İstanbul, 9-15.
Seeher 2000 _a	J. Seeher	“Boğazköy-Hattuşa 1998 Yılı Çalışmaları”, <i>KST XXI/1</i> , 299-308.
Seeher 2000 _b	J. Seeher	“Hattuşa/Boğazköy’ün Yerleşim Tarihine yeni Katkılar: Büyükkaya Kazılarına Toplu Bakış”, <i>TÜBA-AR 3</i> , İstanbul, 15-34.
Seeher 2002	J. Seeher	“Hattusa-Boğazköy- Hauptstadt des Reiches”, <i>Die Hethiter und Ihr Reich, Kunst- und Ausstellungshalle der Bundesrepublik Deutschland 18. Januar-28 April 2002</i> , Bonn, 156-163.
Sever 2005	H. Sever	“amūtum Madenin Ticaretinin Yapılması Hususunda, Asur Şehir Meclisinde Verilmiş bir Ruhsatname”, <i>Archivum Anatolicum 3</i> , Ankara, 291-299.
Sever 2005	R. Sever	Çoruh Havzası Enerji Yatırım Projeleri ve Çevresel Etkileri, Konya.
Sever-Çeçen 2000	H.Sever- S. Çeçen	“Naraqqu” Ortaklığı Hakkında Yeni Bir Belge”, <i>Archivum Anatolicum 4</i> , Ankara, 167-176.
Sevin-Belli 1977	V. Sevin- O. Belli	“Yeşilalıç Urartu Kutsal Alanı ve Kalesi”, <i>AnAr IV-V</i> , 367-379.
Sevin- Caneva 1995	V. Sevin- I. Caneva	“1993 Yılı Mersin/Yumuktepe Kazıları”, <i>KST XVI/1</i> , 27-42.
Sevin- Caneva 1996	V. Sevin- I. Caneva	“1994 Yılı Mersin/Yumuktepe Kazıları”, <i>KST XVII/1</i> , 71-93.
Sevin- Caneva- Köroğlu 1996	V. Sevin- I. Caneva- K. Köroğlu	“1995 Yılı Mersin/Yumuktepe Kazıları”, <i>KST XVIII/1</i> , 23-41.
Sevin 1979	V. Sevin	Urartu Krallığının Tarihsel ve Kültürel Gelişimi, (Basılmamış Doçentlik Tezi), İstanbul.
Sevin 1981	V. Sevin	“Menua’nın oğlu İnušpua”, <i>AnAr VII</i> , 1-5.
Sevin 1988	V. Sevin	“Elazığ Yöresi Erken Demir Çağı ve Muşkiler Sorunu”, <i>Höyük 1</i> , Ankara, 51-64.
Sevin 2001	V. Sevin	Anadolu’nun Tarihi Coğrafyası I, Ankara.

Sevin 2003	V. Sevin	Anadolu Arkeolojisi, İstanbul.
Sevgen 1959	N. Sevgen	Anadolu Kaleleri, Cilt I, Ankara.
Sinclair 1989 II	T.A. Sinclair	Eastern Turkey: An Arhitectural and Archaeological Survey, Volume 2, London.
Slattery 1987	D.J.G. Slattery	"Urartu and the Black Sea Colonies: An Economic Perspective", <i>Al-Rafidan VIII</i> , 1-30.
Sommer 1947	F. Sommer	Ahhijavafrage und Sprachwissenschaft, München.
Strabon	Strabon	Antik Anadolu Coğrafyası (Geographika: XII-XIII-XIV), Çev. A. Pekman, İstanbul.
Sukenik 1947	Y. Sukenik	"On the Technique of Khirbet KerakWare" <i>Bulletin of the American Schools Of Oriental Research</i> 106, 1947, 9-17.
Şahin 2000	H.A. Şahin	"Kültepe Metinlerine göre, Sin Rahiplerinin Anadolu'daki Faaliyetleri", <i>Archivum Anatolicum</i> 4, Ankara, 237-244.
Şenel 1995	A. Şenel	İlkel Topluluktan Uygar Topluma Geçiş Aşamasında Ekonomik, Toplumsal ve Düşünsel Yapıların Etkileşimi, Ankara.
Şenyürek 1944	M.S. Şenyürek	"Anadolu'da Bulunan İki Yeni Paleolitik Alete Dair Bir Not", <i>DTCFD</i> 2/2, 349-352.
Şenyürek 1954	M.S. Şenyürek	"A Note on the Skulls of Chalcolithic Age from Yümüktepe", <i>Bulleten</i> 18/69.
Şenyürek 1959	M.S. Şenyürek	"Tıkalı Mağaranın Paleolitik Endüstrisine Dair Bir Not", <i>Bulleten</i> 23, 9-26.
Şenyürek 1961	M.S. Şenyürek	"Altındere'nin Üst Aşöleen Endüstrisi" <i>Bulleten</i> 25/98, 149-161.
Şenyürek- Bostancı 1958 _a	M.S. Şenyürek- E.Y. Bostancı	"Hatay Vilayetinde Prehistorya Araştırmaları" <i>Bulleten</i> 22/86, Ankara, 147-156.
Şenyürek- Bostancı 1958 _b	M.S. Şenyürek- E.Y. Bostancı	"Hatay Vilayetinin Paleolitik Kültürleri" <i>Bulleten</i> 22/86, 171-190.
Takaoğlu 2000	T. Takaoğlu	"Hearth Structures in the Religious Pattern of Early Bronze Age Northeast Anatolia", <i>AS</i> 50, 11-16.
Tanoğlu 1969	A. Tanoğlu	Nüfus ve Yerleşme, Cilt I, İstanbul Üniversitesi Yayınları: 1183, Edebiyat Fakültesi Coğrafya Enstitüsü Neşriyatı: 45, İstanbul.

Tansuğ 1949	K.Tansuğ	“Kimmer'lerin Anadolu'ya Girişleri ve M.Ö. 7.inci Yüzyılda Asur Devletinin Anadolu ile Münasebeti”, <i>DTCFD VII /4</i> , 535-550.
Tarhan 1978	M.T.Tarhan	M.Ö. XIII. Yüzyılda <Uruatri> ve <Nairi> Konfederasyonlar, (Basılmamış Doçentlik Tezi), İstanbul.
Tarhan 1979	M.T.Tarhan	“Eskiçağ'da Kimmer Problemi”, <i>T.T.Kong. 8</i> , 1979, 355-369.
Tarhan 1982	M.T.Tarhan	“Urartu Devleti'nin <Kuruluş> Evresi ve Kurucu Krallarından <Lutipri=Lapturi> Hakkında Yeni Görüşler”, <i>AnAr VIII</i> , 69-114.
Tarhan 1983	M.T.Tarhan	"The Structure of the Urartian State", <i>AnAr 9</i> , 295-310.
Tarhan 1984	M.T.Tarhan	“Eski Anadolu Tarihinde Kimmerler”, <i>AST 1</i> , 109-120.
Tarhan 1986	M.T.Tarhan	"Urartu Devleti'nin Yapısal Karakteri”, <i>TT. Kong. 9</i> , Ankara, 285-301.
Tarhan-Sevin 1975	M.T. Tarhan- V. Sevin	“Urartu Tapınak Kapıları ile Anıtsal Kaya Nişleri Arasındaki Bağını”, <i>Belleten 155</i> , 389-400, (İng. 401-412).
Tarhan-Sevin 1977	M.T. Tarhan- V. Sevin	“Van Bölgesinde Urartu Araştırmaları (I): Askeri ve Sivil Mimariye Ait Yeni Gözlemler”, <i>AnAr IV-V</i> , 273-345.
Tarkan 1970	M.T.Tarkan	“Çoruh Vadisinin İskân Özellikleri” <i>Edebiyat Fakültesi Araştırma Dergisi, Cilt 1 Sayı 1</i> , 115–123.
Tarkan 1971	M.T.Tarkan	Yukarı Kelkit ve Çoruh Havzası, Erzurum.
Tarkan 1973	M.T.Tarkan	Orta ve Aşağı Çoruh Havzası, Ankara.
Tarkan 1974	M.T.Tarkan	“Bayburt'un Ekonomik Olanakları ile Bu Olanakların Kalkınma Alanındaki Önem Dereceleri” <i>Edebiyat Fakültesi Araştırma Dergisi, Sayı 5 Ekim 1972</i> , Erzurum, 83–88.
Tekin 1996	O. Tekin	“Aşağı Anzaf Kazısında Bulunan İslami Kontrmarklı Bir Bizans Sikkesi”, <i>Toplumsal Tarih 36</i> , 48-50.
Tekin 1998	O. Tekin	Eskiçağ'da Para, Eskiçağ Bilimleri Enstitüsü Yayınları, İstanbul.
Tıraş 1994	M. Tıraş	Bölgesel Coğrafya Açısından Bir Araştırma Yusufeli ve Yakın Çevresinin Coğrafi Etüdü, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Doktora Tezi) Erzurum.
TKU	W.Kleiss- H.Hauptmann	Topographische Karte Von Urartu, <i>Archaeologische Mitteilungen Aus Iran</i> , Ergänzungsband 3, Berlin, 5-46.

Tozer 1881	H.F. Tozer	Turkish Armenia and Eastern Asia Minor, London.
Tozlu 1997	S. Tozlu	Trabzon-Erzurum-Bayezid Yolu (1850-1900) Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Doktora Tezi) Erzurum.
Tsetskhladze 2005	G.R. Tsetskhladze	"Early Iron Age Societies of the Black Sea Region and Anatolia: Some Observations", <i>Anatolian Iron Ages 5</i> , 211-216.
Tunçdilek 1986	N.Tunçdilek	Türkiye'de Yerleşmenin Evrimi, İstanbul Üniversitesi Yayınları No: 3367, Deniz Bilimleri ve Coğrafya Enstitüsü Yayınları No: 4, İstanbul.
Turan 1979	O. Turan	"Bayburt" <i>İslam Ansiklopedisi II</i> , İstanbul, 365-367.
Tylecote 1981	R.F. Tylecote	"Iron Sands from the Black Sea", <i>AS XXXI</i> , 137-139.
UKN	G.A.Melikisvili	Urartskie Kliobraznyne Nadpisi, Moskova, 1960.
Uluçam 1994	A. Uluçam	"Bayburt Kalesinin Tarihi ve Mimari Özellikleri", <i>Türk Tarihinde ve Kültüründe Bayburt Sempozyumu (23-25 Mayıs 1988)</i> , Ankara, 415-427.
Umar 1993	B. Umar	Türkiyede Tarihsel Yer Adları, İstanbul.
Umar 1999	B. Umar	İlkçağda Türkiye Halkı, İstanbul.
Umar 2000	B. Umar	Karadeniz Kappadokia'sı (Pontos), Bir Tarihsel Coğrafya Araştırması, İstanbul.
Uslu 1980	G.(Akagün) Uslu	Gümüşhane ve Çevresinin Tarihi-Sanat Eserleri, İstanbul.
Ünal 1997	A. Ünal	"Hitit Metinlerinde Eski Asur Ticaret Kolonileri Çağıyla İlgili Kayıt ve Anımsamalar", <i>Archivum Anatolicum 3 (Emin Bilgiç Anı Kitabı)</i> , Ankara, 341-356.
Ünal 2002	A. Ünal	Hititler Devrinde Anadolu I, İstanbul.
Ünal 2003 _a	A. Ünal	Hititler Devrinde Anadolu II, İstanbul.
Ünal 2003 _b	A. Ünal	"Hititler, Akdeniz ve Liman Kenti Ura", <i>OLBA VII (Özel Sayı)</i> , Mersin, 13-40.
Ünsal 2000	V. Ünsal	Eskiçağ'da İspir ve Çevresi, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Basılmamış Yüksek Lisans Tezi), Erzurum.
van Loon 1966	M.N. van Loon	Urartian Art, Its Distinctive Traits in the Light of New Excavations, İstanbul.

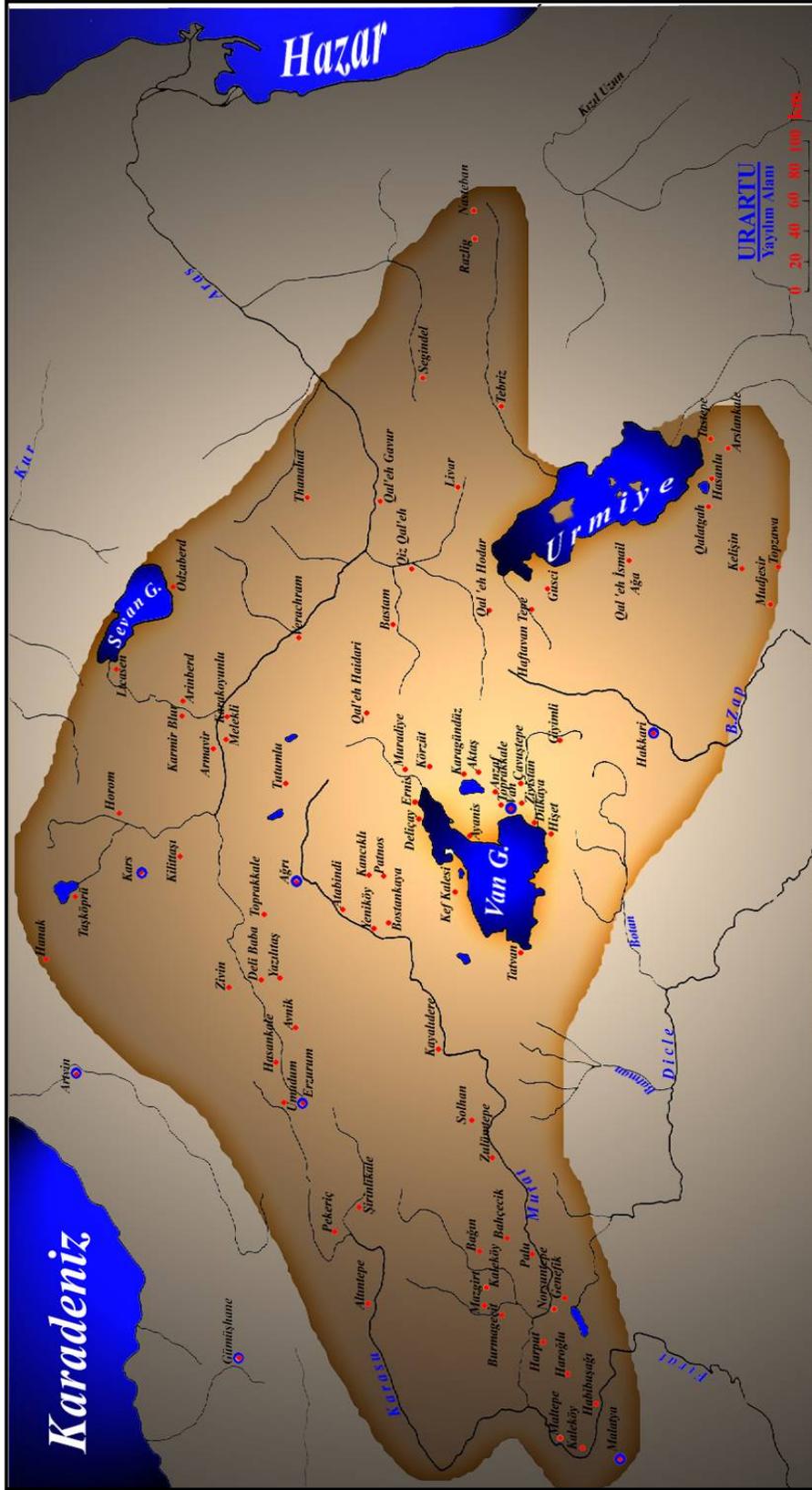
- van Loon-Buccellati 1969 M.N. van Loon-G. Buccellati "The 1968 Excavations at Korucutepe near Elazığ", *TAD 17/1*, Ankara, 79-82.
- van Loon-Buccellati 1970 M.N. van Loon-G. Buccellati "Chicago ve Kaliforniya Üniversiteleri 1968 Korucutepe Kazısı Raporu", *Keban Projesi 1968 Yaz Çalışmaları*, Ankara, 71-87.
- van Loon-Güterbock 1970 M.N. van Loon-H.G. Güterbock "The 1969 Excavation at Korucutepe near Elazığ", *TAD 18/2*, Ankara, 127-132.
- van Loon 1971_a M.N. van Loon "Recent Archaeological Research in Turkey: Korucutepe Near Elazığ", *AS 21*, 17-19.
- van Loon 1971_b M.N. van Loon "Korucutepe Kazısı 1969", *Keban Projesi 1969 Çalışmaları*, Ankara, 47-56.
- van Loon-Güterbock 1972_a M.N. van Loon-H.G. Güterbock "Korucutepe Kazısı, 1970", *Keban Projesi 1970 Çalışmaları*, Ankara, 79-81.
- van Loon-Güterbock 1972_b M.N. van Loon-H.G. Güterbock "The 1970 Excavation at Korucutepe near Elazığ", *TAD 19/1*, Ankara, 127-131.
- Vickers-Kakhidze 2001 M. Vickers-A. Kakhidze "The British-Georgian Excavation at Pichvnari 1998: The 'Grek' and 'Colchian' Cemeteries" *AS 51*, 65-90.
- von der Osten 1937 H.H. von der Osten "Anadolu'da Milattan Önce Üçüncü Binyıl", *TTKong. 2*, İstanbul, 151-157.
- von Gall 1967 H.Von Gall "Zu den Kleinasiatischen Treppentunneln" *Archaeologischer Anzeiger Heft 4*, 504-527.
- von Schuler 1965_a E. von Schuler Die Kaşkärer , Ein Beitrag Zur Ethnographie des Alten Klein Asien, Berlin.
- von Schuler 1965_b E. von Schuler "Sonderformen Hethitischer Staatsverträge", *An Ar II/1-2*, İstanbul.
- Wilson 1962 J.V.K. Wilson "The Kurbail Statue of Shalmaneser III", *Iraq XXIV-2*, 90-115.
- Wiseman 1973 D.J. Wiseman "Assyria and Babylonia, c. 1200-1000 B.C.", *CAH II /2*, 443-481.
- Wooley 1953 S.L. Wooley Forgetting Kingdom, London.
- Yakar 1979 J. Yakar "Troy and Anatolian Early Bronze Age Chronology", *AS 29*, London, 51-67.
- Yakar 1984 J. Yakar "Regional and Local Schools of Metalwork in Early Bronze Age Anatolia, Part I", *AS XXXIV*, 59-86.

Yakar 1985 _a	J. Yakar	The Later Prehistory of Anatolia. The Late Chalcolithic and Early Bronze Age, Cilt 2, Oxford.
Yakar 1985 _b	J. Yakar	“Regional and Local Schools of Metalwork in Early Bronze Age Anatolia, Part II”, <i>AS XXXV</i> , 25-38.
Yalçinkaya 1987	I. Yalçinkaya	“1985 Yılı Karain Kazıları”, <i>KST VIII</i> , 21-38.
Yalçinkaya 1988	I. Yalçinkaya	“1986 Yılı Karain Kazıları”, <i>KST IX</i> , 15-38.
Yalçinkaya 1989	I. Yalçinkaya	Alt ve Orta Paleolitik Yontmataş Endüstrileri Biçimsel Tipolojisi ve Karain Mağarası, Ankara.
Yalçinkaya 1990	I. Yalçinkaya	“1988 Yılı Karain Kazıları”, <i>KST XI/I</i> , 39-57.
Yalçinkaya 1991	I. Yalçinkaya	“1989 Yılı Karain Kazıları”, <i>KST XII/I</i> , 43-70.
Yalçinkaya 1992	I. Yalçinkaya	“1990 Yılı Karain Kazıları”, <i>KST XIII/I</i> , 33-54.
Yalçinkaya 1993	I. Yalçinkaya	“1991 Karain Kazıları”, <i>KST XIV</i> , 23-42.
Yalçinkaya 1994	I. Yalçinkaya	“1992 Karain Kazıları”, <i>KST XVI/I</i> , 23-42.
Yalçinkaya 1995	I. Yalçinkaya	“Karain Kazıları, 1993”, <i>KST XVII/I</i> , 1-25.
Yalçinkaya 1996	I. Yalçinkaya	“Karain Kazıları, 1994”, <i>KST XVIII/I</i> , 49-70.
Yalçinkaya et al. 1997	I. Yalçinkaya	“1985-1995 Karain Kazıları Işığında Anadolu Paleolitiğinin Önemi”, <i>KST XVIII/I</i> , 1-9.
Yazıcı 1995	H. Yazıcı	“Şehir Coğrafyası Açısından Bir İnceleme: Bayburt”, <i>Türk Coğrafya Dergisi 30</i> , İstanbul, 189-218.
Yıldırım 1989	R. Yıldırım	Urartu İğneleri, Ankara.
Yıldırım 2002	R. Yıldırım	Uygurluk Tarihine Giriş (İlkçağ Tarih ve Uygurlukları), İzmir.
Yücel 1987	T. Yücel	Türkiye Coğrafyası, Ankara.
Zehiroğlu 2000	A.M. Zehiroğlu	Antik Çağda Doğu Karadeniz, İstanbul.
Zimansky 1985	P.E.Zimansky	Ecology and Empire: The Structure of the Urartian of the Urartian State, Chicago

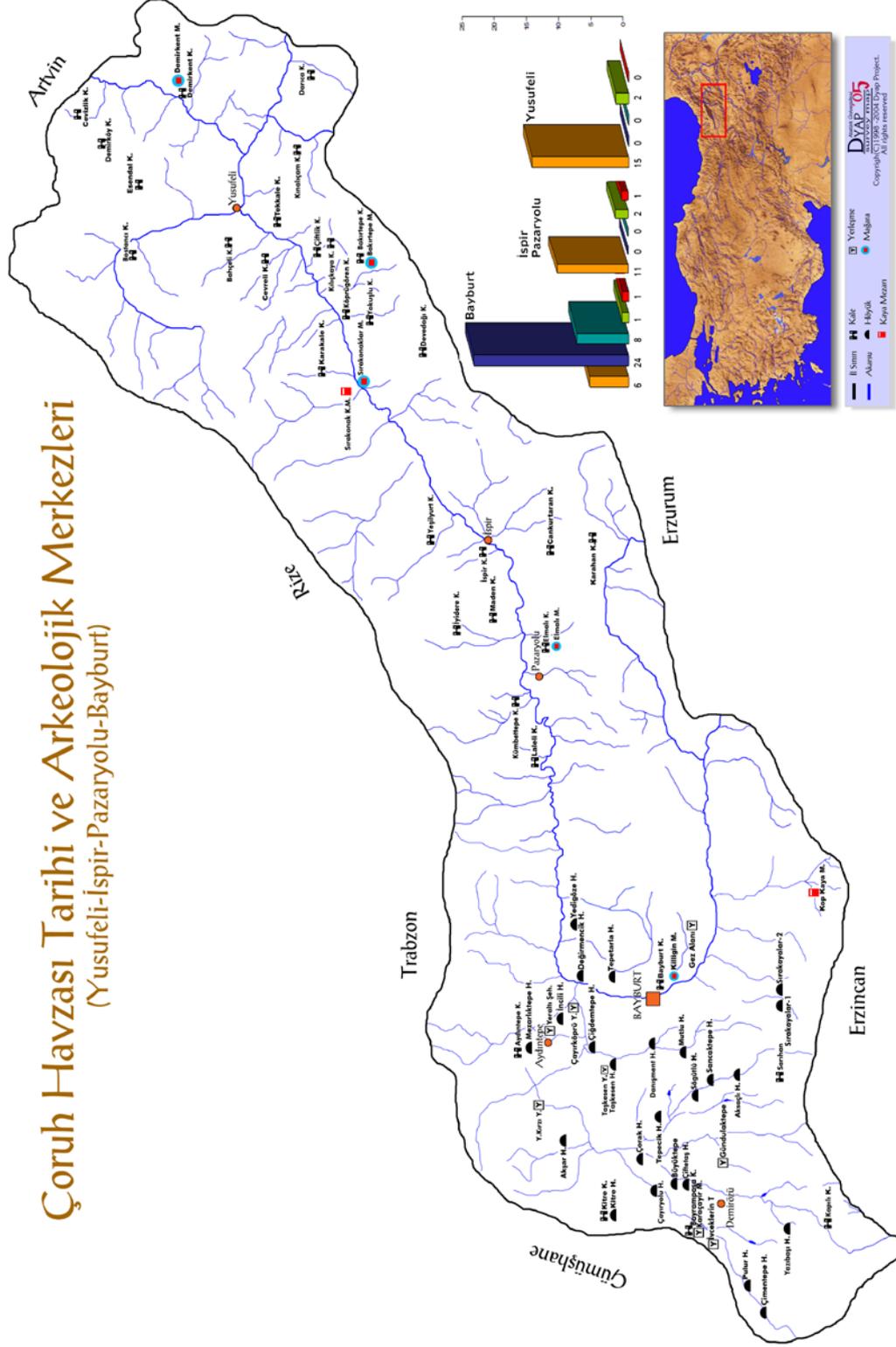

Harita-2 Hitit Yayılım Alanı

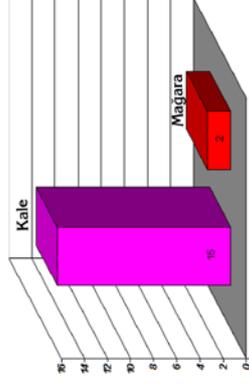
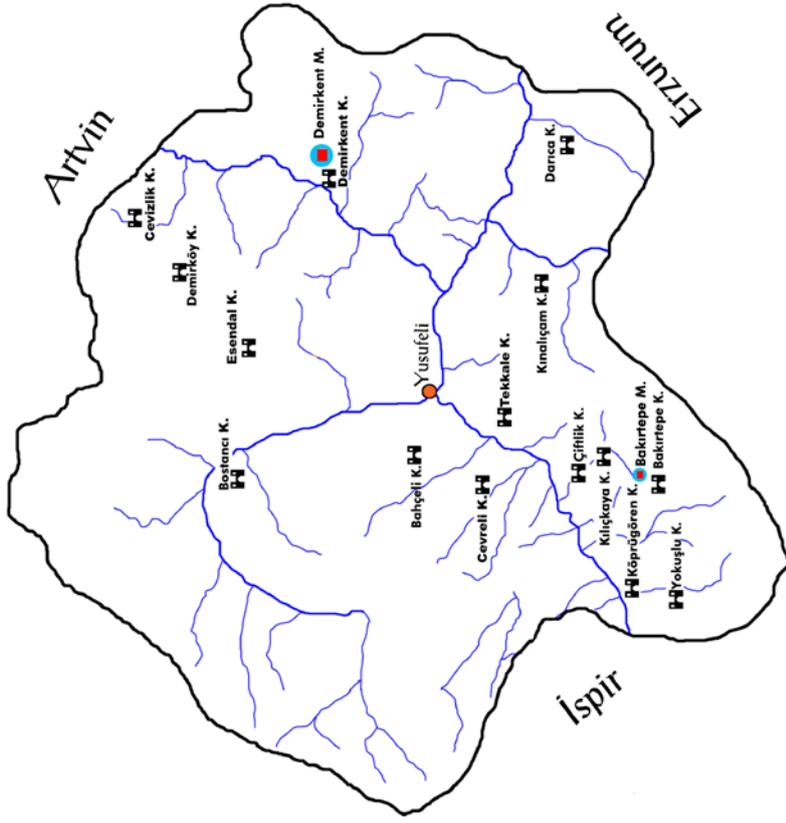
Harita-3 Urartu Yaylım Alanı (E. Konyar'dan)

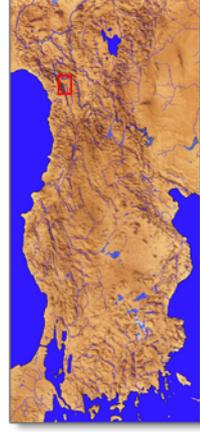
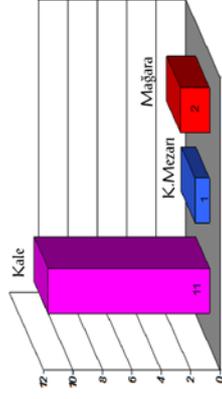
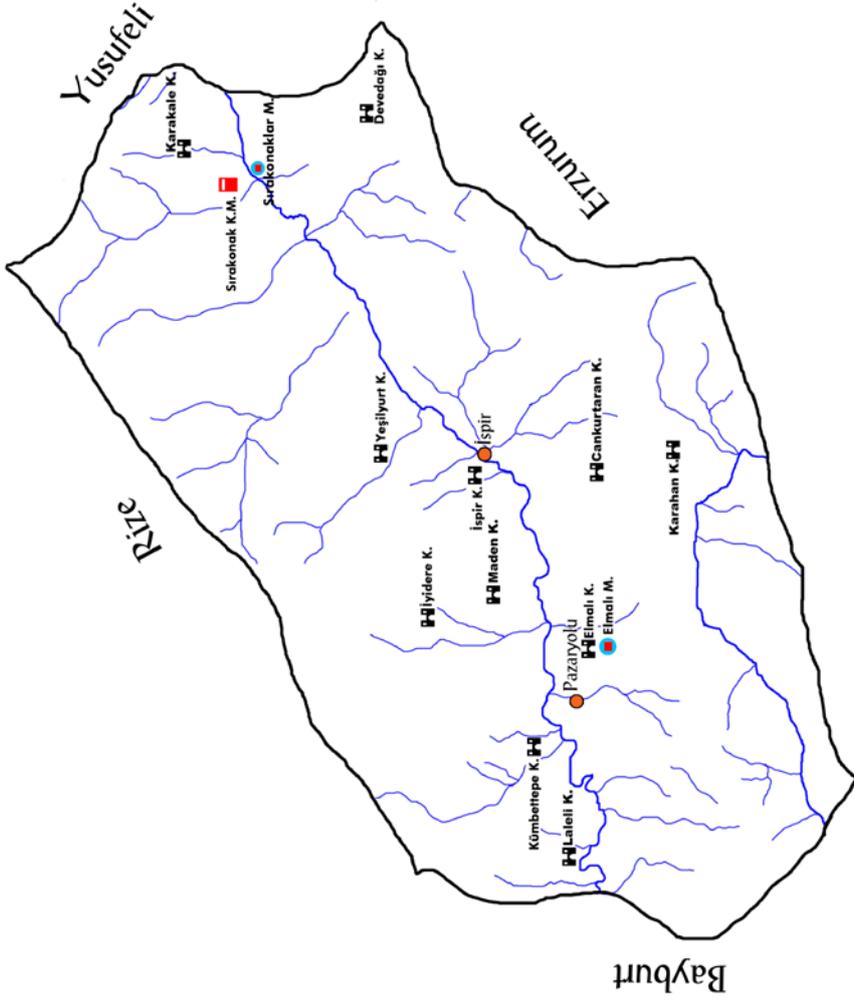

Harita—4 Çoruh Havzası Tarihi ve Arkeolojik Merkezleri

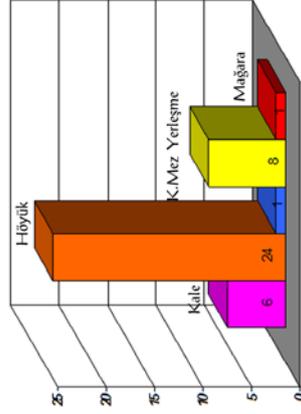
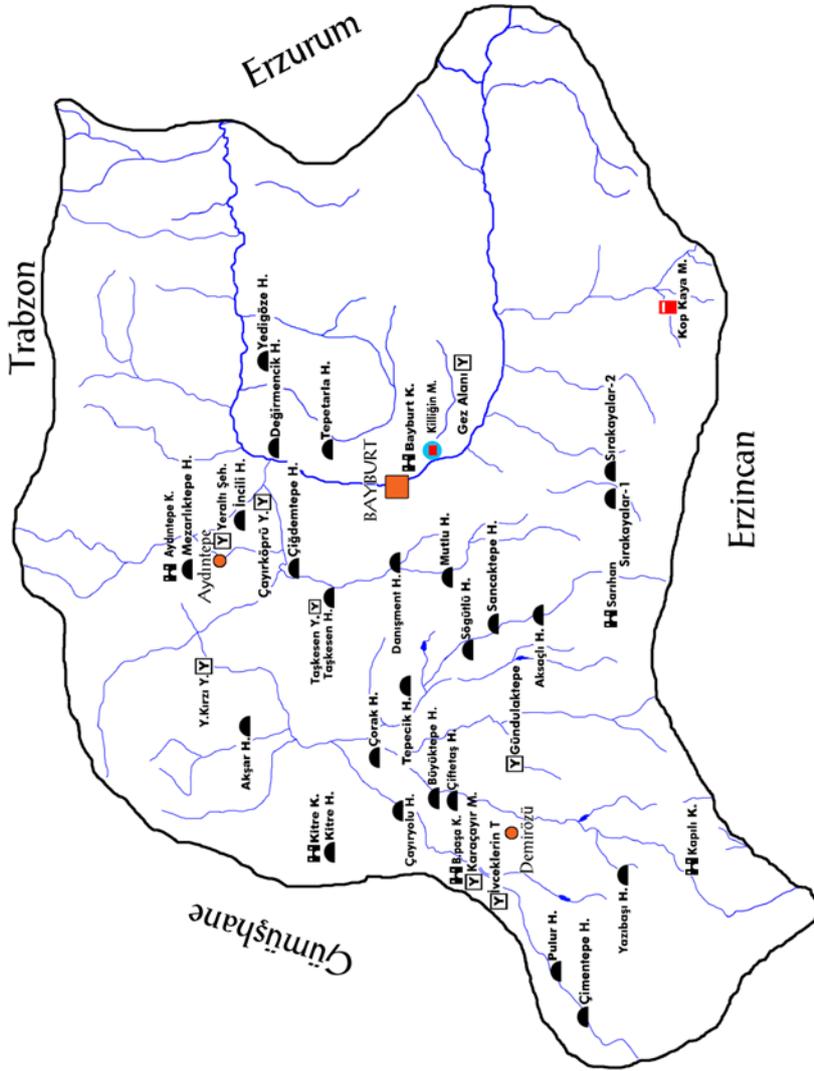
Çoruh Havzası Tarihi ve Arkeolojik Merkezleri (Yusufeli)

Çoruh Havzası Tarihi ve Arkeolojik Merkezleri (İspir-Pazaryolu)

Çoruh Havzası Tarihi ve Arkeolojik Merkezleri (Bayburt)

Harita-7 Bayburt, Tarihi ve Arkeolojik Merkezleri

Figür-1 Çoruh Nehri'nin Kaynağı

*

Figür-2 Çoruh Nehri / Yusufeli

Figür-3 Çoruh Nehri-Barhal Çayı / Yusufeli

Figür-4- Oltu Çayı

Figür-5 Çoruh Nehri / Pazaryolu

Figür-6 Çoruh Nehri / Bayburt

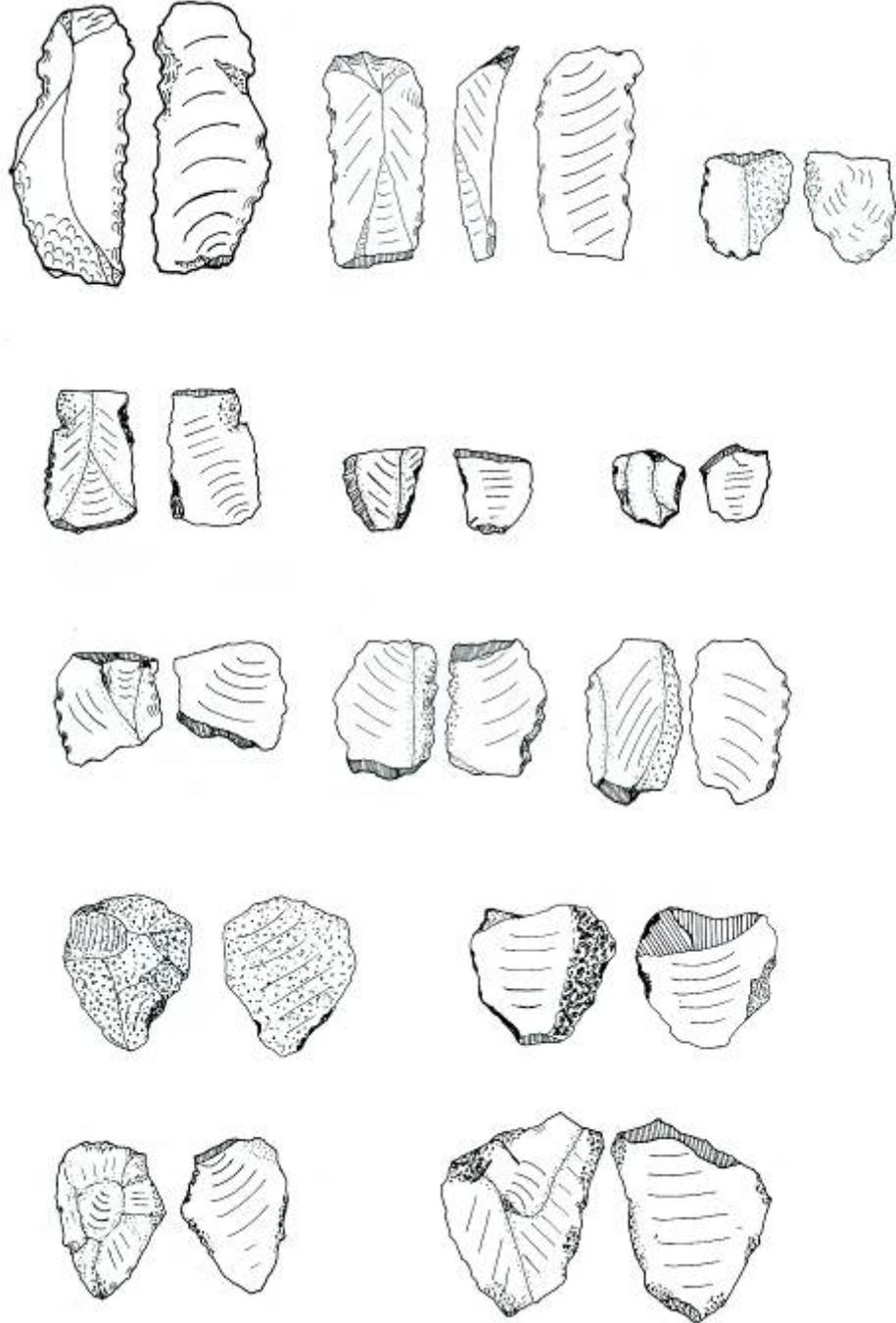

Figür-7 Gez Alanından Genel Görünüm

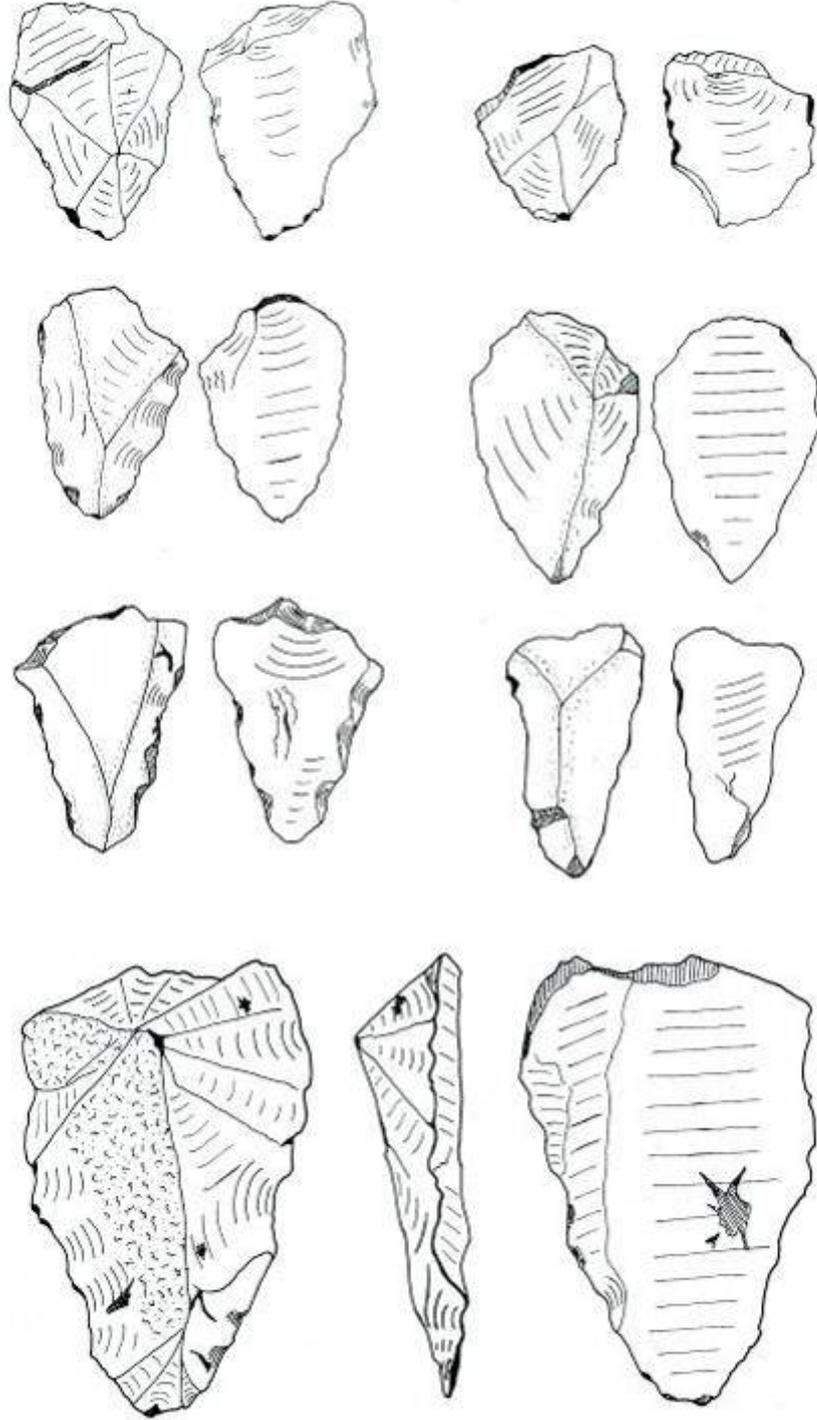

Figür-8 Gez Alanı'nın Güneyden Görünüşü

Figür-9 Gez Alanı Buluntu Çizimleri (Gündüzalp 1986)

Figür-10 Gez Alanı Buluntu Çizimleri (Gündüzalp 1986)

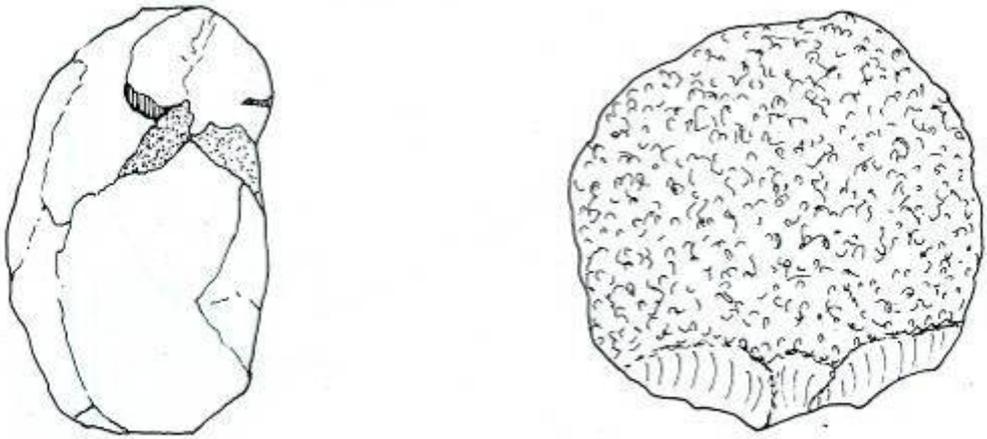
Figür-11 Killigin Mağarası'ndan Genel Görünüm

Figür-12 Killigin Mağarası'nın Girişi

Figür-13 Killiğin Mağarası'nın İçten Görünüşü

Figür-14 Killiğin Mağarası Buluntu Çizimi (Gündüzalp 1986)

Figür-15 Gundulak Tepe Genel Görünüm

Figür-16 Gundulak Tepe

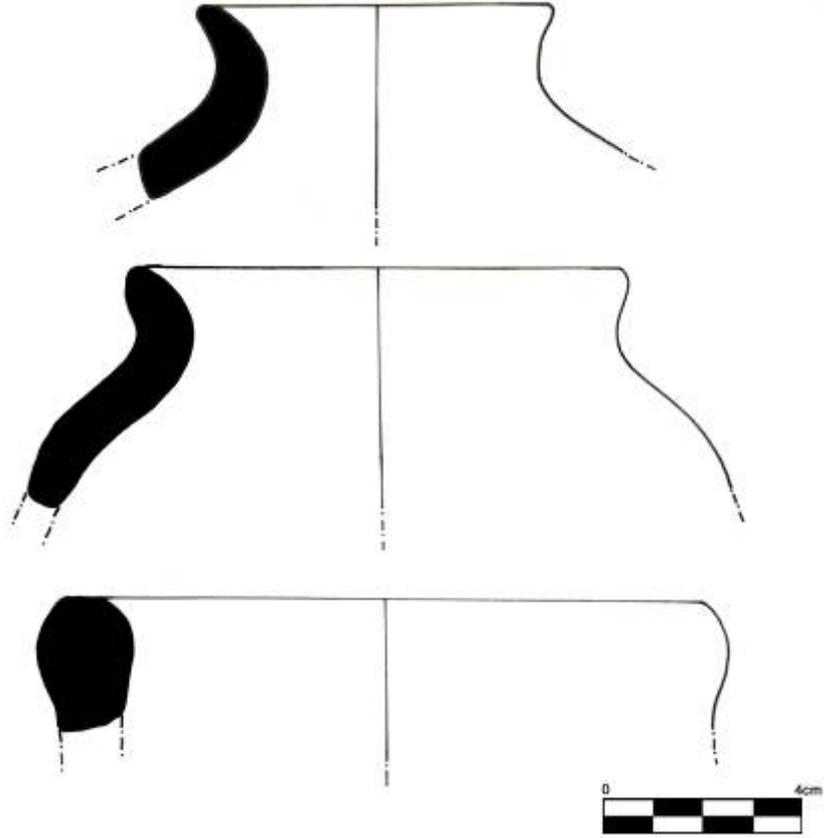
Figür-17 Büyüktepe Genel Görünüm

Figür-18 Büyüktepe'den Detay

Figür-19 Büyüktepe Kaçak Kazı İzleri

Figür-20 Büyüktepe Keramik çizimleri

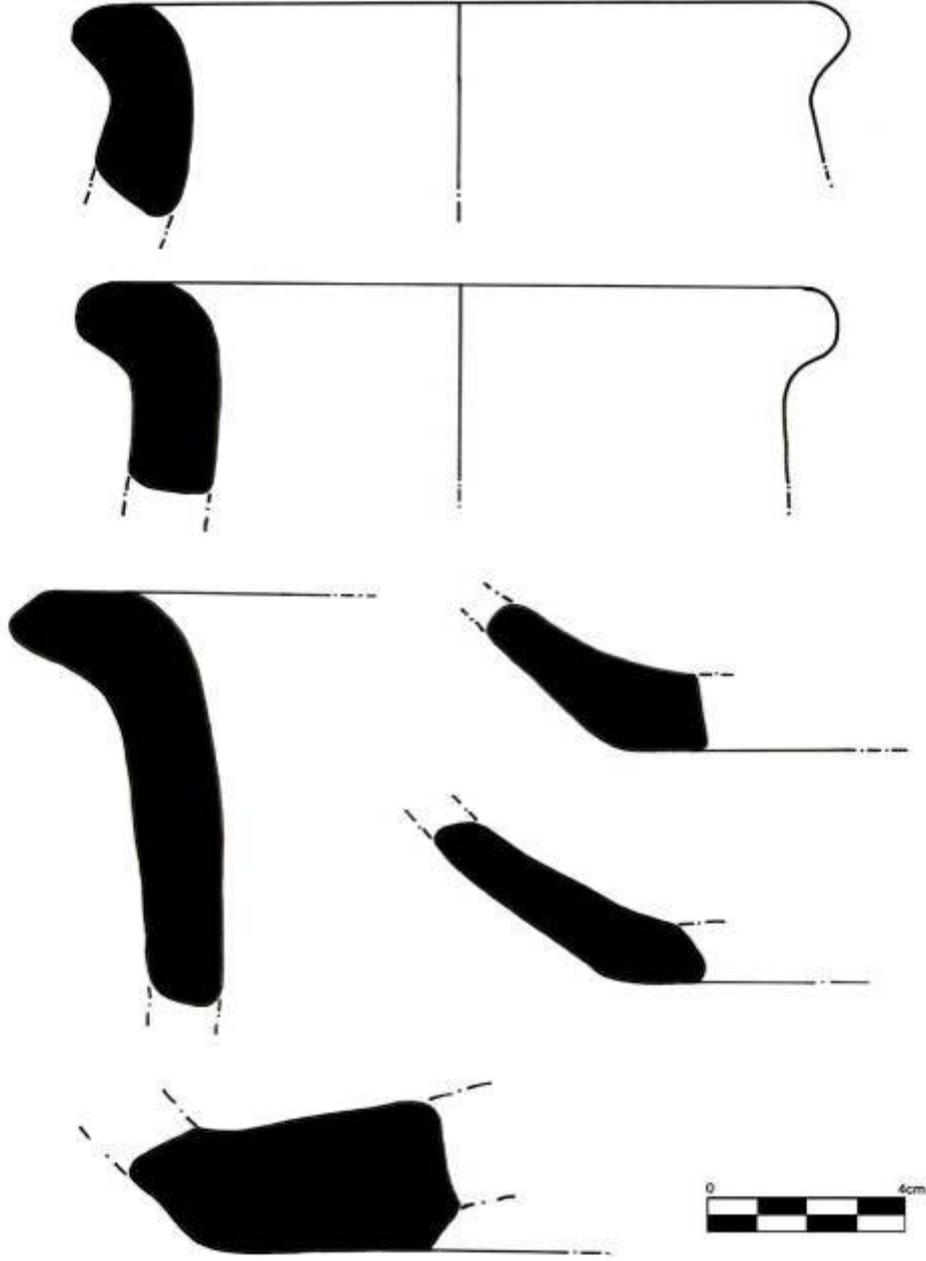

Figür-21 Çimentepe Genel Görünüm

Figür-22 Çimentepe Mimari Kalıntı İzleri

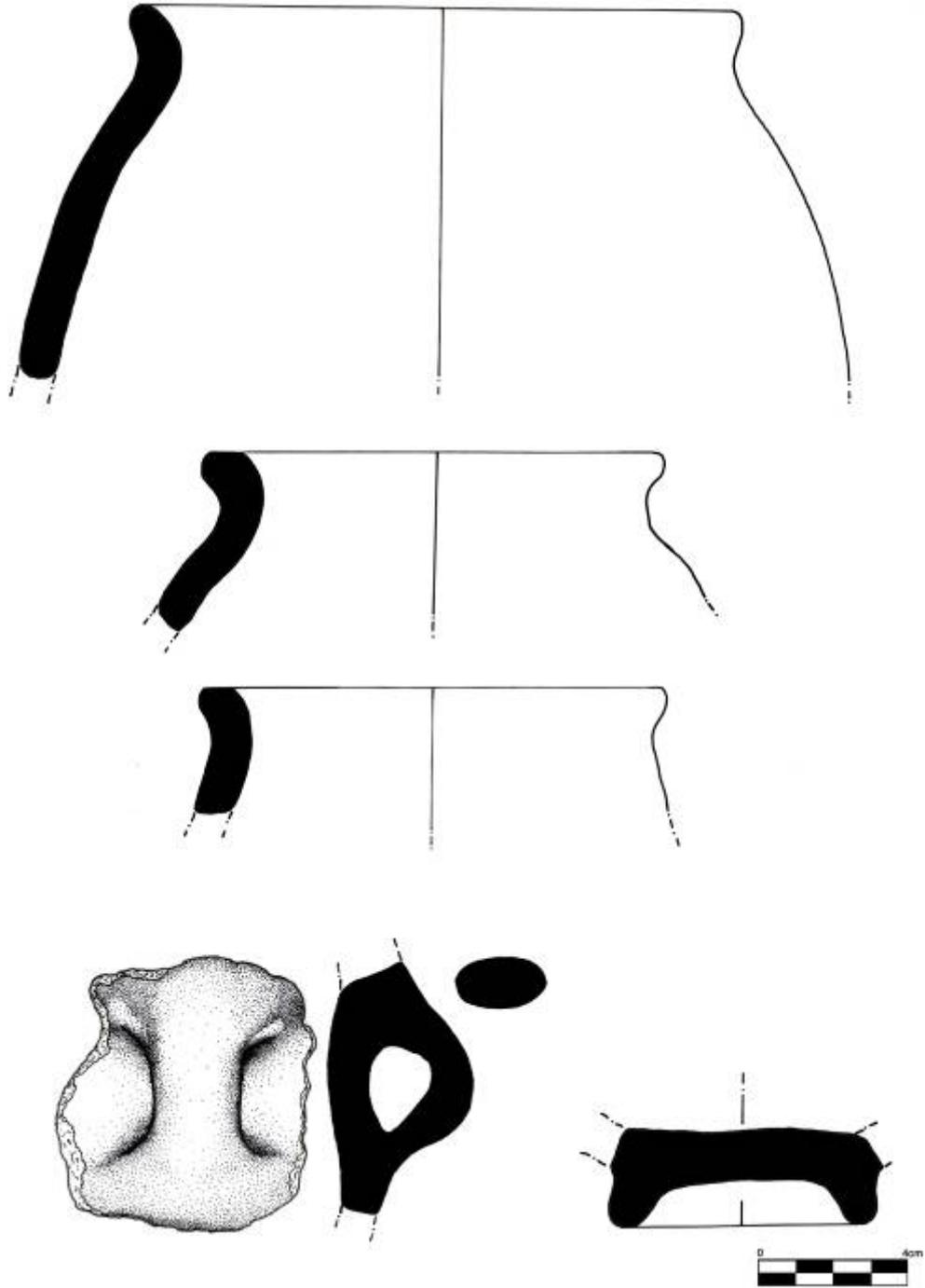
Figür-23 Çimentepe Keramik Çizimleri

Figür-24 Karaçayır Mevkii Genel Görünüm

Figür-25 Karaçayır Mevkii

Figür-26 Karaçayır Keramik Çizimleri

Figür-27 Gökçedere (Pulur) Hüyük Genel Görünüm

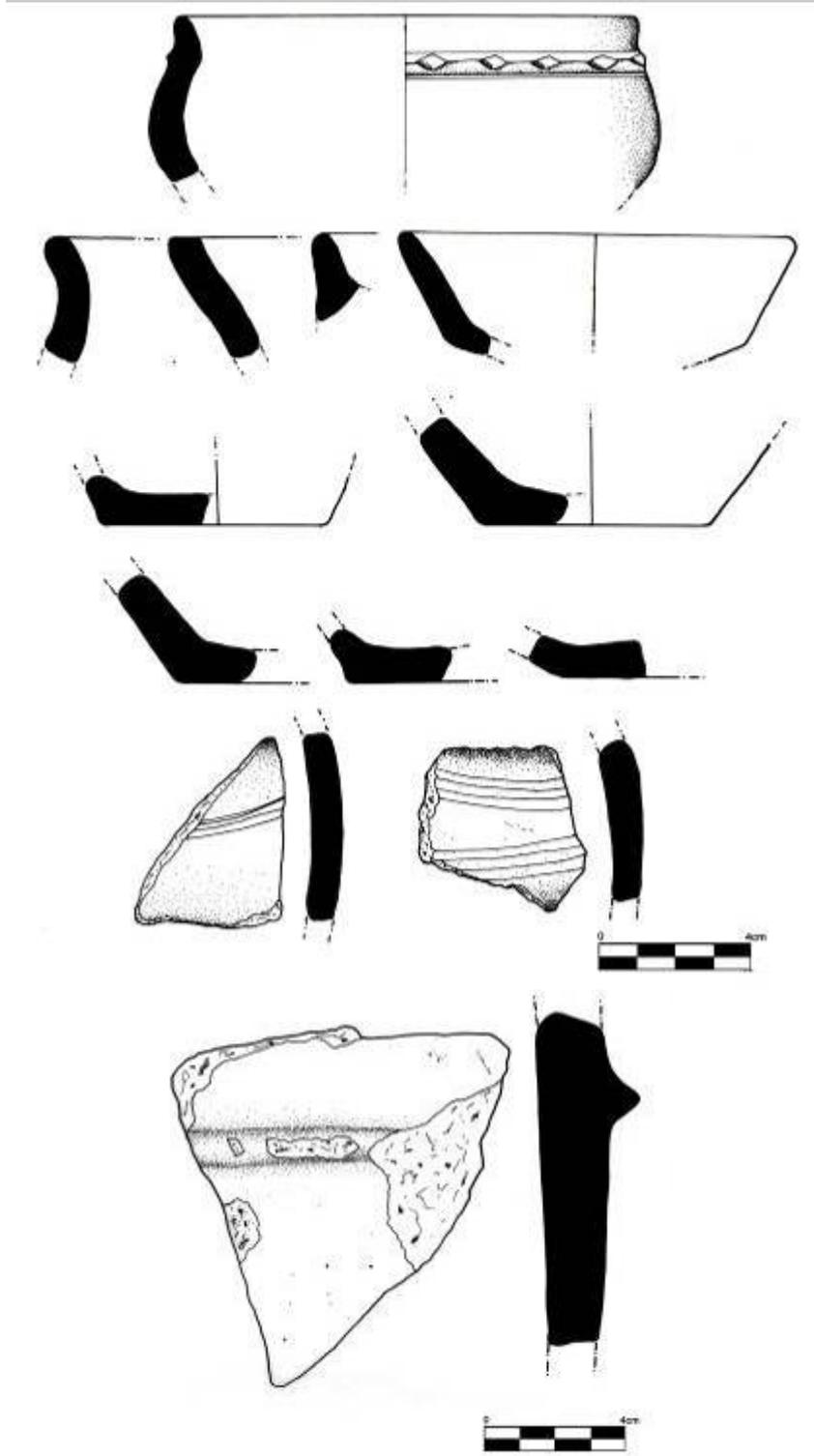
Figür-28 Gökçedere (Pulur) Hüyük'teki Tahribat

Figür-29 Söğütlü (Hindi) Höyük Genel Görünüm

Figür-30 Söğütlü (Hindi) Höyük Kaçak Kazı İzleri

Figür-31 Söğütlü (Hindi) Höyük Keramik Çizimleri

Figür-32 Aksaçlı (Haşıye) Höyük Genel Görünüm

Figür-33 Aksaçlı (Haşıye) Höyük Kaçak Kazı İzleri

Figür-34 Tepecik (Siptoros) Höyük Genel Görünüm

Figür-35 Tepecik (Siptoros) Höyük Kaçak Kazı İzleri

Figür-36 İvceklerin Tepesi Genel Görünüm

Figür-37 İvceklerin Tepesi Detay

Figür-38 Bayburt Kalesi Genel Görünüm

Figür-39 Bayburt Kalesi Sur Duvarları

Figür-40 Bayburt Kalesi Sur Duvarları

Figür-41 Bayburt Kalesi Keramik Çizimi

Figür-42 Bayburt Kalesi Kaya Basamaklı Su Tünelinin (Çoruh'a Açılan Kısımlı)

Figür-43 Bayburt Kalesi Kaya Basamaklı Su Tünelinin (Çoruh'a Açılan Kısımlı)

Figür-44 Kitre Kalesi Genel Görünüm

Figür-45 Kitre Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-46 Sarıhan Kalesi Genel Görünüm

Figür-47 Kapılı Kalesi Genel Görünüm

Figür-48 Kaplı Kalesi Duvar Kalıntıları

Figür-49 Kaplı Kalesi Mimari İzler

Figür-50 Bayrampaşa Kalesi Genel Görünüm

Figür-51 Bayrampaşa Kalesi Sur Duvarları

Figür-52 Aydıntepe Kalesi Genel Görünüm

Figür-53 Aydıntepe Kalesi'nden Detay

Figür-54 Aydıntepe Kalesi Mimari Kalıntı İzleri

Figür-55 Aydıntepe Kalesi'nin Giriş Kısmı

Figür-56 İspir Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-57 İspir Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-58 Maden Kalesi'nden Genel Görünüm

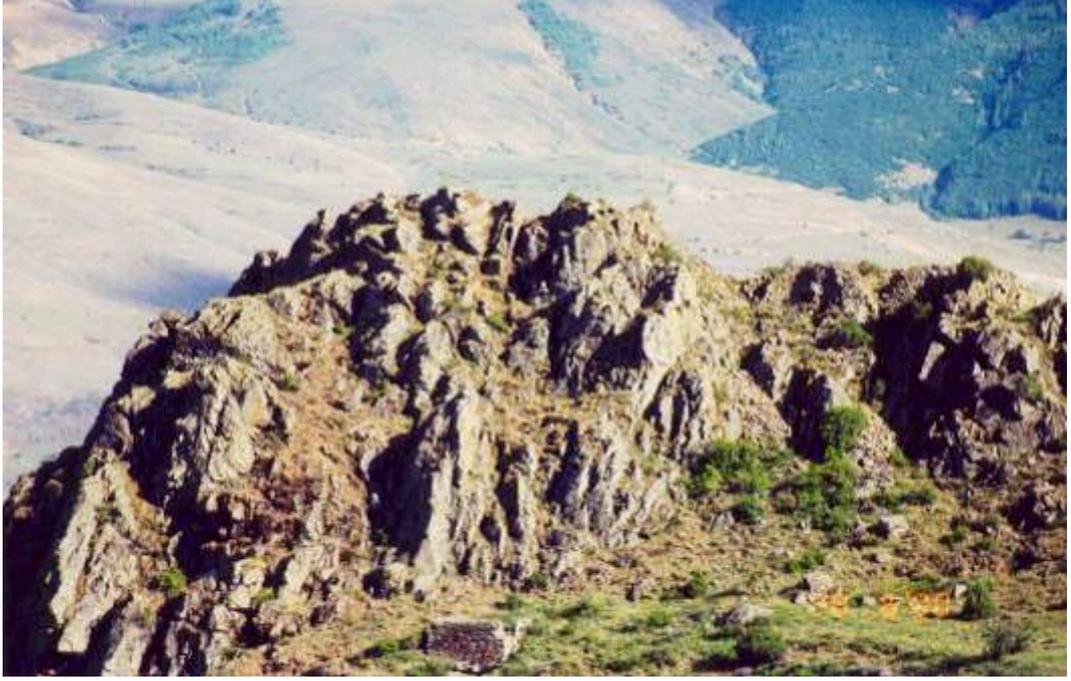
Figür-59 Maden Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-60 Maden Kalesi Su Sarnıçları

Figür-61 Maden Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-62 Yeşilyurt Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-63 Devedağı (Fısırik) Kalesi'nden Genel Görünü

Figür-64 Devedağı (Fısırik) Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-65 Devedağı (Fısırik) Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-66 Karahan Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-67 Karahan Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-68 Kümbettepe (Pazaryolu / Norgah) Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-69 Kümbettepe Kalesi'nden Mimari İzler

Figür-70 Laleli Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-71 Laleli Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-72 Elmalı Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-73 Elmalı Kalesi

Figür-74 İyidere Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-75 İyidere Kalesi

Figür-76 Karakale'nden Genel Görünüm

Figür-77 Karakale

Figür-78 Cankurtaran Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-79 Cankurtaran Kalesi

Figür-80 Kinalıçam Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-81 Kinalıçam Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-82 Bahçeli Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-83 Bostancı Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-84 Esendal Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-85 Esendal Kalesi Su Sarmacı

Figür-86 Tekkale Sur Duvarları

Figür-87 Tekkale'den Genel Görünüm

Figür-88 Çevreli Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-89 Çevreli Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-90 Kılıçkaya (Ersis) Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-91 Kılıçkaya Buluntu Örneği (Şu Anda Kılıçkaya Beldesindedir.)

Figür-92 Çiftlik Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-93 Darıca Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-94 Yokuşlu Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-95 Yokuşlu Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-96 Demirkent Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-97 Demirkent Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-98 Demirköy Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür-99 Demirköy Kalesi Duvar Örgüsü

Figür-100 Cevizlik Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür 101- Cevizlik Kalesi

Figür 102- Köprögören Kalesi'nden Genel Görünüm

Figür 103- Köprögören Kalesi Duvar Örgüsü

Figür 104- Taşkesen Höyük'ten Genel Görünüm

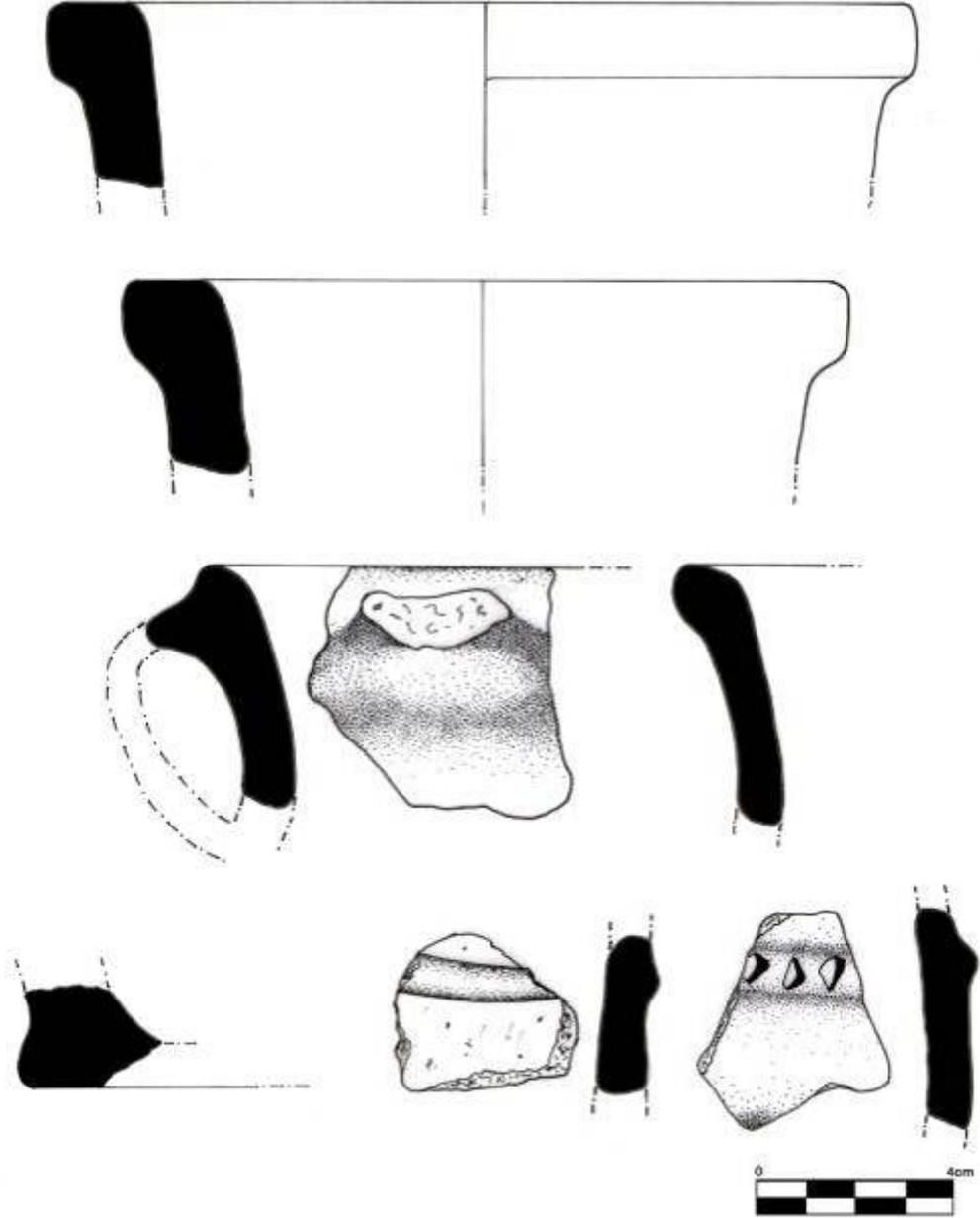
Figür 105- Taşkesen Höyük Kaçak Kazı İzleri

Figür 106- Akşar Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 107- Akşar Höyük

Figür 108 - Akşar Höyük Keramik Çizimleri

Figür 109- Kitre Höyük'ten Genel Görünüm

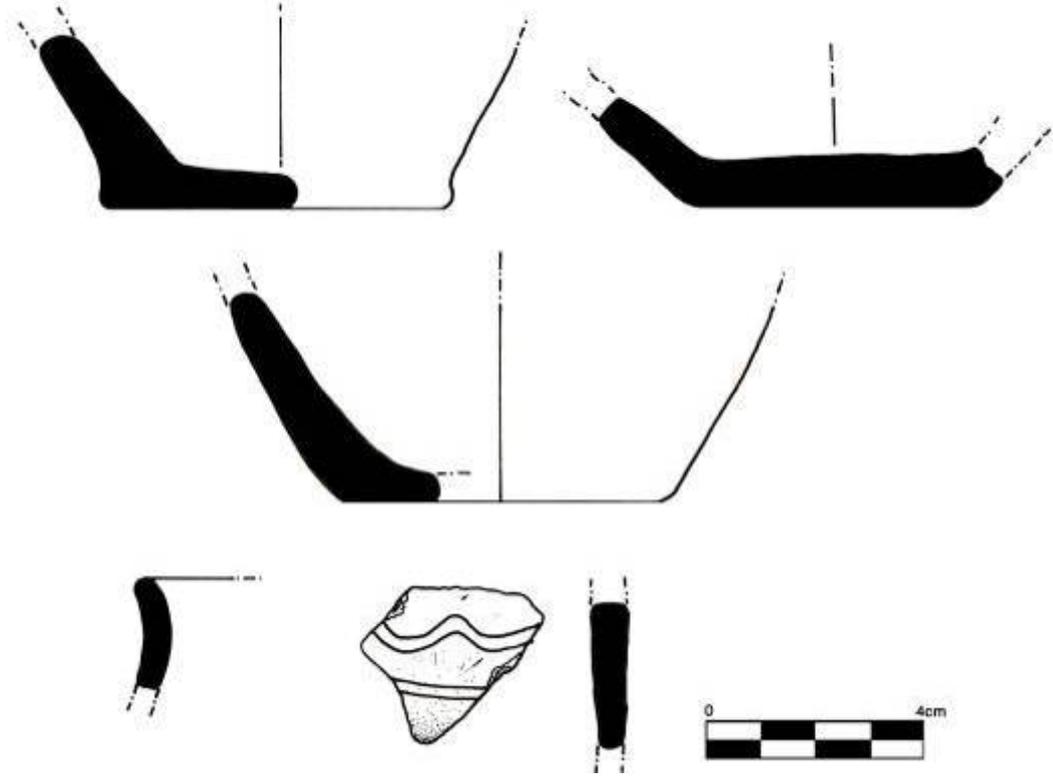
Figür 110 - Danişment Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 111- Mutlu Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 112- Mutlu Höyük Kaçak Kazı İzleri

Figür 113- Mutlu Höyük Keramik Çizimleri

Figür 114- Çorak Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 115- Çayryolu Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 116- Çayryolu Höyük'ten Detay

Figür 117- Çayır yolu Höyük'ten Buluntu Örneği

Figür 118- Çayır yolu Höyük Keramik Çizimleri

Figür 119- Çiftetaş Höyük'ten Genel Görünüm

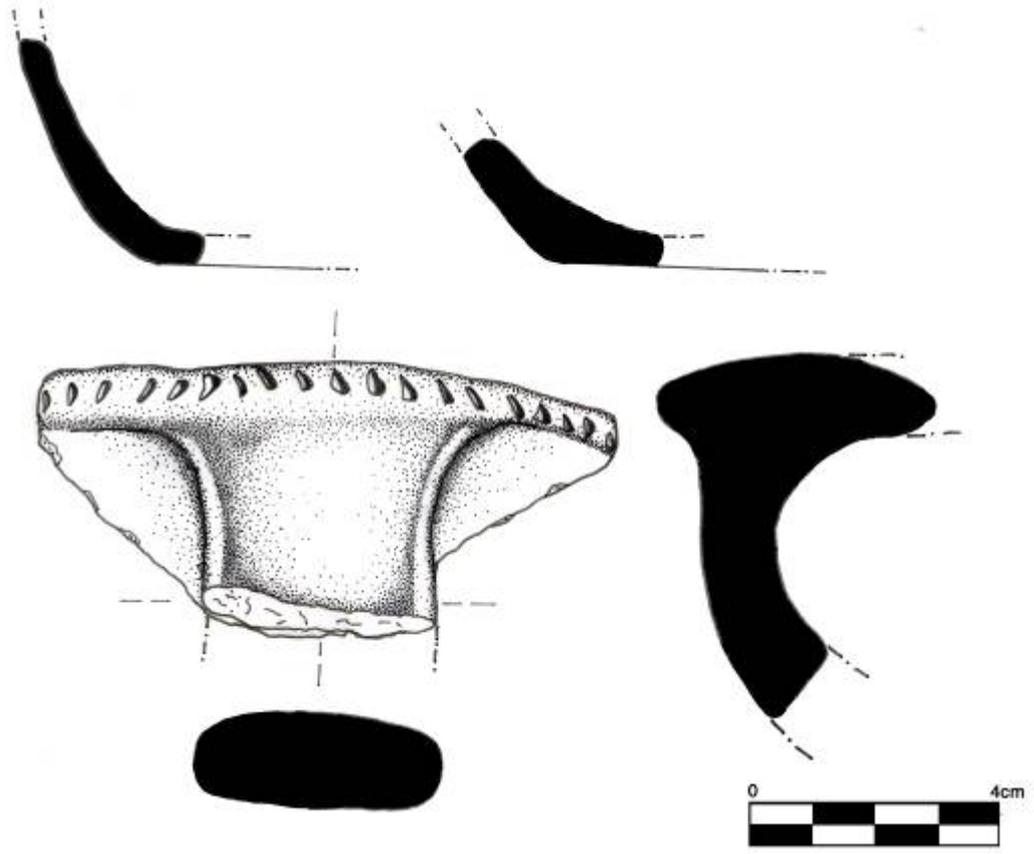
Figür 120- Çiftetaş Höyük Kaçak Kazı İzleri

Figür 121- Yazıbaşı Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 122- Yazıbaşı Höyük'ten detay

Figür 123- Yazıbaşı Höyük Keramik Çizimleri

Figür 124- Tepetarla Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 125- Tepetarla Höyük'ten Detay

Figür 126- Mezarlıktepe Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 127-Mezarlktepe Höyük'ten Detay Görünümü

Figür 128- Mezarlıktepe Höyük Üzerindeki Günümüze Ait Mezarlar

Figür 129- İncili Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 130-İncili Höyük'ten Detay Görünümü

Figür 131-Değirmencik Hüyük'ten Genel Görünüm

Figür 132- Değirmencik Hüyük'ten Genel Görünüm

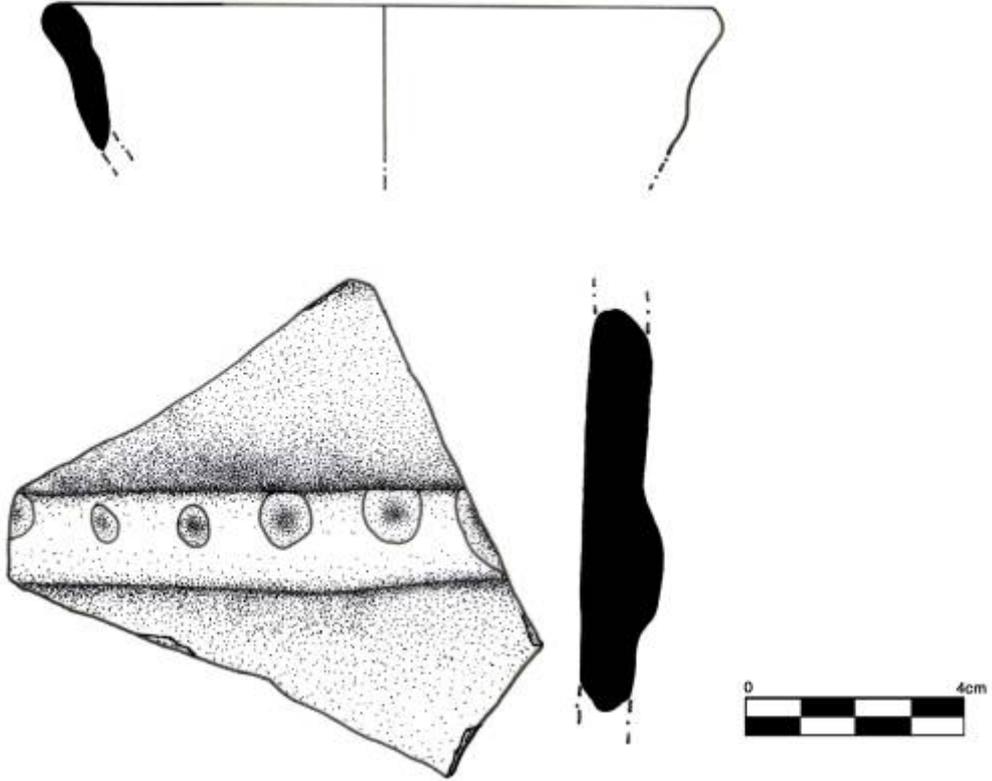
Figür 133- Çiğdemtepe Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 134- Çiğdemtepe Höyük'ten Kaçak Kazı İzleri

Figür 135- Çiğdemtepe Höyük'ten Kaçak Kazı İzleri

Figür 136- Çiğdemtepe Höyük Keramik Çizimleri

Figür 137-Kalecik Höyük'ten Genel Görünüm

Figür 138- Kalecik Höyük'ten Kaçak Kazı İzleri

Figür 139- Sancaktepe Hüyük'ten Genel Görünüm

Figür 140- Sancaktepe Hüyük

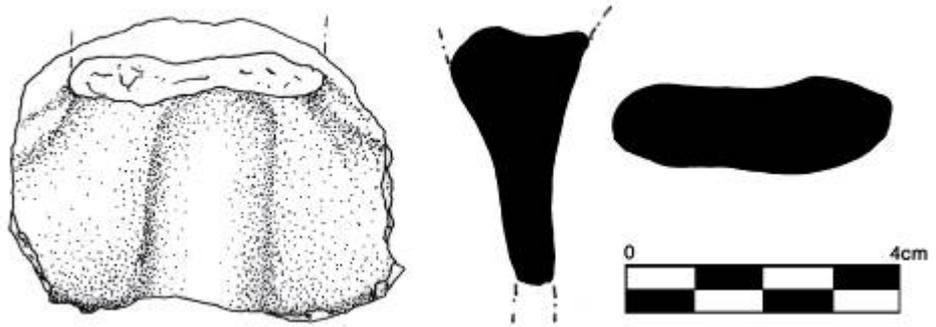
Figür 141- Sırakayalar Höyük(1) 'den Genel Görünüm

Figür 142- Sırakayalar Höyük (1)

Figür 143- Sırakayalar Höyük(1) 'ten Detay

Figür 144- Sırakayalar Höyük (1) Keramik Çizimleri

Figür 145- Sırakayalar Höyük(2)'den Genel Görünüm

Figür 146- Sırakayalar Höyük(2)

Figür 147- Yedigözel Hüyük'ten Genel Görünüm

Figür 148- Yedigözel Hüyük'ün Günümüzdeki Durumu

Figür 149- Kop Kaya Mezarı'ndan Genel Görünüm

Figür 150- Kop Kaya Mezarı (1 nolu)

Figür 151- Kop Kaya Mezarı'na Ulaşan Yol

Figür 152- Kop Kaya Mezarı (2 nolu)

Figür 153- Kop Kaya Tüneli

Figür 154- Kop Kaya Tüneli

Figür 155-Aydıntepe Yer Altı Şehri

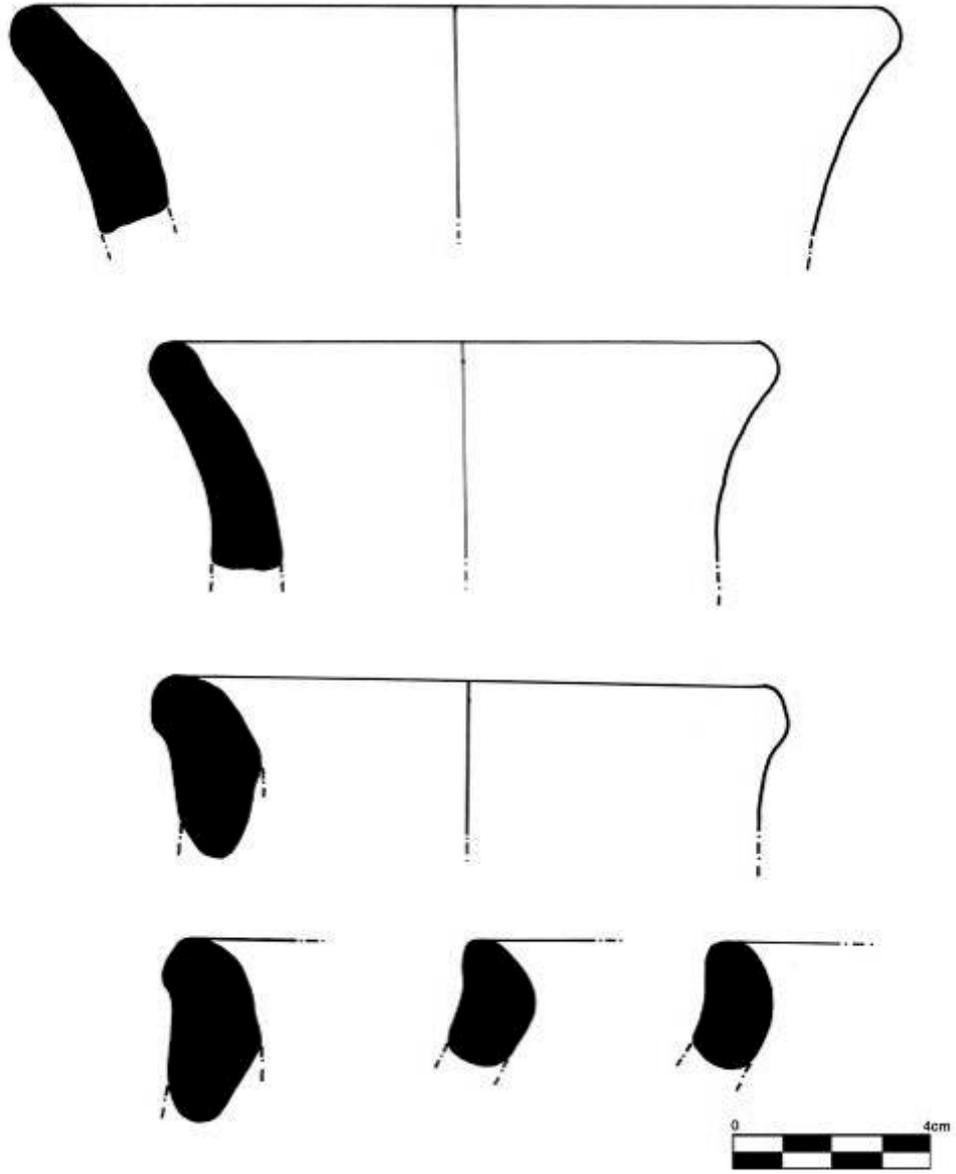
Figür 156- Aydıntepe Yer Altı Şehri

Figür 157- Taşkesen Yerleşim Alanı'ndan Genel Görünüm

Figür 158- Taşkesen Yerleşim Alanı

Figür 159- Taşkesen Yerleşim Alanı Keramik Çizimleri

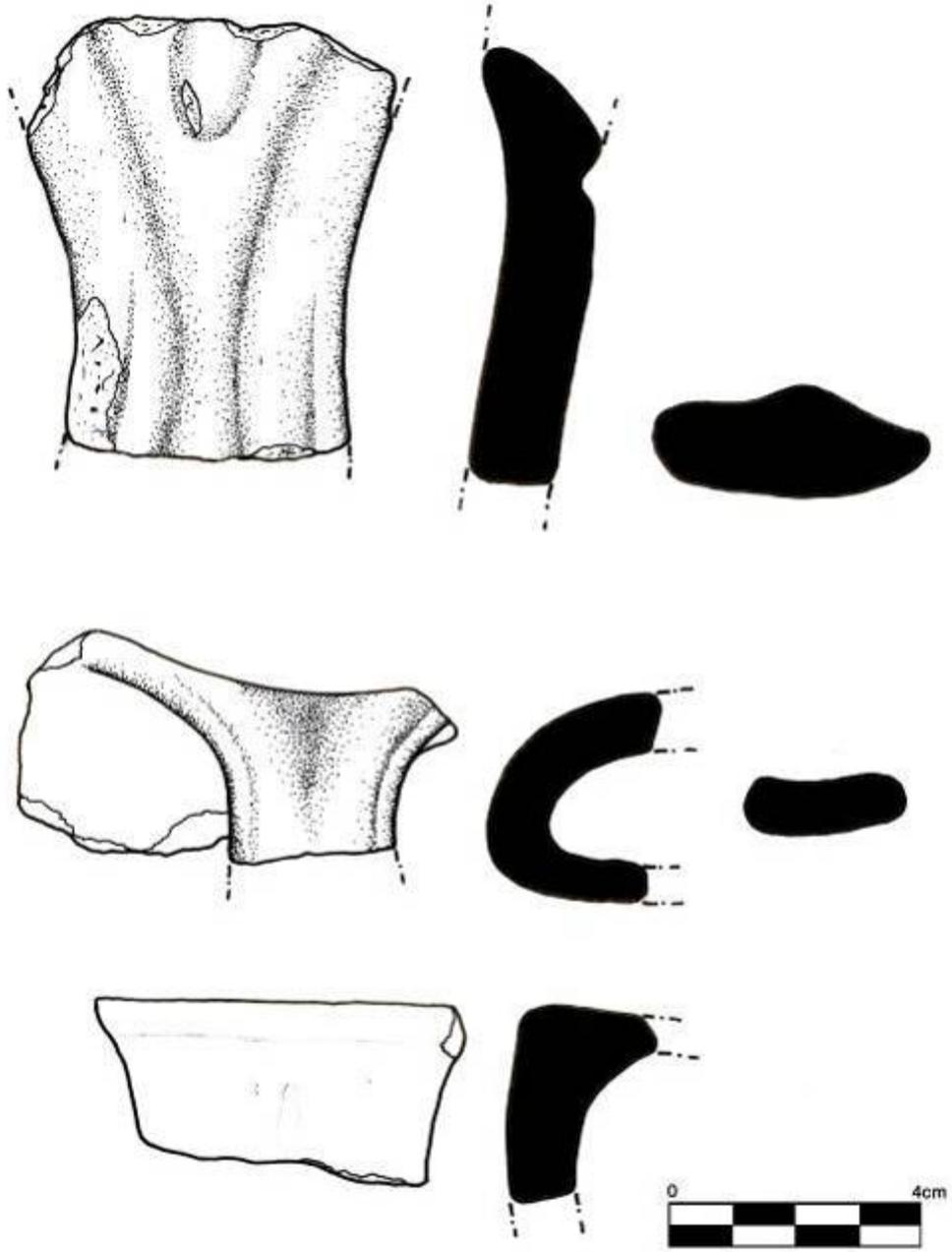

Figür 160- Y.Kırzı Yerleşim Alanı'ndan Genel Görünüm

Figür-161 Y. Kırzı Yerleşim Alanı

Figür-162 Y.Kırsızı Yerleşim Alanı Keramik Çizimleri

Figür-163 Çayırköprü Yerleşim Alanı'ndan Genel Görünüm

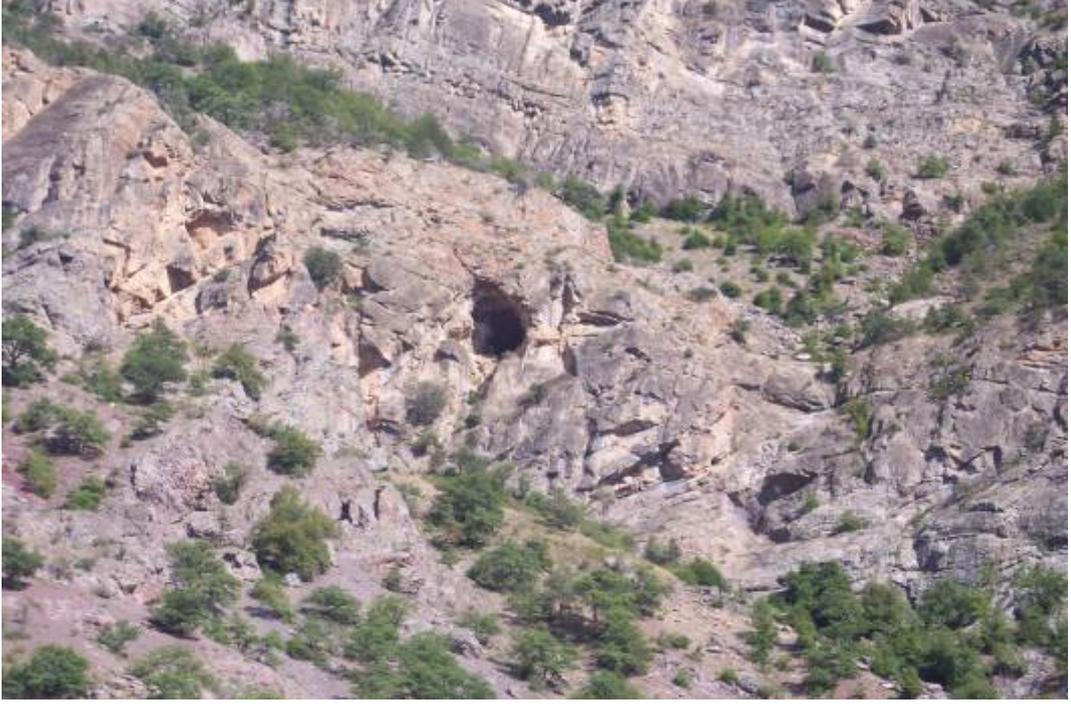
Figür-164 Çayırköprü Yerleşim Alanı'nın Günümüzdeki Durumu

Figür-165 Elmalı Mağarası'ndan Genel Görünüm

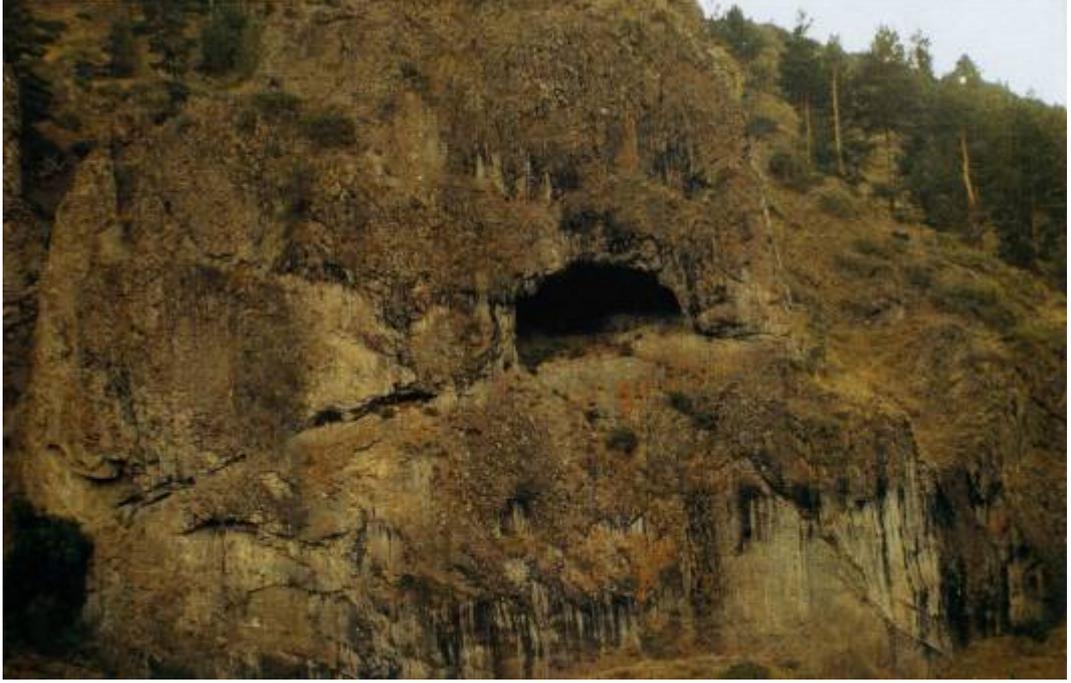
Figür-166 Sırakonaklar Mağaraları'ndan Genel Görünüm

Figür-167 Sırakonaklar Mağaraları

Figür-168 Bakırtepe Köyü

Figür-169 Bakırtepe Mağarası (*Aytekın 1999_a*)

Figür-170 Bakırtepe Mağarasındaki Runik Yazıt (*Aytekın 1999_a*)

Figür-171 Bakırtepe Mağarası (*Aytekin 1999_a*)

Figür-172 Demirkent Mağarası'ndan Genel Görünüm

Figür-173 Demirkent Mağarası Girişi

Figür-174 Demirkent Mağarası'nın İç Kısmı

ÖZGEÇMİŞ

21.02.1972’de Kırşehir’in Çiçekdağı ilçesinde doğdu.

İlk ve Orta Öğrenimini Kırıkkale de, Lise öğrenimini ise Ankara da tamamladı.

1993 yılında Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümüne kayıt yaptırdı. Adı geçen bölümden 1997 yılında mezun oldu. Aynı yıl Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Eskiçağ Tarihi Bilim Dalında yüksek lisansa başladı.

1999 yılında Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü Eskiçağ Tarihi Anabilim Dalında araştırma görevlisi olarak göreve başladı.

2000 yılında “Eskiçağda İspir ve Çevresi” konulu çalışma ile yüksek lisansını tamamladı.

2000 yılında aynı enstitünün Eskiçağ Tarihi bilim dalında doktora programına kayıt yaptırdı.

Evli, iki çocuk babasıdır.